Machine Translated by Google

MANO LEGIONIERIUI

Per

CORNELIU ZELEA CODREANU

Machine Translated by Google

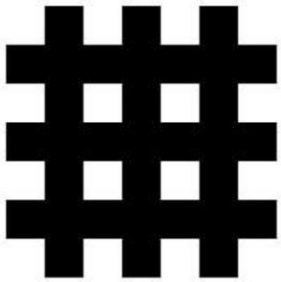

Legiono ženklas

Machine Translated by Google

INDEKSAS

legionieriams

PERĖJIMAS Į GYVENIMĄ

Dobrinės girioje
Iasi universitete
ruošiama revoliucija
Nacionalinė sąžinės gvardija
Konstantinas Pancu I
Valstybinės monopolio agentūros užėmimas sąžinės sargybinių
Nacionalinė trispalvė vėliava virš Nikolinos darbų
Nacionalinis krikščionių socializmas Profesinės sąjungos
Nacionaliniai socializmo tikėjimas
tautinis-krikščionis
Tikras situacijos portretas 1919 m
Rumunijos darbininkų lyderiai
Žydų spaudos požiūris
Pirmasis studentų kongresas po karo
Iasi universiteto inauguracija 1920 m. rudenį
Universiteto metai 1920-1921
Iš Iasi universiteto pašalintas visam laikui
Teisės fakulteto taryba
Universiteto metai 1921-1922
Studentų teisės studentų asociacijos prezidentas
Apsilankymas Cernauti universitete
Apžvalga „Apararea Nationala“
Krikščionių studentų asociacijos steigimas – garbės pareiga
Universiteto studijų pabaigoje
1922 metų vasara
Vokietijoje

STUDENTŲ JUDĖJIMAS

1922 metų gruodžio 10 d
„Numerus Clausus“

ŽYDŲ PROBLEMA

žydų skaičius
Rumunijos žemės problema
Miestų problema
Rumunų mokyklos problema
Rumunijos valdančiosios klasės problema
Tautinės kultūros problema
Grįžimas į Rumuniją Iasi
mieste

Machine Translated by Google

Bukarešte

Kluže

Iasi asamblėja 1923 m. kovo 4 d. Gynybos lygos įkūrimas

Nacionalinis , 1923 m. kovo 4 d. 81

Kitos antisemitinės ir nacionalistinės organizacijos

„Rumunų nacionalinė fascija“ ir „Rumunų veiksmas“

Pakeitimas str. 7 Konstitucijos Mano

pirmasis

Suimti Rumunijos didvyrius 1879 m

Vasile Conta

Vasile Alecsandri

Mihailas Kogalniccanu

Mihailas Eminescu

Jonas Heliade Radulescu

Bogdanas Petriceicu Hajdeu

Costache Negri

AD Ksenopolis

Studentų visuotinis streikas tęsiasi

1923 m. birželio mėn

Judaizmo planai prieš rumunų tautą

Prieš rumunų žmones

Prieš rumunų žemę

Prieš studentų judėjimą

Žydų argumentai ir nuostatos

Studentų sąjūdžio lyderių suvažiavimas

LANC kongresas Campul-Lung mieste

1923 m. spalio mėn. studentų sąmokslas

Vacaresti kalėjime

Lauke

Moti erkė Vacaresti studentams

Mintys apie naują gyvenimą

Politikų izoliacija

Keršantis už išdavystę ir nuosprendį

Iasyje

PUIKIŲ IŠBANDYMŲ METAI

Krikščionių kultūros namai

Pirmoji darbo sritis

naujas smūgis

Priblokštas smūgių sode

Viršuje mero kabinete

Ant Rarau kalno

Ant Rarau kalno

mano sužadėtuvės

Mota Vlado teismas

Aplink tai, kas atsitiko sode

Profesoriaus AC Cuza žodžiai

Protesto susirinkimai prieš Mančių

Skiriamas administracinis tyrimas

Iemtinga diena

Machine Translated by Google

Du straipsniai apie Mančių bylą
Bado streikas
Vienas Galatoje
Nuosprendis perduotas Focsani
Turnul-Severine
Nuosprendis
Grįžtant į Iasį

1925 BIRŽELIO – 1926 BIRŽELIO

Mano santuoka
Krikšto ceremonija Čiorastyje
Po metų darbas atnaujinamas
Pavojai, keliantys grėsmę politiniam judėjimui
Vadovo kritika
Sąžinės atvejis
Prancūzijoje mokykloje
Prancūzijoje mokyklos
visuotiniuose rinkimuose
namuose Alpėse
Pinet-d'Uriage tarp prancūzų valstiečių
Bukarešte – Krikščionių nacionalinė gynybos lyga suskilo į dvi dalis Kas atsitiko

Mano reakcija į tokią padėtį

ARCHANGE MIKLALO LEGIONAS

Arkangelo Mykolo legionas
Materija prieš dvasią
Priežastis
prieš išdavystę
Legionieriaus gyvenimo pradžia
mūsų programa
Rumunijos visuomeninio gyvenimo aspektai
Mūsų nuogąstavimai prieš šį pasaulį
Vystymosi etapai
Legionas "Pamantul"
Stramosec"
Pirmojo leidimo turinys
Pagrindiniai legionierių etikos principai
Nesusidomėjimas mūšiu
Nesuinteresavimas mūšyje
Kova siekiant išlaikyti mūsų apžvalgą
Kiti pavadinimai, rasti pirmuosiuose mūsų apžvalgos
leidimuose. Mūsų veiksmas žiūrint iš išorės

anapus formų
Tautiniai judėjimai ir
diktatūra Pradžia

Machine Translated by Google

organizacija The Wows of the

Pirmieji legionieriai
– naujas mūšis

Medžiagos tipo problemos
Vasara

1928 m. Kova su skurdu

Profesorius Gavanescul gauna purvo maišelį

Pirmasis vadovų susirinkimas ir legionierių senato formavimas

LIAUDIES MASĖMS

tarp motyvų tarp
motyvų

Sprendimas eiti į mases
1929 metų gruodžio 15 d

Transilvanijoje, Ludosul-de-Mures
mieste Besarabijoje

Vėl Besarabijoje

Problemos Maramurese

Žygis į Besarabiją draudžiamas

Pasikėsinimas į ministro Anghelescu gyvybę

Arkangelo Mykolo legiono išformavimas ir areštas

Geležinės gvardijos orderis

Nuosprendis

Legionierių judėjimas pirmuosiuose rinkimuose

Neamto kampanija

DEMOKRATIJA PRIEŠ TAUTĄ

parlamente

Įvairūs pastebėjimai apie demokratiją

Rinkimai, atranka, paveldimumas

Individas, tautinis kolektyvas, tauta tauta

Pagrindiniai tautos tikslai

Monarchija ir monarchijos teisė
Tutovos mūšis

Antrasis gvardijos išformavimas

nauji visuotiniai rinkimai

Seime antrą kartą

Legionierių organizacijos būklė 1932-1933 m

KALUMNIJŲ puolėjas

„Anarchinis ir teroristinis judėjimas“

„Geležinė gvardija tarnauja

Freigners“ „Geležinė gvardija hitlerininkų

tarnyboje Rasinariuose spausdina padirbtus banknotus

Machine Translated by Google

mirties komanda

Teius

Visani mama

Liberalų partija prisiima atsakomybę už sunaikinimą

Geležinės gvardijos bendražygiai

Šiame tome yra mano jaunystės, nuo 19 iki 34 metų, istorija
savo jausmus, tikėjimą, mintis, veiksmus ir
tavo klaidos.

CORNELIU CODREANU

Machine Translated by Google

LEGIONIERIUI

1935 m. gruodžio 6 d.

Cannen Sylva

LEGIONIERIUS ,

Rašau mūsų legionierių šeimai. Visiems legionieriams: esantiems kaimuose, gamyklose ir universitete. Nekreipiau dėmesio į jokius knygų autoriams taikomus reglamentus. Aš neturiu laiko. Rašau paskubomis mūšio lauke, atakų viduryje. Šią valandą esame apsupti iš visų pusių. Priešai klastingai mus puola, o išdavystė įkando
mus.

Dvejus metus mus sukaustė liūdnai pagarsėjusios cenzūros grandinės. Jau dvejus metus mūsų ir legionieriaus vardas spauda buvo toleruojamas tik įžeidinėjamas. Išdavystė lyja ant mūsų, kai mūsų priešai džiaugiasi ir laukia, kol mes mirsime. Tačiau šie bailumo riteriai, taip pat ir jų šeimininkai, iš tiesų netrukus bus įsitikinę, kad visi išpuoliai, kuriais jie tikėjosi sunaikinti legionierių judėjimą, visas jų susijaudinimas ir beviltiškos pastangos liks bevaisės.

Legionieriai nemiršta. Tiesios, nepajudinamos, nenugalimos ir nemirtingos, atrodo, kad jos visada laimi bejėgius neapykantos traukulius.

*

– –

Nuomonė, kurią nelegioniškame pasaulyje sukuria sekančios eilutės, man nėra svarbi, o jos poveikis tam pasauliui man neįdomus.
Noriu, kad jūs, kariai iš kitų Rumunijos horizontų, skaitydami šiuos prisiminimus, atpažintumėte juose savo praeitį ir prisimintumėte savo kovas; leisk dar kartą išgyventi kančias, kurias išgyvenai, ir smūgius, kuriuos skyrei mūsų žmonėms; Užpildyk jų širdis ugnimi ir tvirtai stovėk sunkioje ir teisingoje kovoje, kurioje dalyvaujate ir kurioje mums visiems įsakyta išeiti pergalingai arba mirus. Rašydamas galvoju apie tave.

Jūsų, kurie ketinate mirti, priimdami mirties krikštą su mūsų trakiškų protėvių ramybe. O jūs, tie, kuriems teks peržengti mirusiuosius ir jų kapus, rankose nešdami Rumunijos pergalės vėliavas.

PERĖJIMAS Į GYVENIMĄ

Machine Translated by Google

DOBRIN MIŠKE

Štai mes susirinkome 1919 m. pavasario popietę Dobrinos miške, kuris yra sargybinis aukštumose aplink Husi.
PSO? Grupė apie 20 gimnazistų, antrakursių, jaunesniųjų ir senjorų.
Surinkau šiuos jaunus bendražygius aptarti rimtos problemos, nors mūsų gyvenimas tik prasidėjo. Ką darysime, jei mus užpuls bolševikai?
Mano nuomonė, kuriai pritarė ir kiti, buvo tokia: jei bolševikų kariuomenė peržengs Dniestrą, tai Prutas, pasiekęs mūsų kraštą, mes nepasiduosime, o prisiglausime apsiginklavę miške; ten surengsime rumunų veiksmų ir pasipriešinimo centrą ir sumaniai veikdami nukratysime priešą; mes išlaikysime nepaklusnumo dvasią ir išlaikysime gyvą vilties kibirkštį tarp rumunų masių miestuose ir miestuose. Visi prisiekėme vidury senovinio miško. Šis miškas buvo garsiojo Tigheciu girios kampelis, kurio keliuose per visą Moldovos istoriją mirtį sutiko daugybė priešų.

Nusprendėme įsigyti ginklų ir amunicijos, išlaikyti visišką paslaptį, ten, miške, atlikti žvalgybines ir kovines pratybas, įkurti frontą, kuris užmaskuotų mūsų ketinimus. Mes nesunkiai radome šį frontą ir netrukus tai padarėme: Husi koledžo studentų nacionalinė kultūrinė asociacija, kurią pavadinome „Mihailu Kogalniceanu“. Jį patvirtino kolegijos direktorius. Tada pradėjome susitikimus ir paskaitas mieste. Įprastus reikalus sprendėme viešai, o miške imitavome kovines pratybas.
Šiuose pavadinimuose ginklų buvo galima rasti visur, tad maždaug per dvi savaites surinkome viską, ko reikėjo.

*

– –

Tada šalyje buvo tokia chaotiška padėtis, kad mes, nors tik vaikai iki 18 metų, puikiai supratome. Visi galvojo apie bolševikų revoliuciją, kuri buvo gerokai įsibėgėjusi, vos keli žingsniai nuo sienos.

Valstiečiai šiai naikinimo bangai priešinosi instinktyviai, tačiau visiškai neorganizuoti, rimto pasipriešinimo negalėjo pasiūlyti. Tačiau pramonės darbininkai beprotiškai slinko link komunizmo, sistemingai maitindami šių idėjų kultu žydų spaudos ir apskritai visų miestų žydų.

Kiekvienas žydas, pirklys, intelektualas ar kapitalistas-bankininkas, savo veiklos spinduliu, buvo šių antirumuniškų revoliucinių idėjų agentas.
Rumunijos inteligentija buvo neapsisprendusi, valstybės aparatas netvarkingas. Bet kurią akimirką galima tikėtis vidinio kelių ryžtingų ir organizuotų elementų išsiveržimo arba invazijos į Dniestrą. Šis išorinis veiksmas, suderintas su vidinėmis žydų-komunistų gaujomis, galinčiomis mus smogti, sunaikindamos tiltus ir susprogdindamos amunicijos atsargas, būtų nulėmusios mūsų, kaip žmonių, likimą. Tokiomis aplinkybėmis mūsų mintys, sumaišytos, susirūpinusios mūsų naujai suvienytos šalies gyvybe ir laisve pasibaigus sunkiam karui, mūsų jaunatviškose mintyse sudygo mintis, paskatinusi mus priesaiką Dobrinos girioje. .

Penkerius metus praleidau Manastirea Dealului karo akademijoje (klosteris ant kalvos), kur ilsisi Mykolo narsaus vadovas, stebimas Nicolae Filipescu*. Ten, vadovaujant majoro, vėliau pulkininko Mareelio Olteanu, mokyklos vado, leitenanto kapitono Virgilio Badulescu įsakymui. Emilis Palangeanu ir vadovaujamas mokytojų gavau griežtą karinį išsilavinimą ir sveiką pasitikėjimą savo jėgomis.

*Buvęs ministrų kabineto ministras (1900-1913), įkūręs Academia Militar, pakabino savo vardą... (Vertėjo pastaba.)

Machine Translated by Google

Tiesą sakant, karinis išsilavinimas mane lydės visą gyvenimą. Tvarka, disciplina, hierarchija, įauginta mano kraujyje nuo mažens, kartu su kario orumo jausmu taps gija visai mano būsimai veiklai. Čia taip pat buvau išmokytas mažai kalbėti – tai vėliau paskatino neapkentti „plepėjimo bokso“ ir daug kalbėti.
Čia išmokau mylėti tranšėją ir niekinti svetainę.

Karo mokslo sampratos, kurias gavau tuo metu, vėliau privers viską vertinti per to mokslo prizmę. Šis žmogiškojo ir karinio orumo jausmo kultas, kuriuo mane auklėjo karininkai, sukeltų man sunkumų ir kentėtų pasaulyje, dažnai be garbės ir be orumo jausmo.

1916 m. vasarą praleidau namuose Husi mieste.

Mano tėvas per pastaruosius dvejus metus buvo atšauktas į kariuomenę ir paliktas kartu su pulku į Karpatus. Vieną naktį mama mane pažadino ir, verkdama ir persižegnodama, pasakė: „Pabusk, visose bažnyčiose skamba visi varpai“. Tai buvo 1916 m. rugpjūčio 15 d., Santa Maria šventė. Supratau, kad buvo paskelbta mobilizacija ir tuo metu Rumunijos kariuomenė perėjo kalnus.

Apimtas emocijų visas mano kūnas drebėjo. Po trijų dienų išėjau iš namų sekti savo tėvą, vedamas troškimo, kad ir aš būčiau tarp kovotojų fronto linijose. Galiausiai, po daugybės nuotykių, patekau į pulką, kuriame mano tėvas vadovavo kuopai – 25-ajam pėstininkų pulkui, vadovaujamam pulkininko V. Piperescu, kuris veržėsi į Transilvaniją Oituzo slėnyje. Mano nelaimė buvo didelė, nes, būdamas vos 17 metų, pulko vadas atsisakė tapti savanoriu. Nepaisant to, dalyvavau ir veržime, ir atsitraukime iš Transilvanijos, o rugsėjo 20 d., kai tėvas krito sužeistas virš Sovatos, Ceres-Domu kalne, buvau jam naudingas prieš priešo veržimąsi. Nors buvo sužeistas, jis atsisakė būti evakuotas, vedęs savo kuopą per traukimąsi, o vėliau į sunkias kovas, kurios sekė Oituze.

Vieną naktį, antrą valandą, pulkas gavo įsakymą žengti į priekį. Pareigūnai apžiūrinėjo savo susirinkusias kariuomenes tyloje kaip pakelės kapas.

Mano tėvo buvo paprašyta pranešti pulkininkui. Po kiek laiko grįžęs jis man pasakė: „Ar tau nebūtų geriau grįžti namo? Netrukus stosime į mūšį ir nėra gerai, kad abu čia žūsime, nes tada mama liks su šešiais mažais vaikais be jokios paramos. pulkininkas man paskambino ir pasakė, kad nenori prisiimti atsakomybės už savo buvimą čia fronte. “

Mačiau, kad jo širdis suabejojo: jis dvejojo palikti mane vieną vidury nakties, atviroje vietoje, nežinomais keliais, 40 kilometrų nuo artimiausio geležinkelio.

Tačiau pastebėjęs jo atkaklumą, pulko kolonoms judant į priekį pasukau savo karabiną ir dvi šovinių lentynas, dingdamas nakties tyloje ir tamsoje. Likau vienas prie griovio krašto, tad pajudėjau link senosios sienos ir namo.

Kai po metų, rugsėjo 1 d., įstojau į Botosani karo pėstininkų mokyklą, vis dar galvojau apie patekimą į frontą. Čia baigiau karinį išsilavinimą ir žinias, nuo 1917 09 01 iki 1918 07 17 Karo mokyklos Veikliojoje kuopoje. Keturi iškilūs karininkai, pulkininkas Slavescu, kapitonas Ciurea, leitenantas. Florin Radulescu ir Maj Steflea vedė mano žingsnius mūšio ir pasiaukojimo už mano šalį keliais.

Praėjo dar metai – 1919-ieji atnešė ramybę, o mes, mirštantys vaikai, buvome išsibarstę, kiekvienas į savo namus.
Mano tėvas, vidurinės mokyklos mokytojas, visą gyvenimą buvo nacionalistų kovotojas.
Mano senelis buvo miškininkystės inžinierius, kaip ir mano prosenelis. Mano tautos žmonės nuo pat pradžių visais sunkiais istoriniais laikais buvo miškų ir kalnų žmonės. Štai kodėl mano karinis mokymas ir kraujas mano gyslose įspaudė Dobrinos veiksmą – naivią apraišką – rimtumo natą, kurios mūsų jaunas amžius nebūtų suponavęs.

Tomis akimirkomis širdyje, jų patarimais ir patirtimi, jautėme visų mūsų protėvių buvimą, kurie kovojo už Moldovą tais pačiais takais, kurių priešai niekada neprasiskverbė.

Machine Translated by Google

IASI UNIVERSITETE

1919 M. RUGSĖJO MĖN

Vasara praėjo. Rudenį baigiau bakalaurą* ir mūsų grupė išsiskirstė, kiekviena nukreipdama savo žingsnius universiteto link. Iš Dobrinos išlikome tik prisiminimai apie savo šalies gynimą nuo grėsmingų priešiškumo bangų, kylančių iš mūsų sienų ir už jų ribų.

Aš palikdavau Husi šioje kryžkelėje dėl kiekvieno jaunuolio, prašymo į universitetą, ilgai laukto universiteto prašymo! Kaip pasiruošimas turėjau žinių, įgytų koledže, sensacingą literatūrą ar dvasinį iškrypimą, kuris dabar užima tokią svarbią vietą gimnazisto formavimosi metais – jo nelaimei – kad neparagavau. Be įprastos rumunų klasikų literatūros, perskaičiau visus N. Iorgos ir AC Cuzos straipsnius Semanatorul („Sėjėjas“) ir Neamul Romanesc („Rumunų tauta“). Mano tėvas juos turėjo kai kuriose dėžėse palėpėje. Štai kur laisvalaikiu užsiimdavau šia literatūra. Šių straipsnių esmė buvo aukšta trijų Rumunijos žmonių gyvenimo idealų išraiška:

1. Rumunijos žmonių susivienijimas.
2. Valstiečių išaukštinimas per žemės reformą ir politines teises 3. Žydų problemos sprendimas.

Tuo metu ant visų nacionalistinių leidinių švarkų buvo išspausdintos dvi maksimos:

„Rumunija rumunų, tik rumunai ir visi rumunai“. – N. Iorga.

„Tautiškumas yra kūrybinė žmogaus kultūros galia, kultūra yra kūrybinė tautiškumo galia“. - AC Cuza.

Į Iasį kreipiausi su didele pagarba – Iasi mylėjo ir suprato visus rumunus, miestą, kurį visi nori aplankyti.
Daugelis Moldavijos miestų turi keletą šlovės šukių. Negalime ištarti pavadinimų: Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca, nejausdami savo sielos pakylėjimo.

Tačiau visų pirma pasirodo Suceava ir Iasi.
Suceava, Stefano Didžiojo tvirtovė; ir Iasi, Kuza-Vodos miestas, 1859 m. Sąjungos miestas, kuris įkūrus universitetą tapo jaunimo ir kilniausių jo siekių miestu.

Jasyje gyveno: Mironas Kostinas, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihailas Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Čia kaip švyturys šviečia politinėje ekonomikoje, puikioje profesoriaus Cuzos asmenybėje. Universitetas tapo nacionalizmo mokykla; Iasi, didžiulės Rumunijos pažangos, mūsų nacionalinės didybės, idealų ir siekių miestas. Didelis liūdesys 1917 m., kai čia sunkiomis valandomis prieglobstį rado iškankinta karaliaus Ferdinando siela; puikus dėl savo likimo – 1918 m. buvo visų rumunų sąjungos miestas; puikus dėl savo didžios praeities ir puikus dėl savo dabartinės tragedijos – keturiasdešimties bažnyčių miestui – kasdien miršta pamirštamas po nenumaldomo žydų invazijos Jasyje, nes ant septynių kalvų pastatyta Roma yra ir išlieka amžinasis rumunų miestas.

Kokie šlovingi prisiminimai!
Čia pirmą kartą skambėjo tos harmoningos Alecsandri eilės:

Machine Translated by Google

* Prieš baigiant vidurinę mokyklą būtinas išsamus egzaminas. (Tr.)

„Visų plunksnų

rumunai, ateikite, susikibkime
rankomis“

Čia, kaip niekur kitur, studentas jaučiasi sklandantis ore virš tylaus Jaso, su jo paslaptingais skambučiais ir šventais impulsais – mūsų protėvių dvasiomis. Studentas Iasi, nakties tyloje, išgirsta, tarsi pamišęs skausmo, kaip šmėkla kreivomis miesto gatvėmis bėga Mihailo Eminesku šmėkla, dejuojanti kaip vaiduoklis:

„Kas rimtai žiūri į svetimus
žmones, tegul šunys ėda jo
širdį, tegul atliekos ėda jo namus,
tegul bloga šlovė praryja jo
tėvus“.

Tai miestas, į kurį su gilia pagarba kreipiausi 1919 m. rudenį, patrauktas jo didžiulės auros, bet ir sujaudintas, kad čia gimiau prieš dvidešimt metų. Ir kaip bet kuris vaikas, aš buvau sujaudintas vėl pamatyti ir pabučiuoti savo tėvynę.

Įstojau į Teisės fakultetą.

Iasi universitetas, uždarytas karo metais, vėl atidarytas metais anksčiau. Buvę studentai, kurie dabar grįžo kaip senjorai, liko prie tradicinio prieškario studentiško gyvenimo tautiškumo. Jie buvo suskirstyti į dvi stovyklas. vienas, vadovaujamas Labusca das Cartas, o kitas, vadovaujamas Nelu Ionescu, iš teisės.

Šias grupes, kurių skaičius buvo mažas, priblokšė didžiulė žydų studentų masė, atvykusi į mokyklą iš Besarabijos, visi komunistų agentai ir propagandistai. Universiteto dėstytojai, išskyrus labai ribotą grupę, kuriai vadovavo AC Cuza, Ion Gavanescul ir Corneliu Sumuleanu, buvo tų pačių kairiųjų idėjų partizanai. Profesorius Paulius Bujoras, vienas iš daugumos atstovų, visame šalies Senate labai nuoširdžiai pareiškė: „Šviesa ateina iš Rytų“, tai yra iš anapus Dniestro.

Toks mokytojų požiūris, kuris bet kurią nacionalistinę idėją ar pastabą laikė „barbariška“, lėmė visišką mokinių dezorientaciją, vieni atvirai palaikė bolševizmą, kiti – daugumos – sakydami: „Sakyk ką nori, nacionalizmas yra. iš mados kairieji“. Labusca grupė visiškai
paslydo ta kryptimi. Nelu Ionescu grupė, prie kurios prisijungiau, laikui bėgant , žmonija persikelia į išsisklaidė po kai kurių universiteto rinkimų, kuriuos pralaimėjo.

Šių antirumuniškų idėjų plėtojimas, palaikomas didelės dėstytojų ir studentų masės ir skatinamas visų vieningos Rumunijos priešų, nesutiko rumunų pasipriešinimo tarp studentų. Kai kuriuos iš mūsų, vis dar bandančių valdyti barikadas, gaubė paniekos ir priešiškumo atmosfera. Gatvėse ar universiteto salėse kitokios nuomonės kolegos, turintys „sąžinės laisvę“ ir skelbiantys visas kitas laisvės formas, mums einant, spjaudė paskui mus ir tapo vis agresyvesni. Tūkstančiai studentų, susitikę po susirinkimo, kuriame buvo propaguojamas bolševizmas, puolė armiją, teisingumą, Bažnyčią, Karūną. Buvo tik viena asociacija, kuri vis dar išlaikė rumunišką charakterį: „Avram Iancu“, priklausantis bukoviniams ir transilvaniečiams, vadovaujamas studento Vasile Lasinschi. Nuo 1860 m. tradiciškai nacionalistinis universitetas tapo antiromanizmo židiniu.

Machine Translated by Google

Tačiau tokia situacija susiklostė ne tik universitete. Iasi darbininkų masė, beveik visiškai pasinėrusi į komunizmą, buvo pasirengusi sprogti per revoliuciją. Gamyklose buvo mažai dirbama. Valandomis jie rengdavo posėdžius ir tarybas; daugiausia apie politiką, o ne apie darbą.

Mes atsidūrėme sistemingai sabotuojami pagal planą ir tvarką: „Sulaužykite, sunaikinkite mašinas, sukurkite bendros materialinės nelaimės būseną, kuri veda į revoliucijos išsiveržimą“. Ir iš tiesų, kuo labiau buvo paisoma šio įsakymo, tuo labiau plito vargas, grėsė badas, o minios sielose išplito maištas.

Kas tris ar keturias dienas Iasi gatvėse vykdavo didelės komunistų demonstracijos. Tie 10-15 000 badaujančių darbininkų, manevravo. Maskvos žydų nusikaltėlių ranka, giedodama internacionalą, parado gatvėmis, šaukdama: "Žemyn su karaliumi !" „Su armija! “ Ir nešini ženklais, ant kurių buvo galima perskaityti „Tegyvuoja komunistinė revoliucija! “, Tegyvuoja Sovietų Rusija! “

Jei jie būtų laimėję, ar bent jau turėtume Rumuniją, kuriai vadovautų Rumunijos darbininkų režimas? Ar Rumunijos darbininkai būtų tapę šalies šeimininkais?
Ne! Kitą dieną būtume tapę nešvariausios tironijos vergais: Talmudo ir žydų tironijos. Didžioji Rumunija po sekundės Jess egzistavimo būtų žlugusi.

Mes, rumunai, būtume buvę išnaikinti, nužudyti arba negailestingai ištremti per visą Sibirą: valstiečiai, darbininkai, intelektualai, visi netvarkoje. Žemę nuo Maramurešo iki Juodosios jūros, išplėštą iš Rumunijos, būtų kolonizavusios žydų masės. Čia jie būtų statę

jos tikroji Palestina.

Puikiai žinojau, kad tomis valandomis rumunų žmonių gyvybė ir mirtis buvo pavojuje. Taip pat žydai, kurie stūmė Rumunijos darbininkus revoliucijos link. Jie neatjautė sielvarto, kuris tomis akimirkomis apėmė mūsų širdis, nei išduoto kančios mūsų akyse. Jie žinojo, ką daro. Tik rumunų intelektualai nežinojo, intelektualai, kurie lankė mokyklą ir turėjo šviesti žmones sunkiais laikais – štai kodėl jie buvo intelektualai – neatliko savo pareigų. Šios nevertos būtybės tomis lemiamomis akimirkomis išlaikė nusikalstamą nesąmonę, kad „šviesa ateina iš Rytų“. Kas priešintųsi revoliucinėms kolonoms, kurios grėsmingai žygiavo visų mūsų miestų gatvėmis? Studentai? Ne! Inteligentija?

Ne! Policija? Siguranta *? Šie, išgirdę artėjančias kolonas, panikavo ir dingo. Net kariškiai negalėjo jiems trukdyti. Nes buvo kalbama ne apie 1000 vyrų, bet apie 15000, apie 20000, organizuotų ir alkanų.

Machine Translated by Google

Vieną lietingą 1919 m. rudens naktį Dailės ir amatų mokyklos valgykloje, kur buvau patarėja, mano draugas parodė man laikraštį.

„Šį vakarą, ketvirtadienį, 9 val., 3 Rua, Nacionalinė sąžinės gvardija rengia posėdį Alecsandri“

Išėjau iš karto, su dideliu nekantrumu skubėjau sužinoti apie šią organizaciją, kurios antikomunistinius lankstinukus skaičiau prieš kelis mėnesius, ir į ją prisijungti.
Alecsandri gatvėje 3 esančiame kambaryje, papuoštame naujai pagamintais suolais, ten radau tik vieną vyrą. Jam buvo apie 40 metų, stiprus ir apniukęs, sėdėjo prie stalo ir laukė, kol atvyks žmonės. Didelė galva, dvi stiprios rankos, sunkūs kumščiai, vidutinio ūgio. Jis buvo Nacionalinės sąžinės gvardijos prezidentas Konstantinas Pancu.

* Rumunijos saugumo tarnyba prieš komunistų perėmimą. (Tr.)

Prisistačiau, kad esu studentė ir noriu būti priimtas į gvardiją kovotoju. Jis mane priėmė. Dalyvavau tame susirinkime. Dalyvavo apie dvidešimt žmonių: kompozitorius Voinescu; Studentas; apie keturis mechanikus iš RMS*, du – iš geležinkelių; keli prekybininkai ir darbininkai; advokatas Viktoras Climescu ir kunigas. Buvo aptariami įvairūs klausimai, susiję su komunistinio judėjimo pagreitėjimu įvairiose gamyklose ir dalyje miesto bei gvardijos organizavimo problema.

Nuo tos nakties mano kelias išsišakodavo. pusė kovoje universitete, kita pusė su Konstantinu Pancu, tarp darbininkų. Prisirišau prie šio žmogaus ir nuolat likau jam vadovaujama tol, kol organizacija subyrėjo.

KONSTANTINAS PANKU

Konstantinas Pancu, kurio vardas skambėjo kiekvieno jasiečio lūpose abiejose stovyklose, viltingai ištarė rumunai, o kiti su siaubu, nebuvo intelektualas.

Jis buvo pirklys, santechnikas ir elektrikas. Jis niekada neviršijo keturių pradinės mokyklos klasių. Jis turėjo aiškų ir subalansuotą protą, kurį jis pats praturtino atitinkamomis žiniomis. Dvidešimt metų jis buvo užsiėmęs darbininkų problemomis.
Kelerius metus jis buvo metalo apdirbėjų sąjungos pirmininkas. Jis buvo pirmos klasės oratorius.
Ant podiumo, prieš minią, jis padarė įspūdį. Jo siela ir sąžinė buvo aiškiai rumuniška. Jis mylėjo savo šalį, kariuomenę, karalių.
Geras krikščionis. Jis turėjo cirko imtynininko raumenis ir tikrai herkulišką jėgą.
Iasians jį pažinojo seniai.

Prieš karą į Iasį atvyko cirkas, kuriame vyko kovos pasirodymai. Tarp kovotojų buvo visų tautų vyrų.
Vieną naktį vengrai, turkai, rumunai, rusai ir kt., kai vienas iš jų buvo sumušęs visus kitus kovotojus, tarp žiūrovų iškilo pilietis, prašydamas kovoti su nugalėtoju. Jis buvo įgaliotas tai padaryti. Jis nusirengė ir prasidėjo muštynės. per dvi minutes Vengrijos cirko stipruolis buvo pargriautas ant žemės, nugalėtas.

Tarp entuziastingo minios susižavėjimo nugalėjo ne kas kitas, o Constantinas Pancu. Štai kodėl pirmą kartą Iasi gatvėse pasirodžius jo kvietimui į mūšį, jėgą garbinanti visuomenė jį sutiko su pasitikėjimu.

Jo pastangos truko metus, didėjo didėjant bolševikų grėsmei, o mažėjo jai mažėjant.

Iš pradžių vykdavo nedideli susirinkimai, vėliau demonstracijos, kurios pasiekdavo 5, 6, net 10 000 žmonių. Jie buvo rengiami kas savaitę kritiniu laikotarpiu Prince Mircea salėje arba kartais Sąjungos aikštėje. tarp tų

Machine Translated by Google

reguliariai kalbėjusi buvau aš. Čia išmokau kalbėti prieš minią.
Neabejotina, kad Nacionalinė sąžinės gvardija kritiniu momentu pakėlė rumunų sąžinę tokioje svarbioje vietoje kaip Iasi ir pastatė ją kaip barjerą nuo komunizmo bangos.

Tačiau ši veikla neapsiribojo vien Iasiu. Išvykome į kitus miestus.
Be to, reguliariai leidžiamas laikraštis „Constiinta“ („Sąžinė“) su savo nerimo šauksmu prasiskverbė į beveik visus Moldavijos ir Besarabijos miestus.
Beveik kasdien lauke tarp dviejų stovyklų vyko neišvengiami kruvini susirėmimai, kurių metu mūsų pusė patyrė daugiausiai sužeistų. Tokia įtempta situacija išsilaikė iki pavasario, tačiau po dviejų didelių pergalių mūsų pusėje varžovų puolimo galia labai sumažėjo.

VALSTYBINĖS MONOPOLIJOS AGENTŪROS UŽĖIMAS, VYKDOMAS SAUGOS

TAUTINĖ SĄMONĖ

Tai buvo 1920 m. vasario 10 ar 11 d. Dvi savaites buvo kalbama apie visuotinį nacionalinį streiką. Artėjo lemiamas mūšis. mieste buvo pranešta, kad apie vidurdienį ASM kur apie 1; Buvo įdarbinta 000 darbininkų, buvo paskelbtas streikas, pakelta raudona vėliava, nuleistas ir po kojomis pragręžtas Karaliaus atvaizdas, o paskui jį pakeitė Karlo Markso,
Trotzkio ir Racovskio atvaizdai.

Mūsiškiai buvo sumušti, mechanikai, gvardijos nariai sužeisti. 1 valandą mūsų būstinėje susirinkome apie 100 žmonių. Ką daryti? Pancu pirmininkavo diskusijai. Buvo dvi nuomonės. Kai kurie tvirtino, kad turėtume siųsti telegramas vyriausybei, prašydami karinės intervencijos. Mano nuomonė buvo tokia, kad susirinkusieji turėtų kreiptis į ASM ir bet kokia rizika numesti raudoną vėliavą. Mano požiūriui buvo pritarta. Paėmėme vėliavą ir 1 valandą Pancu vadovaujami pradėjome žygiuoti Lapusneanu ir Pacurari, dainuodami Desteapta-te Romane ("Pabusk, rumunai").

Prie gamyklos gatvėje išskyrėme kelias komunistų grupes.
Įėjome į gamyklos kiemą ir įėjome į pastatą nešdami vėliavinę alyvą ant stogo, kur aš ją pasodinau. Iš ten skaičiau paskaitą. Kariškiai pasirodė ir užėmė gamyklą.

Atsitraukėme dainuodami, tada grįžome į savo būstinę, manydami, kad mūsų greitas žygis buvo sėkmingas.
Žinia apie mūsų požiūrį kaip žaibas perskriejo miestą, tačiau streikas tęsėsi. Kariškiai galėjo apginti tik vėliavą, negalėjo priversti gamyklos veikti. ka reikejo daryti? Mums kilo mintis paieškoti

darbuotojų mieste atidaryti gamyklą. per tris dienas į gamyklą pateko 400 naujų darbuotojų, atvykusių iš visų Iasi vietovių. Tai pradėjo veikti; streikas nepavyko. Po dviejų savaičių pusė streikuojančiųjų pareikalavo tai padaryti. Grįžti į darbą.

Mūsų pergalė buvo puiki. Pirmasis žingsnis visuotinio streiko link buvo atmestas. Žydų ir komunistų konsorciumo planai pradėjo žlugti. Mūsų veiksmas turėjo skambų atgarsį rumunų gretose, pakeldamas jų moralę.

TRISPALVĖ VĖLIAVĖ VIRŠ NIKOLINOS DARBŲ

Galingiausią komunistinį centrą suformavo Rumunijos geležinkelis Nikolinoje.
Ten dirbo daugiau nei 4000 vyrų, beveik visi bolševizai. Aplink šiuos kūrinius esančius gyvenamuosius rajonus – Podul Ros, Sokola ir Nicolina – užgrobė nemažas skaičius žydų.
Štai kodėl komunistinio judėjimo Iasyje lyderis daktaras Ghelerteris ir jo patarėjas Gheleris čia įkūrė savo pasipriešinimo tašką. Nepraėjo nė mėnuo nuo ASM pralaimėjimo ir kaip signalas visuotinio streiko ir lemiamo mūšio pradžiai, virš darbų buvo iškelta ir suplevėsuota raudona vėliava. Buvo paskelbtas streikas. Tūkstančiai darbininkų išvyko.
Valdžia buvo bejėgė.

Machine Translated by Google

* Valstybinė monopolio agentūra, toliau – ASM (Tr.)

Per lankstinukus sukvietėme visus rumunus į susitikimą Prince Mircea salėje. Po kalbų išėjome iš pastato su vėliavėlėmis ir visa minia patraukė link Nicolinos. Sąjungos aikštėje mus sustabdė valdžia, kuri patarė nebetęsti, nes mūsų laukė daugiau nei 5000 ginkluotų komunistų ir prasidės kraujo praliejimas.

Taigi mes išėjome iš Union aikštės link traukinių stoties, kur pakabinome vėliavėles virš mašinų žiedinės sankryžos ir virš stoties. Taigi traukiniu į liniją nuvažiavome į Nicoliną. Kažkas perjungė jungiklį stotyje ir Nikolinos traukinyje ir visi įėjo į Nicolina dirbtuves. Leidžiamės žemyn. Parduotuvėse niekas. Ant vieno iš

pastatų raudona vėliava. Įlipau į gaisrinį laiptą laikydamas tarp dantų trispalvę. Su tam tikrais sunkumais, kadangi buvau dideliame aukštyje, pasiekiau stogą. Užlipau ant stogo ir užlipau į viršų. Paėmiau raudoną vėliavą ir tarp didžiulių šūksnių, trukusių kelias minutes, iškėliau ir laikiau trispalvę. Taigi iš ten aš kalbėjau. Už sienų vis daugėjo komunistų, kurie nuolat augo į kompaktišką masę ir iškilo grėsminga mada.

Pragaras reketas. Viduje, uraa, išorėje, šūksniai ir keiksmai. Tada lėtai nusileidau ant žemės. Pancu įsakė mums išvykti. Bet prie vartų komunistai užblokavo mūsų išėjimą, šaukdami: "Tegu ateina Pancu ir Codreanu!"

Nuėjome 100 pėdų priekyje savo minios ir patraukėme link vartų.

Viduryje Pancu, jo dešinėje pirklys Margarintas, o aš kairėje. Mes trys išėjome į priekį, netarę nė žodžio, laikydami rankas ginklo kišenėse.

Tie, kurie stovėjo prie vartų, stebėjo mus tyliai ir tyliai. Dabar buvome vos už kelių žingsnių. Tikėjausi kulkos šnypštimo pro ausį. Bet mes judame į priekį, tiesiai ir ryžtingai.

Tačiau tai buvo labai neįprasta ir jaudinanti akimirka. Dabar buvome vos už kelių žingsnių. Komunistai pasišalino atsivėrę mums! Apie dešimt metrų ėjome tylėdami kaip kapas jų viduryje. Nežiūrime nei į kairę, nei į dešinę. Nieko nesigirdėjo, net žmogaus kvėpavimo. Mūsų vyrai sekė mus. Bet kai jie praėjo, tyla nutrūko. Prakeikimas prasidėjo su grasinimais iš abiejų pusių, bet be kovos. kartu einame geležinkeliu link stoties. Už mūsų, virš darbų, pučiantis vėjas išjudino pergalingos trispalvės audeklą.

Šio veiksmo moralinis poveikis buvo nepalyginamas. Visame Iasyje kilo šurmulys. Visi gatvėse kalbėjo tik apie Nacionalinę sąžinės gvardiją. Ore buvo juntama rumunų pabudimo povandeninė srovė. Žinią apie šį prisikėlimą traukiniai nunešė dar toliau į keturis šalies kampelius. Supratome, kad bolševizmas bus nugalėtas, nes prieš jį, kaip ir jo šonuose, buvo pastatytas sąžinės barjeras, kuris neleis jam plėstis.

Visi keliai į jų naują invaziją dabar buvo uždaryti. Nuo šiol ji turėtų trauktis, neilgai trukus, Geti veiksmas. Averescu administracija buvo įtraukta į mūsų pastangas, tiek, kad šio judėjimo perspektyvos buvo visiškai panaikintos.

NACIONALINIS-KRIKŠČIONIŠKAS SOCIALIZMAS
NACIONALINIAI SINDIKAI

Nacionalinė sąžinės gvardija buvo kovinė organizacija, skirta nugalėti priešą. Tomis 1919-ųjų naktimis daug kartų kalbėjausi su Pancu, nes mes nuolat buvome kartu ir beveik reguliariai valgydavome prie jo stalo. Ir aš jam sakiau:

„Neužtenka nugalėti komunizmą. Taip pat turime kovoti už darbuotojų teises. Jie turi teisę į duoną ir kovoti už garbę. Turime kovoti su oligarchinėmis partijomis, kuriant nacionalines darbininkų organizacijas, kurios galėtų išsikovoti savo teises valstybės struktūroje, o ne prieš valstybę.

„Neleidžiame niekam bandyti iškelti kitos vėliavos Rumunijos žemėje, išskyrus mūsų nacionalinės istorijos vėliavą. Kad ir kaip būtų darbininkų klasė, mes netoleruojame

Machine Translated by Google

ji kyla prieš šalį arba bendradarbiauja su užsienio judėjimais už mūsų sienų, niekas to nepripažins

už savo duoną tu eikvojate ir prisijungiate prie svetimos tautos bankininkų ir lupikininkų būrių, visa tai du tūkstantmečius buvo darbininkų ir drąsuolių prakaitas. Tavo teisės, taip, bet savo tautos teisių ribose. Neleistina, kad dėl savo griežtumo istorinė tautos, kuriai priklausote, teisė yra trypiama kojomis.

„Tačiau mes taip pat nepripažinsime, kad, prisidengus spalvų formulėmis, oligarchinė ir tironiška klasė įsitaiso už visų kategorijų darbininkų nugarų ir tiesiogine to žodžio prasme nulupa juos, nuolat mojuodami ore vėliavomis tėvynei – ko jie nedaro. meilė; Dievas, kuriuo jie netiki; Bažnyčia, į kurią jie niekada neįeina, ir armija, kurią jie išsiuntė į karą tuščiomis grupėmis.

„Tai yra tikrovė, kurios negalima panaudoti kaip netikrų politinių sukčiavimo emblemų kelių amoralių žonglierių rankose.
Tada pradėjome burti darbininkus į tautines sąjungas ir net į politinę partiją – „nacionalinį krikščionių socializmą“. Tada Pancu rašė:

NACIONALINIO-KRIKŠČIONIŠKO SOCIALIZMO KREDIJA

Tikiu vieninga ir nedaloma Rumunijos valstybe nuo Dniestro iki Tisos, visų rumunų ir tik rumunų savininke, mylinčia darbą, dievo garbę ir baimę, susirūpinusia šalimi ir jos žmonėmis; lygias pilietines ir politines teises vyrams ir moterims; šeimos gynėjas, mokantis jūsų valstybės tarnautojams *.
Tuo metu dar nebuvome girdėję apie Adolfą Hitlerį ir vokiečių nacionalsocializmą bei darbininkus pagal vaikų skaičių ir atliktus darbus, kokybę ir kiekybę; o valstybėje – socialinės harmonijos gynėja, sumažindama klasių skirtumus; ir be darbo užmokesčio nacionalizuoti gamyklas (priklauso visiems darbininkams) ir paskirstyti žemę visiems ūkininkams.

Jis paskirstytų naudą savininkui (valstybei ar privačiam) ir darbuotojams.
Buvęs savininkas, be savo atlyginimo, turėtų gauti procentą, atvirkščiai proporcingą jo pradinės investicijos vertei; be to, valstybė garantuotų savo pradinę investiciją; be to, valstybė apdraustų darbuotojus per „rizikos fondą“; ji aprūpintų maisto ir drabužių indėlius darbininkams ir valstybės tarnautojams, kurie, susibūrę į nacionalines sąjungas, turėtų savo atstovus įvairių pramonės, žemės ūkio ir prekybos įstaigų valdybose.

Tikiu dideliu ir stipriu „darbininkų tėvu“ ir valstiečių karaliumi Ferdinandu Pirmuoju, kuris paaukojo viską dėl Rumunijos laimės ir kuris dėl mūsų išganymo tapo viena su žmonėmis; kad savo kariuomenės priekyje Marastyje ir Marasestyje nugalėjo priešą; kuris nuo tada su meile ir pasitikėjimu žiūrėjo į karius, kurie jam skolingi, karius, kurie sužinos, kad jų karinė pareiga yra tikra jų tautos mokykla, kurią jie gali baigti per metus. „Tikiu trispalve, apsupta nacionalinio krikščioniškojo socializmo spindulių, harmonijos tarp Didžiosios Rumunijos brolių ir seserų simboliu.

Tikiu šventąja krikščionių bažnyčia, kurioje yra kunigai, kurie gyvena pagal Evangeliją ir Evangeliją ir nori, kaip ir apaštalai, paaukoti save dėl daugelio nušvitimo.

Pripažįstu rūmų ministrų rinkimus, Senato panaikinimą, kaimo policijos organizavimą, progresinį pajamų mokestį, žemės ūkio ir amatų mokyklas kaimuose, namų šeimininkių ir suaugusiųjų „ratelius“, invalidų ir senelių namus žmonių, tautinių namų, tėvystės nustatymo, veiksmingo įstatymų pažinimo, iniciatyvos skatinimo.

Machine Translated by Google

privatus sektorius Tautos labui ir valstietiškos vidaus pramonės plėtra.

Tikiuosi tautinės sąžinės prisikėlimo net ir nuolankiame ganyme ir išsilavinusių žmonių nusileidimo tarp pavargusių, sustiprinti ir padėti jiems tikroje brolijoje, rytojaus Rumunijos pamate, Amen! "Nacionalinė sąžinės sargyba".

Laikraštis „Constiinta“ („Sąžinė“), pirmadienis, 1920 m. vasario 9 d.

Taigi pradėjome organizuoti tautines sąjungas. Šiame dokumente parodyta, kaip susikūrė viena iš mūsų sąjungų. Skelbiu norėdamas pabrėžti to meto Jaso darbininkų sąžiningumą:

Minutės!

„Atsirašę asmenys, prekybininkai, darbininkai ir tabako fabriko ASM tarnautojai, susitiko šį vakarą, pirmadienį, 1920 m. vasario 2 d., Nacionalinės sąžinės gvardijos būstinėje Nr. 3 Rua Alecsandri', kuriam pirmininkavo p. W.
Pancu, laikinai einantis gvardijos prezidento pareigas. ATSIŽVELGDAMOS į tam tikrų asmenų, kurie tarnauja šiai tautai svetimiems interesams, nusikalstamus polinkius, ir ATSIŽVELGDAMOS į jų vykdomą propagandą, būtent, kėsinasi į šios institucijos gerovę ir patį tų iš mūsų, kurie visą gyvenimą dirbome riekelė duonos, kuri yra vienintelis mūsų ir mūsų vaikų maistas, MES, sąžiningi ir įstatymų besilaikantys rumunų darbuotojai, trokštantys kartu su savo šalies vėliava žygiuoti keliu, kurį diktuoja aukščiausi mūsų žmonių interesai, šios institucijos gerovei, siekdami visam laikui sustabdyti savo priešo propagandą savo gretose, NUSPRENDĖME burtis į profesionalią tautinę sąjungą, į kurią išrenkame šį komitetą ir delegatą iš Nacionalinės Sąžinės sargas“.

183 parašai.

„Constiinta“ („Sąžinė“), 1920 m. vasario 9 d., 17 ir 18 nr.

TIKRAS 1919 M. SITUACIJOS VAIZDAS

Stengiuosi pranešti apie 1919–20 m. akimirką, iš laikraščių ir manifestų paimdamas tai, ką laikau reikšminga. Pirmasis manifestas, Konstantino Pancu paskelbtas Jasyje 1919 m. rugpjūtį, iškabintas ant visų Jasio sienų,
bendro dezorientacijos akimirką, yra signalas kovai Jasio rumunų darbininkams:

Kreipimasis į Rumunijos pirklius, darbininkus, kareivius ir valstiečius

Broliai,

Po daugelio metų baisių kovų pasaulis švenčia taiką tarp žmonių; Išmintingi lyderiai visose civilizuotose šalyse stengiasi užbaigti karą, sukurdami įstatymą, kuris garantuotų taikų egzistavimą ateityje.

Bet štai iš Rytų pasigirsta neapykantos balsai, rodantys mūsų priešų bandymą suplėšyti mus per nesantaikos ir nesusipratimų tarp mūsų. Iš Rusijos, valdomos klaidingų mokymų tamsos, esame raginami kautis, šaudyti ir žudyti savo panašaus kraujo brolius.

Iš buvusios didybės verkiančios Vengrijos pasigirsta toks pat kreipimasis. Rytų priešai susivienijo su Vakarų priešais, kad sutrikdytų mūsų taiką ir

Machine Translated by Google

įsilaužti.

Užsieniečiai už mūsų sienų bando perduoti nuodų taurę tarp mūsų, per užsieniečius, gyvenančius mūsų šalyje. Jie drįsta teigti, kad stumia mus į priekį vardan taikos, teisingumo ir laisvės bei vardan darbuotojų. Jų žodis yra melas, jų prašymai mirtini
nuodai: Jie sako, kad nori taikos, bet patys ją griauna, nužudydami verčiausius; Reikalaukite laisvės, bet grasindami mirtimi priverskite žmones joms paklusti; Siekite brolybės, sėkite
tautose neapykantą, neteisybę ir palaidumą. Be to, jie sako norintys, kad būtų
panaikintas kapitalas, uždirbtas prakaitu.

'

Jie mums sako, kad nenori karo, bet kovoja.
Jie reikalauja panaikinti kariuomenę, bet apsiginkluoja. Jie ragina išmesti trispalvę, o vietoje jos iškelti raudoną neapykantos vėliavą. Netikėkite jo manifestais ir raginimais, kaip jis netikėjo priešu, kai kovojo Oituze, Marastyje ir Marasestyje.

Kiekvieno gero rumuno pareiga – žiūrėti, kad ir ateityje neįsitvirtintų nesantaikos sėkla, kurią priešas bando pasėti tarp mūsų.
Tobulinkite darbą, kurį pradėjote savo darbu ir savo garbe. Jūsų priešai yra atsainumas, neapykanta ir negarbė, viešpataujanti už sienų, kelianti grėsmę ir mums.

Atsargiai! Laikykite savo sielą švarią, nepamirškite, kad mūsų išganymas yra darbas, vienybė ir garbė.

Broliai kareiviai,

Tikėdamas Dievu palaužei priešo galią. Savo ginklais raižėte šalies sienas amžinybei.

Savo krauju jūs ištobulinote ir užantspaudavote savo auką. Štai kodėl
neturėtumėte leisti svetimoms ir neteisėtoms grupuotėms sugriauti to, ką jūs ištobulinote.
Ir toliau išlaikykite meilę tėvynei ir tikėjimą savo karaliumi. Prisiekei savo krauju ginti tėvynės sienas iki paskutinio lašo. Atsargiai saugokite juos nuo piktų priešo ketinimų, nes taip darė mūsų tėvai ir protėviai.

broliai valstiečiai,

Mūsų tėvų Dievas pasigailėjo mūsų kančių ir padovanojo mums tokius dosnius metus, kokių retai kada teko matyti. Būkite dėkingi gerajam Viešpačiui už savo darbą ir tikėjimą. Atnaujinkite savo darbo jėgas, uoliai rinkite žemės derlių.
Būkite tikri, kad Tisos, Dunojaus ir Juodosios jūros žemes visiškai užkariavote.

Saugokite ją šventume, ginkite jos turtus savo darbu ir meile.

Brolis Romas,

Būtent jumyse glūdi šios šalies viltys ir stiprybė. Jūs taip pat esate rytojaus laimė. Rink ne prakeiksmus, o palaiminimus.
Priešas puola Dniestrą ir Tisą. Jis taip pat bando sutrikdyti mūsų šalies vidinę ramybę.

Mūsų išgelbėjimas yra darbe, garbėje, meilėje tėvynei ir tikėjimui Dievu.
Būkite atsargūs, kvieskite teisingu keliu ir tuos, kurie nuklydo ir perėjo pas be tautos ir netikėjimo. Susivieniję aplink sostą ir po trispalvės vėliavos šešėliu jie saugo šalies taiką.

Pasakykite užsieniečiams ir užsieniečių įsimylėjėliams, kurie bando mus trikdyti, kad aplink mus susiformavo nacionalinė gvardija, kuri stebi, kuri kovos su tais.

Machine Translated by Google

kurie nori tarp mūsų pasėti nesantaiką.

Visur rumunai, darbininkai, amatininkai, kariai ir valstiečiai, būkite verti mūsų protėvių ir šių laikų, kuriais gyvename, pašaukimo. ss) Rumunijos pirklių ratas; Geležinkelio traukos sąjunga; karo invalidų draugija; metalurgų gildija ir kt.

Constiinta („Sąžinė“), 1919 m. rugpjūčio 30 d., jaun. kursas, Nr. 1

ROMĖNŲ DARBININKŲ VADOVAI

Rumunijos komunistų darbininkų vadovai nebuvo nei rumunai, nei darbininkai.

Jasyje: daktaras Ghelerter, žydas; Gheleris, žydas; Spiegleris, žydas; Schreiberis, žydas ir kt.

Bukarešte: Ilie Moscovici, žydas; Paukeris, žydas ir kt. Aplink juos pasimetusių rumunų darbininkų grupės.

Jei revoliucija būtų buvusi sėkminga, respublikos prezidentas, kuris būtų uzurpavęs didįjį karalių Ferdinandą, būtų buvęs Ilie Moscovici.

Didžiosios Rumunijos parlamente 1919 m., kai susirinko deputatai ir senatoriai iš visų Rumunijos provincijų, sužavėti didžiulio Sąjungos akto, pakilo ir plojo didžiajam vienijančiam karaliui, šis ponas Ilie Moscovici atsisakė keltis, neva atsisėdo. .

Machine Translated by Google

ŽYDŲ SPAUDOS POŽIŪRIS

Būtina pabrėžti žydų spaudos požiūrį tais Rumunijos žmonėms pavojingais laikais. Kai rumunų tautai grėsė egzistavimas, ši spauda palaikė tas tezes, kurios labiausiai tiko mūsų priešams. Iš tiesų po įvykių galima nesunkiai pastebėti, kad tos pačios tezės buvo atkakliai priešinamos bet kuriuo metu, kai pritardavo Rumunijos atgimimo judėjimui.

Jiems mūsų rūpesčiai buvo džiaugsmo dienos, o mūsų džiaugsmas jiems buvo gedulo dienos.

Laisvė

Laisvė, kuri šiandien labai atmesta tautiniam judėjimui, tada buvo laikoma dogma, nes ji tarnavo mūsų sunaikinimo priežastims. Štai, pavyzdžiui, ką 1919 m. gruodžio 28 d. Adevarul („Tiesa“) parašė Emilio D. Faguro (tikrasis vardas Honigmannas) parašu:

"Kadangi socialistų partija turi teisę laisvai demonstruoti, negalima teigti, kad ši partija turi privilegiją. Kad ir kuri partija norėtų demonstruoti, ta teisė turės būti atmesta..."

SP

Neapykanta

Tame pačiame popieriuje galime perskaityti:

„Neapykanta visada turi būti vadovas prieš žudikų partiją, kuri valdė, vadovaujama Jono. Bratianu“

Palaiminta žydų neapykanta rumunams; yra palaikomas; vienas jo šaukiasi. Tai ne nusikaltimas. Tai nėra viduramžių gėda. Tačiau atėjus laikui rumunams ginti savo pažeistas teises, jų veiksmai priklijuojami „neapykanta“, o neapykanta tampa barbariškumo ženklu, žeminančiu jausmu, ant kurio nieko negalima statyti.

teisinė tvarka

Adevarul („Tiesa“), 1919 m. spalio 5 d

Viskas baigta! „Aukštuoju“ dekretu-įstatymu rinkimų laikotarpiu įvedamas naujas, daug griežtesnis nei anksčiau režimas – apgulties ir cenzūros režimas, iš įstatymo pašalinta opozicija ir visa šalis. tai grynas ir paprastas, karinės diktatūros režimas, kuriame visagalė tik karūna; karūną ir Liberalų partiją, o kaip šių dviejų testamentų vykdytojas, jūs turite generolų vyriausybę..... taigi, įsakas draudžia mums pulti karūną. Jei tiesos sakymas suprantamas kaip puolimas, tai yra, kad karūna prisiėmė sunkią šalies valdymo naštą kartu su Liberalų partija, tai vis tiek šis puolimas
turi būti padarytas.

Dekretas draudžia mums pulti dabartinę administravimo formą, jei taip suprantama, kad mes neturime teisės su visu karštumu protestuoti prieš dabartį.

vyriausybė, kuri yra antikonstitucinės dviejų žmonių valios rezultatas, mes protestuosime...
Jei nebūtų kito kelio prieš tokią padėtį, jei žinotume, kad kurstymas maištauti ar prieš vadinamąją teisinę tvarką turėtų tam tikrą poveikį – deja, taip nėra – nė akimirkos nedvejotume. taigi, kadangi nėra kito būdo su tokiais kovoti

Machine Translated by Google

diktatoriškas ir tironiškas režimas.

* Rumunijos ministras pirmininkas Pirmojo pasaulinio karo metais (Tr.)

Manome, kad susiduriame su ginkluota grupuote, kuri atsiduria už įstatymo ribų ir naudoja žiaurią jėgą...

Nepaisant viso šito, mes iškelsime tą vėliavą, o krisdami vis tiek šauksime: „Nusileiskite tironiją“.
„Tegyvuoja laisvė“.

Tai tada yra 1919 m. žydų spauda.

Kitaip tariant: kurstyti maištą prieš Karūną, prieš valdymo formą ir teisinę tvarką.

maišto kurstymas

„Adevarul“ („Tiesa“), 1919 m. spalio 11 d

"Pamišėliai! Kur bepročiai?"

Kaip sakėme, turime daug gerai besielgiančių vyrų ir nė vieno išprotėjusių. Arba mums reikia beprotybės. Tie 1848 m. buvo pamišę ir išrovė to meto bojarų* režimą...

Mums reikia ir bepročių. Su gerai besielgiančiais vyrais, kurie dalijasi plauku 14 stW ne, priimant sprendimą, nėra ką daryti.

Mums reikia bent vieno bepročio, jei ne daugiau. Ką tas beprotis darys, kaip aš sužinosiu? .....

Tada prašoma pamišėlio. Tada tegul ateina bepročiai.

Net socialistai elgėsi gerai. Tiesą sakant, už jų stovi vakarėlis ir vyrai, kurie neturėtų nieko bijoti. Matau, kad jie nebijo, bet vis tiek gerai elgiasi. Kaip kadaise darė I. Nadejde, jie atkakliai laikosi teisinės bazės, Valdžios, civiliai ir kariškiai, nori juos ištraukti, bergždžios pastangos, Jų taktika – teisinė valstybė. Net tada, kai į juos šaudo, kaip 1918 m. gruodžio 13 d., kai jie sumušami, kai Frimą pakalikai nuleidžia į kapą, socialistai protestuoja – sutinka, su dideliu orumu – tačiau jie neišeina už įstatymo ribų. .

Bet kokiu atveju mums reikia bepročių.
Tegul iškyla bepročiai, kurie imtųsi neteisėtų ar įstatymų prieštaraujančių veiksmų prieš dabartinę padėtį.

Karūna

Rumunams karūna visada buvo brangus turtas. Kaip mūsų vienybės ir pasipriešinimo bet kokio pavojaus akivaizdoje garantas, žydai niekada nesivaržė jo pulti, įžeidinėti ir sukompromituoti bet kokiomis priemonėmis.
Štai, pavyzdžiui, kaip 1919 m. lapkričio 16 d. Dimineata („Rytas“) elgiasi su karaliumi Ferdinandu.

"Dėl klaidos"

Gyvūnui reikia ribotų rūpesčių, bet jo smegenų pakanka jiems patenkinti. Retai, labai retai gyvūnas klysta. Be to, jo intelektas, kad ir koks mažas, neleidžia jam pakliūti į grubią klaidą.

Su karaliumi taip nėra.

Noriu pakalbėti apie kūrinijos karalių.

Kūrybos karalius yra daug protingesnis už šunį, arklį ar asilą. Teisingai. Tačiau nors nė vienas iš šių gyvūnų nešoktų nuo prarajos krašto, nenusikrėstų į vandenį ar nebandytų nesaugių veiksmų, kūrybos karalius daro kasdienių klaidų.

Machine Translated by Google

nedovanotinos klaidos.....

* Aš "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Tr.)

Išmintis reikalavo, kad karalius neleistų sau patekti į nelaisvę vieno žmogaus ar partijos rankose.

Su visa pagarba, mano pareiga pasakyti Jo Didenybei, kad jis klydo. Tokia neaiški padėtis yra Jo Didenybės kaltė. Mat Jo Didenybė, pasidavusi kai kuriems kaltiems ir suinteresuotiems apsėdimams, pabėgo nuo natūralių sprendimų, kurių reikalavo vidinė padėtis.

Jei ir šiandien karūna nesiryžta žengti natūraliais keliais, atskirtais nuo ateities interesų, gamta dar ryžtingiau reikalaus savo teisių.

Tebūnie įspėtas kūrinijos karalius.

krikščionių bažnyčia

Opinia („Nuomonė“), 1919 m. rugpjūčio 10 d

Iasi nacionalistai pradeda jaudintis. Jų tiek nedaug ir jie tokie blogi, todėl jų agitacija, kažkada maištaujanti, dabar yra juokinga, gryna ir paprasta.
Nacionalistai subūrė „Nacionalinę sąžinės gvardiją“. Buvo paskelbti manifestai; vyko susirinkimai...

Buvo pakviesti ir studentai šovinistai. Atėjo ir paprotiniai kunigai... Tuo metu, kai visur despotiškiausiais įstatymais naikinami tautybių skirtumai, pas mus nacionalistai nori šiuos skirtumus paryškinti... taikos konferencija nori sutartimi įvesti kontrolę. mažumų....

Kai visur bažnyčia yra atskiriama nuo valstybės, likdama kiekvieno asmens privačiu rūpesčiu, mūsų šalyje tautininkai kreipiasi į dvasininkus dėl organizuotos principinės religinės propagandos...

Tada įsikiša kunigas: švelniai griebia žmones už galvų ir trenkia kakta į bažnyčios akmenis, kol jie apsvaigsta. Būtent bažnyčioje žmonės mokosi nuolankumo ir rezignacijos. Tai yra valia

Dieve.

Niekas nebeapgauna melu. Veltui nacionalistai prie rankovių smeigiasi trispalves juosteles, kurios kursto paprastus intelektualus prieš žydus, verčia kunigus bažnyčioje mus nuliūdinti. Šiandien niekas nebijo jos anatemos.

Mes skelbiame meilę tarp žmonių. Ir išmušk neapykantos ir kerštо šventyklų duris...

Pasirašė: M. Sevastos

procesija

Opinia („Nuomonė“), 1919 m. spalio 26 d

„Nacionalinės sąžinės gvardijos“ kvietimu kilmingieji dvasininkai demonstrantams suteikė barzdas, rūbus ir vėliavas.

Tačiau už prabangą turėti Dievą su visa komanda reikia sumokėti.
Mums labiau patinka, kad mūsų mokesčiai samdytų mokytoją, o ne kunigą. Todėl norime atskirti bažnyčią ir valstybę. Nes ar nenorime, kad mūsų priverstinis indėlis ugdytų tamsumą, išsižadėjimą ir rezignacijos dvasią, kurios dėka išlaikomi policijos režimai, Atgal į viduramžius? Inkvizicijai? Mus supykdo siaubas dryžuotomis kelnėmis ir uodegomis bei kareiviška tunika, nebegalime pakęsti teroro dėvėdami religinį įprotį. Mums skaudu matyti politinių ir karinių intrigų motyvuotas demonstracijas gatvėse, o nebenorime matyti paradų, dėvėdami raudonas mitras ir šalikus...

Machine Translated by Google

Užteks!

Bažnyčių kupolai slegia žmonijos pečius; pasilenkimai traukia jį ant žemės.

Ši procesija bus neskoninga. Gatvėse išvysite muziejinius drabužius, deimantais nusagstytus siurbtukus, mitras... Bus matyti kryžiai ir stolai.
Barzdos praeis, oratoriai sukreiptais gestais apnuogins krūtinę, rodydami miniai kraujuotą šoną, čiulpiančią tarp dantų acte suvilgytas kempines...

Pasirašė: M. Sevastos

Aišku. Nuo čia iki pareigūnų užpuolimo ir jų dryžių nuplėšimo – vos vienas žingsnis.
Taip pat žingsnis link bažnyčių išgriovimo kirtikliais arba pavertimo jas arklidėmis ar sadistiškomis vakarėlių vietomis mažiesiems žydų žurnalistams Opinia ("Nuomonė"), Adevarul ("Tiesa"), Dimineata ("Rytas") ir jūsų žmonėms. .

Šių laikraščių skiltyse, didelių rumunų nelaimių metu, mačiau visą neapykantą ir gudrius priešų rasės sąmokslus, kurie čia apsigyveno ir buvo toleruojami rumunų gailesčio ir tik gailesčio. Mačiau, kaip jie puikavosi nepagarba Rumunijos armijos šlovei ir šimtams tūkstančių, kurie žuvo vilkėdami šventą uniformą; pagarbos visos tautos krikščioniškam tikėjimui trūkumas.

Nepraėjo nė dienos, kad į mūsų širdis iš kiekvieno puslapio neišsilietų nuodai.

Skaitydamas tuos laikraščius, kurie apglėbė mano sielą, pažinau tikruosius šių ateivių jausmus, kuriuos jie atskleidė be užsispyrimo, tuo metu, kai manė, kad mes nukritome ant žemės. Per vienerius metus išmokau tiek antisemitizmo, kad išgyvenčiau tris gyvenimus. Nes negalima smogti šventiems žmonių įsitikinimams ar to, ką jų širdis myli ir gerbia, jų giliai nesužeisdamas ir iš žaizdos nestekančio kraujo. Praėjo septyniolika metų, o žaizda tebekraujuoja.

Leiskite man dar kartą atlikti šventą pareigą, paminėdamas čia šį herojų, krikščionių darbininkų sportininką, amatininką Konstantiną Pancu, kuriam vadovavau ir kurio pusėje stovėsiu iki „Raudonojo žvėries“, kaip jis jį vadino. , buvo nugalėtas. Būtent šiam žmogui – jo drąsai ir tvirtumui – išlaisvinamas žmogus

Jasio miestas bus sunaikintas. Po septynerių metų šis kančios ir skurdo nusilpęs milžinas lyg šešėlis vaikščiojo Jasio gatvėmis, ieškodamas pagalbos, kaip gydyti širdies ligą. Jis mirė sergantis ir vargšas, pamirštas ir be pagalbos, vidury šalies, kuriai nerūpėjo, ir mieste, kurį savo kūnu apgynė sunkiausiomis valandomis.

Machine Translated by Google

PIRMASIS STUDENTŲ KONGRESAS PO KARIO

KLUŽAS, 1920 M. RUGSĖJO 4, 5, 6 d

Šis kongresas įvyko Klužo nacionaliniame teatre, didelio entuziazmo atmosferoje, dėl 26 valstybių suvienijimo.

Rumunijos žmonės ginklo jėga ir jų auka. Tai buvo pirmasis jaunųjų intelektualų susitikimas iš tautos, iki šiol likimo ir nelaimės išblaškytos į keturis vėjus. Du tūkstančiai metų trukusios neteisybės ir kančios ėjo į pabaigą.

Koks entuziazmas! Kiek daug šventų emocijų! Kiek ašarų mes visi išliejome!
Tačiau kad ir koks didelis buvo mūsų entuziazmas dabarčiai, kuri savo didingumu dominavo mūsų širdyse, toks didelis buvo mūsų dezorientacija dėl ateities linijos.

Būtent iš šio netikrumo žydų valdžia siekė pasipelnyti siūlydama ir galiausiai darydama spaudimą ministerijoms, masonijai ir politikams įtraukti į Kongreso darbotvarkę galimą žydų studentų priėmimą į studentų sąjungas.

Kitaip tariant, buvo bandoma rumunų asociacijas paversti rumunų-žydų asociacijomis. Pavojus buvo rimtas: viena vertus, į duris beldžiasi bolševizmas, kita vertus, tikimybė, kad mūsų pačių grupėse mus pralenks žydų-komunistiniai elementai. Bent dviejuose iš jų – Iasi ir Cernauti – padėtis buvo tragiška. Nepaisant to, kongreso vadovai Labusca, studentų asociacijos Iasi prezidentas ir visas jo komitetas; Nazarie, Bukarešto prezidentas su visu savo komitetu ir visomis asociacijomis; o Klužo prezidentą Puscaru užkariavo ši idėja. Jauni studentai yra labai lengvai paveikiami, ypač kai jie neturi tikėjimo. Jie leido save suvilioti ne tiek tiesioginiais materialiniais pranašumais, kuriuos buvo galima pasiūlyti, bet ypač glostymu ir jiems pažadėtu puikios ateities perspektyva. Tačiau jaunuolis turi žinoti, kad ir kokias pareigas jis užimtų, jis yra tautos tarnybos sargybinis ir kad leistis perkamam, glostanam, suviliojamam reiškia pareigos aplaidumą ir netgi gali privesti prie dezertyravimo ar išdavystės.

Nedidelė neoficiali mūsų grupelė iš Iasi, nepajudinama savo ryžto, susivienijusi su bukoviniečiais, dvi dienas įnirtingai kovojo. Ir galiausiai mes laimėjome.
Kongresas pritarė mano pasiūlytam pasiūlymui normaliu balsavimu, prieštaraudamas pasiūlymui, kurį palaikė visa studentų vadovybė. Manau, Kongresas taip balsavo ne tiek iš įsitikinimo, kiek iš susižavėjimo ryžtu ir beviltiškumu, su kuriuo vyko mūsų kova. .

Černau mokiniai, ti, ne vyresni nei 60 metų, elgėsi puikiai.
Mūsų nedidelė jasiečių grupė, ne daugiau nei 20, taip pat. Jei pridėsime 20-ies Čiochinų grupę, taip pat iš Iasi, dviejų dienų mūšį laimėjo 100 prieš 5000.

Ši mūsų pergalė buvo lemiama. Jei mūsų požiūris būtų praradęs, studentų draugijos taip pat būtų praradusios rumunišką charakterį ir, bendraudamos su žydais, būtų pasukusios į bolševizmą. Rumunijos studentų bendruomenė buvo didelėje kryžkelėje.

Ir vėliau, 1922 m., būtume sulaukę ne Rumunijos studentų judėjimo išsiveržimo, o galbūt komunistinės revoliucijos.

IASŲ UNIVERSITETO ATIDARYMAS 1920 M. RUDENĮ

Machine Translated by Google

Kituose universitetų centruose tvyrojo tyla. Tik mūsiškis Jasyje buvo pasmerktas nuolatinei kovai.
Pirmą kartą Iasi universiteto istorijoje universiteto Senatas paskelbė mokslo metų atidarymą be įprastų religinių apeigų.
Kad kas nors suprastų mūsų skausmą, būtina žinoti, kad ši iškilminga ceremonija be perstojo pusę amžiaus buvo gražiausias įvykis Universitete. Ši proga apėmė visą universiteto Senatą, visus dėstytojus, visus naujai įregistruotus studentus ir intelektualinį Iasi elitą. Pamaldas visada švęsdavo „M“ auditorijoje Moldovos metropolito arba jo vikaro, palaimindamas naujų metų pradžią Rumunijos žmonių švietime.
Tačiau dabar mūsų universitetas universiteto Senato gestu atidėjo šį savo pusės amžiaus tradicijos brangakmenį.

Dar rimčiau, mūsų krikščioniškojo Jaso universitetas, aukščiausia mokslo įstaiga rumunų kalba, tais sunkiais laikais skelbė kovą su Dievu, Dievo tremtį mokyklose, įstaigose ir šalyse.

Jasio universiteto profesoriai, išskyrus 4 ar 5, kurie, kaip žinoma, priešinosi šiai tendencijai, su dideliu pasitenkinimu gyrė pagonišką Senato sprendimą kaip žingsnį į priekį, išvedusį „Rumunijos mokslą“ iš „barbarizmo“ ir „viduramžių prietarų“. . “.

Studentai komunistai džiaugėsi, žydai triumfavo, o kai kurie iš mūsų liūdnai svarstė: galvojome, kiek laiko užtruks, kol bažnyčios bus nugriautos ir ant altorių nukryžiuoti kunigai su drabužiais?

Tuo metu maždaug aštuoni iš mūsų, nacionalistų, studentų Jasyje, veltui beldėmės į daugelio profesorių duris, bandydami įtikinti juos atšaukti Senato priimtą priemonę, tačiau mūsų pakartotiniai bandymai žlugo.
Ir štai naktį prieš mokslo metų pradžią nusprendėme žengti rimtą žingsnį: ryžtingai pasipriešinsime universiteto atidarymui.
Kad būtume sugrupuoti, visi miegojome Suhupan gatvėje 4, mūsų akcijos būstinėje. Šeštą ryto su Vladimiru Frir-nu išvažiavome į universitetą – kiti turėjo jį lydėti. Uždarome ir užbarikadiname užpakalines universiteto duris, paliekame Frimą ten saugoti. Ant didelių priekinių durų uždėjau plakatą raudonu pieštuku su užrašu: „Atkreipiu studentų ir dėstytojų dėmesį, kad šis universitetas atsidarys tik po tradicinių pamaldų bažnyčioje“.

Likę mūsų bendražygiai atvyko vėlai, per vėlai. Mokiniai pradėjo atvykti 8 val.
Prie įėjimo vienas priešinausi maždaug iki pusės dešimtos, kai susirinko daugiau nei 300 studentų. Kai matematikos profesorius Mulleris norėjo įsiveržti, aš jam pasakiau: „Kai tapote šio universiteto profesoriumi, prisiekei ant kryžiaus. Kodėl dabar sukyli prieš kryžių?

Tu esi melagingas priesaikos davėjas, nes prisiekei tai, kuo netikėjai, o dabar sulaužei tą priesaiką. “

Tada studentai, vadovaujami Marino, komunistų lyderio, Hritcu ir Ionescu de Botosani, puolė prie manęs, atidarė pagrindinį įėjimą į universitetą, nuvedė į vestibiulį, daužydami lazdomis ir kumščiais į galvą. Jokios gynybos, atsako nebuvo įmanoma, nes buvau sugautas per vidurį, stumiamas iš visų pusių, gavau smūgius iš visų pusių. Galiausiai likau vienas. Kol aš kampe galvojau apie savo pralaimėjimo nelaimę, atėjo šeši studentai. Tačiau priešo pergalė truko neilgai, nes iškart iš klebonijos nusileido universiteto sekretorius ir iškabino tokį pranešimą: „Gerai žinoma, kad klebonija nusprendė, kad šis universitetas bus uždarytas iki trečiadienio, kai atsidarys su religinė apeiga“. Tai buvo didžiulė pergalė, kurią priėmėme su nepaprastu džiaugsmu. Trečiadienio rytą, praėjus dviem dienoms, miesto gyventojų pilnai užpildytoje auditorijoje vyko religinės apeigos. Mane visi sveikino.

Profesorius AC Cuza kalbėjo neprilygstamai

iškalba. Tą akimirką mane užvaldė tikėjimas – ir niekada manęs nepaliko – kad kas kovoja už Dievą ir savo tautą, nors ir vienas, niekada nebus nugalėtas. Visuomenėje Jasyje šios kovos, daugiausia ASM ir Geležinkelio gamyklose, ir galiausiai universitete, turėjo stiprų atgarsį. O

Machine Translated by Google

priešas pradėjo suvokti, kad bolševizmas negali žengti į priekį be rimtų kliūčių, net kai jį palaiko beveik visi universiteto dėstytojai, visa spauda, visi žydai, didžiausia dalis darbininkų, o kitoje pusėje yra tik minimali jaunimo grupė. žmonių, kurie priešinasi šioms didžiulėms bangoms, apsiginklavę tik dideliu tikėjimu savo šalies ateitimi. Šių jaunuolių valios barjeras buvo panašus į kai kurias aštrias žemėje esančias uolas, kurias galima lengvai pamatyti, bet negali lipti be didelių sužalojimų; tiesą sakant, net negalvojome pabandyti. Priešai bijojo ne tiek mūsų, kiek mūsų ryžto. Sveiko proto gyventojų dalis – krikščionys ir rumunai Iasi – mus drąsino ir su užuojauta stebėjo.

UNIVERSITETO METAI 1920-1921

Minėtomis sąlygomis prasidėję šie metai buvo begalinė kovų ir susirėmimų virtinė. Mes, studentai kovotojai, susibūrėme aplink studentų draugiją „Stefanas Voda“, kurios pirmininkas buvau aš. Iš čia mes puolame priešininkus, įveikdami juos ne kartą. Niekindami rumunų kultūrą, jie niekino universitetą ir visa kita

Machine Translated by Google

Šioje šalyje apsimetėme išmintingais ir patarėjais, kaip kai kurie vyrai, atvykę iš didelės šalies šioje nuodėmingoje ir atsilikusioje Rumunijos žemėje.

Galbūt jie buvo teisūs, bet netrukus mūsų mažoje šalyje jie susidurs su dideliu pasaulietiniu sveiku protu, kurio jie savo didžiojoje imperijoje virš Dniestro įrodė, kad niekada neturėjo. Universitete susitikimai tapo neįmanomi. Daugiau sprendimų nebuvo galima priimti. Didžioji dauguma mokinių buvo komunistai ir jiems prijaučiantys. Tačiau jie negalėjo žengti žingsnio į priekį, nes mūsų grupė, kuriai niekada nebuvo vyresnė nei 40 metų, visada buvo; puolame ir neleidžiame skleisti komunistinių idėjų ir praktikos. Bandymas visuotiniu streiku Iasi universitete, kai buvo areštuotas komunistinis studentas Spiegleris, po vienos dienos žlugo, nes mūsų grupė užėmė valgyklą, uždraudusi streikuojantiems įeiti į maitinimą, teigdama, kad „kas nedirba, tas nevalgo“. Visi dekano ir dėstytojų prašymai mus įtikinti, kad šie studentai turėtų būti įleisti pavalgyti, buvo bergždi. Netrukus mūsų grupė iškovotų dar vieną pergalę – uniformų pakeitimą.

Komunistai studentai dėvėjo rusiškas kepuraites, ne todėl, kad neturėjo kitų kepurių, bet kaip puikų bolševizmo patvirtinimo ženklą.
Konfrontacijos universitete proga šios kepurės buvo paimtos ir sudegintos Sąjungos aikštėje. Tada kiekvieną dieną universitete, gatvėse, baruose prasidėdavo medžioklė. Visos kepurės buvo sudegintos, po savaitės visiškai išnyko.

Mūsų grupė nuėjo dar toliau ir į mūšį įtraukė žydų-komunistinę spaudą. Neturėjome spaustuvės, kad galėtume ištarti žodį. Po kelių nepagarbių straipsnių apie karalių, kariuomenę ir bažnyčią, mūsų grupė, pritrūkusi kantrybės, įsiveržė į žydo Hefterio ir Opinijos leidžiamų laikraščių Lumea („Pasaulis“) biurus ir spausdinimo patalpas („Nuomonė“). “), ir sunaikino spaustuves, kurios
spjovė nuodus ir įžeidimus. Mes, be jokios abejonės, išprovokavome riaušes, bet šios riaušės sustabdys didžiąją netvarką, nepataisomą netvarką, kurią mūsų šaliai ruošė komunistinės revoliucijos samdiniai.

Tačiau visa ši veikla pavertė mane pagrindiniu jo kerštо objektu.
Žydų spauda mus užpuolė; Aš atsakiau žiauriai. Vieną dieną gatvėje susitikę su Opinia („Nuomonė“) redaktoriais, po žodinio apsikeitimo, kai pareikalavau, kad jie atsiskaitytų už įžeidimus, kilo ginčas. Mano varžovai buvo stipriai sumušti. Tačiau kitą dieną visi Jasio laikraščiai stojo prieš mane, Opinia ("Nuomonė"), Lumea ("Pasaulis"), Miscarea ("Judėjimas").

IŠ IŠ IASI UNIVERSITETO IŠŠALINTAS amžiams

Viskas tuo nesibaigia. Universiteto senatas ėmėsi veiksmų nedelsiant; susitiko ir, nesuteikęs man auditorijos, amžiams išmetė iš Iasi universiteto.

Pagaliau ir universitetas, ir Jasio miestas atsikratytų viešosios tvarkos drumstėjo, kuris dvejus metus drumstė žydų komunistų ramybę ir priešinosi visoms jų pastangoms išlaisvinti revoliuciją, skirtą mūsų karaliaus nuvertimui, padegimui. bažnyčių, šaudymas

karininkų ir šimtų tūkstančių rumunų žudynės. Tvarkos vyrai ir

teisėtumas, universiteto senato akimis, buvo komunistai; šios tvarkos sutrikdytojas.

TEISĖS MOKYKLOS TARYBA

Machine Translated by Google

Tačiau jų planai žlugo, nes išties unikalus įvykis sutrukdė normaliai mūsų studentiško gyvenimo eigai. Teisės fakulteto taryba suabejojo Senato paskelbtu pašalinimu ir, vadovaujama profesoriaus Cuzos, jo dekanas kartu su profesoriais Matei Cantacuzino ir Dimitrie Alexandrescu nepritarė šiai priemonei.

Tarybos pastangos numalšinti pyktį

Universiteto Senatas žlugo. Senatas neatšaukė sprendimo dėl pašalinimo.

Tada Teisės fakultetas atsiėmė savo atstovą Senate, daugiau neprieštaravo jo sprendimui ir pasiskelbė nepriklausomu. Teisės fakultete buvau informuotas, kad galiu ir toliau lankyti pamokas, nes fakulteto taryba atsisakė pripažinti universiteto Senato sprendimą. Taigi toliau studijavau Iasi universitete.

Dėl šio incidento Teisės fakulteto taryba trejus metus neatsiuntė savo atstovo į universiteto Senatą. Šis konfliktas tęsėsi dar daugiau metų, net ir man išėjus iš universiteto. Vėliau, kai gavau diplomą, klebonija atsisakė išduoti diplomą. Ir iki šios dienos jos neišdavė. Norėdamas užsiregistruoti advokatūroje ir tęsti studijas užsienyje pasinaudojau Teisės fakulteto man išduotu pažymėjimu.

UNIVERSITETO METAI 1921-1922

Nauji mokslo metai buvo pradėti įprastomis sąlygomis – tai yra bažnytinėmis pamaldomis. Universitete ir Iasi mieste vėl tvyrojo šventinė nuotaika.

Šis didelis įvykis Bukarešte liko beveik nepastebėtas. Ten, kai atvyksta studentai, jų skaičius pasimeta šimtatūkstantinėje žmonių minioje, triukšme, šviesoje ir daugybėje interesų konfliktų. Iasyje, kai

Machine Translated by Google

mokiniai išeina, užplūsta bendra melancholija, lyg rudenį išskrenda gervės ir paukščiai. Kai grįžta studentai, ateina jaunystė, gyvenimas. Tai šventė. Bukarešte mokiniai jaučiasi vieni didžiuliame pasaulyje, kuris jų nemato, nevertina, necenzūruoja, nesidomi, nemyli. Studento išsilavinimas Iasyje neprimena Bukarešto, nes jis auga kaip vaikas, ginamas motinos meilės, rumunų meilės prieglobstyje. Čia tauta augina savo mokinius. Aš pats esu skolingas šiam Iasui už viską, ką galėjau padaryti. Visada jaučiau šios Iasi dvasios rūpestį manimi, jaučiau jo meilės spindulį, jo perspėjimą, padrąsinimą, jo skubumą, kvietimą į mūšį.

Jie seka mus – Iasi mokinius – ir dabar ir seks mus iki mūsų gyvenimo pabaigos, kaip nuolatinis mano mamos ilgesių ir meilės prisiminimas. Kiek iš visų studentų kartų, perėjusių per Jasį, Jasio kvietimas kovoti nepaskatino visam gyvenimui! Kiek žmonių nebuvo palydėti prie kapo, kiek jų priekaištai persekioja ir šiandien!

Metų pradžioje buvo pastebėta, kad žydiškas komunizmas atsitraukė, dezorientavosi, jo moralė praktiškai nulinė ir nesipriešino. Visi naujai įstoję studentai girdėjo apie mūsų kovas ir ilgai laukė, kol atvyks į mūsų pusę. Atsidūrę čia, jie įstojo į mūsų gretas.

TEISĖS STUDENTŲ ASOCIACIJOS PREZIDENTAS

Tą rudenį buvau išrinktas Teisės studentų asociacijos prezidentu. Universiteto Senatas atsisakė mano patvirtinimo, remdamasis tuo, kad buvau pašalintas iš universiteto. Patvirtinau save.

Mūsų Teisės studentų asociacijos, kaip ir visų kitų kolegijų asociacijų, tikslas buvo mokslinė veikla – vykdyti ir gilinti atitinkamų sričių studijas.
Pavyzdžiui, pirmininkaujant Nelui Ionescu, dvejus metus prieš mane, Teisės studentų asociacija posėdžiavo beveik kiekvieną savaitę. Kai kurie studentai perskaitė knygą apie teisę ar susijusią sritį, ją sutrumpino ir susitikime pateikė kritiką. Tada užvirė prieštaringos diskusijos. Išlaikiau tą bendrą formatą, bet taip pat pridėjau kai ką naujo. Visi šie klausimai ir pranešimai negalėjo būti sprendžiami, nebent jie moksliškai ištirtų žydų problemą. Buvo skaitomi darbai, nagrinėjantys šią problemą Rumunijoje ir užsienyje, apie tarptautinę žydų galią, šios problemos istoriją šalyje ir užsienyje. Mes tyrinėjome ne tik jų kovos su mumis metodus, bet ir žydų dvasią bei mentalitetą, todėl siūlėme įvairias kovos ir gynybos priemones.

Tada po kiekvienos ekspozicijos vykdavo diskusijos, išvados ir galiausiai įtvirtintos tiesos formulavimas, kad visi galėtų išeiti apsišvietę.
Be to, tuose pačiuose susitikimuose siekiame:

a) kiekviename žingsnyje atpažinti tą žydišką dvasią ir mentalitetą, kuris slapta įsiskverbė į didelės dalies mąstymo ir jausmų modelį.
rumunai.
b) mūsų detoksikacija, būtent judaizmo pašalinimas, kuris buvo įtrauktas į mūsų mąstymą per knygas mokyklose, literatūrą, mokytojus, paskaitas, teatrą ir kinematografiją. c) paslėptų žydų planų supratimas ir demaskavimas įvairiais būdais. Mums

jie turi politines partijas, vadovaujamas rumunų, per kurias kalba judaizmas; Rumunijos laikraščiai, kuriuos rašė rumunai, per kuriuos žydas kalba už savo interesus; Rumunų kalba kalbantys ir autoriai, mąstantys, rašantys ir kalbantys žydiškai rumunų kalba.

Machine Translated by Google

Visa tai tyrinėdami pradedame suprasti, kad rumunas pirmą kartą savo istorijoje susidūrė su žmonėmis, kurie kaip ginklą naudojasi kovai ir naikina – kaip nacionalinį ginklą – gudrumą ir klastingumą.

Rumunas visada žinojo tik sąžiningą kovą. Susidūręs su naujuoju žydų metodu, jis buvo suglumęs. Supratome, kad viskas susiveda į priešo pažinimą ir, kai mes, rumunai, jį pažinsime, mes jį nugalėsime.

Mūsų susitikimai tęsėsi reguliariai visus metus. Jie pritraukė vis daugiau studentų iš kitų kolegijų, todėl Generalinės Iasi studentų asociacijos beveik nebeliko. Visas studentas traukė į teisinės grupės veiklą.

Studentų, norinčių dalyvauti šiuose susitikimuose, auditorija buvo per maža. Besarabijos studentų dalyvavo vis daugiau. Pusė veiklos metų mums atnešė tikrą stebuklą: trys ketvirtadaliai Besarabijos krikščionių studentų pabudo, pajuto pašaukimą naujam gyvenimui, nušvito. Per trumpą laiką jie taps ištikimiausiais mūsų kovos kariais, kurie tikėjimu, atsidavimu, širdies tyrumu ir pasiaukojimo dvasia pasieks lyderystę pradedančiam klestėti judėjimui.

Ši brolybės akimirka tuo pačiu tikėjimu ir pasižadėjimu kovoti už krikščionišką šalį su nesąžiningomis žydų miniomis niekada nebus pamiršta. Mes, kurie vakar kovojome vienas su kitu, dabar apsikabinome.

Vadovaujantis mūsų susitikimų gairėmis buvo mūsų nacionalinių genijų Bogdano Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihailo Eminescu, Vasile Alecsandri ir kt. raštai, bet ypač profesoriaus Cuzos raštai ir paskaitos, profesoriaus Paulescu raštai, profesoriaus Gavanesculo tautinio ugdymo pamokos.

Visi profesoriaus Cuzos raštai buvo perskaityti ne vieną, o tris, keturis kartus ir studijuoti.
Visų pirma, jo politinės ekonomijos kursai, puikiai sprendžiantys žydų klausimą iš savo prestižinės pozicijos, prašydami rumunų suprasti savo rimčiausią dabartinę problemą, buvo mums vadovas kiekvieną akimirką, kai stengiamės ją pažinti. Todėl didžiausia mūsų ir rumunų sėkmė buvo turėti profesorių Cuzą, vieną labiausiai patyrusių vyrų sprendžiant žydų problemą. būtent jo dėka galėjome susiorientuoti bet kokiame žydiškame manevre.

Jo kursų, aukščiausio akademinio lygio, visi studentai sekė su iki šiol neregėtu dėmesiu. Teisės mokyklos auditorija visada buvo per maža. Ilgą laiką šiame Iasi universitete nebus profesoriaus, skaitančio nacionalizmo paskaitas, kuris įkvėptų panašų entuziazmą.

Per tą laiką daugeliui iš mūsų gyvenimas ėmė atskleisti vieną tikslą, viršijantį visus kitus interesus: kovoti už savo žmones, kurių egzistencijai iškilo grėsmė.

LANKYMAS CERNAUTIO UNIVERSITETE

Kituose universitetuose vyravo tyla. Nuo praėjusių, 1921 m., pavasario Cernautyje prasidėjo agitacija už teatro rumunizavimą. Kelias dienas trukusi įnirtinga kova baigėsi mokinių pergale. Dabar, 1922 m. pavasarį, globojama Teisės studentų asociacijos, surengiau jasiečių vizitą į Cemauti. Mus puikiai priėmė mokytojai ir mokiniai. Mes, 100 lankytojų, per tris ten praleistas dienas nieko daugiau neveikėme, bet perdavėme kolegoms iš
Černaučio naują tikėjimą, kuris sklinda mūsų sielose, Cernaučiui nebuvo sunku, kaip ir Jasiui, tik dar labiau,

ji nukentėjo nuo žydų invazijos su savo gatvėmis, prekyba, apgriuvusiomis bažnyčiomis, žemėmis ir rumunais, kurie dejavo po žydų valdžios. Trumpai,

Machine Translated by Google

tarp mūsų užsimezgė nauja ir artima dvasinė giminystė, pagrįsta ilgesiu ir mūsų bendra svajone iš karto pamatyti savo žmones

pažadino suvokti savo, kaip savo ir savo šalies likimo šeimininkų, orumą, galią ir teises. Tada ši giminystė buvo sustiprinta Cemauti studentų vizitu, grįžusiu po mėnesio. Tada pirmą kartą susidūriau su Tudose Popescu, ta gražia jauno kovotojo figūra, primenančia pandūrą, kuri vėliau buvo viena iš studentų judėjimo lyderių, bet šiandien miega skurdžiose kapinėse po užmirštu kryžiumi.

„APARAREA NATIONALA“ APŽVALGA

1922 m. balandžio 1 d., vadovaujant profesoriams Cuza ir NC Paulescu, buvo leidžiamas kas du mėnesius Apararea Nationala ("Krašto gynyba"). Kiekvienas gali įsivaizduoti, ką mums reiškė šio žurnalo leidimas, turėdamas mintis ir rūpesčius.

Jame radome viską, ko reikėjo mūsų pačių visiškam supratimui ir naudingų argumentų.
Profesorių Cuzos ir Paulescu straipsnius religiškai skaitė visi jaunuoliai ir jie turėjo didžiulį poveikį studentams visur – ir Bukarešte, ir Kluže. Kiekvieno numerio išleidimą laikėme triumfu, nes tai mums buvo dar viena priemonė gabenti amuniciją kovai su ginčais žydų spaudoje.

Manau, čia tikslinga atgaminti du tuo metu publikuotus straipsnius su profesorių Cuzos ir Paulescu parašais.

„Dieviškoji tmtb dvasia amžinai gins žmoniją. Apibendrinant galima teigti, kad Talmudas – politinis ir religinis hebrajų teisės aktas – užuot kovojęs kaip Evangelija su nuosavybės ir dominavimo aistra, priešingai, iškelia šias ydas į nesuvokiamą viršūnę, kad įgyvendintų Judo svajonę būti tuo pačiu metu visos žemės savininkas ir visos žmonijos valdovas.

Tačiau nors krikščionių apaštalai savo idealą skelbė atvirai, Talmudas slepiasi; o du jo priedai – kahalas ir masonija – dar labiau nematomi.
Trys išlikti tamsoje vartoja nešvarų ir prakeiktą reiškia: melas.
„Kitaip tariant, melas yra žydų naudojamos sistemos pagrindas, kam tai galima pasakyti...
'Tu kalbi, vadinasi, esi.
Tačiau melas turi mirtiną priešą, būtent tiesą. Nes tiesa yra skiriamasis krikščionybės bruožas. Kristus pasakė: „Aš esu tiesa“, todėl Izraelis perša Jo doktriną.

Melas, priešingai, apibūdina tai, kas vadinama blogio dvasia arba velniu.
Taip Jėzus, kalbėdamas hebrajams, jiems pasakė: „Jūs esate
iš savo tėvo velnio, o jūsų tėvo geismai yra jūsų valia. Jis nuo pat pradžių buvo žudikas ir nepasilieka tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kalbėdamas netiesą, jis kalba už save, nes yra melagis ir melo tėvas. '

"Palikdamas šį pasaulį, Kristus atsiuntė savo mokiniams nenugalimą ginklą, būtent savo Dvasią. Dieviškąją tiesos dvasią, kuri amžinai gins žmoniją nuo demoniškos melo dvasios", - lenkiuosi prieš šią Tiesos Dvasią, sakydamas iš savo apačios. siela. Aš tikiu Šventąja Dvasia! “

(prof. dr. NC Paulescu, iš „Filosofinė fiziologija.
The Talmud, the Kahal, Freemasonry“ t. Il., Bukareštas, 1913, p. 300–301)

Antisemitizmo mokslas

„Kitas siaubingas žodžių derinys: antisemitizmo mokslas. Kaip gali antisemitizmas
būti mokslu? “ mokslininkai su savo akmenimis, tie su savo ruoniais,

Machine Translated by Google

matematikai su savo xs, filologai su priesagomis, mokslininkai su vadinamosiomis "fiksuotomis" kultūros idėjomis. „Antisemitizmas? Šiems mokslininkams tai tik žiaurumas, akla brutalių instinktų apraiška, priešistorinių laikų liekanos, mūsų civilizacijos gėda, kurią smerkia ir mokslas, ir šviesi žmogaus sąžinė, laisva nuo išankstinių nusistatymų ir aistrų.

Būtent tokią atmosferą kuria ypač žydai – ir kurią tie judaizuotojai ugdo – apie antisemitizmą, apgaudinėja naivuolius arba išnaudoja kvailų naivumą su pretenzijomis, kad jie taip pat yra tokio paties lygio kaip šiuolaikinė civilizacija. '
O kas nenori būti?

Pavyzdžiui, yra toks įdomus atvejis, kai judaizuotas asmuo, pats pusiau žydas, prieš keletą metų neįtikėtino mokslininko oru kalbėjo apie mūsų antisemitizmą, kuris anuomet, kaip ir šiandien, buvo nepakitęs. Štai ką šis autorius, nomen-odiosum, mums pasakoja Viata Romanesca („Rumunų gyvenimas“), antraisiais metais, Nr. 1907 m. lapkričio 11 d., p. 186, 204-207 – tautinės minties išdavikas, kaip vėliau buvo mūsų tautinės veiklos karo metu išdavikas: „Noriu pasisakyti žydų klausimu... visiškai denatūruotas vulgarumo ir žiaurumo Mūsų antisemitų judeofagija, kurie taip... paveda mus civilizuotam pasauliui...

„Su surūdijusiais ginklais, atkastais iš viduramžių persekiojimų arsenalo, su neapykantos propaganda, su aistringu pertekliaus kurstymu, su žvėriškų instinktų pažadinimu populiariose masėse... galima tik sukompromituoti teisingą reikalą, bet antisemitizmo priežastį. ar tai negali buti sąžininga...
„Tačiau suteikti šiam konfliktui... klaidingą rasinio persekiojimo, religinio persekiojimo, vienu žodžiu, antisemitizmo atspalvį, gali pasitarnauti tik priešo reikalams, tik per daug malonu išnaudoti kai kurių maniakų siautėjimus... antisemitiniai skandalistai, per anksti įtraukia į darbotvarkę visą klausimą...
„Niekas, mažiausiai mūsų, pats savaime negali ad infinitum apsitverti be atgarsių, nei prieš šiuolaikines idėjas, nei prieš užsienio politinius veiksmus... Tai yra ne sustabdantys, o grasinantys, matyt, turintys fantastišką politinį nusiteikimą.

Red. [ty, Cuza, Tr .]
„Todėl mūsų klausimo patalpinimas į antisemitizmo, rasinės neapykantos sritį reiškia, kad mus veda į gėdingą ir mirtiną pralaimėjimą... Azijietiškos skubos... smurtinė demagogija, nesveikas agitavimas... spekuliacijos tamsios aistros ..... (Paskutiniai punktai, vėlgi, yra autoriaus, numatantys tą pačią grėsmę nusikaltimams, tokiems pat baisiems kaip ir antisemitizmo. Red. [ty Cuza, Tr .]

Citavau šią tipinę koncepciją, būdingą visiems, kurie parduodavo žydams. Ir galima pamatyti, į ką viskas susiveda: klišės („civilizuotas pasaulis“, „šiuolaikinės idėjos“), bet ypač šmeižtas („vulgari ir žiauri judeofagija“, „surūdiję ginklai“, „žvėriški įpstinktai“, kai kurių maniakų impulsų siautėjimas). , '' tamsios aistros''). , antisemitinių skandalų skleidėjai, '' Azijos

Tokių „dėkingų“ randame ne tik iš paprastų žydų mylėtojų, bet kartais net iš kai kurių iškilių kitų sričių kultūros atstovų.
Taip, pavyzdžiui, žymus teisininkas, universiteto profesorius, oratorius, politikos žmogus, buvęs visuomenės mokymo ministras ponas AC Arion dėl mano antisemitizmo Deputatų rūmų plenariniame posėdyje atkreipė dėmesį į apostrofą - galime sakyti „garsus“ iš tokio žmogaus, vadinančio mane urviniu žmogumi.
Kalbant apie žydus, jų pasakojimas apie antisemitizmą yra dar būdingesnis.
Be įprastos klišės „su neapykanta ir žiaurumu“ – natūralu, be priežasties, jie negaili diskutuoti apie motyvus – anot jų, antisemitizmas yra beprotybė, intelektualinis išsigimimas, dvasios kančia. Taip mus vertina vienas iškiliausių šiuolaikinių žydų „intelektualų“, garsios kilmės daktaras K. Lippe kaip garsaus viduramžių Talmudo komentatoriaus Rasi proanūkis, sakęs tob sebegoim barog (žudyti). geriausias iš gojų).

Gydytojas. Medicinos mokslų daktaras K. Lippe atvyko iš Galicijos ir apsigyveno Jasyje, kur atlaikė moters nužudymą, atlikdamas jai abortą, ir netgi parašė specialų darbą vokiečių kalba: Psichikos ligos simptomai – antisemitizmas (1887) .
Ir kaip įrodymas, kad parazituojančių žydų vartojami argumentai prieš antisemitizmą yra labai menki, kaip ir judaizuotųjų, ir visada tie patys, štai Curierul Israelit („Izraelitų kurjeris“), oficialus sąjungos organas. Natūralizuoti žydai sako savo leidimo redakcijoje šį penktadienį, 15 d

Machine Translated by Google

1922 m. rugsėjo mėn. šmeižikišku pavadinimu – mums, rašiusiems „Aparare'a Nationala“ („Krašto apsauga“) – „Krūva niekšų“.

Su šiais antisemitais egzistuoja intelektualinio išsigimimo būsena, pasiekusi jutimų iškrypimą, savotiškas mentalinis sadizmas, kurio paliestieji verčiami meluoti ir šmeižti. Kaip matote, tai labai paprastas paaiškinimas, taip pat labai naivus: viskas, kas buvo pasakyta

prieš žydus yra melas ir šmeižtas dėl specifinio intelekto išsigimimo.
Antisemitizmo apibrėžimas – anot žydų ir judaizuotų – yra apibendrintas šiais dviem žodžiais – „antisemitų“ laukinis žiaurumas ir beprotybė. Kalbant apie žydus kaip socialinį reiškinį, jie net nesileidžia į šį „paaiškinimą“. Tarsi jų nebūtų. Būtent šis žiaurumas ir beprotybė privertė visas visų laikų tautas – egiptiečius, persus, romėnus, arabus, taip pat šiuolaikines tautas iki šių dienų laikyti žydus nacionaline grėsme ir imtis veiksmų prieš juos.

Būtent šis žiaurumas ir beprotybė aptemdė iškiliausių visų tautų kultūros atstovų, tokių kaip Ciceronas, Seneka, Tacitas, Mahometas, Martynas Liuteris, Džordanas Brunonas, Frydrichas Didysis, Volteras, Juozapas II, Napoleonas I, supratimą. Goethe, Herderis Ludwigas Feuerbachas, Richardas Wagneris, Bismarkas, Rudolfas ， Immanuelis Kantas, Fichte, Schopenhaueris, Charlesas Fournier, Virchow, Theodoras Billrothas, Eugenas Dfihringas – ir daugybė kitų, norinčių pasisakyti prieš žydus.

Galiausiai, žiaurumas ir beprotybė paaiškina žymiausių mūsų kultūros atstovų, tokių kaip Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu, antisemitizmą.

Laukiniai ir pamišę: visa tai, Civilizuoti ir gerai besielgiantys: judaizuoti, o žydai: neegzistuoja, o judaizuotų žmonių nuoširdumas nepajėgia paaiškinti antisemitizmo kaip socialinio reiškinio, vadinsime tai antisemitine teorija .
Pagal mūsų teoriją, antisemitizmo konstitucijoje turime išskirti tris pakopas: instinktą, sąžinę, mokslą.

Instinktas visada paskatino minią, iš pradžių susirūpinusią savo tiesioginiais materialiniais interesais, priešintis žydų parazitizmui per populiarius judėjimus, dažnai apibendrintus ir kruvinus, kaip buvo tarp daugelio kitų visame pasaulyje, pavyzdžiui, baisus kazokų judėjimas Ukrainoje paskatino. Bogdano Hmelnischy, kuriame 1649 m. mirė daugiau nei 250 000 žydų.

Žydų grėsmės suvokimas pamažu žadinamas, pirmiausia išsilavinusiose klasėse.
Tada jis plinta ir prasiskverbia į mases. Pirmoji grupė prisijungia prie žmonių, palaikančių jų reikalavimus. Pastarieji palaipsniui tampa sąmoningi.

Mokslas prasideda nuo dalinio tyrimo, kol pasiekia – tik mūsų dienomis – savo tikslo apibrėžimą, t. tiesą sakant, didžiausias, kurio sprendimas turi būti rastas.

Atsižvelgdami į iki šiol atliktų dalinių tyrimų išvadas, galėtume sakyti, kad jie sudaro mokslo antisemitizmą. Tai yra pagrindas, kurio nereikėtų painioti su antisemitizmo mokslu, kas juos skiria skirtingus jų tikslus. Ir štai tikslo pagrįstas šio mokslo apibrėžimas, kuris aiškiai parodo, kad jis yra tikras mokslas:

Antisemitizmo mokslo objektas yra judaizmas kaip socialinė problema, todėl būtinai yra visų mokslų, galinčių prisidėti prie jos sprendimo, sintezė.

Kas yra tie mokslai, kurie savo dalinėmis studijomis prisideda prie judaizmo pažinimo, jau matėme. Ir taip naudojasi antisemitizmo mokslas

Machine Translated by Google

savo išvadas, kad rastų sprendimą.
Istorija rodo, kad nuo seniausių laikų žydai buvo klajojanti tauta tarp kitų, klajokliai, be lauko.
Antisemitizmo mokslas nustato, kad toks klajoklis prieštarauja sėslių žemdirbių tautų gerovei ir negali būti toleruojamas.

Antropologija nustato, kad žydai yra nesusijusių rasių mišinys, išsiskiriantis tarpusavyje, pavyzdžiui, semitai, arijai, juodaodžiai, mongolai. Antisemitizmo mokslas aiškina žydų tautos nevaisingumą kultūros srityje dėl šio maišto ir parodo, kad

Mestizo negali niekuo prisidėti prie kitų tautų kultūros, kurią jie tik falsifikuoja, denatūruodami savo savybes.

Teologija nustato, kad žydų religija yra išskirtinė religija, pagrįsta specialia sandora, sudaryta tarp jos Dievo Jahvės ir žydų, laikomų išrinkta ir šventa tauta (am kodeksai), atskirai nuo kitų tautų.

Antisemitizmo mokslas griežtai daro išvadą, kad tokia koncepcija atmeta bet kokio taikaus bendradarbiavimo ar bet kokios asimiliacijos su žydais galimybę.

Politikoje teigiama, kad visur, kitose tautose, žydai turi savo unikalią socialinę organizaciją, kuri sudaro valstybę valstybėje. Antisemitizmo mokslas daro išvadą, kad „žydai yra anarchinis elementas, pavojingas visų valstybių egzistavimui.

Politinė ekonomija nustato, kad žydai visais laikais, net ir Palestinoje, gyveno kaip tauta, esanti ant kitų tautų, išnaudojanti savo darbą, o ne tiesioginiai gamintojai. Antisemitizmo mokslas teigia, kad bet kuri tauta turi teisę ginti savo produktyvų darbą nuo žydų išnaudojimo, kurių negalima toleruoti kaip parazitų, keliančių pavojų žmonių egzistavimui.

Filosobija nustato, kad judaizmo gyvenimo samprata yra anachronizmas, prieštaraujantis žmogaus pažangai. Antisemitizmo mokslas įpareigoja civilizaciją, kad ši kultūrinė pabaisa būtų pašalinta bendromis visų tautų pastangomis.

Antisemitizmo mokslas savo išvadas grindžia tuo, ką objektyviai nustatė įvairūs, bet skirtingi

specialūs mokslai – visa tai būtinai veda prie tos pačios išvados: žydų pašalinimas iš kitų tautų tarpo, padarant galą jų nenatūraliam ir

parazitiniam egzistavimui, anachronistinei koncepcijai, prieštaraujamai visų tautų, kurios jos nebegali pakęsti, civilizacijai ir taikai.

Ši antisemitinė teorija, kaip matyti, skiriasi nuo žydų ir judaizuotų teorijų, redukavusių antisemitizmą iki dviejų individualių išraiškų – kurios iš tikrųjų tą akimirką, kai jos pasireiškia masiškai, tampa socialine problema: laukinis ir sumuštas. - ir tai taip pat paaiškina.

Antisemitizmo instinktą kartais gali lydėti žiaurumas ir neapykanta.
Juk instinktas aklas, sakoma, nors būtina apginti gyvybę.
Tačiau antisemitizmo suvokimas pridedamas prie instinkto, sustiprinantis jo impulsus, kad ir kokie „laukiniai“ būtų.
Norint būti „civilizuotam“, pirmiausia reikia egzistuoti.
Antisemitizmo mokslas pagaliau sugeba paaiškinti šį reiškinį, dar labiau apšviesdamas žmonių sąžinę, visiškai patenkindamas jų instinktus ir žiaurius išsiveržimus, taip įteisindamas jų priežasties – žydų parazitizmo – atskleidimą.
Taigi, tai suteikia mums mokslinio judaizmo problemos sprendimo formulę, kurią, kad ją suprastume, tereikia pritaikyti, taigi, šiuolaikinis antisemitizmas sujungia visas energijas: instinkto, sąžinės, mokslo, Tiesa, visiškai atskleista, suformuojant didžiulę socialinę jėgą, tikrai galinčią išspręsti didžiausią mūsų laikų civilizacijos problemą – žydų problemą. O ką žydai ir judaizmai daro prieš šią didžiulę jėgą, siekdami pratęsti savo parazitizmo pasmerktą egzistavimą? Matėme: klišių, šmeižtų ir užgaidų.

Machine Translated by Google

„Vulgari mūsų antisemitų judeofagija...“, „jie mus kompromituoja civilizuoto pasaulio akyse...“, „Surūdiję ginklai, iškasti iš viduramžių persekiojimų arsenalo...“, „Žvėriškumo kurstymas“ instinktai masėse populiarūs...“, „Azijos impulsai...“, „beprotybė...“, „psichinis sadizmas. '

Tai yra visi argumentai, kuriuos jie prieštarauja mūsų antisemitizmui, nes jie neturi kito, manydami, kad gali padaryti galą savo kvailumu, o kerštо energija kunkuliuoja visose klajokliško parazitizmo sukilusiose tautose. “

AC Cuza, Apararea Nationala („Nacionalinė gynyba“) Nr. 1922 m. lapkričio 16 d., 15 d.
metų.

KRIKŠČIONIŠKOS STUDENTŲ ASOCIACIJOS ĮSTATAS

1922 m. gegužės 20 d. ribotame susirinkime panaikinome Iasi visuotinę studentų asociaciją, kuri vis dar buvo klebonijos remiamų oponentų likučio rankose ir įkūrėme „Krikščioniškų studentų asociaciją“, kuri gyvuoja ir šiandien. Kai pradėjome, buvome nedidelė grupelė, vėliau įkūrėme studentų ratą, kuris vėliau išsivystė į Teisės studentų asociaciją, o dabar pagaliau iš mūsų darbo gimė tikra bendra studentų asociacija, pavadinta KRIKŠČIŲ STUDENTŲ ASSOCIACIJA, kad širdys visų Iasio studentų pataikė, bet kitokia studentų grupė, priešingai nei 1919 m.

Šiuo metu, be nemažos melancholijos mano sieloje, po trejų mūšio metų ir brangių draugysčių, užvirtusių daugybės išbandymų ugnyje, artėjau savo išvykimo iš universiteto, studentiško gyvenimo ir kovos draugų diena. Turėjau tik mėnesį iki baigimo egzamino ir negalėjau atsispirti mintims, kad turiu išeiti, kad mes, 1919 metų vidurinės mokyklos abiturientai, taip stipriai surišti širdyje, išsiblaškysime, Dieve. tik žino. į kokius šalies kampelius. Štai kodėl po to, kai paskyrėme mano įpėdinius Sava Margincanu į Teisės studentų asociaciją ir Ilie Garneatą į Studentų krikščionių asociaciją, 26 bendražygiai, kurie jautėsi labiausiai vieningi, davė įžadą kovoti, kad ir kur bebūtume, už kredo, kuris mus, kaip studentus, vienijo. universitete. Visi pasirašėme tą įžadą, įdėjome į butelį, o paskui palaidojome. Kai išlaikiau baigimo pamokas, dar vienas balsas buvo atiduotas iš antrosios 46 grupės, naujesnės už mūšį. Jie buvo mano svečiai Husi, kur keturias dienas rengdavome susirinkimus, mintyse išsiaiškindavome smulkiausias detales apie būsimą veiklą. Čia tėvas keletą kartų kalbėjosi su mano bendražygiais, ragindamas juos kovoti. Taip išsiskyrėme, sielose nešiodami geresnių ir teisingesnių dienų mūsų žmonėms ilgesį.

GARBĖS PAREIGA

Pasirašę, Iasi universiteto studentai, suvokdami, kokia sunki padėtis, kurioje Rumunijos žmonėms gresia svetima tauta, pasisavinusi mūsų žemes ir linkusi perimti šalies vadovybę; kad mūsų palikuonys neklaidžiotų svetimuose kraštuose, išvaryti iš savo kraštų skurdo ir vargo, ir kad mūsų tauta nekraujuotų svetimos tautos tironija, mes ryžtingai kylame apie naują ir šventą idealą – ginti savo tėvynę. prieš žydų invaziją.

Būtent dėl šio idealo įkūrėme Iasi universiteto krikščionių studentų asociaciją. Su šiuo idealu širdyje mes paliekame sales

Machine Translated by Google

iš mokyklos šiandien.

Kovoti, kad ir kur bebūtume, už savo teisingumą, už grėsmę mūsų žmonių gyvybėms, laikome pagrindine savo garbės pareiga. Dėl šios priežasties šiandien, šeštadienį, 1922 m. gegužės 27 d., susirinkę, įsipareigojame bendrai pareigai, kad, pasklidę po visą šalį, visur nešime ugnį, kuri mus gaivino jaunystės laikais, kad įžiebtume nuliūdusias mūsų širdis. žmonėms – tiesos fakelas, jų teisės į laisvą gyvenimą šiose šalyse.

Palaikysime glaudesnius ryšius su asociacija, kurią šiandien paliekame ir kurios nariais išliekame, būdami centriniu tašku, kuris visada jungs mus mūsų bendroje kovoje. Vėl susitiksime po 8 metų, tik 1930-aisiais, nuo gegužės 1 d. iki gegužės 14 d. Iasi universitete. Narystės komitetas pasirūpins, kad visi nariai būtų informuoti prieš du mėnesius iki tos dienos ir pasirūpins jų atvykimu. Kviečiame visas per šią asociaciją mus sekančias studentų kartas, kurios turi parodyti supratimą apie savo darbo įtvirtinimą prie tėvynės altoriaus, prisijungti prie mūsų tais metais ir tą dieną Iasi universitete.

1922 metų gegužės 27 d

Korneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.

Nadejde, 21 University St.-
Iasi Grigas. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,

Rudi, Soroca apygarda Grigoriev Eusevie,

Caragaiani, Cetatea-Alba County Ilie Gameata, 40
Muzelor St.-Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-
Vaslui Loan Blanaru, 35 Tabacari g. -Husi
Constantin C. Zotta, 13 Major Teleman St.
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda g.-Galati M.
Berthet, Purcari, Setatijos-Albos apskritis Iacob I.
Filipescu, Tg.

Falciu, Falciu County Leonid Bondac, 5 I. Heliade
Radulescu St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati
Ionel 1. Teodoreanu,

Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino g.-
Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia St.-
Chisinau Mihailas V.

Sarbul, Mascauti, Orhėjaus apygarda
Nicolae B. Ionescu, 59 Constantin

Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-
Cetatea-Alba, Katedra Gh.
Boca, Balaceana,

Suceava County Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi
Andronic Zaharia, Partestii de Sus, Bukovina Vasile N.
Popa, Paunesti, Plutnos apygarda Vasile Corniciuc,
Putrauti, Suceava County Nicolae N. Aurite,
Tereblecea, Siret County Gr. Mihuta, Scheia,
Suceava County Ciobanu Stefan, 9
Sturza St.-Suceava Eugeniu Cardeiu,
Bilca, Radauti County Eug. N. Manoilescu,
Epureni, Falciu Viadimiro grafystė

Machine Translated by Google

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh County.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti
County Prelipceanu gr. Vasile, Horodnicul de
jbs, Radauti apygarda Constantin Darie, Horodnicul de
Sus, Radauti County Pasearu paskola Stefanui,
Tereblecea, Siret County Mihail I. Babor, Balaceana, Suceava
County
Sava Margineanu, Stroesti, Suceava County
Taranu Traian, Stroesti, Suceava County Al. .
Pistuga, Tarnauca, Dorohoi apygarda Dragomir
Lazarescu, Tarnauca, Dorohoi apygarda
Constantin C. Campanu, Scheia,
Suceava D. Porosnicu County, Gurmezoaia,
Falciu N. Gh. Ursu, Malusteni, Covurlui C. Ghica
County, 23 Carol St.-Iasi

MANO STUDIJŲ UNIVERSITETE PABAIGUS

Namuose treji metai, praleisti universitete, prabėgo prieš akis ir klausiau savęs: kaip galime įveikti tiek kliūčių; kaip galėtume nugalėti tūkstančių vyrų mentalitetą, valią; kaip galėtume nugalėti kolegijų senatus; ir kaip galėtume sušvelninti visos priešo spaudos drąsą? Ar turėjome pinigų samdyti samdinius, leisti laikraščius, išvykti į kaimą, kurstyti šį tikrą karą? Mes nieko neturėjome.

Kai aš pasitraukiau į tą pirmąjį mūšį, tai dariau ne dėl kažkieno reikalavimo, dėl kokių nors konfabuliacijų, ar dėl kažkokio išankstinio sprendimo, kurį buvau pavesta įvykdyti, ar net dėl didelio ir užsitęsusio vidinio impulso. suirutė ar mintis. giliai svarsčiau šią problemą. Nieko panašaus. Negalėčiau apibūdinti, kaip patekau į šią kovą.

Galbūt kaip žmogus, kuris, eidamas gatve su savo rūpesčiais ir mintimis, nustebintas namą ryjančio gaisro, nusivelka paltą, šokdamas į pagalbą apimtiems liepsnų. Aš, 19-20 metų jaunuolio protu, iš visko, ką mačiau, supratau, kad prarandame savo šalį, kad nebeturėsime šalies, kad nesąmoningai bendradarbiaujant vargšams Rumunijos darbininkams, nuskurdusiems ir išnaudojamiems. , mus užkluptų valdančioji ir niokojanti žydų orda. Elgiausi pagal savo širdies nurodymus, iš gynybos instinkto, kurį valdė net mažiausio ropojančio kirmino instinktas, ne iš vien savisaugos instinkto, o tam, kad apginčiau žmones, kurių dalis buvau. Taigi visą laiką turėjau jausmą, kad visi žmonės yra už mūsų, su visais gyvaisiais, su visais, kurie žuvo už savo šalį, su savo ateities kartomis; kad mūsų žmonės kovoja ir kalba per mus, kad priešų skaičius, kad ir kokie dideli, prieš šį istorinį subjektą yra tik saujelė apgailėtinų žmonių, kuriuos išsklaidysime ir nugalėsime.

Štai kodėl žlugo visi mūsų priešininkai, pradedant neapgalvotais universitetų senatais, kurie, manydami, kad mumyse kovoja būrys pamišusių jaunuolių, iš tikrųjų kovojo ir partrenkė savuosius. Egzistuoja gamtos dėsnis, kuris visus pastato į savo vietas; maištininkai prieš gamtą, nuo Liuciferio iki šių dienų, visi šie maištininkai, dažnai labai protingi, nors ir visada stokojantys išminties, buvo apstulbę.

Pagal šį prigimtinį dėsnį, šią išmintingą tvarką, kiekvienas gali kovoti, turi teisę kovoti tarpusavyje. Už jos ribų, prieš jį, pagal šį įsakymą niekas negali

Machine Translated by Google

aktyvuoti be bausmės ir nenugalimas. Žmogaus organizme kraujo rutuliukai turi išlikti savo struktūroje ir tarnauti. Maištas kiltų ne tik tada, kai rutuliukas susijaudintų prieš organizmą, bet ir tada, kai jis darytų dar mažiau, tai yra, kai tarnaudavo sau, kai tik pasitenkintų, kai neturėdavo kito tikslo ir idealo už savęs ribų, kai tai tapo tavo paties Dievu.

Asmuo paveiksle ir tarnauja savo žmonėms. Žmonės savo Dievo ir Dievo įstatymų struktūroje ir tarnystėje.

Kas supras šiuos dalykus, tas laimės, net jei jis yra vienas. Kas nesupras, bus nugalėtas. Šių minčių įtakoje baigiu trečius universiteto metus. Organizaciniu požiūriu mes sukūrėme lyderio ir disciplinos idėją. Demokratija buvo atmesta, o ne spekuliacijos ar įsitikinimai, pasiekti per teoriją.

Nuo pat pradžių gyvenome prieš demokratiją. Visada vadovaudavau. Per trejus metus tik vieną kartą buvau išrinktas Teisės studentų asociacijos prezidentu.
Visais kitais laikais lyderiu mane pavertė ne kovotojai, bet aš pasirinkau juos sekti. Niekada neturėjau komitetų ir neteikiau pasiūlymų balsuoti. Tačiau kai tik jausdavau poreikį, su visais pasikonsultavau, bet savo atsakomybe sprendimus priimdavau pati.
Štai kodėl mūsų nedidelė grupė visada buvo nepajudinama vienybė. Nebuvo susiskaldytų nuomonių frakcijų, daugumos ar mažumų, konfliktuojančių viena su kita veiksmo ar teorijos klausimais.

Su visomis kitomis grupėmis buvo atvirkščiai. Štai kodėl jie krito nugalėti.

didelis tikėjimas, tarsi liepsna, kuri nuolat dega mūsų širdyse, apšviesdama mūsų kelią; Didelė ir nepamirštama meilė vienas kitam, puiki disciplina, sprendimas mūšio metu ir pusiausvyra

mūšio plano svėrimas; tai, mūsų šalies ir Dievo palaima, užtikrino mus pergalę per tuos trejus metus.

1922 M. VASARA

1922-ųjų vasara nepraėjo ramiai. Rumunijos nacionalinių ar bendruomeninių teatrų scenose Moldovos miestuose „Kanapof“ trupė pradėjo vaidinti žydų pjeses jidiš kalba. Mūsų jaunuoliai tai laikė grėsme, nes matė šios institucijos, skirtos tautiniam ir doroviniam rumunų žmonių ugdymui, susvetimėjimo pradžią. Nusavintus prekybą, pramonę, Rumunijos dirvožemio ir žemės gelmių turtingumą, spaudoje vieną dieną pamatysime ir save nusavintus iš mūsų nacionalinių teatrų scenų. Teatras kartu su mokykla ir bažnyčia gali ugdyti dekadentišką tautą suvokti savo teises ir istorinę misiją. Jis gali paruošti ir paskatinti tautą kovoti už išsivadavimą. Nuo šiol net ir ši tvirtovė bus iš mūsų atimta. Mūsų teatrai, pastatyti iš rumunų prakaito ir pinigų, tarnaus žydams, kad jie paruoštų ir sustiprintų savo pajėgas kovoje su mumis. Ir kita vertus, nuo šių rumunų etapų jie mums, rumunams, tarnaus kaip „dvasinis maistas“, o visa tai prisidės prie mūsų nacionalinio demoralizavimo ir moralinio irimo bei naikinimo.

Kitų, būtent vyriausybės, bet kurios valdžios ar mokytojų, pareiga buvo užimti poziciją prieš šį naują antirumunišką puolimą. Bet nė vienas nebuvo paimtas. Tik jaunimas reagavo kuo puikiausiai, rizikavo smūgiais, buvo apipiltas begale įžeidimų, niekur nerasdamas palaikymo. Šią kovą visuose miestuose: Husi, Bariad, Botosani, Pascani ir kt. kovojo Iasijos studentų grupė, kuriai visur padėjo gimnazistai.

Jie nuėjo į sales, pilnas žydų, mėtydami į Šėtono atlikėjus viską, ką tik galėjo patraukti, išvarydami juos nuo scenos.

rumunų.

Galbūt – kai kas pasakytų – necivilizuotai. Aš irgi, sakyk, gal. Tačiau kiek tai civilizuota svetimai tautai

Machine Translated by Google

grobti vieną po kitos visas mano šalies gėrybes? Kiek civilizuota, kad ta pati tauta nuodija mano kultūrą ir patiekia ją scenoje, kad mane nužudytų?
Kiek civilizuotos buvo žydų naudojamos priemonės Rusijoje? Kaip civilizuota žudyti milijonus žmonių be teismo?
Kiek civilizuota sudeginti bažnyčias ar paversti jas kabaretais?

Dėl savęs savo skurde ir savo menkomis jėgomis ginuosi nuo puolimo kaip tik galiu - spausdintu žodžiu, jei galiu; padedant valdžios institucijoms,
jei jos vis dar yra rumunai; žodžiu, jei kas klauso; jėga, kraštutiniu atveju ir jei visi tylės. Nevertas ir išdavikas tas, kuris negina savo šalies išduodamas ar įgimtu bailumu arba visai nereaguoja.

Bet kuriuo atveju ši kova buvo protestas, vienintelis protestas bailios ir siaubingos tylos apsuptyje. Kitą dieną mūsų bendražygiai grįžo pilni smūgių ir žaizdų, nes 15 jaunuolių grupei nebuvo lengva patekti į teatrą su 3 ar 4000 žydų; ir ypač jie grįžo prislėgti mūsų rumunų priešiškumo ir užgauliojimų.

Dažnai savęs klausiu: kas mus, tokią mažą grupę, išlaikė tiek smūgių, tiek priekaištų iš visų pusių akivaizdoje? Niekur neradome palaikymo. Šioje kovoje prieš mus visus vienintelę atramą randame savyje; esame įsitikinę, kad einame didžiuoju savo tautinio likimo keliu, kartu su visais, kurie kovojo, kentėjo ir žuvo kaip kankiniai už mūsų žemę ir jos žmones.

VOKIETIJOJE

Į Iasį grįžau 1922 m. rudenį. Ten su bendražygiais pasidalinau sena savo mintimi – vykti į Vokietiją tęsti politinės ekonomijos studijų ir tuo pačiu bandyti įgyvendinti savo ketinimą perimti savo idėjas ir įsitikinimus. užsienyje. . Remdamiesi savo studijomis puikiai supratome, kad žydų problema turi tarptautinį pobūdį, todėl reakcija turi būti tarptautinio masto; kad nepavyko pasiekti visiško šios problemos sprendimo, išskyrus

per visų krikščionių tautų, pažadintų suvokti žydų grėsmę, veiksmus.
Bet aš neturėjau pinigų ir drabužių. Mano bendražygiai davė man keletą drabužių ir pasiskolino

8000 lėjų iš inžinieriaus Grigorio Bejano, kurie turėjo būti grąžinami kas mėnesį, kiekvienas prisidėdamas pagal savo galimybes. Su šiais pinigais išvykau į Berlyną, į stotį lydimas visų tų, su kuriais buvau išsiskyręs, kurie dabar liko namuose toliau kovoti.

Kai jie atvyko į Berlyną, labai padėjo du draugai studentai – Balanas ir C. Zotta. Kreipiausi į universitetą. Registracijos dieną vilkėjau savo tautinį kostiumą ir nuėjau į tą gražią ceremoniją, kurioje dekanas, laikydamasis senos tradicijos, spaudžia ranką kiekvienam naujam pretendentui. Universiteto salėse dėl savo rumuniškos aprangos buvau didelio smalsumo taikinys.

Šių eilučių skaitytoją apie 1922 m. Vokietiją gali sudominti du klausimai – žvilgsnis į bendrą situaciją ir antisemitinių judėjimų statusą.

Karo paliktos žaizdos, pasibaigusios pralaimėjimu, tebekraujavo. Materialinis vargas apėmė Berlyną ir likusią šalies dalį. Pastaruoju metu buvo užimtas ir Rūro slėnis, svarbus turto centras. Buvau staigios ir katastrofiškos prekės ženklo nuosmukio liudininkas. Darbininkų kvartale trūko duonos,
maisto trūko, trūko darbo, šimtai vaikų prieidavo prie praeivių, prašydavo elgetauti. Prekės ženklo žlugimas į tą patį vargą įtraukė ir Vokietijos aristokratiją. Keletas žmonių, kurie turėjo pinigų

Machine Translated by Google

dienų jie buvo be pinigų. Aukštų kainų miražo vilioti pardavę savo žemę ir nekilnojamąjį turtą per kelias savaites nuskurdo.
Vidaus ir užsienio žydų kapitalistai sudarė milžiniškus sandorius. Turintieji kietą valiutą vos už kelis šimtus dolerių tapo didžiulių 50 butų pastatų savininkais. Spekuliantai išnaršė visą miestą, surinkdami didžiulių sukčių.

Šį didžiulį vargą dalinosi ir keli užsieniečiai, tarp jų ir aš pats, nes neturėjau pinigų. 8000 lėjų, su kuriais atėjau, buvo išleista. Tada prasidėjo badas.
Tačiau tarp bendrų kančių jo paties kančias lengviau pakelti. Būdamas sunkumų akivaizdoje lengvai nesilenkiantis tipas, nepasidaviau vargei, o stengiausi su juo kovoti.

Išstudijavau visas galimybes ir nusprendžiau atsidėti komercijai. Man reikėjo labai mažai kapitalo, kad galėčiau nusipirkti maisto atsargų šalyje, atvežti į Berlyną ir parduoti restoranams. Šis faktas privertė mane prieš šventes persikelti į Jeną, kur gyventi buvo pigiau. Ten, tarp vokiečių tautos vargo, mane sužavėjo drausmės dvasia, darbingumas, pareigos jausmas, korektiškumas, ištvermės galia ir tikėjimas geresnėmis dienomis. Jie buvo sveiki žmonės ir aš mačiau, kad jie nesileis nuversti ir, turėdami nenumatytų galių, pakils iš po visų juos slėgusių sunkumų uolos.

Antisemitinis judėjimas. Vokietijoje buvo keletas politinių organizacijų su antisemitiškais studentais raštais, manifestais, skiriamaisiais ženklais, bet visos silpnos. Doktrinierius Berlynas, kaip ir Jenoje, buvo suskirstytas į šimtus asociacijų, o antisemitų buvo labai mažai. Didelė dalis studentų žinojo problemą, bet miglotai. Negalima kalbėti apie antisemitinius studentų veiksmus ar net apie doktrininę orientaciją, panašią į Iasio. 1922 m. Berlyne turėjau daug diskusijų su studentais, kurie šiandien tikrai yra hetieriai, ir aš didžiuojuosi, kad buvau jų antisemitizmo mokytojas, perteikęs jiems tiesas, kurias išmokau Jasyje. Pirmą kartą apie Adolfą Hitlerį išgirdau 1922 m. spalio viduryje. Buvau išvykęs į šiaurės Berlyno darbuotoją, su kuriuo užmezgė gerus santykius, kuris darė „svastikas“. Jo vardas buvo Strumpfas ir jis gyveno adresu 3 Salzwedeler Strasse. Jis man pasakė: "Sakoma, kad antisemitinį judėjimą Miunchene pradėjo 36 metų dailininkas Hitleris. Man atrodo, kad jis yra tas žmogus, kurio mes, vokiečiai, laukėme." Ši darbuotojo prognozė išsipildė. Visada žavėjausi jo intuityviomis jėgomis, kuriomis jis savo sielos antenomis galėjo pasirinkti vieną svetimšalį tarp dešimčių vyrų, dešimčia metų prieš savo laiką, kuris pasiseks 1933 m., sujungdamas visą vokiečių tautą vienai didelei komandai. .

Taip pat Berlyne ir maždaug tuo pačiu metu išgirdau žinią apie didįjį fašistų išsiveržimą: žygį į Romą ir Musolinio pergalę. Džiaugiausi taip, lyg tai būtų savos šalies pergalė. Tarp visų tų, kurie tarnauja savo žmonėms įvairiose pasaulio dalyse, yra užuojautos giminystės ryšys, kaip ir tarp tų, kurie stengiasi sunaikinti tautas.

Musolinis, drąsus žmogus, užlipęs ant drakono, buvo vienas iš mūsų, todėl visos drakono galvos nukrito ant jo, prisiekdamas mirtimi. Mums, kitiems, jis bus genialus

Šiaurinė žvaigždė suteikia mums vilties; jis bus gyvas įrodymas, kad hidra gali būti nugalėta; pergalės galimybių įrodymas.
"Bet Musolinis nėra antisemitas. Jūs veltui džiaugiatės", – šnibždėjo mums į ausis žydų spauda. Tai ne klausimas, kuo mes džiaugiamės, aš sakau, tai klausimas, kodėl jūs, žydai, liūdite dėl jo pergalės, jei jis nėra antisemitiškas. Kokia yra žydų spaudos pasaulinio išpuolio prieš jį logika? Italija turi tiek žydų, kiek Rumunijoje yra Ciangai [daug mažesnė etninė grupė] Siret slėnyje. Italų antisemitinis judėjimas būtų panašus į rumunus, kurie pradėtų judėjimą prieš Ciangai.

Machine Translated by Google

Bet jei Musolinis būtų gyvenęs Rumunijoje, jis negalėjo būti antisemitiškas, nes fašizmas visų pirma reiškia ginti savo tautą nuo jai gresiančių pavojų. tai reiškia šių pavojų sunaikinimą ir aiškaus kelio į gyvenimą ir šlovę atverimą jūsų tautai.

Rumunijoje fašizmas gali reikšti tik Rumunijos žmonėms gresiančių pavojų pašalinimą, būtent žydų grėsmės pašalinimą ir laisvo kelio į gyvenimą ir šlovę, kurios rumunai turi teisę siekti, atvėrimą. Judaizmas tapo pasaulio šeimininku per masoniją, o Rusijoje – per komunizmą. Musolinis namuose sunaikino tas dvi žydų galvas, kurios grasino Italijai mirtimi: komunizmą ir masoniją. Ten judaizmas buvo išnaikintas dviem jo apraiškomis. Pas mus tai turės išnaikinti tai, kas yra: žydai, komunistai ir masonai. Tai mintys, kurias mes, jaunieji rumunai, apskritai prieštaraujame žydų pastangoms atimti iš mūsų Musolinio pergalės džiaugsmą.

STUDENTŲ JUDĖJIMAS

Machine Translated by Google

1922 M. GRUODŽIO 10 D

Dar buvau Jenoje, kai vieną dieną mane nustebino žinia, kad visas Rumunijos studentų būrys iš visų universitetų pakilo į mūšį. Šis kolektyvinis rumunų jaunimo demonstravimas, niekam to neįtarus, buvo ugnikalnio išsiveržimas, pakilęs iš tautos gelmių. Pirmą kartą ji pasireiškė Kluže – tos Transilvanijos širdyje, kuri užimdavo poziciją, kai tauta išgyvendavo aklavietę, tada beveik tuo pat metu smarkiai išsiveržda vo visuose kituose universitetų centruose.

Tiesą sakant, gruodžio 3 ir 4 dienomis Bukarešte, Iasyje ir Cernauti vyko didelės gatvės demonstracijos. Visas rumunų studentų būrys pakilo tarsi didelio pavojaus akimirką. Tūkstantį kartą ši žemiškoji rasė, kuriai taip dažnai gresia pavojus per visą istoriją, išleido savo jaunystę, kad susidurtų su grėsme, kad išgelbėtų savo būtį. Puikus kolektyvinis įelektrinantis momentas, be išankstinio pasiruošimo, be jokių diskusijų už ir prieš, be jokių komitetų sprendimų, be Cluj, net nežinant tų iš Iasi, Cernauti ar Bukarešto. Puiki kolektyvinio nušvitimo akimirka kaip žaibas vidury tamsios nakties, kai visas šalies jaunimas atpažino savo ir savo žmonių likimą gyvenime.

Šis likimas puikiai eina per visą mūsų nacionalinę istoriją ir tęsiasi visoje Rumunijos ateityje, nurodydamas kelią į gyvenimą ir garbę, kuria turėsime eiti mes ir mūsų anūkai, jei tai yra gyvenimas ir garbė, kurios linkime savo žmonėms. . Kartos gali sekti šį likimą, gali likti šalia jo arba nuo jo nutolti, taip turėdamos galimybę savo tautai suteikti kuo daugiau gyvybės ir garbės arba daugiausiai negarbės ir gėdos. Kartais šį tikslą gali pasiekti tik pavieniai individai, palikti savo kartos. Tuo metu jie yra žmonės, jie kalba jūsų vardu. Su jais
yra visi milijonai mirusiųjų ir praeities kankinių, kaip ir rytojaus tautos gyvenimas.

Čia dauguma su savo nuomone nesvarbu, nors gali būti 99 proc. Ne daugumos nuomonė lemia šį mūsų žmonių gyvenimo likimą.
Jie, dauguma, gali tik prie to priartėti arba nuo jos atsiriboti pagal savo sąžinės ir dorybės būseną arba nesąmoningumą ir dekadansą. Mūsų žmonės išgyveno ne dėl milijonų vergų, kurie pakišo sprandus po svetimtaučius, o dėl Avramo Iancu, Tiudoro, Iancu Jianu Horia jungo per visus haiduci *, kurie svetimo jungo akivaizdoje nepakluso, bet pasistatė savo nešikus su antsnukiais ant nugarų eidami kalnų takais, su savimi nešdami garbę ir laisvės kibirkštį. Būtent per juos kalbėjo mūsiškiai, o ne per bailias ir gerai besielgiančius „daugumą“. Jie nugalės arba mirs, nesvarbu.

Nes kai jie miršta, visi žmonės gyvena savo mirtimi ir yra pagerbti savo garbe.
Istorijoje jie šviečia kaip auksiniai švyturiai aukštumose, prieblandoje maudomose saulės spindulių, o didžiulėse lygumose, kad ir kokios didelės ir daug jų būtų, nusėda užmaršties ir mirties tamsa.
Nacionalinei istorijai priklauso ne tas, kuris gyvena ir laimi aukodamas savo tautos gyvybės likimą, o tik tas, kuris laimės ar pralaimės, liks prie šio likimo. Mūsų rumunų likimas yra iš anksto nulemtas Dievo išminties; gruodžio 10 d., galėjo pamatyti Rumunijos studentai. Štai čia ir slypi dienos vertė: visas Rumunijos jaunimas išvydo šviesą. Gruodžio 10 d. Bukarešte susirinkę visų studentų centrų delegatai dešimtyje punktų nustatė, ką laiko savo judėjimo esme, ir paskelbė visuotinį streiką visiems universitetams, reikalaudami šiuos punktus įgyvendinti.

Gruodžio 10-oji nėra didelė dėl vertės suformuluoti sutartus punktus, kad ir kaip delegatai galėtų suformuluoti tiesos esmę, kuri tuomet vargino visą Rumunijos jaunimą. Tai puiku dėl šio jaunuolio stebuklo pabudimo šviesai, kurią regėjo jo siela; už jo bendrų veiksmų sprendimą paskelbti šventąjį karą, kuris pareikalautų iš šio jaunuolio tiek širdies stiprybės, tiek didvyriškumo, tiek brandos, tiek daug žinomų ir nežinomų aukų, tiek daug kapų!

1922 m. gruodžio 10 d. sukvietė šio krašto jaunimą dideliam išbandymui.

Machine Translated by Google

* Legendiniai Robino Hudo tipo vyrai. (Tr.)

Nei tie Bukarešte, nei aš, kurie buvome toli, nei kiti, kurie galbūt buvo vidurinės mokyklos mokiniai, bet šiandien snaudžia daugybėje kalėjimų ar miega po žeme, negalėjo patikėti, kad ši diena mus išneš per tiek pavojų, atneš. mums tiek daug smūgių ir tiek daug žaizdų kovose, gindami savo šalį.

Bukarešte, Kluže, Jasyje ir Černautyje iškilo didžiuliai studentų išsiveržimai, kurie, vedami savo intuicijos, o ne lyderių, atsigręžė į priešą. Pirmiausia jie žiūri į žydų spaudą: Adevarul ("Tiesa"), Dimineata ("Rytas"), Mantuirea ("Atpirkimas"), Opinia ("Nuomonė"), Lumea ("Pasaulis"), karštos lovos. moralinės infekcijos, nuodų ir sumaišties rumunams. Jie kreipiasi į juos norėdami juos sunaikinti, bet ir parodyti Rumunijos žmonėms priešo fronto linijos pavojų, nuo kurio jie turi būti budrūs. Demonstruoti prieš spaudą reiškia: paskelbti ją nacionalinio intereso priešu ir taip atkreipti rumunų dėmesį, kad jie nesileistų apgaudinėjami, apakinami ar vedami žydų ar judaizuotų rumunų rašomos spaudos.

Ši spauda atakuoja religinę idėją, taip susilpnindama rumunų moralinį pasipriešinimą ir nutraukdama jų ryšį su Dievu. Ši spauda skleidžia antinacionalines teorijas, silpnina tikėjimą savo tauta ir atskiria nuo savo šalies žemės, nuo meilės jai, žemės, kuri visais laikais troško kovoti ir pasiaukoti.

Ši spauda klaidingai pristato mūsų rumunų interesus, klaidindama ir orientuodama rumunus tokiais būdais, kurie prieštarauja nacionaliniams interesams. Ši spauda iškelia vidutiniškus elementus ir korupcijai galinčius vyrus, kad užsienietis galėtų tenkinti savo interesus, ir žemina moralius žmones, kurie nenusileidžia judaizmui ir jo interesams daryti kokią nors paslaugą.

Ši spauda nuodija tautos sielą, kasdien ir sistemingai viešindama sensacingus nusikaltimus, amoralias bylas, abortus, avantiūras.
Ši spauda žudo tiesą ir tarnauja melui su velnišku atkaklumu, naudodama šmeižtą kaip Rumunijos kovotojų naikinimo ginklą. Štai kodėl rumunai turi būti atsargūs skaitydami žydų laikraštį, atkreipti dėmesį į kiekvieną žodį, kurio nė vienas nėra spausdinamas atsitiktinai, ir bandyti iššifruoti už jo slypintį žydų planą. Būtent į šias problemas studentų judėjimas norėjo atkreipti visų rumunų dėmesį, pavadinęs žydų redakcijas, paskelbdamas juos rumunų tautos priešais. Pabrėžiau, kad didžiulius studentų masių išsiveržimus lėmė jų intuicijos galios, o ne lyderiai.

Nes lengva nuvaryti kelis asmenis į kažkieno namus, kad surengtų priešišką demonstraciją, bet kai didelės minios prieš ką nors atsisuka, liepdamos savo instinktams, tada tas asmuo be teisės apskųsti yra pasmerkiamas kaip priešas. tauta.

Machine Translated by Google

"SKAIČIUS KLAUSAS"

Formulė „numerus clausus“ studentų kautynių metu perduodama iš lūpų į lūpas, bet ne kaip gelbėjimo formulė, nes masė formulių neišduoda, nurodo grėsmes.

„Numerus clausus“ reiškia, kad esant dideliam žydų grėsmės skaičiui, mes nebegalime palaikyti jų mokyklose, komercijoje ar pramonėje ar savarankiškose profesijose. „Dėmesys jūsų dideliam skaičiui“ reiškia „numerus clausus“, nes tai viršija mūsų nacionalinio pasipriešinimo galias ir jei nesiimsime veiksmų,

žūsime kaip žmonės.

Tai yra bendra šios formulės vertė. Arba, jei norite, kaip ekonomiškumo matas, jis turi skubios pagalbos formulės, būtinos pirmosios pagalbos, nors ir visiškai netinkamos ligai išgydyti, vertę. „Numerus clausus“ per se reiškia: žydų apribojimą mokyklose, profesijose ir pan. Kokiam skaičiui šis apribojimas? Visų žydų ir rumunų skaičiaus santykis Rumunijoje. Tai yra, jei Rumunijoje yra 15 milijonų rumunų ir 3 milijonai žydų, tai dalis yra 20%. Pagal „numerus clausus“ formulę žydai turi būti priimami į mokyklas, medicinos profesijas, barus ir pan. proporcingai 20 proc.: „numerus clausus“ reiškia žydų skaičiaus ribojimą proporcingai tarp jų skaičiaus ir bendro skaičiaus. rumunai.

„Numerus clausus“ yra tik formulė žydų perskirstymui tautose, o ne problemos sprendimo formulė. Ši formulė beveik nieko neišsprendžia, nes sprendžiama su geromis proporcijomis, tačiau ji nesumažina didelės žydų dalies. Jei žydai 3 milijonai, tai jie ir lieka. Ypač tai negydo šios didelės dalies priežasties ir neparodo priemonių, kuriomis ją būtų galima sumažinti; galiausiai, ji pati savaime nėra priemonė žydų problemai išspręsti.

ŽYDŲ PROBLEMA

Machine Translated by Google

ŽYDŲ SKAIČIUS

Didelis žydų skaičius kelia daugybę problemų: 1. Rumunijos žemės problema; 2. Miestų problema; 3. Rumunijos mokyklos ir valdančiosios klasės problema; 4. Tautinės kultūros problema.

Visa tai nepriekaištingai savo raštuose nagrinėja profesorius AC Cuza. Žmonės, Tautybė mene, Straipsniai, Parlamento kalbos, Politinės ekonomijos kursas. Žemiau pateiktos idėjos iš esmės priklauso profesoriaus Cuzos mąstymui.
Žydų skaičius Rumunijoje nėra tiksliai žinomas.
Taip yra todėl, kad surinkta statistika buvo atlikta su didžiausiu Rumunijos politikų nesidomėjimu, kad jie galėtų nuslėpti savo nacionalinės išdavystės darbą, ir todėl, kad žydai visur bėga nuo statistikos tiesos. Patarlė sako: „Žydai gyvena iš melo ir miršta, kai susiduria su tiesa“. Beje, ilgą laiką Finansų ministerijos Valstybės statistikos direktorius buvo Leonas Colescu, kurio tikrasis vardas buvo Leonas Coleris. Ir jų požiūriu jie teisūs, nes jei rumunai susidurtų su tiksliu žydų skaičiumi, jie suprastų, kad susiduria su realia nacionaline grėsme ir pakiltų ginti savo tėvynės. kitaip tariant, statistinės tiesos akivaizdoje žydų valdžia šlubuoja, miršta. Jis gali gyventi tik slėpdamas tiesą, klastodamas ją melu.

Manome, kad Rumunijoje yra nuo 2 iki 2,5 milijono žydų. Jei būtų tik milijonas – kaip jie teigia – rumunų žmonių

susiduria su mirtinu pavojumi. Nes svarbu ne tik pats skaičius, kiekybė, bet ir to skaičiaus kokybė, ypač žydų užimamos vietos funkcinėje valstybės struktūroje ir tautos gyvenime visais aspektais.

Mūsų žemė buvo invazijų šalis. Tačiau per savo ilgą istoriją užpuolikas niekada nepasiekė tokio didžiulio skaičiaus kaip šių dienų žydai.
Invazijos perėjo mus; šiandieniniai įsibrovėliai niekada nepalieka. Jų čia, mūsų krašte, įsikuria kaip niekada nežinomas skaičius ir laikosi kaip šašai ant šio krašto kūno ir žmonių. Kada prasidėjo ši žydų invazija? Maždaug 1800 m. visoje Moldovoje buvo rasti tik keli tūkstančiai žydų. 1821 metais Bukarešte buvo 120 šeimų.

Toks vėlyvas įsikūrimas mūsų krašte atsirado dėl to, kad žydai visada buvo susiję su prekyba, o prekybai vystytis reikia laisvės ir saugumo.

Rumunijoje trūko šių dviejų sąlygų: viena vertus, laisvė išnaudoti Rumunijos žemę, taigi ir bet kokios prekybos plėtros perspektyvos, ir, kita vertus, stabilumo ir saugumo. Rumunijos žemė buvo pati nesaugiausia žemė pasaulyje. Rumunijos valstietis kasmet neturėjo namų, gyvulių, darbo ar derliaus saugumo. Mūsų šalis buvo nusiaubta invazijų ir šimtmečius tarnavo kaip karo teatras, dažnai dėl svetimo dominavimo ir kruvinų duoklių.

Ką žydai turėjo veikti šioje žemėje? Kovoti su hunais, totoriais, turkais?
Žydų invazija prasidėjo vos prieš 100 metų. Dėl 1829 m. Adrianopolio taikos buvo suteikta prekybos laisvė ir tuo pačiu ėmė ryškėti taikesnio gyvenimo horizontai. Tada prasidėjo jų invazija, kiekvienais metais stiprėjanti virš mūsų rumunų, ypač moldavų, galvų, išsemdama mūsų turtus, sunaikindama mus morališkai ir grėsdama išnykti. 1848 m. Moldavijos pirkliai ir pramonininkai pradėjo skųstis valdovui Mihailui Sturzai, reikalaudami priemonių prieš žydų pirklius ir jų nesąžiningą konkurenciją.

Nuo to laiko invazija nuolat didėjo. „Invazija“ gali būti netinkamas terminas, nes suponuoja smurto, moralinės ir fizinės drąsos idėją.
„Žydų infiltracija“ yra daugiau

Machine Translated by Google

tinkamas terminas, nes jis geriau apima sumanaus įsiskverbimo, bailaus ir klastingo įsiskverbimo idėją. Nes nėra smulkmena pavogti žmonių žemę ir turtus, nepateisinus mūšio, rizikos, didelės aukos, pasiekto užkariavimo. Po truputį jie užkariavo nedidelę Rumunijos prekybą ir pramonę; tada, taikydami tą pačią apgaulingą taktiką, jie puolė stambųjį verslą ir didžiąją pramonę, taip įgaudami kontrolę šiaurinės šalies pusės miestuose. Rumunijos viduriniosios klasės ataka buvo įvykdyta tokiu tikslumu, kuris buvo nustatytas tik kai kurių plėšriųjų vabzdžių atveju, kurie, norėdami paralyžiuoti priešą, įgelia jam į stuburą.

Jie negalėjo pasirinkti tinkamesnės vietos. Sėkmingai užpulti viduriniąją klasę reiškė rumunų tautos palaužimą į dvi dalis. Tai vienintelė klasė, kuri turi dvigubą kontaktą: žema, su valstiečių klase, uždėta ant jos ir valdžią jai dėl savo geresnės ekonominės būklės ir išsilavinimo; su valdančia klase ji laikosi ant savo pečių. Sėkmingas viduriniosios klasės puolimas, ty jos sunaikinimas, sukelia lemtingas pasekmes, o užpuolikui nereikia papildomų pastangų: a) valdančiosios klasės žlugimas (ši valdančioji klasė ilgainiui žlugs), b)) Jo atkūrimo neįmanoma, c) Sumaištis ir gyvulinimas, valstiečių klasės pralaimėjimas ir pavergimas. Galų gale, žydų puolimas prieš Rumunijos viduriniąją klasę yra mirtis. Rumunų mirtis

nereiškia paskutinio rumuno mirties, kaip kai kas įsivaizduoja. Ši mirtis reiškia gyvenimą vergijoje. Kelių milijonų rumunų valstiečių, dirbusių žydams, pavertimas vergais. Štai profesoriaus Nicolae Iorgos išvados apie žydų skaičių ir jų atvykimą į mūsų rajonus. Profesorius Lorga 1913 m. rugsėjo 13 d. Rumunijos akademijoje pristatytame straipsnyje „Žydų istorija mūsų kunigaikštystėse“ ir paaiškina šį klausimą, be kita ko, patikslina:

„Neamte keli žydai apsigyveno vienuolyno žemėse 1764-1766 m.“ (p. 18).

„Botosanyje jokiame valdovo dokumente, kaip 1757 m., žydai neminimi tarp kitų miesto gyventojų“ (p. 17).

„Kartais Sučavoje žydas pasirodo kaip smuklės prižiūrėtojas bažnyčių žemėse, kartais kaip smulkūs prekybininkai Ocnoje, Harlau, Siretiu, Galati, Barlad (buvo laikas, kai Barladijos krikščionys, galima sakyti, buvo labiau susiję su prekyba nei bet kurioje kitoje šalyje). kitas užsiėmimas)“ (p.10); "tuomet romėnuose, kur 1741 m. buvo žinomi tik "moldavai" ir "armėnai", Targul Frumose, kur 1755 m. minimos "dvi smuklės" ir žydė" (p.17-18).

Bukovinoje, jos aneksijos metu 1775 m.

„Cernauti ir Campulung regionuose, prie kurių buvo prijungtos Hotino ir Suceavos dalys, – visuose šiuose regionuose – iki Austrijos imperijos viešpatavimo buvo tik 206 žydų šeimos.

1775 m. dėl Galisijos potvynio jų skaičius siekė 780-800 šeimų.
Pirmasis šalies gubernatorius generolas Ehzenbergas sužinojo, kad jie daugiausia skirti tavernų kūrimui su vynu, viskiu, alumi ...
Jie, anot generolo, yra „labiausiai iškrypę žmonės, linkę į tinginystę, be didelių rūpesčių gyvenantys iš krikščionių darbininkų prakaito“. “

1781 m. veikusi komisija rodo, kad:

„Šioje šalyje žydai yra įpratę už nedidelę atlygį iš valstiečio nupirkti jauniklį kiaušinyje, medų žiede, ėriuką motinos įsčiose, o šita lupikavimo pagalba iščiulpia gyventojus iki sausumo. , veda juos į skurdą, kad šitaip skolomis apkrauti valstiečiai nerastų resursų ateičiai išsigelbėti, o bėga iš šalies Matome šios šalies administraciją (Moldovą), paskui bojarus, ypač Konstantiną Moruzį. , beviltiškai nuo jų gindamiesi.

“

Machine Translated by Google

„...Kabalai siūlydavo Enzenbergui raštu 500,0 aukso monetų per metus, kad jis taikstytis su sena padėtimi, taip pat buvo bandoma sugadinti mūsų valdovą, tačiau jis atmetė PINIGUS, o ne pakenkė savo šaliai visiškam sunaikinimui. *, (p.20).

O vėliau, apie 1840–48 m., štai ką profesorius Iorga tretnino:

„Galima skaičiuoti tokias išnaudojimo ir ištvirkimo įstaigas, smukles po smuklės, su wbiskey bulvių ir kitų nuodų buteliais visoje Moldovoje, alinančių lenktynes maitinti civilizuotas valdančiosios klasės ydas“ (p. 34).

O profesorius Iorga rašo apie:

„Nepaisant to, užsieniečių įsikišimas, skatinamas žydų elementų šalyje, nesiliovė. 1878 m. jie iškėlė sąlygas prieš pripažindami Rumunijos nepriklausomybę (iškovota tiek daug Rumunijos kraujo aukų) ir sukėlė pasipiktinimą nepriklausomybės klausimu: kiek dabartiniai kahalai moka Rumunijos lyderiams?

Rumunija, kuri negali atsispirti savižudybei, politiškai atiduodama pusę savęs Moldovos žydų valdžiai... Ir kadangi Kogalniceanu gynė kaimus nuo alkoholio ir žydų lupikavimo, ponas Maiorescu gina Rumunijos orumą nuo pilietinių teisių suteikimo užsieniečiams šalyje įžeidimo dėl savo religinių atstovų spaudimo užsienyje. “ (p.39).

Cituoju šiuos pavyzdžius, apie kuriuos pranešė didelis, pripažintas ir neginčijamas mokslo autoritetas, siekdamas išsiaiškinti žydų gyvenviečių Rumunijos žemėje pradžią.

RUMUNIJOS ŽEMĖS PROBLEMA – TERITORIJOS TEISĖ

Šiame pasaulyje negali būti žmonių, net jei tai būtų tik laukinių gentis, kuri, susidūrusi su svetima invazija, nežiūrėtų į savo krašto vargus. Visos pasaulio tautos nuo istorijos pradžios iki šių dienų gynė savo tėvynės dirvą. Visų tautų, kaip ir mūsų, istorija kupina kovų ginant savo žemes. Ar tai buvo mūsų, rumunų jaunimo, anomalija, liga, kad buvome įskaityti ginant savo žemę, kuriai gresia pavojus? Arba anomalija, jei mes jo neapgynėme, kai pamatėme, kad jam gresia pavojus? Mums būtų anomalija jos neapginti, tai yra nedaryti to, ką padarė visos tautos. Prieštaravimas visam pasauliui ir visai mūsų istorijai būtų anomalija ir ligos būsena.

Kodėl, klausiu savęs, visos tautos kovojo, kovojo ir visada kovos už savo žemių gynybą? Žemė yra tautos egzistavimo pagrindas. Tautos šaknys yra tarsi medžio giliai dirvoje, iš kur ji gauna maistą ir gyvybę. Nėra žmonių, kurie galėtų gyventi be žemės, kaip ir nėra medžių, kurie galėtų gyventi pakibę ore. Tauta, kuri neturi savos žemės, negali gyventi, jei neįsitvirtins kitos tautos žemėje – savo kūne, kenkdama jos pragyvenimui. Yra Dievo duoti įstatymai, kurie sutvarko žmonių gyvenimus. Vienas iš tokių įstatymų yra teritorinis įstatymas. Dievas kiekvienai tautai davė apibrėžtą teritoriją, kurioje jie gali gyventi, augti ir kur vystytis bei kurti savo kultūrą.

Žydų problema Rumunijoje, kaip ir kitur, yra tai, kad žydai pažeidžia šį prigimtinį teritorijos įstatymą. Jie įsiveržė į mūsų teritoriją. Jie yra nusikaltėliai, o ne mes, Rumunijos žmonės, esame raginami prisiimti savo nusikaltimo pasekmes. Elementari logika byloja: pažeidėjas turi prisiimti padaryto nusikaltimo pasekmes. Ar jam teks kentėti? Leisk jam kentėti!

Visi pažeidėjai kenčia. Jokia pasaulio logika man nepasakys, kad turiu mirti už kitų padarytą pažeidimą.

Taigi žydų problema nekyla iš „rasinės neapykantos“. Tai kyla dėl žydų padaryto pažeidimo prieš įstatymus ir prigimtinę tvarką, kurioje gyvena visos tautos.

Machine Translated by Google

pasaulio. Žydų problemos sprendimas? Štai taip: nusikaltėlių sugrįžimas į visuotinę prigimtinę tvarką ir jų

gerbdamas prigimtinę teisę. Tačiau krašto įstatymai draudžia ir žydų invaziją.
Konstitucijos 3 straipsnyje sakoma: „Rumunijos teritorija negali būti kolonizuota svetimos kilmės gyventojų“.
Ką reiškia faktas, kad du milijonai žydų apsigyvena Rumunijos teritorijoje, jei ne kolonizaciją?
Tačiau ši teritorija yra neatimama ir neatšaukiama Rumunijos žmonių nuosavybė. Ir kaip kažkas rašė, ne po 50, ne po 100, o net po tūkstantmečių mes pretenduosime į šią žemę, nes atkariausime Transilvanijos žemes po 1000 metų vengrų okupacijos.

MES IR MŪSŲ ŽEMĖ

Visi mus supantys žmonės atvyko iš kitur ir apsigyveno žemėje, kurioje dabar gyvena. Istorija mums pateikia tikslias bulgarų, turkų, madjarų ir tt atvykimo datas. Tik viena tauta atsirado iš nieko: mūsų. Mes gimėme šioje žemėje laiko migloje kartu su ąžuolais ir eglėmis. Mus su ja sieja ne tik duona ir egzistencija, kurią ji mums teikia, kai dirbame, bet ir visi mūsų protėvių kaulai, miegantys jos dirvoje. Visi mūsų tėvai čia. Visi mūsų prisiminimai, visa mūsų karo šlovė, visa mūsų istorija čia, šioje žemėje, yra palaidoti.

Štai Sarmisegetuzos griuvėsiai su nemirtingojo karaliaus Decebalo pelenais, nes kas moka mirti kaip Decebalas, tas niekada nemiršta. „Čia ilsisi valdovai musatinai ir valdovai basarabai; Čia, Podul Inalte, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Chilia, miega ten mūšyje kritę rumunai, didikai ir valstiečiai, kurių gausu kaip žolės lapų ir ašmenų.

Posadoje, Calugareni, prie upių Olt, jiu e.Cerna, Turdoje; nelaimingo ir užmiršto Moti de Vidra kalnuose iki Huedino ir Alba-Iulia (Horijos ir jo ginklo brolių kankinimo vieta) visur yra kovų liudijimai ir didvyrių kapai. Visuose Karpatuose, nuo Oltenijos kalnų Dragoslavele ir Predealyje, nuo Oituzo iki Vatra Dornei, viršūnėse ir slėnių dugne, visur rumuniškas kraujas tekėjo kaip upės. vidury nakties, mūsų žmonėms sunkiais laikais, išgirdome skambutį iš Rumunijos žemės, raginantį kovoti. Klausiu ir laukiu atsakymo: kokia teise žydai nori atimti iš mūsų šią žemę?

Kokiu istoriniu argumentu jie grindžia savo pretenzijas ir, svarbiausia, įžūlumu, su kuriuo meta iššūkį mums, rumunams, čia, mūsų žemėje? Mus su šia žeme sieja milijonai kapų ir milijonai nematomų gijų, kurias jaučia tik mūsų siela, ir vargas tiems, kurie bando mus nuo jos atplėšti.

MIESTŲ PROBLEMA

Tačiau šios Rumunijos žemės ribose žydai niekur neapsigyveno, atsitiktinai.
Jie apsigyveno miestuose, sudarydami juose tikras kompaktiškų žydų gyventojų salas. Iš pradžių buvo užkariauti ir užkariauti šiaurinės Moidavijos prekybiniai miestai ir miesteliai: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni ir kt.

Prieš juos rumunų pirklys ir pirklys pamažu išnyko – šiandien viena gatvė, rytoj kita, poryt – sektorius. Mažiau nei per 100 metų,

Machine Translated by Google

Senovės garsūs Rumunijos centrai prarado rumunišką charakterį, įgaudami panašumą į tikras žydų tvirtoves. Greitai krito ir kiti Moldovos miestai: Romanas, Piatra, Falticeni, Bacau, Vaslui, Bariad, Husi, Tecuci, Galati; o Iasi, antroji Moldavijos sostinė – po pirmosios ir mūsų buvusios Suceavos – paprasčiausiai pavirto į nešvarų žydų lizdą, kuris supa skurdžius ir šlovingus Stefano Didžiojo tvirtovės griuvėsius.

Dabar Iasi galite vaikščioti ištisomis gatvėmis ir sektoriais, nesutikdami rumuno ar
matyti

Rumuniškas namas arba rumunų parduotuvė. Žmonės vaikšto pro garsias bažnyčias, dabar apgriuvusias ir sunykusias. Rumunijos batsiuvių gildijos pastatyta Talpalari bažnyčia*, Rumunijos pakinktų meistrų gildijos pastatyta Curelari bažnyčia. Viskas griūva. Didžiuliame Iasi mieste nebėra rumunų batsiuvio ar pakinktų gamintojo.

Senosios Moldovos aukštuomenės Šv. Mikalojaus Vargšų bažnyčia visiškai sugriuvo; o ant kapų aplink juos žydų restoranai vis dar išmeta savo šiukšles, šiukšles ir šiukšles. Didžiojoje aikštėje esanti bažnyčia, kurioje telkšo didžiausia minia, uždaryta dėl žmonių trūkumo. Ir būtent žydų populiacija dabar sudaro šią žmonių sankaupą. Lapusneanu gatvėje beveik dejuojantys kaip iš skausmo Cuza Voda rūmai paversti žydų banku, o buvusiame jų sode galima pamatyti palestiniečių stiliaus žydų teatrą. Užsienio užpuolikas trypia viską, ką laikome švenčiausia. Mūsų širdys dejuoja iš sielvarto. Mes, vaikai, sudraskyta siela, klausiame savęs: kaip gali būti rumunų, kurie taip priešiškai elgiasi savo tautai? Kaip gali būti tiek daug išdavikų? Kodėl išdavystės akimirką jie nebuvo sustatyti prie sienos arba sudeginti gyvi? Kodėl visi yra abejingi? Kodėl mes nieko nedarome?

Tai mus slegiančios sąžinės problemos, varginančios mūsų sielą, trikdančios gyvenimą.
Mes žinome, kad niekada nerasime ramybės, išskyrus mūšius, kančias ar kapus.
Mūsų tyla apima mus bailumu ir kiekviena vėlavimo minutė tarsi žudo.

Net neminame Besarabijos prekybos miestų ir kaimų, kurie yra atviros žaizdos pavargusiame ir suspaustame šalies kūne.
Net nepaminėjome Maramūro, kur kasdien miršta vergiški rumunai. Nėra žodžių, kuriais būtų galima apibūdinti didžiulę Maramurešo tragediją. Bet puvinys išplito kaip vėžys; pasiekė Ramnicul-Sarat, Buzau, Ploesti ir įsiskverbė į sostinę. Per 15 metų žlugo Vacaresti, senovės rumunų rajonas; Dudesti visiškai nukrito; taip pat rumunų pirkliai Calea Grivitei. Žymūs Oboro apylinkių pirkliai miršta ir juos pakeičia žydai; Calea Victorieil * nukrito. Šiandien iš tikrųjų tai tapo tik rumunišku „pralaimėjimo“ keliu; nes trys ketvirtadaliai turto Calea Victoriei dabar priklauso žydams. Per pastaruosius dešimt metų žydai išplito į vakarus per Dunojaus lygumą į Olteniją ir į Krajovos sostinę, Mykolo Narsiojo sostinę; jie nuvyko į Ramnicul-Valcea, Severin, saugomi Rumunijos politikų, kurie gerai apmokami apsimeta, kad žydų problemos nėra.

Ši šių politikų išdavystė savo tautai yra tokia pasibaisėtina, kad jei jie dar gyvi, žmonės turi išdurti akis; jei jie mirę, jų kaulai turi būti iškasti ir sudeginti viešose aikštėse. Jų vaikai ir anūkai turėjo būti patraukti baudžiamojon atsakomybėn, konfiskuoti jų turtai ir stigmatizuoti epitetu „išdavikų sūnūs“. Rumunijos miestų praradimas mums turi pražūtingų pasekmių, nes miestai yra ekonominis tautos centras. Juose sukauptas visas šalies turtas. Kad kas valdo miestus, valdytų pragyvenimo lėšas, tautos turtus. Ar būtume abejingi mums, rumunams, kurie esame mūsų nacionalinių turtų savininkai? Mes patys ar žydai? Bet kuriam pasaulio gyventojui tai gali būti abejingumo klausimas. Nes populiacija dauginasi ir vystosi viduje

Machine Translated by Google

turimų pragyvenimo lėšų, Kuo šių lėšų mažiau, tuo mažesnis atitinkamo gyventojų skaičiaus augimas ir mažesnės galimybės vystytis, ir atvirkščiai. Šias tiesas apie populiacijos dėsnį ištyrė visi ekonomistai, o profesorius Cuza jas suformulavo neprilygstamai aiškiai. Rumunijos turtų perdavimas į žydų rankas reiškia ne tik ekonominę ar politinę priklausomybę nuo rumunų – nes tie, kurie neturi ekonominės laisvės, neturi ir politinės laisvės – tai reiškia daugiau: nacionalinę grėsmę, kuri griauna mūsų galimybes augti. gyventojų. Išnykus mūsų pragyvenimo priemonėms, mes, rumunai, žūsime savo žemėje, palikdami savo vietas žydų populiacijos rankose, kurių skaičius kasdien didėja tiek dėl invazijos iš užsienio, tiek dėl mūsų pragyvenimo išteklių užgrobimo. pragyvenimui, mūsų turtams.

* Daugiskaita atitinkamai reiškia batsiuvio ir pakinktų gamintoją. (Tr.)

Antra, miestai yra tautos kultūros centrai**. Čia miestuose yra mokyklos, bibliotekos, teatrai, klasės – visa tai aptarnauja miesto gyventojus. Žydų šeima gali lengvai išlaikyti penkis ar šešis vaikus mokykloje, o rumunų valstietis kažkokiame atokiame kaime, toli nuo miesto, vargu ar gali išleisti vaiką į mokyklą iki galo. Ir šiuo atveju jis yra visiškai išsekęs jėgų ir turtų, kad sukeltų pavojų kitų keturių ar penkių namuose esančių vaikų gerovei. Taigi, kas valdo miestus, tas kontroliuoja ir galimybes dalyvauti kultūroje. Bet tai dar ne viskas. Būtent per miestus ir mokyklas tauta atlieka savo kultūrinę misiją pasaulyje. Kaip rumunai gali įvykdyti savo kultūrinę misiją per žydų balsus, rašiklius, širdis ir protus?

Galiausiai miestai yra politiniai tautos centrai, tautos seka miestų pavyzdžiu.
Kas tiesiogiai ar netiesiogiai valdo miestus, turi politinę šalies vadovybę. Kas liko iš kaimo už miestų ribų? Daugybė kelių milijonų valstiečių, neturinčių žmogiškųjų pragyvenimo priemonių, išsekusių ir nuskurdusių, be kultūros, apsinuodijusių gėrimu, vadovaujamų praturtėjusių žydų, kurie dabar tampa Rumunijos miestų viešpačiais, arba rumunų (merų, merų, policijos, žandarų). , ministrų kabineto), kurie yra nominalūs administratoriai tik todėl, kad jie yra ne kas kita, kaip niūrūs žydų planų vykdytojai. Šiuos valdininkus remia, pamalonina, apipila dovanomis, kooptuoja į administracines tarybas, kas mėnesį moka teismų ekonominė valdžia (Judui mokėjo tik vieną kartą); sužadinamas jų pinigų geismas, jie varomi į prabangą ir ydas, o kai jie nepaklūsta žydų direktyvoms ir potvarkiams, jie yra paprasčiausiai išvaromi, nors jie yra kabineto ministrai. Jų atlyginimai ir pašalpos mažinami, vagystės atskleidžiamos, o neaiškūs sandoriai atskleidžiami, o tai įpareigoja juos sukompromituoti.

Štai kas išliko iš Rumunijos tėvynės nuo tada, kai praradome savo miestus: nesąžininga valdančioji klasė, valstiečių tauta be laisvės ir visi rumunų vaikai be šalies ir be ateities.

RUMUNIJOS MOKYKLOS PROBLEMA

Kas valdo miestus, tas valdo mokyklas, o kas valdo mokyklas šiandien, tas rytoj valdo šalį. Štai keletas 1920 m. statistinių duomenų:

Padėtis Cernauti universitete

Filosofijos mokykla.

Machine Translated by Google

vasaros semestras, rumunai: 174; Žydai 574.

Teisės mokykla.

Vasaros semestras pagal konfesiją: Ortodoksai:
237 (rumunai ir rusėnai)
katalikai: 98
liuteronai: 26

Kitos religijos: 31
Hebrajų kalba: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Demografinė padėtis Rumunijoje), Em.
Vasiliu-Cluj p. 84

*
**Pergalės kelias, madinga parduotuvių alėja (Tr.)
Žr. AC Cuza, Apararea Nationala („Nacionalinė gynyba“) Nr. 3, 1922 m. gegužės 1 d.

Besarabijoje

Kaimo pradinės mokyklos: berniukai:
72 88,9 rumunai, 1 974 ne rumunai etniniai krikščionys Merginos: 27 555 rumunai, 1 302 , 1281 žydas.
ne rumunų etninių krikščionių , 2147 žydai.

Miesto pradinės mokyklos: berniukai.
6385 rumunai, 2435 ne rumunai, iš kurių 1351 buvo žydas. Merginos:
5501 rumunas, 2435 ne rumunai, iš kurių 1492 buvo žydai.

Vidurinės ir profesinės mokyklos:
1535 stačiatikių, 6302
hebrajų,

Mišrios vidurinės mokyklos: 690
ortodoksų, 1341 hebrajų.

(Op.cit, p. 84–5)

senovės karalystėje
rumunijos žydai
Bacau licėjus 363 198
Botosani vidurinė mokykla 229 127
Botosani moterų licėjus 155 173
Dorohojaus licėjus 177 167
Falticeni licėjus 152 100
Nacionalinis licėjus, Iasi 292 201
Aleksandro Gerojo gimnazija, Iasi 93 215
Stefano Didžiojo sporto salė, Iasii 94 120
Romos licėjus 256 157
Piatra-Neamt licėjus 343 179

Privačios mokyklos:
Bukareštas 441 781
Iasi 37' 108
Galati 1,90, 199

Machine Translated by Google

(0p.cii. 85-7 p.)

*
Moldavija ir Valakija prieš Rumunijos susijungimą 1918 m. a)

Situacija Iasi universitete
Rumunijos žydai
Medicinos mokykla 546 831
Farmacijos mokykla 97 299
Menų mokykla 35 1 100
Mokslo mokykla 722 321
Teisės mokykla 1 743 370

(0p.cit. p.87-8)

Dėl didelio žydų skaičiaus griaunama Rumunijos švietimo sistema iškelia dvi problemas:

1. Rumunijos valdančiosios klasės problema, nes mokyklos formuoja rytojaus lyderius, ne tik politikus, bet visus lyderius visose veiklos srityse.

2. Tautinės kultūros problema, nes mokykla yra ta laboratorija, kurioje formuojama žmonių kultūra.

Siekdamas pabrėžti šios žydų engiamos Rumunijos mokyklų sistemos tragediją, manau, kad ypač svarbu toliau pacituoti skaudžius vieno iškiliausių mūsų tautos pedagogų, Iasi universiteto profesoriaus Iono Gavanesculo atradimus:
„Mes nebenorime matyti. Jasio nacionalinio licėjaus siūlomas reginys, kuriame didžioji dauguma mokinių yra iš žydų elemento. Keletas rumunų
studentų jaučiasi keistai; pertraukos metu jie neramiai traukiasi į kampus. Jie sudaro toleruojamą mažumą.

Dauguma gyvena atskirai, kalbasi vieni su kitais apie savo rūpesčius, žaidimus, draugijas, Macaby, Hacoah, Macoah ir kt., susitikimus ir paskaitas, sportą, darbo planus ir gerą laiką.
Ir kai kyla abejonių dėl rumunų diskrecijos, mokiniai žydai (dauguma mokykloje, nors mažuma šalyje) šnabždasi tarpusavyje arba pereina tiesiai į jidiš...

Gaila, kad Rumunijos mokytojai susiduria su tokiomis studentiškomis sielomis!

Nevalingai jis prisimena vištą, kuri išsirito ančių kiaušinius. Pažvelkite į ją, kai ji išsigandusi kakčiodama stovi ant ežero kranto, kaip ji beviltiškai šaukiasi savo ančiukų, į vandenį įšokusių kitos rūšies jauniklių, slenkančių į kitą pusę, kur negali sekti. Kokios nacionalizmo mokyklos galite išmokyti šią auditoriją? Ar galite kalbėti, jei jaučiate savyje patriotizmo, rumuniškų siekių ir idealų liepsną? Ar galite net atidaryti burną? Jų žandikauliai užsirakina, žodžiai sustingsta jų lūpose.

Didysis Kogalniceanu, priešais suolus, pilnus užsienio studentų... ar galėjo pasakyti savo garsiąją kalbą, supažindindama su rumunų istorija, kurią pasakė būtent šioje vietoje, kur šiandien Rumunijos „nacionalinis“ licėjus tapo žydų „nacionaliniu“ vienas?

Jis būtų praradęs įkvėpimą, kurio stiprybė kyla iš užuojautos iš šviesių, supratimo ir tikėjimo kupinų akių.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, („Istorinės akimirkos imperatyvas“) p.67.

Ir dar:

Machine Translated by Google

„Ir apsiriboti tik vienu nacionalinio gyvenimo aspektu, kur kas nors kada nors matė Anglijoje, Prancūzijoje, Italijoje bet kokio lygio mokyklą, kurioje didžioji dalis mokinių priklausytų kitai tautai, o ne žmonėms, kurie sudaro čiabuvius. „Galima įsivaizduoti, kad, pavyzdžiui, kurioje nors Anglijos universiteto teisės mokykloje gali būti 547 žydai prieš 234 britus – toks pat žydų ir rumunų santykis Cernauti teisės mokykloje 1920 m. ? „Arba, kad filosofijos mokykloje Italijoje gali būti 574 žydai prieš 174 italus, toks pat žydų ir rumunų santykis Cernauti?

"Ar šios proporcijos yra normalios? Ar tai nėra nepriimtinos ir nesuvokiamos etninės biologijos pabaisos? Ar tai nėra atsakingos Rumunijos žmonių valdančiosios klasės nusikalstamo sąmonės netekimo požymis? "(I.
Gavanescul, op.cii,)

ROMĖNŲ VADOVAVIMO KLASĖS PROBLEMA

Bet kas yra šių dienų studentai ir studentai? Šiandienos studentai yra mokytojai, gydytojai, inžinieriai, teisininkai, merai, kongresmenai, rytojaus ministrai, žodžiu, būsimi žmonių lyderiai visose veiklos srityse. Jei dabartiniai studentai yra 50, 60, 70% žydų, rytoj logiškai turėsime 50, 60, 70% žydų lyderių šiai Rumunijos tautai. Vis dar gali kilti klausimų, ar tauta turi teisę apriboti užsienio studentų skaičių savo universitetuose?

Štai kaip į šį klausimą atsakoma Harvardo universitete. Morriso Grėjaus, melagio absolvento (1906 m.) biuletenis, išnagrinėjęs žydų problemą ten – kaip citavo profesorius Cuza „Numerus Clausus“, p. 11. Morrisas Gray'us iš esmės suformulavo problemą, klausdamas: „Pirma, kokia yra universiteto funkcija? Kokios jo funkcijos?

„Jeigu jo pareiga yra asmeniui, stojimas į universitetą turi būti atvirai ir akivaizdžiai pagrįstas demokratiniu principu: kiekvienas kandidatas turi būti priimtas su sąlyga, kad jis išlaiko stojamąjį egzaminą ir sumokėjo pirmą studijų laikotarpį. bet koks rimtas kandidato asmenybės ar paslėptų galimybių tobulėti, gebėjimų ar naudingumo sau ar kitiems tyrimas.

Bet jeigu universiteto pareiga yra pareiga tautai, tai jo požiūris į studentų priėmimą natūraliai turi remtis kitu principu.

Mano nuomone, universiteto pareiga yra mokyti vyrus įvairiose žmogaus mąstymo srityse taip, kad bent dalis jų galėtų tapti savo srities lyderiais ir tarnauti tautai.

Tai yra nusistovėjęs principas , priduria profesorius Cuza:

„Universitetų pareiga yra savo tautai, kuriai jie turi ruošti visų sričių lyderius ir jie būtinai turi būti etniškai vietiniai. Mat tautai netoleruotina ugdyti užsienio lyderius savo universitetuose. “

Iš ankstesnių skaičių galima spręsti apie rimtą rytojaus Rumunijos valdančiosios klasės problemą.
Lieka viena nusistovėjusi tiesa: Rumunijai turėtų vadovauti rumunai. Ar kas nors teigia, kad Rumunijai turėtų vadovauti žydai? jei ne, tada

vienas

Turiu pripažinti, kad jaunas rumunų studentas yra teisus ir kad visos kampanijos, visos klaidos, visi šmeižtai, visos provokacijos, visi sąmokslai, visos neteisybės, kurios yra kaupiamos ir bus užkraunamos.

Machine Translated by Google

šis jaunas rumunas pateisina savo žydų karą dėl rumunų ir jų geriausių kovotojų naikinimo.

NACIONALINĖS KULTŪROS PROBLEMA

Žmonės, laikydami tai rimčiausia iš visų problemų, yra kaip medis, nerimaujantis dėl savo vaisių problemos. Kai jį slegia vikšrai, jis nebegali atlikti savo misijos šiame pasaulyje, negali duoti vaisių; tada jai tektų susidurti su liūdniausia problema, didesne net už paties gyvenimo problemą, nes, matant sunaikintą jos gyvenimo tikslą, jai būtų skaudžiau, jei jis būtų miręs. Didžiausi skausmai yra bereikalingos pastangos, nes tai yra skausmai, kylantys iš bauginančio gyvenimo beprasmiškumo suvokimo.

Ar ne baisu, kad mes, rumunai, nebegalime duoti vaisių? Kad mes neturime savos, savo tautos, savo kraujo rumunų kultūros, kuri pasaulyje spindėtų kartu su kitų tautų kultūra? Kad šiandien esame pasmerkti prisistatyti pasauliui su žydiškos esmės produktais? Kad šiandien, šią akimirką, kai pasaulis laukia, kol pasirodys rumunų tauta, kuri parodys mūsų kraujo ir nacionalinio genialumo vaisius, mes pristatome save

žydų kultūros karikatūrų užkrėtimas?

Mes žiūrime į šią problemą su sunkia sielvarto širdimi ir nebus rumuno, kuris, matydamas visą savo istoriją pavojuje, neimtų ginklų, kad apsigintų. Čia pakartosiu šias nemirtingas eilutes iš profesoriaus I. Gavanescul „Istorinės akimirkos imperatyvo“:

„Pagrindinis rumunų žmonių rūpestis, ne mažiau svarbus jų esybei, kaip ir fizinis išsaugojimas, yra jų tvirtinimas žmonijos gyvenimo idealo srityje – būtent rumuniško pobūdžio kultūros kūrimas. Neįmanoma, kad rumunų kultūra išsivystytų iš mokyklos ar svetimo pobūdžio ekonominės ar politinės organizacijos. “

„Institucija, kaip nacionalinio gyvenimo funkcija, turi rumunišką pobūdį tik tada, kai ją sukūręs žmogiškasis veiksnys yra rumuniškas.

Susidūrę su šia liūdna padėtimi, susidūrę su daugybe įsibrovėlių, kurie mus gniuždo, Profesorius Gavanescul, keldamas nacionalinės mokyklos ir kultūros klausimą, kupinas nerimo klausia savęs:

„Kur rumunų sielos gali ieškoti prieglobsčio? Kur jie gali pabėgti nuo skausmingo ir įkyraus įspūdžio, kad jie yra ištremti į savo šalį? Išskyrus bažnyčią, į kurią jie įeina, kad tyliai rinktų minčių, saugomi išganingojo kryžiaus, vienintelis jų prieglobstis yra mokykla.

Mokykla yra idealus lizdas, kuriame tautinis genijus surenka savo palikuonis, kad juos pamaitintų, augintų, išmokytų skraidyti, parodytų kelią į aukštumas, kurias žino ir tik šis tautinis genijus turi pasiekti. „Mokykla – tai prieglobsčio vieta, kur tautos širdžių stygos ir žmonių dvasiniai organai giedoti naujai, pasaulyje dar negirdėtai simfonijai, pirmajai simfonijai iš prigimtinių gabumų, išskirtinai Dievo nulemtų jai.

Mokykla – tai šventovė, kurioje atsiskleidžia didžioji žmonių gyvenimo paslaptis, kur etninė siela savo nemirtingą esmę distiliuoja į šviesos lašus, kad iš jos būtų suformuota ideali forma, kurią jai išskirtinai nulemia kūrybinis mąstymas. pasaulis.

Kitų etninių sielų melodiniai instrumentai negali harmoningai dalyvauti mūsų kultūros simfonijoje. Dėl savo kompozicijos jie moka tik nusilenkti, kad skambėtų savo žmonių nata.

Kokią rumunų simfoniją jie galėtų sukurti?

Machine Translated by Google

Kitų etninių sielų tautinio genijaus esmė negali išsikristalizuoti kitokia forma, nei joms nustatė tautų kūrėjas. Kaip galima sukurti rumunų įvaizdį iš žydų, madjarų ar vokiečių nacionalinės esmės? “

(1. Gavanescul, "Istorinės akimirkos imperatyvas", p. 64-8).

Žydai ne tik nesugebės sukurti rumunų kultūros, bet ir falsifikuos tą, kurią turime, ir tarnaus jai užnuodyti. Taip maceruojant rumunų mokyklą, mes atsisakome savo, kaip tautos, misijos, atsisakome kurti rumunų kultūrą ir mirti nuo žydų nuodų.

GRĮŽIMAS Į RUMUNIJA

Priešingai nei mūsų kolegos kituose universitetuose, mes, Jaso studentai, visa tai žinojome iš profesoriaus Cuzos paskaitų, iš profesorių Paulescu ir Gavanescul raštų, iš studijų ir tyrimų, atliktų Teisės studentų asociacijoje, ir iš to, ką matėme. savo akimis ir pajutome savo siela. Mums iškilo didelės sąžinės problema. Kiekviena diena mums atnešdavo papildomų įrodymų. Mes pripažįstame žydų spaudos klastingumą, matėme jos nesąžiningumą bet kokiomis aplinkybėmis, matėme jos kurstymą už visko, kas yra antirumuniška; matėme politinių veikėjų, valdininkų, valdžios, rašytojų, krikščionių kunigų glostymo ir šlovinimo darbus, kurie buvo linkę vykdyti žydų interesus; matėme pajuoką iš tų, kurie

laikėsi teisingo ir verto Rumunijos arba tų, kurie išdrįso pasmerkti žydų pavojų, laikyseną; matėme, kaip nepadoriai su mumis buvo elgiamasi mūsų krašte, tarsi jie čia būtų viešpatauti tūkstančius metų;

su vis didesniu pasipiktinimu stebėjome šių nepageidaujamų lankytojų drąsų kišimąsi į intymiausias Rumunijos gyvenimo problemas: religiją, kultūrą, meną, politiką, kai jie siekė nubrėžti linijas, kuriomis turėtų judėti rumunų žmonių likimas.
Kol aš buvau jaunas, beveik vaikas, mane ilgai vargino šios mintys, kai ieškojau sprendimo.

Labiausiai mane sužavėję elementai, nulėmę mano kovą ir guodę bei sustiprinę mane kančios akimirkomis, buvo: 1.
Suvokimas apie mirtiną pavojų, kuriame atsidūrė mūsų žmonės ir jų ateitis.
2. Mano meilė žemei ir skausmas dėl kiekvienos šventos ir šlovingos vietos,
šiandien išjuokiama ir išniekinta žydų.
3. Gaila pelenų tų, kurie krito už savo šalį.
4. Maišto jausmas prieš įžeidimus, taip pat šio keisto mūsų, kaip žmonių, orumo priešo
pajuoką ir trypimą.
ir kaip rumunai.

Todėl, kai 1922 m. gruodžio 10 d. išgirdau puikią žinią: studentų judėjimo ugnikalnio sprogimą, nusprendžiau grįžti namo, kad ir aš galėčiau kovoti vienas šalia kito su savo bendražygiais. Po kiek laiko traukinys parvežė mane namo. Iš Krokuvos nusiunčiau telegramą Cernauti studentams, kurie manęs laukė stotyje. Ten išbuvau dvi dienas. Universitetas buvo uždarytas. Jį saugoję studentai atrodė kaip kareiviai, tarnaujantys savo šaliai

Machine Translated by Google

Dievo apšviesta siela. Joks savanaudiškumo pėdsakas netemdė jo gražių ir šventų veiksmų. Priežastis, dėl kurios jie susivienijo ir kaip viena kovojo, peržengė jų pačių ir nuolatinių sunkumų bei poreikių ribas.

Cemauti pagrindiniai kovotojai buvo: Tudose Popescu, senojo Marcesti kunigo sūnus, Dambovita apskritis, trečio kurso teologijos studentas; tada Danileanu, Pavelescu, Carsteanu ir tt paklausiau apie mūšio planą. Nutarta skelbti visuotinį streiką iki pergalės, tai yra, kol Vyriausybė patenkinamai išspręs gruodžio 10 dienos siūlymu iškeltus klausimus, pradedant „numerus clausus“. Man tas planas atrodė neteisingas.

Mano galva, pradėjo formuotis dar vienas: a) Studentų judėjimas turi pasiekti visus Rumunijos žmones. Apribota dabar universitetais, ji turėtų būti išplėsta iki Rumunijos nacionalinio judėjimo, nes, viena vertus, žydų problema neapsiriboja universitetais, bet apima visą rumunų tautą, o kita vertus, vien universitetai negali jos išspręsti. b) Šis nacionalinis judėjimas turi būti sujungtas į organizaciją, kuriai vadovauja viena komanda. c) Šios organizacijos tikslas turėtų būti kova, kad į valdžią atvestų tautinį judėjimą, kuris išspręs ir „numerus clausus“, ir visas kitas problemas, nes jokia kita politinių partijų taisyklė už šio judėjimo ribų neišspręs nacionalinės problemos. d) Atsižvelgdami į šiuos dalykus, studentai turėtų surengti didelę nacionalinę rumunų asamblėją iš visų visuomenės sluoksnių, o tai reikštų naujos organizacijos pradžią. c) Šios asamblėjos įgyvendinimui kiekvienas universitetas turi pateikti tiek vėliavėlių, kiek

kiekvienos provincijos apskrityse, audinį už kiekvieną studentų delegacija atiduodavo žinomam nacionalistui, kurį delegacija laikytų labiausiai kvalifikuotu asmeniu suburti aplink save grupę miesto ir šalies vadovų. Tada, prieš savaitę gavęs telegramą, skelbiančią mitingo datą ir vietą, jis su vėliava ir visais savo vyrais išvyko į tą vietą.

f) Kad vyriausybė nebandytų užkirsti kelio demonstracijai, visi pasiruošimai turi būti atliekami diskretiškai, iki paskutinės minutės išlaikant nežinomą datą.

Šį planą aprašiau maždaug 50 kovotojų viename bendrabutyje. Jie manė, kad tai gerai. Taigi visi sujungėme pinigus, nusipirkome reikiamą audinį ir iškart mokiniai pradėjo gaminti vėliavėles Bukovinos apskritims.

IASI

Jasyje sutikau visus buvusius komandos draugus. Išdėsčiau savo planą ir jiems. Čia irgi pirmąją dieną moksleivės gamino vėliavas visoms Moldovos ir Besarabijos apskričiais.

Aš negalėjau rasti profesoriaus Cuzos. Jis su profesoriumi Sumuleanu ir mano tėvu išvyko į Bukareštą dalyvauti susitikime sostinėje.

BUKARESTE

Kitą dieną išvykau į Bukareštą. Čia nuėjau pas profesorius Cuzą ir Sumuleanu bei savo tėvą, kurie daugiau nei ketvirtį amžiaus kartu kovoja su žydų grėsme, buvo sugniuždyti pajuokos, smūgių ir net žaizdų, ir kurie šiandien patiria didžiulį pasitenkinimą matydami. visa jaunimo šalis, kurios skaičius viršija 30 000, iškelia kovos vėliavas už tikėjimą, kuriam tarnavo visą gyvenimą.

Machine Translated by Google

Tačiau Bukarešte mano mintys nebuvo sutiktos su tokiu entuziazmu. Pirma, dėl to, kad susidūriau su tam tikru profesoriaus Cuzos pasipriešinimu. Pristatydamas mano planą, siūlydamas sukurti tautinį judėjimą, vadovaujamą jo, kaip vadovo, vyksiančiame mitinge, jis mano plano nelaikė geru, nes, sakė. „Mums nereikia organizuotis patiems, mūsų judėjimas remiasi milžiniška masine srove“.

Aš primygtinai reikalavau lygindamas masinį judėjimą su naftos gręžiniu, kuris, atjungtas nuo naftotiekio, net trykštantis nutrūksta, nes nafta persipila. Tačiau išėjau nesėkmingai, bet kitą dieną profesorius Sumuleanu ir mano tėvas jį įtikino.

Tačiau netrukus susidūriau su sunkumais, kurių nesitikėjau. Tai buvo maždaug vasario pradžioje. Didelis studentų būrys buvo kupinas entuziazmo; Nors visos valgyklos buvo uždarytos, o visų bendrabučių vartai buvo uždaryti prieš mus, taip likę lauke badauti viduržiemį, studentai buvo entuziastingi, juos puikiai saugojo sostinės rumunai, kurie kitą dieną plačiai atsivėrė. savo namų duris, priglaudė ir maitino daugiau nei 8000 sunkiai besiverčiančių studentų.

Šiame geste buvo pritarimas, troškimas kovoti, solidarumas, paguoda sužeistiesiems.
Bet aš neturėjau jokio kontakto su šia mase. Aš ten nieko nepažinojau. Per studentę Fanicą Anastasescu, kuri buvo žurnalo „Apararea Nationala“ („Krašto apsauga“) vadovė, su kai kuriais iš jų susipažinau. Man susidarė įspūdis, kad studentų judėjimo lyderiai Bukarešte nebuvo pakankamai orientuoti, nes nors elito elementai buvo apdovanoti išskirtinėmis intelektualinėmis savybėmis, faktas, patvirtintas jų vėliau visuomenėje užimtų funkcijų, netikėtai atsidūrė priešakyje. judėjimas, apie kurį tada jie negalvojo. Tiesą sakant, kadangi jų buvo daug, kiekvienas turėjo skirtingą nuomonę. Tarp vertingų lyderystės elementų priekinėje linijoje yra: Cretu, Danulescu, Simionescu, Rapeanu, Roventa ir kt. Mišios buvo karingos, bet kai kurie vadovybė manė, kad geriausia tokią pakilią nuotaiką nuraminti. Kita vertus, tiek jo nepakankamas susipažinimas su žydų klausimu, tiek

Nepakankamas kontaktas su politikais paskatino bent kai kuriuos iš jų tam tikru mastu perkelti judėjimą į materialią plotmę, o tai, mano nuomone, buvo nepriimtina.
Nes tai būtų buvę taip, lyg kažkas būtų pasakęs: 1. Mes kovojame, kad atgautume savo šalį iš žydų.

2. Kovojame dėl baltos duonos ant mūsų stalų.
3. Mes kovojame dėl dviejų patiekalų patiekalų.
4. Kovojome dėl patogesnės lovos.
5. Mes kovojame dėl įrangos savo laboratorijose, dėl skrodimo instrumentų ir kt.
6. Kovojame dėl daugiau bendrabučių; kad galų gale valdžia mums garsiai pasakytų: „Studentų reikalavimai patenkinti, valdžia pripažino apgailėtiną studentų būklę, didelį jų vargą ir pan. Iš šešių privalomų taškų buvo leista penki: skrodimas. instrumentai, laboratorija, dvi baltos duonos per dieną, du patiekalai

trys mokiniai
’ “

bendrabučiai su patogiomis lovomis ir kt.
Kalbant apie pirmąjį punktą: gelbėti šalį nuo žydų bandų, nieko nebūtų pasakyta, pretekstu, kad valdžia skyrė penkis balus iš šešių. Nuo pat studentiško judėjimo pradžios visa žydų spauda siekė jį perkelti į šią materialią plotmę: kad judėjimo tikslas būtų „duonos gabalėlis“.

Taigi tikrasis taikinys – žydas – pabėgtų nepastebėtas. Tiesą sakant, jei vienas. problemų, perskaičius laikraščius, pastebima, kad Rumunijos politikai taip pat pateikia problemą panašiai. studentams turėtų būti skiriami bendrabučiai, geresnis maitinimas ir pan. Kaip jau sakiau, dalis studentų vadovybės Bukarešte buvo linkę į tokį polinkį. Jei studentai būtų išklausę šį kursą, jie būtų atitraukti nuo savo tikrosios misijos. Mano nuomonė visada buvo prieš

Machine Translated by Google

šis požiūris – prieš bet kokį materialinės tvarkos kišimąsi formuluojant studentų reikalavimus.

Nes, sakiau, kaip ir šiandien sakau, studentus paskatino ne tiesioginiai poreikiai ar materialūs norai. šis didelis judėjimas, bet, priešingai, tai buvo užsiėmimo šiais dalykais, savanaudiškų interesų, savo ar šeimos kančių atsisakymas: tai buvo visų šių dalykų pamiršimas iš Rumunijos studentų pusės, jų visumos identifikavimas. būti su savo žmonių rūpesčiais, poreikiais ir siekiais. Būtent tas nesavanaudiškumas ir tik tai įžiebė šventą šviesą jos akyse.

Studentų judėjimas nebuvo vienas iš materialių reikalavimų. Ji pakilo aukščiau kartos poreikių, persipynė su aukštesniais tautos siekiais. Kita vertus, čia, Bukarešte, vyravo idėja, kad studentų judėjimas turi likti universiteto ribose, likti akademiniu judėjimu, o ne tapti politinio pobūdžio judėjimu. Tačiau ši nuomonė buvo visiškai neteisinga, nes sutapo su žydų ir politinių partijų, kurios buvo labiausiai suinteresuotos apriboti šį karštą judėjimą universitetu, planą, kad ten vienaip ar kitaip jis būtų užgesintas.

Mūsų nuomonė buvo ne ta, kad sukūrėme judėjimą agituoti, o siekti pergalės. Mūsų studentų jėgų tam nepakako, reikėjo vienytis su visais rumunais.

Be to, Bukarešto vadovai priešinosi profesoriaus Cuzos paskelbimui galimos organizacijos prezidentu, teigdami, kad jis nėra tinkamas tokiam aktyviam vadovavimui. Aš primygtinai reikalavau, kad turėtume jį palaikyti tokį, koks jis yra.
Galiausiai, Bukarešte esantys turėjo didelių abejonių dėl manęs. Tai mane skaudino, nes ateidavau pas juos su tyriausia ir švenčiausia žmogaus širdyje, su karštu noru kuo geriau bendradarbiauti mūsų šaliai. Galbūt, manęs nepažinodami, jie pagrįstai turėjo išlygų.

Dėl šių priežasčių Bukarešte susidūriau su pasipriešinimu. Taigi aš pradėjau dirbti ne pagal užsakymą ir padarėme tik 3 ar 4 vėliavėles.

KLUŽUJE

Į Klužą išvykau kartu su Aleksandru Ghica, vienu iš trijų ponios Constanta Ghica vaikų iš Iasi, kurie buvo valdovo proanūkiai, studentų kampanijos metu pasielgę puikiai.

Klužo studentų centro prezidentė buvo Alexa, nuosaikus ir geras žmogus. Fle mane sutiko su tais pačiais argumentais tiek dėl orientacijos į studentą, tiek dėl profesoriaus Cuzos paskelbimo naujojo judėjimo prezidentu. Studentų mišios buvo tvirtos ir kupinos entuziazmo. Būtent tada sutikau Motą – judrų ir talentingą jaunuolį. Jis turėjo tokias pačias pažiūras kaip ir Alexa. Bandžiau jį įtikinti, bet nesėkmingai. Man buvo sunku. Nieko nepažinojau. Nepaisant to, aš radau keletą studentų: Corneliu Georgescu, farmacijos studentą; Isac Mocanu iš raidžių; Crasmaru, medicinos srityje; justin lliesu ir kt.

Padarėme tik vieną vėliavą, tad kapitono Siancu namuose, kuris nuo pat pirmos akimirkos labai entuziastingai sutiko su mūsų veiksmų planu, prisiekėme šiai vėliavai,

Machine Translated by Google

IASI SUSIUNKIMAS, 1923 M. KOVO 4 D.
KAUNO GYNYBOS LYGA

Grįžus į Iasi, prieš akis buvo du lygiagrečios veiklos keliai: 1. Pamatų dėjimas mitingui, kuriam buvo padarytos vėliavos visuose universitetuose.

2. Tęsti studentų judėjimą ir palaikyti visuotinį streiką.

Kalbant apie pirmąjį punktą, didžiausias sunkumas buvo ne vyrų trūkumas, ne organizuotumas ar vyriausybės priemonės. Šį kartą didžiausią kliūtį sutrukdė pats profesorius Cuza, kuris, nors ir nepritarė, entuziazmo pritrūko.

Profesorius Cuza nebuvo pakankamai įsitikinęs, kad reikia organizuotis pačiam ir netikėjo numatomo mitingo sėkmės galimybe.
Kalbant apie antrąjį dalyką, susidūriau su rimtais sunkumais su Bukarešto ir Klužo centrų vadovais, su sunkumais, kurie neleido susitarti dėl vieno požiūrio į mūšio planą, pagal kurį būtų įgyvendinama tobula šio naujojo pasaulio vienybė. su visomis savo jėgomis nepaisydami priešo ir visų mūsų praeities klaidų.

Nei šių studentų centrų vadovybė, nei organas: a) nežinojo žydų
problemos, ypač nepažino žydo; jie nežinojo žydų valdžios, jos mąstymo ir veikimo būdo.
Jie pradėjo kariauti nepažindami priešininko. b) Jie tikėjo, kad tuometinė liberali vyriausybė arba galiausiai įpėdinė, kuriai pažadėjome savo paramą, patenkins mūsų
reikalavimus. Tuo remdamiesi jie mieliau ėmėsi diplomatijos, manydami, kad galiausiai jie įtikins politikus mūsų reikalo teisingumu. Manau, kad nėra nieko labiau varginančio, kaip aptarti problemą su vyrais, kurie net nėra susipažinę su pagrindiniais jos aspektais. Dėl šios situacijos ėmiausi šių priemonių:

1. Centrinio komiteto posėdžiuose Bukarešte nuolat dalyvautų keli geri Jasio centro delegatai (šio komiteto posėdžiai vykdavo reguliariai du ir tris kartus per savaitę. Prasidėjo 21 val. ir truko 3, 4 val. 5 ir net 7 valandas ryte, prieštaringose diskusijose Daugeliui dalyvių studentų judėjimą prisiminė tik šie susitikimai su retoriniais,susitikimais komitete).

2. Bukarešte ir Kluže būtų suformuota grupė geriausių studentų kovotojų, kurie dirbtų nepriklausomai nuo atitinkamų centrų nurodymų.

Kluže ir Bukarešte šios grupės susiformavo labai greitai; Bukarešte jie dalyvavo komitete, kur vadovybė kiekviename posėdyje susidurdavo su stipriu pasipriešinimu. Bukarešte,

Ibraileanu, delegatas iš Iasi, labai padėjo. Taip pat tvirtas medicinos studentų vadovo Simionescu požiūris išlaikė studentų dvasią.

Kalbant apie pasirengimą susirinkimui, pagal gautas žinias iš Iasio perspektyvos buvo tokios: Vos per dvi savaites 40 apskričių buvo išduota daugiau nei 40 vėliavų patikimiems asmenims. Natūralu, kad po dviejų mėnesių studentų judėjimo, visuotinio streiko visuose universitetuose rumunų siela burbuliavo ir jie buvo pasiruošę visur pasirodyti, tik laukia žodžio. Vėliavos ir žinios apie demonstraciją atkeliavo laiku.

Profesorius Cuza norėjo nustatyti mitingo datą gegužės mėnesį, kad dalyvautų daugiau žmonių.
Maniau, kad mitingas turėtų būti surengtas kuo greičiau dėl šių priežasčių:

1. Visi žmonės ant kojų, besibūriuojantys aplink studentų judėjimą, tikėjosi iš kažkur išgirsti įsakymą, suformuoti vienetą, žinoti, kad yra planas, kurio gali laikytis.

Machine Translated by Google

2. Bijojau, kad žydai ir masonai, sužinoję apie situaciją, gali pradėti pseudo

nacionalistinė organizacija, siekdama išnaudoti žmones ir taip nukreipti judėjimą į aklavietę.

Bet kokiu atveju tai būtų sukėlę tokią sumaištį rumunų galvose, kad apie tai nereikėtų galvoti.

3. Jaučiau, kad reikia remti studentų judėjimo priešakinę liniją, nes kariauti nelengva, smūgiai sklinda iš visų pusių: valdžios, vietos valdžios, tėvų, mokytojų; su skurdu, badu, šalčiu. Rumunijos masių, ateinančių ginti, mobilizacija, siunčiant joms padrąsinimo žodį, atgaivintų visą šio judėjimo frontą.

4. Galiausiai dėl to, kad tūkstančiai studentų buvo neaktyvūs, nežinodami, ką daryti; jie demonstravo vieną, du kartus; jie surengė vieną ar du susirinkimus. Bet praėjo du mėnesiai.
Šie jaunuoliai turėjo ką veikti. Gimus naujajai organizacijai, visa minia, kuri nesugalvojo, ką daryti toliau, turės platų veiklos lauką.

Kitą dieną jie galėjo pradėti dirbti, važiuoti į kaimus organizuoti ir pritraukti juos naujam tikėjimui.

1923 metų KOVO 4 D

Profesorius Cuza nusprendė, kad mitingas turėtų būti surengtas 1923 m. kovo 4 d., sekmadienį; vieta, Iasi.

Jis pakvietė mane vakarienės. Ten iškilo klausimas, kaip pavadinti naująją organizaciją. Kapitonas Lefteris pasakė: Krašto apsaugos partija, kaip Prancūzijoje. Maniau, kad tinka. Profesorius Cuza pridūrė: „Tai ne partija, o lyga – „Krikščionių nacionalinė gynybos lyga“. Ir taip vadinosi.

Taigi išsiunčiau telegramas į Cemauti, Bukareštą ir Klužą, kuriose buvo ta pati žinutė: „Vestuvės Iasyje kovo 4 d.“. Tada užsiėmiau smulkiausių pasiruošimo raliui smulkmenų organizavimu. tai nustatė profesorius Cuza, susitaręs su profesoriumi Sumuleanu ir mano tėvu: Katedroje – malda; universitete - Simion Bamutiu ir Gh. Marzescu; Salão Bejan – viešas susirinkimas.

Buvo išspausdinti plakatai, skelbiantys apie didžiulį tautos susirinkimą. Žinia apie didžiulę rumunų asamblėją Jasyje, kurios tikslas buvo įkurti kovinę organizaciją, žaibas pasklido tarp keturių universitetų studentų, o paskui ir tarp rumunų apskritai.

Kovo naktį pradėjo atvykti 3 pilni traukiniai, vadovaujami lyderių, kurie atnešė audinį vėliavoms. Ryte atvyko 42 grupės su 42 vėliavomis. Šių vėliavų audinys buvo juodas – gedulo ženklas; centre balta ir apvali dėmė, reiškianti mūsų viltis, apsuptas tamsos, kurią jie turės nugalėti; baltos spalvos centre – svastika – antisemitinės kovos visame pasaulyje simbolis; o aplink vėliavą Rumunijos trispalvės juosta – raudona, geltona ir mėlyna. Bukarešte profesorius Cuza patvirtino šių vėliavų formą. Dabar jas pritvirtinome ant stulpų, suvyniojome į laikraščius ir visi išvažiavome į katedrą, kur pamaldos vyko prieš daugiau nei 10 000 žmonių.

Visos 42 vėliavos, kai turėjo būti palaimintos, buvo išskleistos priešais altorių. Kai buvo palaiminti, jie turėjo būti išgabenti per visą šalį, o aplink juos telkėsi tikra rumunų sielų tvirtovė. Šios vėliavos, išsiųstos į kiekvieną apygardą, suburtų visus tuos, kurie turi panašių minčių ir jausmų. Iškilmingu palaiminimu, įspūdinga simbolika ir išdėstymu kiekvienoje savivaldybėje buvo sprendžiama didelė organizacinės ir liaudies orientacijos problema.

Nuo Katedros tūkstančiai žmonių išskleidė vėliavas, suformavo procesiją per Sąjungos aikštę, Lapusneanu ir Karolio g., link universiteto. Ten, viename

Machine Translated by Google

Pagarbos ir pagarbos gestu buvo padėti vainikai Mihailui Kogalniceanu, Simionui Barnutiu ir Gheorghe Marzescu, pastarajam 1879 metų Konstitucijos 7 straipsnio gynėjui ir, ironiška, liberalų ministro George'o Marzescu tėvui, žydų gynėjui.

Ten, universiteto amfiteatre, buvo pasirašytas Krašto krikščionių gynybos lygos steigiamasis dokumentas.

Tą popietę susitikimas įvyko Bejan Hall, kuriam pirmininkavo generolas Ionas Tarnoschis. Daug

žmonių, kurių nebuvo galima apgyvendinti koridoriuje, buvo gatvėje. Profesorius Cuza su dideliu entuziazmu buvo paskelbtas Krikščionių nacionalinės gynybos lygos prezidentu. Kalbėjo: profesorius Cuza, profesorius Sumuleanu, generolas Tarnoschi, mano tėvas, kiekvienas savivaldybės delegatas ir universitetų centrų atstovai: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex. Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Tarp jų ir aš. Pabaigoje, perskaitęs pasiūlymą, pabaigoje profesorius Cuza patikėjo man misiją, sakydamas: „Aš rūpinuosi LANC jauno teisininko CZ Codreanu organizavimu“.

*

visai šaliai, kuriai tiesiogiai vadovauju,

Tada jis įvardijo apygardos vadovus. Ralis baigėsi tobula tvarka ir su dideliu entuziazmu.

Machine Translated by Google

*
Rumunų kalbos santrumpa, reiškianti „krikščioniška nacionalinė gynybos lyga“ (Tr.)

KITOS ANTISEMITINĖS IR NACIONALISTINĖS ORGANIZACIJOS

Mažos ekonominio ir politinio pobūdžio antisemitinės organizacijos egzistavo ir iki 1900 m., ir po to. Tai buvo menkos žmonių, turinčių viziją ir mylinčių tėvynę, pastangos pasipriešinti vis stiprėjančiai žydų invazijai. Tačiau rimčiausia antisemitinė organizacija buvo „Nacionalistų-demokratų partija“, įkurta 1910 m. balandžio 23 d., vadovaujama profesorių N. Iorgos ir AC Cuza. Ši partija turėjo visą administracinę programą. Jo straipsnis Nr. 45 pateikė žydų problemos sprendimą:

„Žydų problemos sprendimas turi būti pasiektas sunaikinant žydus, plėtojant rumunų gamybines galias ir apsaugant jų įmones“.

Išvardinę šiuos dalykus, perskaitykite šį iškilmingą pareiškimą:

„Šią programą išlaikysime, viešinsime ir ginsime visu savo tvirtumu ir jėgomis, laikydami tai savo pirmąja garbės pareiga“.
AC Ciiza N. Idrga

Ši organizacija subūrė visus kovotojus veteranus nuo 1900 m. Tarp iškilių buvo vienas: profesorius Sumuleanu, profesorius Ion Zelea-Codreanu, Butureanu Dorohoi mieste, Toni Galati mieste, CN lfrim, o vėliau Stefan Petrovici, CC Coroiu ir kt.

1914 m. jie visi vadovavo judėjimui, reikalaujančiam Rumunijos įsitraukti į karą dėl Transilvanijos išlaisvinimo; ir iki 1916 m. dauguma jų buvo priešakinėse linijose ir puikiai atliko savo pareigas. Nuo 1910-11 m. Dorohoi savivaldybės, vadovaujamos advokato Butureanu; Iasi, vadovaujamas profesoriaus Kuzos; o Sučava, vadovaujama mano tėvo, tapo renesanso tvirtove

rumunų .

1912 m. srovė šiose apskrityse buvo tokia galinga, kad per rinkimus valdžia negalėjo išvengti tvirto pralaimėjimo be teroro. Ta proga mano tėvas buvo sunkiai sužalotas.

Iškart po karo, kai valstiečiai grįžo iš fronto, ryžtingai trokšdami naujo gyvenimo, pirmieji rinkimai atvedė profesorių Kuzą į Jasį, o mano tėvą – į Sučavą į parlamentą. Ten jie įsitraukė į nuožmią parlamentinę kovą, plojo visoje šalyje. Buvo kovojama prieš taiką, kurią mums norėjo primesti vokiečiai, kurių kariuomenės įsiveržė į mūsų šalį.

Šių tikrai nepaprastų susirėmimų aidas subūrė šalies viltis aplink Nacionalistų-demokratų partiją, todėl kituose rinkimuose buvo užfiksuotos tikros didžiulės pergalės. Suceavoje pergalė buvo neprilygstama. Iš septynių deputatų vietų administracija gavo vieną, kitos grupės – nė vienos, o mano tėvo sąraše – šešios. Dorohojuje ir Iasyje – maždaug tiek pat. Traukiniai į Bukareštą nuvežė 34 nacionalistų deputatus.
Tačiau, deja, Rumunijos žmonėms, visos šios iš visų šalies kampelių atvykusios kariuomenės baigėsi dideliu pralaimėjimu.

Jis kaip žaibas trenkė į rumunų galvas. Žydų-masonų pajėgos sugebėjo padalinti du partijos vadovus, profesorių Nicolae Lorga iš AC Cuza. Nicolae Lorga neprieštaravo sutarčiai, kuri mums primeta „mažumos sąlygą“, ir pareiškė, kad nori ją pasirašyti. Profesorius Cuza, esantis priešingoje barikadoje, pabrėžia, kad ši liūdnai pagarsėjusi „mažumos sąlyga“ reiškia

Machine Translated by Google

nepaisymas viso rumunų pralieto kraujo, nepriimtinas kišimasis į mūsų nacionalinius reikalus ir mūsų nelaimės pradžia. Tiesą sakant, mums buvo primesta, kad žydams būtų garantuotos politinės teisės

makaronai.

Kurį laiką N. Iorga nebuvo antisemitas. buvo aišku, kad plyšimas nepataisomas. Ir ši nelaiminga rumunų tauta vėl sugniuždė širdį dėl savo išganymo vilčių.

Dauguma partijos narių ir parlamentarų stojo į profesoriaus Nicolac Lorgos pusę, manydami, kad profesoriaus Cuzos pozicija juos labiau atitolina nuo bet kokios galimybės įgyti valdžią. Su profesoriumi Cuza liko tik profesorius Sumuleanu ir mano tėvas.

„RUMUNIJOS NACIONALINĖ FASCIJA“ IR „ROMĖNŲ AKCIJA“

1923 m., studentų judėjimo metu ir nacionalizmo bangos impulsu, Viforui, Lunguiescui, Baguiescui vadovaujant iškilo „Rumunų nacionalinė fasija“, o Kluže – „Rumunų akcija“, kuriai vadovavo profesoriai Catuneanu, Ciortea. Iuliu Hategan, advokatas Em. Vasiliu-Cluj ir Motos vadovaujama mokinių grupė.

Pirmasis išleido puikiai parašytą ir šmaikštų savaitraštį „Fašizmas“. Tačiau jie nežinojo apie žydų problemą. Pastarieji kas du mėnesius leido „Romanian Action“, o paskui „Romanian Brotherbood“, taip pat labai gerai parašytą, tačiau apsiribojo tik leidyba. Jie negalėjo pradėti jokių veiksmų ar sukurti tvirtos organizacijos.

Per tą laiką studentė Mota iš prancūzų kalbos išvertė „Protokolus“, kuriuos komentavo profesorius Catuncanu ir Em. Vasiliu-Cluj, tada išleistas bukleto pavidalu, Taip pat tuo metu In. Vasiliu-Cluj paskelbė savo veikalą „Demografinė Rumunijos padėtis“, kuriame statistiškai parodė siaubingą Rumunijos miestų būklę.

Šios dvi organizacijos neturėjo tokios veiklos, organizacijos ar doktrininės kompetencijos, kaip „Krašto krikščionių gynybos lyga“, gyvavusios tik iki 1925 m., kai su pastarąja susijungė.

Įkūrus „Nacionalinę krikščionių gynybos lygą“, mano veikla turėjo tęstis dviem kryptimis: studentų judėjimo kaip atskiro centrų organizuoto vieneto, kurio artimiausias

tikslas buvo savo mūšiai, kuriuose dalyvavo tris mėnesius, ir LANC, kur ėmiau profesoriaus Cuzos organizatoriaus vaidmenį.

Iš studentų pusės turėčiau siekti:

a) Išlaikyti bendrą streiko laikyseną, kuri apėmė mokinių garbę, gana sunkus darbas, turint omenyje atakas, smūgius, spaudimus, masalus, kurie visur liejosi per mokinių galvas. Be to, buvo ir defetistų mokinių, nugalėtų tikinčiųjų šalininkų, kuriuos reikėjo kontroliuoti.

b) Sistemingai naudokite turimus studentų elementus, kad įdarbintumėte visas Rumunijos mases, suorganizuodami jas į vieną armiją. LANC

LANC pusėje vadovus ir vėliavas turėjome apie 40 apskričių. Mums reikia:

a) Likusių apskričių vėliavų užbaigimas. b) kuo glaudžiau susisiekti su atitinkamais vadovais, c) nedelsiant nustatyti tikslias gaires organizaciniame kontekste iki šiol. neegzistuoja, bet prašė apskričių viršininkai, kurie nežinojo med. pm ,, Į

trumpai: besiginantis studentų linijomis; puolimas LANC linijose.

Machine Translated by Google

Didelė studentų masė veikė, vedama sveiko mūsų rasės instinkto ir mirusiųjų dvasios. nuėjo savo šlovingu keliu įveikdamas daugybę sunkumų.

Su lyga problemos buvo šiek tiek rimtesnės. Apskričių viršininkai paprašė paaiškinimų ir gairių organizacijai. Šios srovės sujaudinti žmonės turėjo būti sustiprinti savo tikėjime, indoktrinuoti, visapusiškai informuoti apie organizaciją ir tikslus, kuriuos jie turėjo pasiekti savo kovoje.

Jie turėjo mokytis drausmės ir pasitikėjimo iš savo viršininkų. Tada mes negimdėme judėjimo, bet jau turėjome visišką judėjimą, kurį reikėjo organizuoti, drausminti, indoktrinuoti ir vesti į mūšį.

Kai nuėjau pas profesorių Cuzą su gautais laiškais ir įsakymais, jis buvo jų nuginkluotas.

jie supažindino jį su keistu nauju pasauliu. Šviečiantis kaip saulė ir neginčijamas teorinio pasaulio aukštumose, kai mūšio lauke buvo nuleistas ant žemės, jis tapo bejėgis. „Mums nereikia taisyklių.
Tegul patys susitvarko“.
Arba:

„Mes esame kareivinėse ne tam, kad mums prireiktų disciplinos“, – jis mums ne kartą sakė. Taigi aš pats pradėjau rašyti įstatus iki smulkmenų. Tačiau suprasdamas, kad tai sunkus darbas mano amžiui, nunešiau jį tėvui ir, dirbdamas keletą dienų, padariau reikiamus formos ir turinio pakeitimus. Organizacijos sistema buvo paprasta, bet kitokia nei iki tol buvo politinių partijų. Skirtumas buvo tas, kad, be pačios politinės organizacijos, remdamasis apskričių kaimų komitetais ir nariais, aš atskirai subūriau jaunimo kuopą, kurį organizavo dešimtys ir šimtai. Mūsų politinės organizacijos iki tol nieko panašaus neturėjo. Vėliau jie taip pat priėmė juos kaip Liberalų partijos jaunimas, Tautinės valstiečių partijos jaunimas ir kt. Jis nenorėjo apie tai girdėti. Tada tarp profesoriaus Kuzos ir mano tėvo užsimezgė nemalonus ginčas, kuris truko kelias valandas ir mane tiesiogine prasme sušaldė. Įtariu, kad tai gali sukelti nelaimingą konfliktą, atsiprašau, kad esu šios temos priežastis. Mano tėvas, smurtinis ir grubus žmogus, paėmė statutą ir nuėjo į spaustuvę, kad jį paskelbtų be profesoriaus Kuzos sutikimo.

Tačiau pastarasis, elgdamasis taktiškesniu ir ramesniu, nors ir nelankstus tam tikrais klausimais, buvo toks pat lankstus tokiais atvejais, kaip šis, ir mokėjo viską sušvelninti.
Jis paskambino mano tėvui ir pasakė:

„Gerai, atsispausdinkime, bet duok man galimybę pasižiūrėti“. Jis jį pataisė, pertvarkė, pridėjo doktrininį kreipimųsi skyrių, manifestus, tada išsiuntė į spaudą. Tada tai tapo „Gerojo rumuno vadovu“, o vėliau – LANC, pagrindine lygos knyga iki 1935 m. Buvau patenkinta, kad kažkas gero ir būtinai organizacijai buvo padaryta, bet širdyje tariau sau: "Viskas bus sudėtinga, jei mums reikės tiek daug diskusijų dėl šių elementarių klausimų. Organizacijoje nėra gerai nei vadovo nesupratimas, nei daug diskusijų.

Machine Translated by Google

MENO MODIFIKACIJA. KOVO KONSTITUCIJOS 7 d
1923 m.

CIVILINIŲ TEISIŲ SUTEIKIMAS ŽYDAMS

Ilgą laiką sklandė gandas, kad Liberalų parlamentas, kuris kartu buvo ir Steigiamasis Seimas, kurio misija perrašyti Konstituciją, ketina modifikuoti meną. 7 prasme, suteikiant "pilietybę ir politines teises visiems Rumunijoje esantiems žydams. Iki šiol šis senosios Konstitucijos straipsnis draudė suteikti pilietybę užsieniečiams, todėl buvo tikras gynybos skydas nuo invazijos ir trukdymo žydai mūsų pačių Rumunijos likimo valdyme. Suteikdami šią privilegiją kištis į Rumunijos viešuosius reikalus iki dviejų milijonų žydų ir naujai mūsų krašte apsigyvenusiems žydams, teisę į lygybę su Rumunijoje gyvenusiu rumunu. ši žemė tūkstantmečius, tai buvo neteisybė, šaukianti į dangų ir didžiulė nacionalinė grėsmė, kuri negalėjo nerimauti ir giliai supurtyti kiekvieną savo šalį mylėjusį rumuną.

Susidūręs su tokia situacija, profesorius Cuza parašė eilę nemirtingų straipsnių, rodančių grėsmę, kuri kėlė grėsmę šios tautos ateičiai, o Lyga visoje šalyje platino peticijas, kad jas pasirašytų rumunai, kuriose šis straipsnis. Konstitucijos 7 str. Peticijos buvo užpildytos šimtais tūkstančių parašų ir perduotos Steigiamajam Seimui.

Maniau, kad tai rodo, kad mes, studentai, kol buvo svarstomas šis rimtas klausimas, turėtume eiti iš visų centrų į Bukareštą, kur kartu su vietiniais studentais ir gyventojais demonstruosime, kad sustabdytume veiksmą, pavergiantį mūsų ateitį. Išvykau į Cernauti, Cluj ir Bukareštą. Mokiniai priėmė mano pasiūlymą ir pradėjo organizuoti rungtynes. Norint nurodyti išvykimo datą, buvo sutarta, kad atsiųsiu atsitiktinę telegramą. Tačiau planas žlugo. Tikėjomės, kad svarstymai šiuo klausimu truks mažiausiai tris dienas, per kurias galėsime pasiekti Bukareštą. Tačiau kovo 26 dieną svarstymai truko mažiau nei pusvalandį. Liberalų vyriausybė, kaip ir Asamblėja – matyt, žinodami apie didžiulę gėdą, kurią ruošiasi padaryti, stengėsi tai nuslėpti, kuo nepastebimai taisyti.

Kitą dieną, po šio didžiojo nacionalinės išdavystės akto, vadinamoji rumunų spauda, taip pat žydų spauda, liūdnai pagarsėjusį poelgį traktavo tyliai. „Dimineata“ („Rytas“), „Luptall“ („Kova“), „Adevarul“ („Tiesa“) kasdien paryškindavo Bukarešto nuomotojų ir nuomininkų konfliktą ir kampe kelis žodžius, kuriais jie paskelbė paprastą. ir klastingas: senosios Konstitucijos 7 straipsnis buvo pakeistas 133 straipsniu.

Liberalų partija ir liūdnai pagarsėjusi 1923 m. Asamblėja taip įdėjo į kapą ir užantspaudavo antkapinį paminklą šios tautos ateičiai. Joks prakeiksmas iš mūsų vaikų, iš mūsų motinų, iš mūsų vyresniųjų, iš visų rumunų, kenčiančių šioje žemėje, dabar ir amžinai, nebus pakankamas nubausti šiuos savo tautos išdavikus. Taip tyloje ir plačiai paplitusio bailumo atmosferoje šis didysis tautinės išdavystės aktas buvo įvykdytas. Buvo girdimas tik profesoriaus Cuzos, šiuo metu visoje rumunų tautoje viešpataujančios asmenybės, balsas:

„Rumunai, 1923 m. kovo 28 d. Konstitucija turi būti nedelsiant panaikinta.
Protestuoti prieš jo priėmimą. Reikalauti laisvų rinkimų. Organizuokite, kad užtikrintumėte savo pergalę. Nauja konstitucija turi garantuoti prioritetines rumunų tautos, kaip valstybėje dominuojančių žmonių, teises.

Kai išgirdau naujienas Iasyje, pradėjau verkti. Ir aš pasakiau sau: "Negali būti! Žmonės bent jau turėtų žinoti, kad mes protestuojame. Nes jei žmonės, ant kurių kaklo uždėtas toks jungas, neprotestuoja, jie yra neprotingų žmonių tauta."
Tada aš redagavau manifestą, skirtą Iasiečiams, kviečiantį visus rumunus į protesto susirinkimą universitete. Žinia apie žydams suteiktas pilietines teises pasklido žaibas. Miestas šėlo.

Machine Translated by Google

Vyriausybės įsakymu vietos valdžia atvedė kariuomenę, žandarus, policiją; kilo provokacijų, po kurių buvo uždrausta judėti.
Taigi planas buvo pakeistas. „Ralis, užuot buvęs universitete, vyko 14-oje miesto taškų. Tada ir prasidėjo visą naktį trukę demonstracijos ir susirėmimai.

Vietos valdžia, kariuomenė ir policijos pajėgos buvo visiškai suglumusios dėl staigių mūsų mūšio planų pasikeitimų, mūsų susitikimo vietos ir bėgimo iš vieno miesto galo į kitą, nes jų agentai juos informavo apie demonstracijas, kurios išsiveržda vo kas pusvalandį priešinguose taškuose. Mano vadovaujama grupė susitiko sunkiausioje vietoje: Podul Rosu (Socola) ir Tg. Cucului, kur žydų įžūlumas teigė, kad antisemitinis demonstrantas niekada neįkels kojos ir neišeis gyvas. Rumunų ten negyvena.

Tūkstančiai žydų pabudo ir lakstė pirmyn ir atgal kaip kirminų lizdas. Kai mus pasitiko ugnis, mes atsakėme ugnimi.
Atlikome savo pareigą, nugriovėme viską, kas stojo mums kelyje, ir parodėme žydams, kad buvusi Moldovos sostinė Iasi vis dar buvo rumunų ir kad ten mūsų ranka valdo, gali leisti ar drausti, palaiko taiką arba karas, kuris baudžia arba atleidžia.

Kitą dieną Bariado kavalerija atvyko į miestą padėti dviem vietiniams pulkams – policijai, žandarmerijai ir žydams, o Bukarešto laikraščiai išėjo specialiais leidimais su tokiomis antraštėmis: „Iasi gyveno revoliucijos naktį ir dieną. “

Štai ką galėtume padaryti, tik vaikai; mes žinojome, kaip tai padaryti, ir šiuo metu jungas buvo uždėtas ant mūsų pečių. Mes to nepriimame su ramybe, su vergo rezignacija, su bailumu. Mes visa tai padarėme ir davėme šventą priesaiką sulaužyti šį jungą visam gyvenimui, kad ir kiek kovų ir aukų iš mūsų tikėtųsi.

Kitą dieną nuėjau į policijos salę atnešti kaliniams maisto. Ten Iulianas Sarbu buvo apklaustas, nes buvo įtariamas manifesto autoriumi. Tai pamatęs, nuėjau pas tyrėją ir pasakiau: „Sarbu nėra manifesto autorius, aš esu“.

MANO PIRMAS ARĖMAS

Policijos komisariate jie man pasakė: „Ponas Codreanu, jūs turite eiti į teismą lydimas agento“.

– Kodėl agentas? atsakiau atgal. „Einu vienas“. Tai buvo pirmas kartas, kai buvo suabejota mano žodžiu. Jaučiausi įžeistas. "Ne, aš nevažiuoju su agentu. Jis, jei nori, gali eiti 60 pėdų už manęs. Aš einu vienas. Mano žodis vertas daugiau nei 20 policininkų." Išėjau, agentui einant 20 pėdų už manęs.

Aš atvykau į teismą. Agentas atėjo ir nuvedė mane pas Juiz de Instrução Catichi, kuris man pasakė: „Jūs esate suimtas ir aš turiu išsiųsti jus į įkalinimo įstaigą“.
Kai tai išgirdau, prieš akis pamačiau juodą. Tuo metu „įkalinti“ buvo žeminantis dalykas. Niekas tarp jasiečių niekada nebuvo suimtas ir niekas negirdėjo, kad būtų suimtas nacionalistas studentas. Juo labiau aš, su patrioto fone? Priėjau prie jo stalo ir pasakiau: „Gerbybe, aš nesutinku, kad mane suimtų ir niekas manęs nepaims ir nenuveš į pataisos namus“.

Vargšas, norėdamas išvengti tolesnių diskusijų, įsakė agentui nuvežti mane į pataisos namus ir patarė neprieštarauti. Tada jis išėjo. Agentas bandė mane paimti. Aš jam pasakiau: „Eik namo, žmogau, ir palik mane ramybėje. Tu
negali manęs iš čia ištraukti“.
Tada įėjo kiti agentai. Buvau ten nuo 11 iki 8 val. Visos pastangos mane pašalinti buvo nesėkmingos.

Aš galvojau: "Nesu
kaltas dėl jokių nusikaltimų. Aš atlikau savo pareigą savo žmonėms. Jei yra kaltoji šalis, kurią reikia suimti, tai tie, kurie skriaudė jūsų žmones: parlamentas suteikė pilietines teises žydams. “.

Machine Translated by Google

Galiausiai visi teismo pareigūnai vienas po kito grįžo namo pas vartų sargus. Liko tik agentai šalia manęs ir manęs.
Apie 8 val. atvažiavo trys policininkai.
– Pone Co.dreanu, turime įsakymą evakuoti šį teismą. –
Gerai, ponai, aš išeinu.
Nusileidžiame laiptais ir paliekame pastatą. Mano nuostabai, ten pamačiau puslankiu žandarų kuopą, prokurorus, teisėjus, policininkus.
Su tuo nuėjau į priekį ir atsisėdau kiemo viduryje. Valdžia priėjo prie manęs ir pasakė:

– Turite eiti į įkalinimo
įstaigą. "Aš neisiu."
Mane pakėlė, įsodino į mašiną ir pamažu buvau nugabentas į pataisos namus, o paskui žandaras pėsčiomis. Paskutinę akimirką, kai ėjome pro kalėjimo vartus, mūsų berniukai bandė mane išlaisvinti, bet agentų ginklai juos sulaikė.

Ar tai buvo protestas prieš įstatymus? Ne. Tai buvo vienas prieš neteisumo jungą.

Mano užsispyręs atsisakymas leistis suimtam man atrodė kaip daugybės kančių, kurios užklups mane, kai eisiu keliu, vedusiu į šaltas kalėjimo sienas, įvaizdis. Ten išbuvau savaitę, iki Velykų išvakarių. Mano pirmosios dienos kalėjime! Moraliniu požiūriu aš juos labai stipriai priėmiau, nes negalėjau suprasti, kad kažkas gali būti suimtas, kai kovoja už savo tautą ir to, kas kovoja prieš tautą, įsakymu.

Išėjęs į laisvę grįžau namo. Daug rumunų atėjo pasitikti manęs geležinkelio stotyse, parodydami man užuojautą ir skatindami tęsti kovą, tai yra žmonių kova, kuri galiausiai bus laimėta.

Liūdną Meno žinią visa tauta visomis geriausiomis stichijomis, nuo valstiečio iki intelektualo, sutiko su dideliu skausmu. 7 modifikacija; bet nieko negalėjo padaryti, nes pabudo išsekęs ir vadų išduotas. Įdomu, koks prakeiksmas yra ant mūsų galvų ir kokios nuodėmės mus, rumunus, pasmerkė būti tokių piktų lyderių dalimi?

Čia susiduriame su dviem istoriniais momentais dviejuose skirtinguose romuose, su dviem žmonių grupėmis ir ta pačia problema: 1879 m. Steigiamąja asamblėja Mažojoje Rumunijoje, labai mažoje, kuri turėjo drąsos atsispirti Europos spaudimui, ir Steigiamoji asamblėja 1923 m., Didžiojoje Rumunijoje, atsirado paaukojus mūsų kraują, kuris iš žiauraus vergiškumo, spaudžiamas pačios Europos, nedvejodamas pažemina ir kelia pavojų visos tautos gyvybei.

RUMUNIJOS DIDYSIS VYRAS, 1879 m

Machine Translated by Google

UŽMIRŠIMO ŠYDAS

Tolesniuose puslapiuose šios knygos skaitytojai bus kiek nustebinti, kai ras ištraukų iš įvairių mūsų žmonių minties, patriotizmo ir charakterio viršūnių kūrinių, kurie 1879 m. aršiai kovojo už teisę į rumunų tautą visoje Europoje. , Nors šių ištraukų įtraukimas apsunkina ir apsunkina įprastą klausimais , dabartinio tomo plėtojimą, nepaisydamas paprastai tokiais taikomų taisyklių, įtraukiu jas ne tiek norėdamas jas panaudoti kaip istorinius argumentus, o tam, kad vėl iškeltų į dienos šviesą. šių didžių protėvių, kuriems žydų-masonų okultizmo sąmokslas, samprotavimo ir išraiškos perlai

persekiojami, uždarydami juos po sunkiais antspaudais ir užmaršties lentomis vien dėl to, kad jie rašė, galvojo ir kovojo kaip tikri Rumunijos milžinai.
Mūsų studentų karta, šuoliuojanti per penkiasdešimties metų politinio atsisakymo nuo žydų pavojaus, susitapatina su tais pačiais įsitikinimais, jausmais ir charakteriu, kaip ir 1879 m., ir šios šventos sąjungos akimirką dėkingai ir pagarbiai lenkia galvą šešėliui. jo didybės.

VASILIO SĄSKAITA

Apsvarstykite, kokį požiūrį į mūsų didžiąją sąskaitą turėjome rūmuose 1879 m.
Prieš penkiasdešimt metų rumunų filosofas nepajudinamais moksliniais argumentais, įrėmintais nepriekaištingoje logikos sistemoje, pademonstravo rasinių tiesų, kurios turi būti nacionalinės valstybės pagrindas, tvirtumą; teorija, po penkiasdešimties metų priimta to paties Berlyno, privertusia mus suteikti pilietines teises žydams 1879 m.

Iš to galima įžvelgti tų, kurie puola tautinį judėjimą, kaip įkvėptą naujosios vokiečių ideologijos, argumentų trapumą, kai iš tikrųjų po tiek metų būtent Berlynas ėmėsi Vasile Conta, Mihailo Emineseu ir kiti.

Mes, jei nekovosime su žydų elementu, žūsime kaip tauta. Net ir tų, kurie mus puola šiandien, pripažįstama, kad pirmoji sąlyga valstybei egzistuoti ir klestėti yra ta, kad tos valstybės piliečiai būtų tos pačios rasės, to paties kraujo, ir tai nesunku suprasti. Visų pirma, panašios rasės asmenys paprastai tuokiasi tik tarpusavyje, nes tik taip jie gali išlaikyti rasės vienybę; tada santuoka sukuria šeimyninius jausmus, kurie yra stipriausi ir patvariausi ryšiai tarp asmenų; ir kai mes manome, kad šie šeimos ryšiai apima visus valstybės piliečius, matome, kad juos traukia bendras meilės jausmas, vadinamoji rasinė simpatija. Be to, turint omenyje, kad visų tautos narių gyslomis teka tas pats kraujas, suprantama, kad visi šie nariai pagal paveldimumą turės tuos pačius jausmus, tuos pačius polinkius ir net tas pačias idėjas; kad pavojingais laikais, išskirtinėmis progomis, jų širdys plaktų kaip viena, jų protas priimtų vieną nuomonę, visų veiksmai sieks to paties tikslo; kitaip tariant, vienos rasės suformuota tauta turės tik vieną svorio centrą; ir Valstybė iš tokios tautos, kuri ir tik ta bus geriausiomis pasipriešinimo, patvarumo ir pažangos sąlygomis.

Vadinasi, kaip ir išlaikant rūšį, pirmoji valstybės egzistavimo sąlyga yra ta, kad jos žmonės būtų tos pačios rasės. Na, tai yra tiesa, kuria remiasi tautybių principas, kuriuo civilizuotame pasaulyje kalbama tiek daug. Šis tautybių principas, žinoma, susijęs tik su rase, o ne į tai, kas vadinama „valstybės subjektais, nepaisant rasės, nes tada principas nebūtų taikomas“.

Na, šis principas dabar yra taip įsišaknijęs visų žmonių, nesvarbu, valstybininkų ar paprastų piliečių, sąžinėje, kad šiandien visos civilizuoto pasaulio valstybės atsiranda arba yra atkuriamos vien šiuo pagrindu.

Machine Translated by Google

Taigi tegul žydų publicistai ar žydų mylėtojai nebesako, kad valstybės pagrindas yra tik bendras jos piliečių materialinis interesas, nes, priešingai, matome, kad būtent šis, mūsų šimtmetis, davė pradžią. tautybės; kuri šiandien vis labiau vyrauja... Tiesa, tai netrukdo užsieniečiams įgyti valstybės pilietybės, jeigu jie asimiliuoja dominuojančią tautą; būtent susilieti taip, kad galiausiai valstybė išliktų to paties kraujo.

„Tai vieninteliai moksliniai natūralizacijos principai. Kad natūralizacija būtų naudinga, racionali ir atitinkanti mokslinius kriterijus, ji turėtų būti suteikiama tik užsieniečiams, kurie asimiliuojasi arba nori tai daryti per santuoką su čiabuviu. Priešingu atveju galima nesunkiai suprasti, kad pilietybės suteikimas asmenims, kuriems trūksta arba negali turėti šio polinkio įsilieti į dominuojančios rasės kraują, atsirastų šalis, kuri nuolatos kovotų tarp priešingų tendencijų.

Nesakau, kad neįmanoma, kad kelios rasės, kurios egzistuotų bet kurioje šalyje, kartais turėtų bendrų interesų, kad vienos rasės paveldimos tendencijos tomis pačiomis aplinkybėmis būtų tokios pat palankesnės kaip ir kitos.

Kol tokia padėtis tęsis, vietiniai ir natūralizuoti žmonės tikrai gyvens taikiai. Tačiau aplinkybės keičiasi, o kartu su jomis gali pasikeisti ir įvairių rasių interesai; o jei ne šiandien, tai rytoj; jei ne rytoj, tai poryt natūralizuotųjų polinkiai konfliktuos su vietinių, tada vienų interesai bus priešingi kitų, o tada vienų interesai negali būti patenkinti nepaaukojant kitų interesų. ; ir tada turėtume kovą dėl egzistavimo tarp dviejų rasių su įnirtingomis kovomis, kurias būtų galima užbaigti tik visiškai panaikinus valstybę arba kai viena iš rasių buvo visiškai sutriuškinta, kad valstybėje vėl liktų tik viena dominuojanti rasė. ...

užsieniečiai: rusai, graikai, italai, vokiečiai tuokiasi ir susilieja su mumis, jei ne pirmoje, tai antroje ar trečioje kartoje, bet galiausiai ateina laikas, kai nėra skirtumo tarp šių užsieniečių ir mūsų, nei dėl kraujo. arba meilė tėvynei. Bet su žydais taip nėra...

„...Kad ir kaip būtų keliamas šis klausimas, ar kaip jis būtų interpretuojamas, mes, jei nekovosime su žydų elementu, pražūsime kaip tauta“.
(Iš kalbos prieš Konstitucijos str. peržiūrą, pasakytos Deputatų rūmų neeilinėje sesijoje, įvykusioje 1879 m. rugsėjo 4 d. ir paskelbtos 1879 m. rugsėjo 17 d., trečiadienio, oficialiame stebėjimo žurnale Nr. 201, p. 5755- 6)

VASILELIS ALECSANDRI

Vasile Conta, būdamas salėje, skaitė minėtą kalbą Senate, Sąjungos poetas Vasile Alecsandri , prie išreiškė rumunų jausmą taip.

Šiandien Rumunija ateina pas mus su Istorijos knyga rankose, kad jos puslapiuose galėtume įrašyti savo žmonių pažeminimą ir praradimą arba jų orumą ir išlaisvinimą...

Susidūrę su tokia padėtimi, neprilygstama pasaulio istoriniuose metraščiuose, turime žinoti, kaip pakelti savo širdis ir mintis į pareigos viršūnę, be aistros, be smurto, bet su ramia dvasia, su šviesiu patriotizmu ir kilnia drąsa. ko tikimasi iš vyrų, pašauktų spręsti tavo šalies likimą...

Kas yra ši nauja aklavietė? Kas yra ši nauja invazija?
Kas yra užpuolikai? Iš kur jie? Ko jie nori? O kas yra tas naujasis Mozė, vedantis juos į naują pažadėtąją žemę, esančią ant Dunojaus kranto?

Kas yra užpuolikai? Tai veiklūs ir protingi žmonės, nepavargę vykdyti savo misiją; akliausio religinio fanatizmo šalininkai; išskirtiniausias iš visų žemės gyventojų, labiausiai neprisijungiantis prie kitų pasaulio tautų...

„Ko jie iš mūsų nori?

Machine Translated by Google

Tapti šios tautos žemių savininkais, buvusius šios šalies valdovus paverčiant vergais, kaip šiandien yra Galicijos ir dalies Bukovinos valstiečiai.
Ši šalis graži ir turtinga; jame yra dideli miestai, radarai, pažangios institucijos ir kiek nenuspėjama tauta, kaip ir visi lotyniškos kilmės... Kas lengviau, nei pakeisti šios šalies gyventojus ir taip visa tai paversti Izraelio nuosavybe?

Jei toks yra dabartinių įsibrovėlių planas, kaip viskas verčia mus manyti, tai dar kartą įrodo Izraelio žmonių iniciatyvumą ir, toli gražu, neverta kaltės, greičiausiai sulauks praktiškų žmonių plojimų ir susižavėjimo.

Mes, rumunai, būtume kalti, jei savo abejingumu ar lemtingų ir absurdiškų humanitarinių teorijų taikymu patys prisidėtume prie šio plano įgyvendinimo. Kaltė kristų ant mūsų galvų, jei būtume apgauti šių teorijų, suprasdami jas iš vidaus arba apimtų įsivaizduojamo išgąsčio, įsivaizduojamų grėsmių įtakoje, pamirštume, kad Rumunijos tėvynė yra šventas lobis, kurį mums patikėjo mūsų tėčiai. būti perduoti mūsų vaikams sveiki ir be dėmių...

Ką tuomet pasakytų visa šalis, jei sukurtume jai tokią situaciją? Ką pasakytų rumunai, laimingai kovoję už protėvių žemės nepriklausomybę?
Mūsų šalis su skausmu nusigręžtų nuo mūsų.
Rumunas pasakytų: nuo šiol neprašykite mano kraujo, jei pralietas kraujas tik suskaldo mano šalį ir mažina nacionalinį orumą.

Dėl šių svarstymų, kai šiandien prieš mus stovi Rumunija ir laiko savo Istorijos knygą savo pakuotėje, kad galėtume jos puslapiuose įrašyti savo veto, aš suplėšau puslapį, skirtą užrašui pažeminti mūsų šalį, o kitame puslapyje aš Rašyk su mano širdimi, savo orumu, savo išgelbėjimu! “

(Iš kalbos prieš Konstitucijos 7 straipsnio peržiūrą, pasakytos Rumunijos Senato neeilinėje sesijoje, susirinkusioje 1879 m. spalio 10 d., ir paskelbtos Oficialiame stebėjime Nr. 230, ketvirtadienis, 1879 m. spalio 11-23 d., p. . 6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

Štai kaip orus požiūris į žydų problemą ir iš užsienio daromas spaudimas Mihailo Kogalniccanu, 1869 m. vidaus reikalų ministro, tituluoto tos pačios ministerijos vadovo, kuris šiandien tapo ta vieta, iš kurios įsakyta kankinti tuos, kurie vis dar esame. kovoti, kad apgintume savo žmones:

„Visi tie, kurie aktyviai dalyvauja savo šalyje, rūpinosi, kad žydai neišnaudotų žmonių.

Rumunijoje žydų klausimas yra ne religinis, o nacionalinis ir kartu ekonominis.

Rumunijoje žydai ne tik sudaro skirtingą religinę bendruomenę; visa to žodžio prasme jie sudaro rumunams svetimą tautybę dėl savo kilmės, kalbos, aprangos, papročių ir net jausmų.

Taigi tai nėra religinio persekiojimo klausimas, nes jei taip būtų, izraelitai susidurtų su draudimu arba apribojimu vykdyti savo garbinimą, o taip nėra.
Jų sinagogoms nebūtų leista laisvai stovėti prie krikščionių bažnyčių; nebūtų toleruojamas ir jo religinis mokymas, jo kulto viešinimas.

Visus, kurie lankėsi Kunigaikštystėse, ypač Moldavijoje, išgąsdino mūsų miestus apgyvendinusių lenkų izraeliečių atskleistas liūdnas aspektas, sakyčiau blogesnis nei liūdnas.
Kai jie atidžiau pažvelgė į šios daugybės prekybą, pramonę ir pragyvenimo šaltinius, šie keliautojai dar labiau išsigando, nes pamatė, kad žydai yra tik vartotojai, o ne gamintojai, ir kad jų didžiausia, o gal ir pagrindinė, pramonė. yra mažmeninė prekyba alkoholiu...

Machine Translated by Google

Neišvariau nė vieno žydo iš jo gyvenamosios vietos dėl tos paprastos priežasties, kad pagal visus šalies įstatymus izraeliečiai Rumunijoje neturi teisės gyventi kaimuose, kaip yra Serbijoje.

Apribojau žydų, ypač galicų ir podolių, smuklių ir naktinių klubų nuomą ateityje. Ši priemonė buvo pagrįsta Organiniu statutu ir įstatyme, dėl kurio balsavo Generalinė Asamblėja, o vėliau jį sankcionavo princas Mihai Sturza, kurio iki šiol nepanaikino joks vėlesnis įstatymas, o priešingai – visų anksčiau priimtų vidaus reikalų ministrų įstatymas. o po suvažiavimo – prižiūrimi ir vykdomi. To įrodymas yra mano pirmtakų įsakymai, būtent: 1861 m. birželio 17 ir 28 d. ministro Costa Foru metu; 1866 m. vasario 5 d. pasirašytas generolo Florescu; 1866 m. kovo 11 d. ir balandžio 11 d. Ramnicul-Sarato prefektūrai išdavė princas Dimitrie Ghica ir kt.

Tokiomis sąlygomis joks ministras, net dešimt vienas kitą einančių pareigose, negalėtų daryti nieko kito, išskyrus mane patį ir mano pirmtakus.
Rumunijos, konstitucinio režimo šalies, ministrai, mes negalime valdyti kitaip, nei vadovaudamiesi žmonių valia.
Turime pareigą atsižvelgti į šios tautos poreikius, norus ir tam tikru mastu net išankstinius nusistatymus...

Tai pateisina didelį Rumunijos gyventojų susierzinimą, kylantį dėl gilių kančių ir teisėto susirūpinimo, nes tai yra tautos, kuri jaučia grėsmę savo tautoje, balsas; ir jos ekonominius interesus. Užsieniečiai gali užgožti tą balsą, bet Rumunijos ministrui, kurios nors partijos ministrui jo negirdėti neleidžiama. Štai kodėl ne tik šiandien, bet ir visada, visais laikais ir valdant visas administracijas, visi Rumunijos valdovai, visi valstybininkai, visi tie, kurie iš tikrųjų

domisi savo šalimi, buvo susirūpinę būtinybe sustabdyti Rumunijos išnaudojimą. rumunų tauta – svetima tauta, žydai. “

(Iš vidaus reikalų ministro Mihailo Kogainiceanu pranešimo, skirto užsienio reikalų ministrui, 1869 m. birželio mėn., žydų klausimu. Paskelbta Senųjų ir naujųjų Rumunijos teisės aktų rinkinyje, priimtame iki 1870 m., Paskolos M. Bujoreanu , Bukarešte, 1873 m., Naujoji Rumunijos darbininkų spaustuvė, F dalis. Pavadinimas „Nuostatos ir aplinkraščiai“, X skyrius, p. 813–6.)

MIHAILAS EMINESKU

„Jei šiandien, kai jie vis dar neturi visų pilietinių ar politinių teisių, jie perėmė visą Moldavijos prekybą ir visą smulkiąją pramonę; jei šiandien jie gąsdinančiai rodosi Rumunijos lygumose; jei šiandien jie lizdus sukasi Rumunijos širdyje. darbštūs olteniečiai; kaip bus rytoj, kai jiems bus suteiktos lygios teisės, kai jie galės vadintis rumunais, kai į įstatymus įrašys formalią teisę, kad ši tėvynė yra tiek pat jų, kiek mūsų !"

(Visi darbai, Izraelio klausimas, p. 489, Iasi, Lonescu-Georgescu knygynas, 1914 m. Citata Alex Naum).

Ir 481 puslapyje:

"Kokiais darbais ar aukomis jie užsitarnavo teisę siekti lygybės su rumunų tauta? Ar jie buvo tie, kurie kovojo su turkais, totoriais, lenkais ir vengrais? Ar jie buvo nubausti, kai buvo sulaužytos senosios sutartys? jūsų pastangos, kad šios šalies šlovė paskleistų, kad ši kalba buvo išskleista iš praeities šydų?

Ar dėl vieno iš jų Rumunijos žmonės iškovojo teisę į saulės šviesą?

Machine Translated by Google

ION HELIADE RADULESCU

„Argi jūs nematote, kad Kikeriai Anglijoje ir Prancūzijoje reikalauja ne tik pilietybės teisių Rumunijoje savo bendrareligiams, bet ir privilegijų, viršenybės; jie nori įkurti pinigų, Aukso veršio aristokratiją?

Jie reikalauja to, ko negalime duoti, jei mirštame iki paskutinio žmogaus.
Ar tiki kikeriai Anglijoje ir Prancūzijoje, įdomu, ar jūs, ponai, tiki su jais, kad rumunai ramiai stebės, kaip tarp jų jie likviduoja pačius niūriausius ir nešvariausius, vulgariausius aristokratijas, klounų, žydų, mamonų valdžią. piktadariai?

Kokiu titulu ir kokia teise būtų galima įtvirtinti tokį bjaurų viešpatavimą prieš teismą, prieš dvidešimtojo amžiaus vartus, kur visa žmonija, išskyrus pražūties sūnus, ateis kaip nuotaka prieš dieviškąjį Jaunikį?

Ar Anglijos ir Prancūzijos kikeriai išdrįstų pristatyti žmogaus teisę, pagrįstą lygybe, ir vis dėlto turėtų drąsos apsimesti privilegija ir viršenybe?

Ir kadangi jie negali pasinaudoti šia teise, ar jie išdrįsta, jei nori, sugalvoti rumunišką izraelitų apeigų paradoksą – pastūmėti savo ypatingai žydišką įžūlumą iki grėsmės mums Europos monarchų vardu?

Kuo tada žydai mus nugalės? Pagal tavo skaičius, tavo jėgas?
Gero, kurio jiems linkime ir linkime, vardan tautų ir pačių žydų atgimimo Palestinos žemėje, gailime jų ir patariame kaip krikščionis, trokštančius visos žmonijos išgelbėjimo per žaizdas. Kristus, kuris nuo kryžiaus atleido savo kankintojams – nieko panašaus nemėginti ar net nedrįsti apie tai kontempliuoti, juo labiau nepretenduoti į ką nors mūsų dabartiniame neramumų, kuriuos sukėlė juos gundę Šėtono angelai, amžiuje; jiems geriau to nedrįsti, nes tik Dievas žino, kiek toli rumunai gali nueiti savo teisėtu ir švenčiausiu audringu įniršiu gindami savo, kaip tautos, turinčios savisaugos instinktą, teises! “

(Paimta iš The Equilibrium Between Antitheses or Spirit and Matter, 1. Heliade Radulescu, Bukareštas, išleista 1859–69; III dalis, pavadinimu „Izraelitai ir žydai“, X skyrius, p. 380–3).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Taigi Talmude yra nurodytos dvi žydų elgesio su mumis formos:

„Jei esi stipresnis už krikščionis, išnaikink juos“.

„Jei esi silpnesnis už krikščionis, šlovink juos...“

„Tačiau kas nors už mane silpnesnis, kad vieną dieną taptų stipresnis už mane, pirmiausia turi pereiti tarpinį etapą, kuriame jis yra lygus man“.

„Ar dabar supranti, įdomu, ką reiškia suteikti žydams vadinamąsias politines teises?

(Ištrauka iš "Judaizmo studijos. Talmudas kaip izraelitų žmonių tikėjimo profesija", Rumunijos istorijos archyvo direktorius BP Hajdeu, Rumunijos Athenaeum, Bukareštas, Moralės ir politikos mokslų skyriaus pirmininkas. Leidėjas Theodoras Vaidescu, Bossel House Nr. 34, 1866; p. 30-1.)

KRANKAS NEGRI

Machine Translated by Google

„Žydai, septintadalis visų mūsų gyventojų, yra liūdniausia raupsų liga, nuo kurios mus pasmerkė mūsų silpnumas, nenumatymas ir žiaurumas“.
(Iš 1869 m. sausio 12 d. iš Ocnos atsiųsto laiško Lupascui, paskelbto tome Versos, Prose, Cartas de C. Negri su savo gyvenimo studija ir raštais E. Garleanu, redaktoriaus „Minerva“, 3 Academiei Blvd. ., Bukareštas 1909, p. 1 16).

AD KSENOPOLIS

Leidžiame sau tame pačiame ištraukų rinkinyje pateikti didžiojo istoriko AD Ksenopolio, Jasio universiteto profesoriaus, nuomonę; tai turint omenyje neabejotiną autoritetą mokslininko, kuris gyveno ir savo akimis matė skaudžią savo atradimų tikrovę: „Jei rumunas nuspręs atidaryti parduotuvę, joks žydas neperžengs jo slenksčio. Taip jį aplenktų didelė klientų ratas, o rumunai nemėgsta pirkti iš žydų. Akivaizdu, kad net ir be manipuliavimo kainomis galima palaužti Rumunijos pirklio ir pirklio pasipriešinimą. ko nors iš to išmokti; nes rumunai į žydų namus priimami tik kaip tarnai ar nešėjai. Ši išskirtinumo sistema stipriai išlieka. Daugelyje žydų dirbtuvių ir parduotuvių, apimančių Moldovą nuo vieno galo iki kito, nėra nei vieno krikščionio ar rumuno mokinio – darbininko, meistro, buhalterio, kasininko, pardavėjo, „žydai prieš rumunus taiko griežčiausią ekonominį išskirtinumą, jie negali išsižadėti, kaip to reikalauja jų pačių religija“.

(Paimta iš AD Xenopol La question israelite en Roumanie, tyrimo, paskelbto La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Paris, 1902, p. 17).

TĘSIASI STUDENTŲ BENDRASIS STREIKAS

Po Velykų kovos atsinaujino. LANC fronte profesorius Cuza tęsė veiksmus per laikraščius, o mes, likusieji, rūpinosi organizavimu.
Prasidėjo susitikimų serija miestuose ir miesteliuose. Mokinio akivaizdoje – meno modifikacija. Konstitucijos 7 straipsnis atnešė pakeitimus. Studentų lyderiai

Machine Translated by Google

Bukareštas ir Kližas, kurie tikėjo, kad studentų judėjimas ilgainiui įtikins vyriausybę pripažinti teisingus studentų reikalavimus, buvo karčiai nusivylę pamatę, kad valdžia ne tik nepripažįsta jokių jų reikalavimų, bet ir suteikia žydams teises. jie vis dažniau galvojo kapituliuoti.

Kluže prezidentas sušaukė susirinkimą, kuriame pasiūlė, kad geriausia būtų grįžti į mokyklą. Studentų mišios jo pasiūlymą atmetė, pareikšdamos, kad kovoja, kad išsaugotų savo garbę, o kova turi būti vykdoma iki paskutinės pasipriešinimo ribos. Šio darbo rėmėjai buvo: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu ir visos mūsų grupės.

Alexa atsistatydino, o jį pakeisti Petru Maior studentų centro prezidentu Ion Mota buvo išrinktas kartu su nauja komisija.
Valdžios puolimas sugrąžinti studentus į pamokas šį kartą taip pat žlugo, tačiau lyderiai buvo paaukoti: Ionas Mota ir dar šeši asmenys buvo amžiams pašalinti iš visų universitetų dėl savo nenuoseklaus požiūrio.

Bukarešte Simionescu ir Danulescu vadovaujama grupė pradėjo keisti vadovybę, kuri darosi vis neryžtingesnė ir silpnesnė. Čia irgi valdžiai nepavyko atidaryti klasių po Velykų.

1923 M. BIRŽELIS

Praėjo dar du herojiško pasipriešinimo, vargo ir spaudimo mėnesiai, mokiniams išsekus. Bukarešte universitetas vėl atidarytas egzaminams, jei tik žydų ir atskalūnų studentams. Atidarymo dieną universitete buvo dislokuota kariuomenė.
Studentų susirėmimai įvyko priekyje, tačiau jie buvo per silpni, kad ilgiau neleistų jam atsidaryti. Vyriausybės planas buvo atidaryti universitetus po vieną, paliekant Jasį paskutiniam ir pateikiant Jasiui trijų veikiančių universitetų fait accompli. Po savaitės Kluže, o po kelių dienų Cernautyje, universitetai buvo atidaryti su armija tomis pačiomis sąlygomis kaip ir Bukarešte. po kitos savaitės Iasiui ateis sunkūs laikai. Jį izoliavo vyriausybė viena, o studentų pajėgos buvo gerokai sumažintos.

Atidarymo išvakarėse, žinodami, kad rytoj ryte į Universitetą įžengs kariuomenė, planavome patys per naktį jį užimti.
Prieš sutemus nusiunčiau patikimą studentą, kuris įėjo į salę ir ištraukė dviejų didelių langų varžtus, kad jų nebūtų galima aptikti, kad, stumiami iš lauko, jie atsidarytų. Vis dar su niekuo nesidalindamas šiuo planu, 9 valandą ryto sušaukiau 100 studentų susirinkimą Bejan Hall. 10 val. užimame Universitetą. Iškėlėme vėliavą su svastika ant fasado, netrukus atvyko universiteto rektorius profesorius Sin-donescu. Jis buvo priimtas. Jis kalbėjo su mumis ragindamas palikti universitetą. Mes atsakėme paaiškindami jam savo motyvus. Po kelių valandų jis išėjo. Susiorganizavome sargybą ir išbuvome ten visą naktį.

Kitą rytą į Universitetą atvyko gausiai studentų.
Pasistiprinę jie vienbalsiai nusprendė tęsti kovą.

Žydų laikraščiai mus įnirtingai puldinėjo. Po dviejų dienų Kližas, kovodamas, bandė atkovoti savo Universitetą iš žandarų. Po dar dviejų dienų Bukareštas ir Cemauti pasekė pavyzdžiu. Šios kovos sukėlė naujus studentų maištus ir visų universitetų uždarymą.
Mokslo metai baigėsi. Jaunoji rumunė išlaikė nepakartojamą ištvermės, charakterio ir solidarumo išbandymą.

Garbė studentų bendruomenei, kuri dėl savo tvirtumo, sulaukusi tiek daug smūgių, davė kolektyvinės valios pavyzdį, kuris vis dar nepralenkiamas pasaulio universitetų istorijoje. Nė viena šalis niekada nematė, kad studentai, susivieniję vienoje sieloje ir prisiėmę visą atsakomybę bei visą riziką, galėtų išlaikyti

Machine Translated by Google

visuotinį streiką vieneriems metams, kad įrodytų savo tikėjimą, jų pasireiškimu siekiama pažadinti visumos sąžinę. tauta, susidūrusi su rimčiausia savo egzistavimo problema.

Tai gražus puslapis, herojiškas puslapis, parašytas šio jaunuolio kančios, rumunų tautos knygoje.

Judaizmo planai prieš romėnų tautą

PRIEŠ RUMUNIUS

Klysta tas, kuris įsivaizduoja, kad žydai yra vargšai nelaimingieji, čia atvykę atsitiktinai, vėjų atnešti, likimo pastūmėti ir pan. Visi žydai visame pasaulyje sudaro didelį kolektyvą, kurį vienija kraujas ir Talmudo religija. Jie sudaryti labai griežtoje valstybėje, turėdami įstatymus, planus ir tuos planus rengiančius lyderius. Apačioje yra Kabalas. Taigi mes nesusiduriame

Machine Translated by Google

keli izoliuoti žydai, bet suformuota valdžia – žydų bendruomenė. Kiekviename turgaus miestelyje ar kaime, kur apsigyvena keli žydai, iš karto susikuria Kabal (ten esanti žydų bendruomenė). Šis kahalas turi savo vadovus, atskirą teismų sistemą, mokesčius ir t. t. ir tvirtai laiko visus tos vietovės žydų gyventojus.

Būtent čia, šiame mažame turgaus ar miesto Kahale, kuriami visi planai: kaip užkariauti vietos politikus ir valdininkus; kaip įsiskverbti į tam tikrus savo interesų ratus, pavyzdžiui, magistratus, valdininkus, aukštus pareigūnus; kokiais planais panaudoti tokią ir tokią komercijos šaką iš rumuno rankų; kaip sunaikinti vietinį antisemitą; kaip sunaikinti nepaperkamą vietos valdžios atstovą, galintį prieštarauti žydų interesams; kokius planus taikyti, kai, išspausti be pasipriešinimo, gyventojai sukyla ir sprogsta antisemitiniuose judėjimuose, naudojami metodai:

, į šiuos planus čia nesigilinsime. apskritai toliau nurodyta

I. Norėdami užkariauti vietos politikus: 1.
Dovanos; 2.
Asmeninės paslaugos; 3.
Politinės mašinos finansavimas propagandai, lankstinukų spausdinimui, kelionės išlaidoms ir kt. Jei mieste yra keli bankininkai arba turtingi žydai, kiekvienas yra priskirtas konkrečiai politinei partijai.

II. Vietos valdžiai užkariauti: 1. Korupcija, kyšininkavimas.
Policininkas mažiausiame Moldovos miestelyje be atlyginimo, kurį gauna iš valstybės, kas mėnesį gauna dar vieną ar du atlyginimus. Priėmęs kyšį, jis tampa žydų vergu ir jei nevykdo įsakymų, jie prieš jį panaudoja antrą ginklą: 2. Šantažuoja, jei nepaklūsta, atskleidžiamas kyšio priėmimas.

3. Trečiasis ginklas – naikinimas. Jei jie matys, kad jūsų negalima dominuoti ar pavergti, jie bandys jus sunaikinti, ieškodami jūsų silpnybių. Jei geriate, jie ieškos galimybės jus sukompromituoti per alkoholį; jei esate sijonų persekiotojas, jie atsiųs moterį, kuri jus sukompromituotų arba sunaikins jūsų šeimą; jei esi smurtaujantis iš prigimties, tau atsiųs kitą smurtaujantį žmogų, kuris tave nužudys arba kurį tu nužudysi, o paskui sės į kalėjimą; 4.

Jei neturite visų šių trūkumų, jie panaudos melą, šnabždesį ar spausdintą šmeižtą ir praneš apie jus savo vadovams.

Miestuose ir turgavietėse, į kuriuos įsiveržė žydai, vietos valdžia yra papirkinėjama, šantažuojama ar naikinama.

III. Norėdami įsiskverbti į įvairius ratus ar aplink keletą aukštą padėtį užimančių žmonių, jie naudojasi: 1. servilumu; 2. direktorių valdybos; 3. asmeninių malonių pagrindas; 4. meilikavimas.

Taigi visi politikai gauna žydus sekretorius, nes jie yra naudingi apsipirkti, blizginti batus, sūpuoti kūdikius, laikyti portfelius ir t. Rumunas nebus toks geras, nes jis yra mažiau rafinuotas, nėra klastingas, palieka plūgą ir, svarbiausia, todėl, kad nori būti ištikimas kareivis, prižiūrėtojas.

jo garbė atsisakius būti sukurtam.

IV. Planuoja sužlugdyti rumunų pirklį.
1. Šalia rumuno su žydu pirkliu ar dviem.
2. Prekių pardavimas mažesne nei savikaina, nuostolius kompensuojant specialiomis Kahal lėšomis.
Taip rumunų pirkliai vienas po kito save sužlugdė.

Prie jų galima pridėti:

Machine Translated by Google

a) komercinis žydo pranašumas, atsirandantis dėl daug senesnės nei rumunų komercinės praktikos.
b) Žydo, konkuruojančio su Kabalo

apsauga, pranašumas. Rumunas naudojasi ne Rumunijos valstybės apsauga, o tik vietos valdžios primestais vargais, kuriuos sugadino naujienos. Rumunas kovoja ne prieš žydą kaimyną, o prieš kahalą, todėl nesunkiai suprantama, kad žmogus skubės, jei kovos prieš koaliciją. Rumunas neturi nieko, tėvynės, kuri jį augintų, patartų ir padėtų. Jis lieka vienas, paliktas likimo valiai, kai susiduria su galinga žydų koalicija. Nesunku pakartoti visų Mihalache kategorijos politikų formulę: „Tegu rumunas tampa pirkliu“.

Tegul šie Rumunijos politikai parodo mums vieną rumunų prekybininką, kuriam padėjo valstybė, vieną mokyklą, skirtą iš tikrųjų mokyti prekybininkus, o ne bankų tarnautojus ar klerkus.
Leiskite mums parodyti tik vieną jų pastatytą įstaigą, kuri padėjo nedideliu kapitalu arba nukreipė jauną verslo mokyklos absolventą prekybos keliu.

Ne rumunas metė komercijos kelią, o šie politikai atsisakė savo, kaip tautos lyderių ir patarėjų, pareigos.

Vadovų paliktas rumunas liko vienas susidurti su organizuota žydų koalicija, nesąžiningais manevrais ir sąžininga konkurencija, ir buvo nugalėtas. Tačiau ateis laikas, kai šie lyderiai turės atsiskaityti

tavo klaidos.

PRIEŠ RUMUNIJOS ŽEMĘ

Dar kartą pasikartosiu, mes nežiūrime į kažkokius vargšus, kurie čia vieni klajojo, ieškodami prieglobsčio.

Mes susiduriame su žydų valstybe, kariuomene, kuri įžengia į mūsų žemę, kad mus užkariautų. Žydų gyventojų judėjimai prieš Rumuniją vykdomi pagal nusistovėjusį planą, Didžioji žydų taryba tikriausiai siekia įkurti naują Palestiną žemės ruože, besitęsiančiame nuo Baltijos jūros iki Lenkijos ir Čekoslovakijos dalių, tuo metu apimančioje pusę Rumunijos. iki Juodosios jūros, iš kur jie galėjo lengvai užmegzti vandens ryšį su kita Palestina. „Kur yra tas naivus žmogus, galintis patikėti, kad žydų masiniai judėjimai vyksta neplanuotai? Jie ateina kaip ir planavo, bet neturi drąsos kovoti, susidurti, rizikuoti, pralieti kraujo, kad bent jau šiais bruožais pateisintų kažkokias teises į šią žemę.

Iš kur mes žinome šiuos planus? Mes juos tikrai žinome, darydami išvadas iš priešo judėjimo. Bet kuris būrio vadas, atidžiai sekantis priešo veiksmus, įgyvendina savo siekiamus planus. Tai elementarus klausimas. Ar visuose šio pasaulio karuose buvo lyderis, kuris žinojo priešo planus, nes dalyvavo juos kuriant? Ne! Jis puikiai juos pažinojo iš to, ką padarė priešas.

Siekdami palaužti visą Rumunijos žmonių pasipriešinimo jėgą, žydai taikys tikrai unikalų ir velnišką planą: 1. Bandys nutraukti rumuno dvasinius ryšius su
dangumi ir žeme.
Norėdami nutraukti mūsų ryšius su dangumi, jie platins ateistines teorijas

įsakymas atskirti rumunų tautą ar bent kai kuriuos Dievo vadovus; juos atskiriant

Machine Translated by Google

Dievo ir jo mirusiųjų, jie gali juos sunaikinti ne kardu, o nukirsdami jų dvasinio gyvenimo šaknis.
Norėdami nutraukti mūsų saitus, rišančius mus su žeme, materialiu tautos egzistavimo šaltiniu, jie puls nacionalizmą, įvardydami jį „senamadišku“ ir visa, kas susiję su tėvynės ir dirvožemio idėja, kad nukirptų giją. meilė, kuri rumunų žmones sieja su savo vaga.

2. Kad tai pavyktų, jie stengsis įgyti spaudos kontrolę.
3. Jie pasinaudos kiekviena proga pasėti nesantaiką Rumunijos stovykloje, skleisdami nesusipratimus, kivirčus ir, esant galimybei, suskirstydami juos į grupes, kurios kovoja tarpusavyje.
4. Sieks perimti daugumos rumunų pragyvenimo šaltinių kontrolę.
5. Jie sistemingai kurs rumunus palaidūnams, naikindami jų šeimas ir moralinę skaidulą.

6. Jie nuodys ir svaigins juos visokiais gėrimais ir kitais nuodais.
Kiekvienas, norintis užkariauti ir sunaikinti tautą, gali tai padaryti naudodamiesi šia sistema: nutraukti ryšius su dangumi ir žeme, įvesti kivirčus ir brolžudiškus ginčus, propaguoti amoralumą ir palaidumą, materialiniais griuvėsiais, fiziniu nuodijimu, girtuokliavimu, viskuo, kas labiau naikina tautą. nei susprogdintas tūkstančių pabūklų ar bombarduojamas tūkstančių lėktuvų.

Leiskite rumunams šiek tiek pažvelgti atgal, kad pamatytumėte, ar prieš juos ši sistema nebuvo panaudota tiksliai ir atkakliai – tikrai žudikiška sistema. Tegu rumunai atveria akis skaityti spaudą per pastaruosius 40 metų, nes ji buvo žydų kontroliuojama. Tegul iš naujo perskaito Adevarul („Tiesa“), Dimineata („Rytas“), Lupta („Kova“), Opinia („Nuomonė“), Lumea („Pasaulis“) ir kt. iš kiekvieno puslapio tas planas nuolatos neišnyra.

Tegul rumunai atveria akis, kad pamatytų šiandieninį Rumunijos viešojo gyvenimo nesutarimą; tegul atsimerkia ir mato gerai. Žydai šiuos planus naudoja kaip nuodingas dujas kare, kad būtų panaudoti prieš priešą, o ne prieš savo žmones. Jie propaguoja ateizmą rumunams, bet patys nėra ateistai, nes fanatiškai teigia gerbiantys savo smulkiausias religines nuostatas. Jie nori atskirti rumunus nuo meilės žemei, bet jie paima žemę. Jie sukyla prieš nacionalinę idėją, bet lieka šovinistiškai ištikimi savo tautai.

PRIEŠ STUDENTŲ JUDĖJIMĄ

Kiekvienas, kuris tiki, kad žydų jėgos neplanuoja studentų judėjimo, klysta, iki šiol klydę savo lūkesčiais, žydai buvo akimirksniu dezorientuoti.
Jie bandė priešintis studentams, laviruodami komunistinio judėjimo darbuotojus, tai yra kitus rumunus, bet jiems nepasisekė, nes, viena vertus, šie darbininkai buvo bejėgiai, kita vertus, jie taip pat pradėjo suprasti, kad mes kovojame ir kenčia dėl savo teisių ir rumunų tautos. Daugelis jų savo širdyje buvo mūsų pusėje.

Žydai, supratę, kad nesugeba pakišti mums kelyje darbininkų, atsuko valdžią ir visus politikus prieš studentus.
Ką tai reiškia?
Politinėms partijoms reikia pinigų ir paskolų iš užsienio; o kai yra valdžioje, balsuoja; palanki spauda esant opozicijoje. Žydai grasino sumažinti finansavimą, reikalingą įvairių politinių partijų rinkimams; grasino žydų tarptautinių finansų bendradarbiavimu siekiant sumažinti vyriausybės skolinimąsi; grasino suvaldyti didžiulę balsų masę, kurios pagalba dabar, turėdami pilietines teises, galėtų nuspręsti pergalę ar pralaimėjimą per demokratinę sistemą; grasino manipuliuoti spauda, kurią beveik visiškai kontroliuoja ir be kurios paramos galima nugalėti politinę partiją ar vyriausybę.

Pinigai, spauda ir balsai lemia gyvenimą ir mirtį demokratinėje valstybėje. Žydai juos visus kontroliuoja ir per juos Rumunijos politinės partijos tapo paprastais įrankiais žydų valdžios rankose.

Machine Translated by Google

Taigi mes, kurie pradėjome kovoti su žydais, staiga atsiduriame kovoje su vyriausybe,

politinės partijos, vietos valdžia, kariuomenė, o žydai tyliai sėdi nuošalyje.

ŽYDŲ ARGUMENTAI IR NUOSTATOS

"Ką užsienio šalys pasakys apie Rumunijos antisemitinį judėjimą, kuris grąžina mus į barbarybę? Ką pasakys mokslo, civilizacijos žmonės?"
Mūsų politikai kiekviename žingsnyje kartos mums šį žydišką „argumentą“, kasdien spausdinamą visuose laikraščiuose, kai pagaliau po aštuonerių metų Vokietija, nepaisant visos civilizacijos ir kultūros, sukyla prieš žydus ir per Adolfą Hitlerį nugalės hidra. šio argumento atsisakoma. Tada atneša dar vieną: "Jūs tarnaujate Vokietijai, vokiečiai sumokėjo už tai, kad užsiimtumėte antisemitizmu. Iš kur jūs gaunate lėšų?"

Ir vėl Rumunijos politikai – bedvasiai, beasmeniški, begarbiai – imituoja žydų spaudos melodiją: „Iš kur pinigai? Tau moka Vokietija“.

1919, 1920, 1921 metais visa žydų spauda atakavo Rumunijos valstybę, visur skleidė netvarką, kurstė smurtą prieš režimą, valdžios formą, bažnyčią, rumunų tvarką, nacionalinę idėją, patriotizmą.

Dabar lyg per stebuklą ta pati spauda, valdoma tų pačių vyrų, tapo valstybės tvarkos, įstatymų gynėja; pasisako prieš smurtą. Kol tapsime: „šalies priešais“, dešiniaisiais ekstremistais“, Rumunijos priešų atlyginimu ir tarnyboje ir t.t. Ir galiausiai išgirsime ir tai: kad mus finansuoja žydai.

Klausiu savęs: kada ateis ta diena, kai kiekvienas rumunas supras žydų melą ir klastingus argumentus ir atmes juos kaip kažką šėtoniškos? Įdomu, kada ateis laikas, kai jie supras šios lenktynės iškrypimą?

Štai kaip trys rumunų universiteto profesoriai AC Cuza, Paulescu ir Sumuleanu buvo gydomi Izraelio pašte, oficialiame natūralizuotų žydų sąjungos organe 1922 m. balandžio 23 d. redakciniame straipsnyje „Vaiduokliai“: „Klounų klika ir visuomenė nusikaltėliai susibūrė į piktadarių būrį. Ir šalies gėdai, tarp jų – trys mūsų universitetų profesoriai.

„Ir šie egzemplioriai, šie atsilikę šmėklos nori atgaivinti antisemitizmą... ir kai kuriems atsilikusiems klounams tai pavyks, dabar, kai oficialusis antisemitizmas nyksta ir visuotinė rinkimų teisė neišvengiamai lems mūsų visuomenės ir visuomenės demokratizaciją. visuomeninis gyvenimas Ne! Veltui jie dirba! Šios šmėklos nesustabdys žmonijos žygyje, nereikės aštria lazdele perverti širdžių;* jų išdavystės pašaipa baigs juos visam laikui...

„Anksčiau pranešėme apie žiaurius veiksmus, kuriuos surengė vadinamoji „Nacionalinė krikščionių sąjunga“ (sudaryta iš maždaug penkių su puse kvailų veikėjų).

kartą ir visiems laikams savo liūdnai pagarsėjusia pozicija ir atkreipti žydų dėmesį, kad vis dar yra piktadarių. ten, nuo kurių jie turi gintis“.
Taigi: klounų klika, viešieji nusikaltėliai, krūva piktadarių, egzemplioriai, vėlyvieji vaiduokliai, išdavystė, laukinis veiksmas, liūdnai pagarsėjęs postringavimas – tai yra rumunų kalbos profesoriai Cuza, Paulescu ir Sumuleanu; ir koks tavo veiksmas gelbėti tautą!

Pasipiktinome po pasipiktinimo, pašaipos po pajuokos, pliaukštelėjimas po pliaukštelėjimo, kol atsidūrėme šioje bauginančioje situacijoje: žydai laikomi rumunų gynėjais, saugomi nuo bet kokio nemalonės, gyvena taikiai ir gausiai, o mes laikome savo priešais. tauta su mūsų

Machine Translated by Google

laisvei ir gyvybei kėlė pavojų ir juos medžioja kaip pasiutusius šunis visos valdžios rumunų.

Tuos laikus mačiau savo akimis, išgyvenau ir liūdėjau iš visos širdies. Baisu metų metus kovoti už savo tėvynę, savo širdį tyrą kaip ašaros, ištvėrus kančias ir badą, ir staiga atsidurti paskelbtam savo šalies priešu, persekiojamu savo giminės, pasakyta, kad esi teisus, nes tau moka užsieniečiai, ir pamatysite

visi žydai dominuoja savo žemėje, prisiimdami rumuno gynėjo ir Rumunijos valstybės globėjo vaidmenį, kuriam kelia grėsmę jūs, šalies jaunimas.
Naktis po nakties mus vargino šios mintys, retkarčiais jausdavome pasibjaurėjimą, didžiulę gėdą ir pilną liūdesio.

Ar ne geriau mums, susimąstome, išeiti į pasaulį, ar ne geriau siekti keršto, už kurį visi mirsime: ir mes, ir rumunų išdavikai, ir žydų hidra galvos.

Machine Translated by Google

* Populiarus prietaras, pagal kurį, kad vaiduoklis nesutrikdytų gyvųjų ramybės, „atkasama galva, o jos širdį perveria žala. (Tr.)

MOKINIŲ SUDĖJIMO VADOVŲ KONGRESAS

IASI, NUO 1923 M. RUGPJŪČIO 22 IKI 25 D

Apribotame komitete Bukarešte buvo nuspręsta, kad po metų kovos bus surengtas pirmasis studentų judėjimo lyderių ir delegatų suvažiavimas.
Šis kongresas įvyko Kluže 1923 m. rugpjūčio 22 ir 25 d. Petru Maior studentų centro prezidentas Mota mums rašė, kad vietos valdžia jam pranešė, kad turi įsakymą uždrausti šį kongresą. Mes, jasiečiai, atsakėme Klužui ir kitiems centrams, kad prisiimsime atsakomybę, kad šis kongresas vyktų Jasyje, net jei vyriausybė norėtų jį uždrausti. Mūsų pasiūlymas buvo priimtas, ir mes atlikome savo pareigą pasirūpinti, kad 40 žinomų delegatų būtų apgyvendinti. Rugpjūčio 22 d. ryte nuvykome į geležinkelio stotį priimti delegacijos iš Klužo, vadovaujamos Iono Motos, paskui iš Cernauti, vadovaujamos Tudose Popeseu ir Carsteanu, ir iš Bukarešto, vadovaujamos Napoleono Cretu, Simioneseu ir Rapeanu. 10 valandą mes in corpore ėjome į katedrą pasimelsti ir

surengti Requiem, skirtą kare žuvusiems studentams, iš kurių vienas buvo buvęs studentų centro prezidentas Cap Stefan Petrovici, atminti.

Bet, mūsų dideliam liūdesiui, katedros vartus radome užrakintus grandinėmis ir saugomus žandarų. Tuo tarpu atvyko ir senasis profesorius Gavanescul.
Tada, atidengę galvas, atsiklaupėme vidury gatvės priešais bažnyčią, kurios net netikintys turkai neuždarė norintiems melstis. Kai pro šalį ėjo tėvas Stiubėjus, pamatęs mus klūpančius, priėjo prie mūsų ir perskaitė maldas.

Taigi, plikomis galvomis, tylūs ir labai liūdni, įveikėme atstumą iki Universiteto, eidami viduriu gatvės, žydiškais žvilgsniais į mus šaudydami kaip strėlės iš jų durų ir vitrinų.

Vietos valdžia, greta daugybės policijos pajėgų, kurios mūsų laukė ant universiteto laiptų, pranešė, kad Tarptautinių santykių ministerija uždraudė suvažiavimą rengti. Prokuroras sustojo ir perspėjo mus išsiskirstyti. Susierzinęs atsakiau: "Pone advokate, aš žinau, kad gyvename įstatymų valdomoje šalyje. Konstitucija garantuoja mums teisę burtis į
susirinkimus, o jūs, pone, geriau už mane žinote, kad ministras negali atšaukti šių teisių, kurias garantuoja LR konstitucija. Konstitucijos, todėl vardan įstatymo, kurio nepaisėme ne mes, o jūs, prašome pasitraukti“.

Užgrūdintas šventvagystės, įvykdytos prieš valandą, kai bažnyčios vartai buvo surakinti ir mums trukdė melstis; dabar susiduriame su antrąja neteisinga ir žeminančia provokacija, neleidžiančia patekti į mūsų pačių namus – universitetą; Šių priemonių išmatavimas buvo akivaizdus neteisėtumas, sudeginome viską,
kas buvo savo kelyje, ir po tam tikrų kovų jėga užėmėme Universitetą.

Po akimirkos atvykęs 13-asis pulkas apsupo universitetą. Mes prisiglaudėme, saugojome visus įėjimus, o už kiekvieno lango matėme tris kareivius su nupieštais durtuvais.

Suvažiavimas buvo atidarytas Teisės fakulteto auditorijoje 12 val., esant nepalankioms oro sąlygoms. Delegatai, išblyškę iš pasipiktinimo, nutildyti skausmo dėl to, kas įvyko Katedroje ir čia, apleistuose koridoriuose pajuto gilų liūdesį. Visi nerimavo dėl galimo kariuomenės puolimo prieš Universitetą ir neišvengiamų pasekmių.

Machine Translated by Google

Mes nesakėme jokių kalbų. Kongresas neteisingai įvertino situacijos rimtumą ir bijojo rimtų pasekmių.
Pirmą dieną buvau išrinktas prezidentu. Pradėjome smerkti šios dienos įvykius. Kai kurie prašė žodžio protestuoti. Taigi pradėjome diskusijas apie judėjimą.

Kokio požiūrio laikomės, kai prasideda nauji mokslo metai. Ar mes kapituliuojame? Sunku! Ištisus metus trukusios kovos be rezultato. Priešingai, sugėdintas, pažemintas, sumuštas. Mes tęsiame? Vėlgi, sunku! Mokiniai išsekę; jie negali tęsti antrus mūšio metus.

Vis dėlto Mota, Tudose Popescu, Simionescu ir aš maldavome tęsti kovą; maldaukitės aukos, nes iš kapituliacijos nebūtų nieko kito, kaip tik gėda ir pažeminimas. Ir buvo neįmanoma, kad dėl aukos kažkas geresnio mūsų tautai neduotų vaisių. 8 valandą jau buvo tamsu. Mieste girdime triukšmą ir šurmulį.

Konstantinas Pancu, 1919 m. imtynininkas veteranas, apsuptas studentų, stovėjo lauke. Nemažai miestelėnų, susirinkusių prie kavinės „Tufii“, nešini fakelais, bandė veržtis į kalną universiteto link, kad atneštų mums kelis maišus duonos.

Mes visi šokame prie langų pažiūrėti. Protestuotojai nutraukė Tufli kavinės kordoną ir nubėgo į kalną. Per atkaklią kovą buvo nulaužtas ir antrasis kordonas Coroiu gatvėje. Girdime „Hurra“ eilutes. Tokiu pat būdu buvo įveiktas ir trečias kordonas. Ruošėmės pulti iš vidaus, išeiti, bet mūsiškiai iš išorės nesugebėjo prasibrauti per ketvirtą kordoną. Girdėjosi Pancu balsas, duonos maišas prie kojų: „Jie mūsų vaikai“.

Verkėme iš džiaugsmo ašarų. Dėl šių žmonių mes kovojame, ir tai mūsų nenuvils.
9 val
tarp mūsų ir valdžios prasidėjo derybos per Napoleoną Kretu. Visiems studentams buvo pažadėta tiesioginė laisvė, kol būsiu jiems perduotas. Studentai atsisakė. Apie 11-ą jie mums pranešė, kad galime išvykti grupėmis po tris, natūralu, kad ketina mane suimti, kai išvykome. Mes priimame. Kas minutę išvykdavo trijų asmenų grupė. Prie durų juos atidžiai apžiūrėjo keturi komisarai ir agentai. Greitai nusirengiau tautinę suknelę, atidaviau bendražygiui ir apsirengiau. Išvažiavau su Simionescu ir trečiu studentu.
Kai atsidarė durys, iš kišenės išsitraukiau keletą monetų. Pasiekę grindinį visi stiuardai pažvelgė žemyn ir paklausė:

– Ką jūs praradote, ponai?
Mes, taip pat pakreipę galvas, ieškodami monetų,
atsakėme: „Jokių pakeitimų“.

Simioneseu toliau kalbėjosi su jais, ieškodamas pinigų mušdamas rungtynes, o aš pabėgau.

Mes suplanavome savo kongreso tęsinį antrą dieną už miesto, Cetatuia vienuolyne, labai slaptai. Atšliaužiau ten persirengęs lokomotyvo stūmokliu ir man pasisekė, kad manęs neatpažino net maršalai.
Pirmininkavo Jonas Mota.

Kai mūsų sargybiniai buvo išdėstyti strateginėse vietose, galėjome pastebėti bet kurio žmogaus artėjimą iš kilometro. Tą dieną dirbome tylėdami ir ten likome vėlai. Buvo pateikti pasiūlymai, sprendimai

Machine Translated by Google

lizdai. Taip pat šiame susitikime gruodžio 10-oji buvo paskelbta nacionaline Rumunijos studentų šventė.

Trečią dieną svarstymai tęsėsi mažame miškelyje ant Galatos kalno. Daugumos balsu buvo nuspręsta streiką tęsti. Buvo išrinktas penkių asmenų akcijos komitetas, kuris vadovaus viso studentų judėjimo veiksmams visuose universitetuose. Komiteto nariai buvo: Ion Mota Kluže, Tudose Popescu Cernauti, Ilie Gameata Iasi, Simioneseu Bukarešte ir aš. Sukūrus šį komitetą, senoji Bukarešto studentų vadovybė, nepakankamai informuota ir neryžtinga, žlugo visam laikui. Jis tęsė vardu, bet nebevadovavo. Pirmą kartą oficialiai nuspręsta judėjimui suteikti naują orientaciją: viena vertus, kovoti su politinėmis partijomis, kurias laikėme toli nuo mūsų tautos, ir, kita vertus, stiprinti tikėjimą nauju rumunų judėjimu. kurią turėtų oficialiai remti studentai. pasiekti pergalę, „Krikščioniškoji nacionalinė gynybos lyga“.

Kongresas baigė savo darbą ketvirtą dieną ponios Ghica namuose Carol gatvėje. Vakare visi išvyko į savo universitetą, o aš išvykau į Campul-Lung surengti LANC kongreso Bukovinoje, kuriame turėjo dalyvauti profesorius Cuza ir visi judėjimo lyderiai. Man buvo sunku ten patekti, nes buvo išduotas mano arešto orderis.

Keliaudamas džiaugiausi visais kongreso sprendimais, kurie atitiko mūsų nuomonę, bet visų pirma dėl to, kad į savo pusę paėmėme žmogų: Klužo Petru Maior centro prezidentą Ioną Motą.

LANCO KONGRESAS CAMPUL-LUNGOJE

Kongresas Campul-Lung mieste įvyko pirmadienį, 1923 m. rugsėjo 17 d.
Jį pasilikome tik po sunkių mūšių, nes valdžia buvo uždraudusi ir savo potvarkiui vykdyti atsiuntė kariuomenę iš Černaučio, kuriai vadovavo pulkininkas. Prie kiekvieno įėjimo į miestą buvo pastatyti stiprūs kariuomenės kordonai.
Visas jėgas sutelkėme vakariniame įvažiavime į miestą, iš Sadovos, Pojoratos.
Vatra-Dornei ir Candreni lankininkų dėka nutrūkome virves, suteikdami visą valandą, kad galėtume pravažiuoti visą kelių šimtų vagonų koloną.

Suvažiavimas vyko miesto kapinėse. Kalbėjo: profesorius C, Uza, mano tėvas, dr. Catalin, Bukovinos LANC pirmininkas, Tudose Popescu; paskui broliai Oktavas ir Valerianas Danieleanu, kurie entuziastingai surengė šį įspūdingą kongresą padedami daktaro Katalino. Tie išdidūs kalnų valstiečiai ilgais plaukais, pasipuošę baltais marškiniais ir šiurkščiavilnių audinių paltais, išgirdę ilgo kalnų rago garsą, plūstelėjo į savo miestą, gausūs ir audringi kaip niekada anksčiau. Jie manė, kad atėjo laikas, lauktas šimtmečius, kai rumunas sutryps jį siurbiančią hidrą ir jam iškils, kad perimtų savo, kaip savo šalies, jos kalnų, upių ir miestų valdovo, teises. Jie nešė karo naštą. Jūsų kraujo auka visuose frontuose sukūrė Didžiąją Rumuniją. Tačiau, jų apmaudu ir nusivylimui, Didžioji Rumunija nepateisino jų lūkesčių.

Nes Didžioji Rumunija atsisakė nutraukti žydų vergijos grandines, kurios juos taip ilgai kankino.

Didžioji Rumunija atsisakė mito dėl tolesnio žydų išnaudojimo“ ir nuleido ant galvų politikus, kurie siųsdavo juos į kalėjimus, kai jie bandys išsikovoti pavogtas istorines teises.

Miškas Bukovinoje, visi tie kalnai, apkrauti buvusia stačiatikių bažnyčia, kurie dabar buvo paskendę politikoje ir buvo toli, buvo atiduoti žydui Anbaubui malkoms eksploatuoti už negirdėtą 10 lų už kubinį metrą kainą. rumunų valstietis turėjo sumokėti 3,50 lėjos.

Machine Translated by Google

Kalnų miškai patenka po negailestingu žydų kirviu. Skurdas ir liūdesys pasklido po Rumunijos kaimus, kalnai virsta nederlinga uola, o Anhauhas ir jo giminė nuolat ir nenuilstamai neša auksu prikrautą iždą per sieną. Žydo nusikaltimo partneris, išnaudojantis tūkstančių valstiečių vargus, buvo Rumunijos politikas, pasiėmęs savo dalį to pasakiško pelno.

Per demonstraciją į Bukareštą deleguota 30 svarbių valstiečių, vadovaujamų daktarų Katalino ir Valerio Danieleanu, susitikti su ministru pirmininku ir paprašyti jo imtis veiksmų prieš jų kalnų niokojimą, atšaukiant Anhauh bažnyčios sutartį ir taip parodyti savo meilę bei dėkingumą. Jauniesiems, kurie pažadino juos kovai, melskitės, paprašykite, kad jis į mokyklas įvestų "žąslą", Tudose Popescu ir aš taip pat buvome mitingo išrinkti lydėti 30 valstiečių į Bukareštą.

*
Rumunijos piniginis vienetas. (Tr.)

Išskridau prieš juos į Bukareštą, kad šie valstiečiai, pirmą kartą atvykę į savo šalies sostinę, būtų gerai sutikti studentų. Šie valstiečiai kreipėsi į Bukareštą su tokia gryna širdimi, su tiek skausmo ir tiek daug lūkesčių, kad apgintų mūsų ir savo reikalus. Kelionės išlaidos buvo neproporcingai didelės, palyginti su jų menkais ištekliais.

Atvykę į Bukareštą studentai juos karališkai priėmė – šiuos visų laikų Rumunijos tautos karalius – ir jie išlipo iš traukinio savo šventojoje sostinėje pilnomis ašarų akimis. Tačiau už traukinių stoties prokuroras Rascanu, policijos komisarai ir virtinės žandarų laukė, kad neleistų jiems praeiti. Žandarams ir policijos komisarams buvo įsakyta mus pulti.

Šaulių kūnai ir lazdos liejo smūgius į baltas valstiečių galvas ir ramius veidus.
Įniršę studentai tuomet, į savo būrį pastatę senuosius valstiečius, puolė e. nutraukė pirmąjį kordoną, puolė Politechnikos mokyklos link, kur nutraukė antrą, paskui trečią ir pabėgo į Matache Macelaru aikštę. Valstiečiai verkė. Vienas jų, apimtas nevaldomo pasipiktinimo, suplėšė marškinius. Kitą dieną mes visi nuvykome į Rua Gogu Cantacuzino į ministrų prezidentūrą, kad mus pasitiktų ministras pirmininkas.

Mus atidėjo kitai dienai; galiausiai mums pasakė, kad trečią dieną būsime pasveikinti. Mes atėjome. Mes nuėjome į koridorių ir laukėme maždaug valandą tylėdami, šnabždėdami ir tipendami. Pasirodė biuro vadovas.

"Ponai, eikite namo, ministras pirmininkas negali jūsų priimti. Jis patenka į Ministrų Tarybą."

„Bet mes nuėjome ilgą kelią“, – bandome pasakyti. Durys buvo uždarytos mūsų veiduose. Galvojau: kiekvienas vyras vien savo bilietui išleido po 1000 lėjų. Ar grįšime namo nieko neveikę? Jie nebegali likti Bukarešte. Abiem rankomis suėmiau duris ir pradėjau jas purtyti iš visų jėgų. šaukdamas iš visų jėgų: „Įleisk mus, antraip išlaužsiu duris ir įeisiu per jėgą“.

Koja spyriau duris. Valstiečiai sušuko ir pečiais atsirėmė į duris. Atsidarė durys ir pasirodė apie dešimt apstulbusių asmenų, stojosi plaukais, veidai geltoni. Manau, kad jie buvo žurnalistai: „Ko jūs norite, ponai? jie paprašė.

„Pasakyk ministrui pirmininkui, kad jei jis mūsų neįsileis, mes čia viską sulaužysime ir jėga įsitrauksime“. Po kelių minučių priešais mus atsidarė durys ir mes įėjome. Užlipome laiptais aukštyn. Ten koridoriuje, stovi aukštai ir

Machine Translated by Google

tiesiai kaip stulpas stovėjo Jonas Bratianu; už jo – ministrai Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu ir kiti.

– Ko jūs norite, gerieji vyrai? jis paklausė.

Mes, du studentai, vis dar piktinomės ir būtume norėję pasirodyti aršesni, taip perteikdami tikriausią grupės nuotaikos natą, tačiau kaimiškus batus marmuriniais laiptais ir pliušiniais kilimėliais trypę valstiečiai suminkštėjo.

„Jūsų Didenybe, Ministre Pirmininke, bučiuojame jums rankas ir pagarbiai stovime prie jūsų kojų. ko mes norime? stogas nesandarus, nes mums trūksta net čerpių joms uždengti. Nebegalime laikyti savo vaikų mokyklose. Žydai taip pat užpildė mūsų mokyklas, o mūsų vaikai taps jų darbininkais“.

Tada kalbėjo kiti valstiečiai. Ionas Bratianu klausėsi, neužsiminė apie mūsų sumaištį prieškambaryje ir galiausiai, valstiečiams pridūręs: „Mes taip pat prašome universiteto studentų, mūsų vaikų, kad numerus clausus būtų įgyvendintas taip, kaip jie prašė“, jis atsakė: „Eik namo ir turėkite kantrybės, nes išnagrinėsiu miško problemą; dėl numerus clausus to padaryti negalima.

Parodykite man tik vieną valstybę Europoje, kuri ją pristatė. Šią priemonę ir aš ją taip pat pristatysiu.

Tačiau Europa atsibus vos po dešimties metų ir įves numerus clausus, taip pripažindama mūsų teisingą reikalą. Tačiau Ionelis Bratianu negyventų pakankamai ilgai, kad įvykdytų savo pažadą, o jo įpėdiniai būtų tik žemo rango judaizmo tarnai, kurie kels kumščius, kad smogtų mums ir

nužudyk mus savo ateivių šeimininkų įsakymu.

Išeiname visi be vilties. Nieko nebus daroma. Iškart po posėdžio, po kelių valandų delegacijai vadovavęs daktaras Catalinas ir Valeris Danieleanu buvo areštuoti. Tą naktį grupė studentų surengė priešišką demonstraciją prie vidaus reikalų ministro namų. Studentas Vladimiras Frimu buvo suimtas ir įkalintas Vacaresti kalėjime. Likę mes išvykome į Campul-Lung.

Machine Translated by Google

1923 M. SPALIO MĖN. MOKINIO DARBAS

BANDYMAS KERŠTI TARNYTI PAvyzdžiu kartoms
ATEITIS

Mota taip pat atvyko į Campul-Lung, kad prisijungtų prie manęs ir pakiltų į Petru atsiskyrėlį ant Rarau kalnų neramumų: - kalnas, kurį ypač myliu. Kai Rares lipo, Mota pasidalino su manimi savo vidiniu

„Studentai kitą rudenį nebegali tęsti, o užuot visi po metų trukusios kovos priėmę gėdingą kapituliaciją, verčiau paraginti juos atnaujinti pamokas, o mes, joms vadovaujantys, užbaigsime judėjimą kilniai paaukodami save ir pasiimsime visus tuos, kuriuos laikome kaltais dėl Rumunijos interesų išdavimo.
“

"Ieškokime ginklų ir šaudykime į juos, parodydami baisų pavyzdį, kurį reikia prisiminti ilgam per visą Rumunijos istoriją. Kas su mumis bus po to, ar mirsime, ar likusiąją dienas praleisime kalėjime, nebebus svarbu.

Sutikau, kad paskutinis mūsų kovos veiksmas mūsų žlugimo kaina būtų bausmės veiksmas pigmėjams, kurie, užleisdami savo užimamas labai atsakingas pareigas, pažemino rumunų tautą ir kėlė neapsakomus pavojus.
Tą akimirką pajutome, kaip mūsų gyslose burbuliuoja kraujas, reikalaujantis keršto už visas neteisybes ir ilgą pažeminimų virtinę, kurią patyrė mūsų žmonės.

Netrukus po to jie susitiko pono Butnaru namuose, adresu 12 Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu ir Vernichescu frorri Cluj; llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac ir aš iš Iasi; ir Tudose Popeseus iš Cernauti. Pirmoji problema, su kuria teko susidurti, buvo nuspręsti, kas yra pagrindiniai kaltininkai; kas buvo labiausiai atsakingi už visą šalį užvaldžiusią vargą: rumunai ar žydai? Vieningai sutariame, kad pirmieji ir didžiausi kaltininkai buvo klastingi rumunai, kurie už sidabrines Judo monetas išdavė savo tautą. Žydai yra mūsų priešai, todėl jie mūsų nekenčia, nuodija ir naikina.

Rumunijos lyderiai, kurie patenka į jūsų stovyklą, yra blogesni už priešus: jie yra išdavikai. Pirmoji ir žiauriausia bausmė pirmiausia turi tekti išdavikui, paskui priešui. Jei turėčiau tik vieną kulką ir susidurčiau su priešu ir išdaviku, leisčiau ją turėti išdavikui. Sutarėme dėl kelių savo šalį išdavusių žmonių pavardžių, ty šešių ministrų kabineto, sąraše vadovauja George'as Marzescu.

Juk tai buvo nepaprastas metas tiems niekšams, kurie nė neįsivaizdavo, kad turės atsiskaityti už savo poelgius šalyje, kurioje laikė save absoliučiais niekaip nesugebančios tautos šeimininkais – laikas, kai teks atsakyti savo gyvybe. .
Šį kartą Tauta savo keršytojus siuntė nematomais sielos saitais.

Tada priimame antrąją kategoriją: žydus. Kurį turėtume pasirinkti iš dviejų milijonų? Svarstėme, diskutavome ir galiausiai padarėme išvadą, kad tikrieji žydų puolimo prieš Rumuniją lyderiai yra rabinai, visi rabinai kiekviename komerciniame mieste ir kaime.

Jie veda visas žydų mases į puolimą ir kur rumunas papuola, jis nepakliūva atsitiktinai. Jis nukrenta, nes buvo pažymėtas rabino. Už kiekvieno išparduoto politiko slypi smegenys rabino, kuris padėjo pagrindus ir įsakė Kahalui arba žydų bankininkui užbaigti sandorį ir jam sumokėti. Už kiekvieno žydų laikraščio, kad įkvėptų šmeižtą, melą, kurstymą, slypi rabinas. Bet mūsų nedaug, todėl renkamės tik „didžiąsias kates“ iš Bukarešto. Jei turėtume skaitinę jėgą, būtume paėmę absoliučiai visus.

Tada pasirinkome bankininkus. Aristide ir Mauritiu Blank, kurie sugadino visas partijas ir visus Rumunijos politikus, suskirdami juos į direktorių tarybas ir apipildami pinigais; Bercovici, kuris finansavo Liberalų partiją (Blankas ypač ėmėsi vadovauti Nacionalinei valstiečių partijai, jautėsi galįs išpirkti ir liberalus).
bet jei

Toliau pažvelgsime į žydus spaudoje. Įžūliausi, sielų nuodytojai:

Machine Translated by Google

*
Moldovos valdovas, 1527-1538 m.; 1541–1546 m. (Tr.)

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagūra), laikraščių Dimineata ("Rytas"), Adevarul ("Tiesa"), Lupta ("Kova") direktoriai, visa tai, rumunizmo priešai.

Į Bukareštą išvykome grupėmis, atsisveikindami su Iasi amžiams. Mokiniams palikau laišką, kuriame paaiškinau mūsų gesto pagrindimą, atsisveikinau su jais ir raginau grįžti į pamokas, bet išlaikyti tikėjimą iki galutinės pergalės.
Visi rašome savo tėvams ir kovos draugams.

Bukarešte vėl susitinkame Danulescu namuose. Mes jį pažinojome jau kurį laiką ir jis mums paliko gerą įspūdį. Jis nebuvo įtrauktas į šią komandą, bet su malonumu mus priėmė. Tą vakarą 8 valandą išėjome į Dragosą, rugsėjo 13 d. 41, kur turėjome išsiaiškinti detales ir nustatyti, kada turėtų prasidėti mūsų veiksmai. Vos buvome susirinkę, kai į kambarį įėjo išblyškęs Dragosas, sakydamas: „Broliai, policija apsupo namą“.

Tai buvo 1923 metų spalio 8-osios naktį, apie 9 valandą – sumaišties metas, kai net neturėjome laiko pasikalbėti. Mes tiesiog nukreipiame savo ieškančius žvilgsnius vienas į kitą.

Tada išėjau į salę, kur pamačiau generolo Nicoleanu figūrą ir jo komisarus, kurie veržėsi į duris. Kitą sekundę durys pasidavė ir namas prisipildė komisarų. Generolas Nicoleanu sušuko: "Rankos į orą!"

Bet mes neturėjome laiko, nes kiekvieną iš mūsų sugriebė du stiuardai ir pastatė į liniją: aš dešiniajame flange, tada Mota, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Vernichescu, Dragos. — Apverskite revolverius!
„Neturime“, - atsakėme. Tik Mota turėjo Browning 6,35 ir Vernichescu.
Tada jie išvedė mus iš namų po vieną, kiekvieną suėmę už rankų dviejų stiuardesių, ir įsodino į laukiančius automobilius.

Už mūsų, name, verkė sena Dragoso mama. Automobiliai užsivedė. Kur jie mus nuvežė, susimąstėme? Mes nepratarėme nė žodžio. Neklausinėjome tiems, kurie mus laikė kaliniais, kurie patys taip pat tylėjo. Pasivaikščioję kai kuriomis gatvelėmis, atvykstame į policijos komisariatą. Jie privertė mus išeiti ir eiti į kambarį, kur apieškojo mūsų kišenes. Jie pasiėmė viską, ką turėjome su savimi, įskaitant apykaklę ir kaklaraištį. Šis apsisukimas, apykaklių nuplėšimas, elgesys taip, lyg būtume kišenvagiais, buvo labai žeminantys. Bet mes buvome tik šio pažeminimo kelio pradžioje. Veidais į sieną, negalėdami pasukti galvos ir kurį laiką laikydami šioje pozicijoje, pagalvojome: „Laisvi vyrai prieš kelias valandas, išdidūs ir pasiryžę nutraukti savo žmonių grandines, pažiūrėkite, kuo mes tapome – kai kurie. vargšai, bejėgiai vargšai, kietai spoksantys į sieną, kai kurių apgailėtinų policijos pareigūnų nurodymu, ieškomi kaip vagys, atėmę mūsų asmeninius daiktus.

Būtent nuo šio pažeminimo prasidėjo mūsų didžiulės kančios, kurios pamažu sudaužė mūsų širdis. Manau, oriai ir garbingai gyvenančiam kovotojui nėra didesnės kančios, nei būti nuginkluotam, o paskui pažemintam. Mirtis visada saldesnė už tai.

Tada mus nuvedė į kambarį ir pasodino už penkių metrų ant suoliukų, o agentams buvo uždrausta vienas į kitą žiūrėti. Taip sėdėjome valandų valandas, kol buvome iškviesti į apklausą. Tų ilgų ir skausmingų valandų dalyviai, be manęs, buvo Mota, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Vernichescu ir Dragosas. Po kurio laiko vienas po kito buvome pakviesti apklausti dideliame kambaryje su prokuroru, tyrimo teisėju, generolu Nicoleanu ir kai kuriais vyriausybės atstovais. Auštant atėjo mano eilė. Ten jie padėjo prieš mane kai kuriuos mano

Machine Translated by Google

laiškai ir du krepšiai su visais mūsų revolveriais, kurie buvo paslėpti tariamai labai saugioje vietoje. Negalėjau suprasti, kaip jie ten pateko. Supratau, kad buvome sugauti, bet kas sakė, kur paslėpti ginklai?

Prasidėjo mano klausinėjimas. Neturėjau supratimo, ką deklaravo kiti, ir neturėjome išankstinio supratimo, ką deklaruoti, nes nesapnavome, kad atsidursime tokioje situacijoje. Taigi apsvarsčiau situaciją ir priėmiau sprendimą, kuris, mano manymu, buvo geriausias.

Viena minutė sankryžoje. Kai man buvo užduotas pirmasis klausimas, nors nuo įėjimo į kambarį buvo praėję trys minutės, vis dar neįvertinau situacijos pakankamai gerai, kad galėčiau priimti sprendimą. Jaučiausi slegiamas nuovargio ir giliai sukrėstas. Ir kai manęs paprašė atsakyti, pasakiau: "Ponai! Prieš atsakydami, šiek tiek pagalvokite."

Klausimas buvo – neigti ar neneigti? Tą minutę įtempiau visas proto ir sielos jėgas ir nusprendžiau nieko neneigti. Sakyk tiesą. Ir ne su nedrąsumu ar gailesčiu, o su drąsa:

"Taip, tai mūsų ginklai. Jais norėjome nušauti žydų ministrus, rabinus ir stambius bankininkus."

Jie manęs paklausė savo vardų.
Kai pradėjau duoti jiems vardus, pradedant Alexandru Constantinescu ir baigiant žydais Blanku, Fildermanu, Bercoviciu, Honigmannu, visi susirinkusieji atrodė vis plačiau, išsigandę. Įtariau, kad prieš mane apklausti bendražygiai viską neigė.

– Tai kam tada juos nužudyti?
„Pirmieji dėl to, kad išdavė savo šalį. Antrieji – kaip priešai ir korumpuotojai“. – Ir
dabar nesigailite?
„Ne, mes nieko nesigailime... Nors ir kritome, nesvarbu... Už mūsų – dešimtys tūkstančių taip mąstančių!

Tai sakydama jaučiausi išsivadavusi iš nuolankumo uolos, po kuria būčiau dar giliau, jei būčiau viską neigusi. Dabar aš tvirtai stovėjau tikėjime, kuris mane čia atvedė, išdidžiai žvelgdamas į savo likimą ir tuos, kurie, atrodo, turi teisę gyventi ar mirtį. Jei būčiau viską neigęs, būčiau turėjęs apsiginti nuo man pateiktų kaltinimų, maldaudamas atlaidumo, laimėdamas savo inkvizitorių geranoriškumą.

Po to vyksiančiame teismo procese, remiantis jo turimais rašytiniais įrodymais, turėsime išlaikyti skausmingą ir gėdingą išbandymą, paneigdami savo raštą ir savo įsitikinimus, neigdami tiesą, kuri prieštarauja mūsų sąžinei ir mūsų judėjimo garbė.

Didelio studentų judėjimo atstovai, ar mums pritrūksta drąsos prisiimti atsakomybę už savo veiksmus ir tikėjimą?

Tokiu atveju šalis ir mūsų bendražygiai išorėje nebūtų sužinoję mūsų ketinimų, o vienintelis mūsų kančios vaisius – nesvarbu, kiek tai truktų – buvo būtent tai, kad šalis apsišvietė, kad bent geriau pažintų savo priešus.

Tada jie pareikalavo, kad šiuos teiginius savo ranka surašyčiau ant popieriaus. Aš padariau.
Pabaigoje pridūriau: „Data dar nebuvo nuspręsta.
Jie mus sučiupo, kai apie tai diskutavome. Pasiūliau kraustytis po savaitės ar dviejų." Tada tardytojai neleido man vis labiau reikalauti, kad šių detalių nerašyčiau.

Tik vėliau supratau šio reikalavimo priežastis – nes paskutinis mano sakinys susprogdino viso skundo teisinę vertę, nes tai yra mūsų gynyba, nes sąmokslui reikia keturių elementų: 1. Asmenų asociacijos, turinčios tikslą.

2. Aukų įvardijimas.
3. Ginklų įsigijimas.
4. Nustatyta veiksmo data.

Machine Translated by Google

Tačiau kadangi dar nenusprendėme dėl plano įgyvendinimo datos, vis dar buvome diskusijų etape. Datos nustatymas buvo labai svarbus, nes per dvi savaites galėjome susirgti, galėjo mirti aukos, nukristi ar pasiduoti valdžia ir t.t. Visa mūsų teisinė gynyba rėmėsi šiuo punktu.

Po mano parodymų agentai nuvedė mane į rūsį, kur vieną patalpinau į kamerą. Durys buvo užrakintos iš išorės. Įsivaizdavau, kad mano bendražygiai užėmė kaimynines kameras. Daužiau kumščiu į sieną, galvodama, kas ten dar. Gavau atsakymą: „Mota“. Tada atsiguliau ant lentų, kad galėčiau šiek tiek pamiegoti,
nes buvau mirtinai pavargęs, bet neturėjau

sunkų paltą drebėjau iš šalčio. Tada mane pradėjo graužti utėlės. Jie knibždėte knibžda virš manęs tūkstančiais. Apverčiau lentas į kitą pusę, ant viršaus išlindo utėlės, kelis kartus kartojau šią operaciją, kol pagalvojau, kad šviesu.
Išgirdau triukšmą prie durų. Jis buvo atidarytas, ir tie kiti, ir mes visi buvome išvesti; paskui susodinti į automobilius, kiekvieną lydėjo du žandarai ir du komisarai. Automobiliai išvažiavo vienas po kito. Ir mūsų galvoje sukosi tas pats klausimas.. „Kur?“

VAKARESTŲ KALĖJIMĖJE

Pravažiavome kelias nepažįstamas gatves, kuriose į mus žiūrėjo smalsūs praeiviai. Mes palikome sostinę, o mašinos sustojo priešais didelius vartus, ant kurių buvo užrašyta „Vacaresti kalėjimas“.
Išlipome iš mašinų, šalia stovėjo kareiviai su durtuvais, dešimties metrų atstumu vienas nuo kito. Pasigirdo spynų ir grandinių girgždesys ir atsivėrė didieji vartai. Vienas po kito susikirtome ir, įėję, buvome nuvesti į viršų į kalėjimo patalpas, kur mums buvo įteikti arešto orderiai. Supratome, kad buvome suimti už sąmokslą prieš Valstybės saugumą, o prievartinis darbas kaip nurodyta bausmė.

Tada mus nuvedė į kitą teismą, kurio viduryje stovėjo aukšta bažnyčia. Aplink buvo sienos, o palei jas - ląstelės. Buvau paguldytas į kamerą gale, keturių pėdų pločio ir dviejų pėdų gylio, tada užrakintas iš išorės.
Viduje buvo tik medinė lova, o šalia durų buvo mažas geležinis langas. Galvojau, kur mano bendražygiai. Taigi padėjau galvą ant lentų ir užmigau. Po dviejų valandų pabudau drebėdamas. Buvo šalta ir į kamerą neprasiskverbė nė vienas saulės spindulys. Apstulbęs apsidairiau ir sunkiai patikėjau, kur esu. Gerai atrodžiau ir mačiau kameros vargus.
Tariau sau: „Sudėtinga situacija“. Skausmo banga perplėšė mano širdį. Bet guodžiau save: „Tai mūsų žmonėms“.

Taigi apšilimui pradėjau daryti gimnastikos rankų judesius. Apie 11 valandą išgirdau žingsnius. Duris atidarė sargybinis. pažiūrėjau į jį. Tikėjausi, kad galbūt kažkada jį sutikau. Bet jis buvo keistas ir pikto būdo žmogus. Jis pažiūrėjo į mane piktomis akimis. Jis man davė gabalėlį duonos ir lėkštę barščių. Aš jo paklausiau: -
Sargybinis, ar galėtum surūkyti cigaretę? "Ne, ne aš!"

Jis vėl mane užrakino ir išėjo. Sulaužiau juodą duoną ir nurijau kelis šaukštus barščių. Taigi padėjau juos ant cementinių grindų ir pradėjau rinkti mintis. Negalėjau suprasti, kaip jie mus rado. Ar vienas iš mūsų buvo pakankamai neatsargus, kad su kuo nors pasikalbėtų apie savo projektą? Ar mus kas nors išdavė? Kaip jie rado mūsų revolverius?

Vėl išgirdau žingsnius. Pažiūrėjau pro langą, prie mano kameros artėjo kunigas ir keli vyrai. Jie pasakė: „Na, ponai, ar gali
būti, kad jūs, išsilavinę jaunuoliai, galėjo taip pasielgti?

Machine Translated by Google

„Jei įmanoma, kad ši rumunų tauta žūtų užpulta žydų ir engiama dėl savo lyderių klastingumo, palaidojimo ir pašaipų, tai tai, ką padarėme, taip pat įmanoma“.

– Bet jūs turite tiek daug šaunių priemonių!
"Iki šiol praėjome visus legalius kelius. Jei mums būtų buvęs atidarytas tik vienas, galbūt nebūtume patekę į šias kameras."

"O dabar, ar tai gerai? Turėsite kentėti už savo veiksmus!"
„Galbūt iš mūsų kančios išeis kažkas geresnio šiems žmonėms“ Jie išėjo.

Apie 4 valandą atėjo sargas, atnešęs man nušiurusią antklodę ir didelį maišą, pilną šiaudų, o ne čiužinį. Kai tik galėjau, susikroviau krepšį. Tada suvalgiau dar duonos ir atsiguliau. Mąsčiau apie pokalbį su kunigu ir galvojau: „Žmonės niekada nieko negauna iš savo vaikų šventės ir sugyvenimo. Tai visada buvo kančia

davė jam gerą uždarbį. “
Man pavyko rasti mūsų kančios tikslą ir kartu moralinę paramą šioms liūdnom valandoms. Taigi aš atsistojau, atsiklaupiau ir meldžiau: "Viešpatie! Mes prisiimame visas šios tautos nuodėmes. Priimkite šią mūsų kančią dabar. Padaryk geresnę dieną šiai tautai per šią kančią."

Tada pagalvojau apie savo mamą ir tuos žmones, kurie galėjo būti girdėję apie mano likimą ir galvoję apie mane. Pasimeldžiau už juos ir atsiguliau miegoti.

Nors buvo apsirengęs ir apklotas antklode, jam buvo šalta ir blogai miegojo ant to šiaudinio čiužinio. Buvau pažadintas 8 valandą ryto, kai sargybinis atidarė duris ir paklausė, ar noriu išeiti kelioms minutėms. Išėjau ir dariau gimnastiką apšilimui.

Kamerų eilė, iš kurių viena buvo mano, buvo šiek tiek aukščiau už kitas, todėl mačiau visą kiemą. Staiga tarp kalinių pamačiau einantį tautiniu kostiumu vilkintį žmogų. Tai buvo mano tėvas. Bet aš negalėjau patikėti. Ką jis čia veikė? Ar jis taip pat buvo suimtas? Aš padariau keletą ženklų ir jis mane pamatė. Sargybinis mane sustabdė: "Pone! Jums neleidžiama signalizuoti." – Jis mano tėvas, – atsakiau.

"Gali būti, bet jums neleidžiama signalizuoti"
Pažvelgiau į jį ir tariau: „Draugau, palik mus vienus
Dievo globai su kančiomis, kurias Jis mums suteikė; daugiau nebepridėk“. Ir aš grįžau į savo kamerą.

Po pietų mane vėl išvedė. Jie priglaudė mane tarp durtuvų ir išvedė iš kalėjimo, kur pakeliui visi buvome sudėti į vieną failą 10 metrų atstumu vienas nuo kito, kiekvienas tarp dviejų durtuvų. Mano tėvas vedė koloną tarp dviejų kareivių su durtuvais rankose.

Buvo keletas naujų kalinių; Traian Breazu iš Klužo, Leonida Bandac iš Iasi ir Danulescu. Mums nebuvo leista pasukti galvos ar signalizuoti vienas kitam. Vos sekundei pamačiau įdubusius vargšų kenčiančių bendražygių veidus. Mano širdį kankino neteisybė, kurią patyrė mano tėvas. Jis nebuvo dėl nieko kaltas. Kovotojas už šią tautą visą gyvenimą, mokytojas vidurinėse mokyklose, majoras, buvęs bataliono vadas fronto linijose per visą karą, kelis kartus buvęs parlamento narys, o ne neaiškus, dabar buvo paraduotas Bukarešto gatvėmis tarp durtuvų. . . Taigi mes palikome kolonoje, žygiuojame link Teismo. Rumunai į mus žiūrėjo abejingai. Bet kai patekome į žydų kvartalą, visi žydai išėjo pro duris ir langus. Kai kurie į mus žiūrėjo piktinančius žvilgsnius ir juokėsi; kiti komentavo garsiai, kiti spjaudė.

Mes lenkiame galvas ir taip einame visą kelią, pilnomis širdimis skausmo.

Machine Translated by Google

Teisme mūsų arešto orderiai buvo patvirtinti. Mus gynė advokatas Paulas Iliescu, kuris buvo pirmasis advokatas, žengęs į priekį ir ginti mūsų bylą. Tada buvome išsiųsti atgal tomis pačiomis rikiuotėmis, tuo pačiu keliu. Laikraščių kioskuose galėjome matyti Dimineatos („Rytas“) ir kitų žydų laikraščių antraštes „Studentų sąmokslas. Sąmokslininkai areštuoti“. Ir vėl priėjau prie savo mobilaus telefono. Dvi savaites išbuvau ten šaltyje, daugiau nežinojau nei apie kitus, nei naujienas iš išorės.

Po dviejų savaičių, kurios atrodė kaip du šimtmečiai, buvome ištraukti iš kamerų ir patalpinti į šildomas patalpas po tris. Mums buvo leista kartu gaminti ir valgyti.

Kai vėl pasimatėme, buvo kaip tikra šventė. Turėjau dalintis kambariu su Dragosu ir Danulescu. Tuo tarpu Studentų krikščionių asociacijos prezidentas Garneata pasidavė, kad mūsų skaičius padidėtų iki 13. Mano tėvas, laisvas nuo visų kaltų; Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu ir aš, kaltinami sąmokslu; Dragosas ir Danulescu, suimti už tai, kad mus priėmė.

Be šių, dar buvo Vladimiras Frimu, kuris buvo suimtas, kai demonstravome prie vidaus reikalų ministro namų. Gavome primusią viryklę, ant kurios gaminome iš užsienio giminių ir draugų atsiųstą maistą. Įprastas kalėjimo maistas buvo kažkas bauginančio, o vargas, kurioje gyveno kaliniai, neapsakomas.

Tėvas gavo kalėjimo administracijos leidimą kiekvieną rytą 7 valandą eiti į kiemo bažnyčią melstis. Visi atsiklaupėme prieš altorių sakydami „Tėve mūsų“, o Tudose Popescu dainavo Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu („Švenčiausioji Mergelė Marija“).

Ten radome paguodą savo liūdnam gyvenimui kalėjime ir viltį rytojui. Kiekvienas iš mūsų yra susidėliojęs sau darbo grafiką. Mota užsiėmė reikalais, susijusiais su artėjančiu teismo procesu; Danulescu studijavo medicininiams egzaminams. Dirbau prie jaunimo organizavimo tautinėje kovoje planų .. mokinių centrų, jaunimo kaimuose ir mokinių vidurinėse mokyklose organizavimo. Išsidirbau iki smulkmenų, iki Kalėdų, kad jei išeitume iš kalėjimo, galėtume tai pritaikyti praktiškai; jei ne, nusprendžiame surasti ką nors iš išorės, kuris tai įgyvendins.

Tai turėtų būti daroma Lygos, kuri būtų politinė ranka, rėmuose, o mūsų skyrius būtų skirtas jaunimo ugdymui ir kovai.
Lapkričio 8 d., Šventųjų arkangelų Mykolo ir Gabrieliaus šventėje, diskutavome apie galimą šios jaunimo organizacijos pavadinimą. Aš pasakiau: „Tebūnie tai „Arkangelas Mykolas“.

Mano tėvas pasakė: „Bažnyčioje, ant altoriaus kairiųjų durų, yra šv. Mykolo ikona“.
"Mes pamatysime!" Mota, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose ir aš nuėjome pažiūrėti ir buvome tikrai nustebinti. Piktograma mums pasirodė neprilygstamo grožio.
Manęs niekada netraukė jokios ikonos grožis. Bet dabar visa siela jaučiausi su tuo susijęs ir pajutau, kad Arkangelas gyvas. Nuo tada aš pamilau šią piktogramą. Kai tik radome atidarytą bažnyčią, įeidavome į vidų ir melsdavomės priešais tą ikoną. Mūsų širdys buvo pripildytos ramybės ir džiaugsmo. Mūsų kelionių į Tribunolą kankinimai vėl prasidėjo. Pėsčiomis, tarp durtuvų, purve, nutrintais batais ir šlapiomis kojomis. Kai kurie žydų nusikaltėliai, kurie iš valstybės išviliojo kelis šimtus milijonų lėjų, mums einant buvo įvaryti į teismo rūmus. Daug kartų mūsų kelionės buvo vykdomos be reikalo, kad tik mus suerzintų. Į teismą buvau kviečiamas 25 kartus, tik du kartus buvau apklaustas tyrimo teisėjo.

Mes nepakeitėme jokios savo pirminių atsiliepimų dalies.
Nuolat mus jaudino viena mintis: "Kas mus išdavė?"
Naktis po nakties bandėme įminti šią mįslę. Priėjome tiek, kad įtarėme vienas kitą. Vieną rytą nuėjau į bažnyčią pasimelsti prieš ikoną

Machine Translated by Google

atskleisti išdaviką. Tą vakarą, kai sėdome vakarieniauti, pasakiau savo bendražygiams: – Privalau pranešti liūdną žinią.

Išdavikas nustatytas. Jis yra tarp mūsų ir sėdi prie stalo su mumis. Visi žiūrėjo į visus kitus. Mes su Mota sekėme visų veidus, tikėdamiesi pirmumo. Įkišau ranką į marškinių kišenę sakydama: „Dabar aš jums parodysiu įrodymą“.

Tuo metu Vernicheseu atsistojo, akimirką dvejojo, davė Bandae raktą nuo maisto dėžutės ir pasakė: „Aš išeinu“.

Buvome suglumę dėl jo išvykimo, bet vėl pradėjome diskutuoti apie įrodymus, kurių atsisakiau pateikti, nes jų neturėjau. Palikę staliuką radome Vernichescu vieną.
Jis kreipėsi į JAV: „Codreanu įtaria mane“.

Aš jam pasakiau, kad nieko neįtariu; taip mes susitaikėme.

Praėjo savaitės ir savaitės, o mūsų gyvenimas kalėjime užsitęsė. Kiekvieną dieną, kuri praėjo, pažymėjome pieštuku ant sienos. Laisvu gimusiam, oriai gyvenusiam žmogui gyvenimas kalėjime buvo sunkus, varginantis. Buvo baisu jaustis prikaustytam grandinėmis, aukštų ir priešiškų sienų viduje, toli nuo savo artimųjų, iš kurių nieko negirdi. Ir net čia negali daug judėti, nes tris ketvirtadalius laiko esame uždaryti savo kamerose. Kiekvieną vakarą grėsmingas ant jo durų užtraukiamų varžtų triukšmas nugramzdino jį į liūdesio nuotaiką. Šios tautos priešai lauke buvo laisvi, mėgavosi pagarba ir geru gyvenimu, o mes, be moralinių pažeminimų, dažnai eidavome miegoti alkani ir visą naktį drebėdami ant lentų ir šiaudų lovų. Bet pagaliau mums atėjo laimingos dienos. Po dviejų mėnesių įkalinimo sulaukėme žinios, kad gautas įsakymas paleisti mano tėvą ir Danulescu. Mums, taip, didelis džiaugsmas. Padėjome susipakuoti daiktus ir netrukus juos išvežė.

Stebėjome, kaip jie išeina, kol praėjo

pirmieji vartai. Paprašiau tėvo pasakyti mamai ir kitiems, kad nesijaudintų.

Bet kurio žmogaus išlaisvinimas yra didžiulio džiaugsmo proga paliktiesiems. Visi laimingi. Galbūt, ką nors paleidus, kiekvienas sustiprės tikintis įgyti savo laisvę. Po kurio laiko Dragosas, Bandacas, Breazu ir Vernichescu išėjo, buvo pašalinti iš bylos, kaip ir mano tėvas ir Danulesku.

Likome tik šeši, apkaltinti „sąmokslu prieš valstybės saugumą“. Po kelių dienų Dragosas atsiuntė žinią, kad Vernichescu mus išdavė; jis taip pat padarė pastarojo parodymų kopijas, kurios buvo byloje.

Šią žinią priėmėme kupina kartėlio. Ournation visada turėjo išdavikų.

IŠORĖJE

Visuose universitetuose studentai grįždavo į pamokas. Atrodė, kad akimirka buvo dezorientacija.
Du mėnesius jie gyveno žydų spaudos teroro, kuris nepaliaujamai perdėdavo mūsų bandymo atkeršyti rimtumą ir jo „pragaištingas“ pasekmes šaliai. Klykė, kad praradome „civilizuoto pasaulio“ pasitikėjimą; kad buvome Balkanų valstybė. Jie nuolat klausdavo: „Ką pasakys Berlynas? "Viena?", "Paryžius?" Taigi, pavirtę „nuolatinio valstybės intereso“ gynėjais, žydai kasdien ragino šalies vadovus imtis radikalių priemonių prieš nacionalinį judėjimą, kuris turi būti slopinamas „didžiausiu smurtu“.

Machine Translated by Google

Prieš metus, kai Maxas Goldsteinas padėjo bombą Senato pastate, o policija areštavo žydus komunistus, ta pati spauda rėkė: „Valstybė negali išlaikyti savęs prieš liaudies valią naudodama smurtą.

Kur yra Konstitucija? Kur yra įstatymai? Kur yra Konstitucijos garantuojamos laisvės? Ką pasakys užsienio šalys, kai valstybė imsis tokių ribojančių priemonių? Valstybė negali išgyventi per areštus, kalėjimus, durtuvus, terorą. Už šį smurtą valstybė grąžins minią arba pavienius asmenis. Jėga bus atsakyta jėga.

Teroras, su siaubu. Ir bus kaltinami ne jie, o valstybė, kuri juos išprovokavo“.

Ir dabar, su gėda, kad nemato tik raištis, ta pati spauda rašė: „Negana to, kad šie teroristai yra suimti. Jie turi būti pasmerkti taip, kad būtų jų pavyzdys. Vis dėlto to neužtenka: reikia suimti visus, kurie propaguoja tokias antisemitines „idėjas“, kurios daro tiek žalos mūsų šaliai. Šią antisemitinę piktžolę reikia išrauti, šaknis ir viskas. Ir šis reikalas turi būti sprendžiamas negailestingai ir be atlaidumo. “

Šiai priešiškumo srovei nacionalinė spauda sulaukė aršios pasipriešinimo.
Be Universul ("O Universo"), kuris visada reiškė teisingą požiūrį į tautinės sąžinės apraiškas, nacionalistinį judėjimą palaikė šie laikraščiai. Bukarešto studentų Cuvantul Studentesc („Studento balsas“), kuris visai neseniai tapo laisvų mūsų nenuilstamų bendražygių redaktoriumi: Simionescu, Rapeanu, Fanica Anastasescu, Danulescu ir kitų, kurių vardai man nepastebimi. Dacia Noua („Naujoji Dacia“), studentų vargonai Kluže, dirigavo Suiaga, Mocanu, Iustinas lliesu, poetas ir „Studentų“ autorius.

Himnas“.

Cuvantul Iasului („Jasio žodis“), Iasi studentų vargonai. Disapta-te Romane ("Awake, Ye Romanian"), Cernauti mokinių vargonai, neseniai persikėlė į Campul-Lung, kuriam vadovauja daktarai Catalin ir Danieleanu. Apararea Nationala („Nacionalinė gynyba“), oficialus LANC organas Bukarešte, su nepralenkiamais profesoriaus Paulescu straipsniais, iš kurių atkuriame šias eilutes:

„... Tas pats suvaržymas per šaltį, alkį ir terorą, kurį sėkmingai naudojo bolševikų žydai, buvo naudojamas studentams“.
„Kas galėjo pagalvoti, kad ateis laikas, kai mūsų vaikai, rumunų tautos gėlė, privalės švęsti visų įkalintų rumunų susivienijimo šventę.

kokio nors kalėjimo rūsiai ar persekiojami šaltyje, be pastogės, be maisto? “
– Tikriausiai nesupratote, kad kariate prieš visą rumunų tautą. Unirea ("Sąjunga"), LANC, Iasi, organas, vadovaujamas profesoriaus Cuza, kuriame yra nemirtingos logikos straipsniai. Nationalistul („Nacionalistas“), populiarus lygos organas Jasyje. „Libertatea“ („Laisvė“), populiarus Orastie laikraštis, priklausantis tėvui Motai, kuris atskleidė mūsų gestą tikroje jo šviesoje, taip pirmasis nedvejodamas pertraukė tylos uždangą, apgaubusią tomis pirmomis akimirkomis.

Studentų bendruomenė suprato mūsų auką. Štai kodėl studentų judėjimas vis labiau telkiasi aplink šias Vacaresti kalėjimo sienas, kur kiekviename studentų centre buvo įkalinti savo atstovai.

Valstiečiai taip pat pradėjo nerimauti dėl mūsų likimo. Siųsdavo mums pinigų, laikydavo už mus mišias bažnyčiose, ypač Bukovinos kalnuose ir Transilvanijoje, kur įsiveržė Libertatea („Laisvė“).

Štai mažas pavyzdys:

Machine Translated by Google

MOTI ERKE VACARESTI STUDENTIAMS

(Cuvantul Studentesc Nr. 7, II metai, 1924 m. kovo 4 d.)

Tarp Vacaresti kalėjime kalinčių studentų gautų pinigų dovanų iš visų regionų valstiečių yra vienas ryškesnis ir brangesnis už visus kitus – tai Apuseni kalnų Moti atsiųstas. Nubraukę odinių diržų kišenių apačias ar nosinių galus, jie susirinko 2, 3 ar 5 lėjas, kad išsiųstų kuponus lancu, buvusio gynėjo, pramintais takais ir kartu su širdimi išsiuntė. viršūnė ilgas, ilgas kelias į Vacaresti per kalnus, kur jie išgirdo, kad jų vaikai buvo įkalinti, nes norėjo išgelbėti juos nuo kančios ir neteisybės, nuo skurdo ir širdies skausmo. Šie įnašai buvo išsiųsti iš skurdžiausio mūsų šalies kampelio, apie kurį dainoje su tokiu kartėliu ir liūdesiu sakoma: „Auksas yra mūsų kalnų centre“, kaip mes prašome nuo durų iki durų.

„Vakaresti mokiniams buvo atsiųsta pati brangiausia dovana: sauja monetų ir elgetos „badavęs ir nuogas, be nakvynės“ sielos fragmentas, po skuduru besislepianti siela, didžiausias jo lobis, moralinė sveikata. vargas teka žmonių išgelbėjimui! , tas neišsenkantis jėgų šaltinis, iš kurio dideliais laikais

Moti galvoja apie mokinius! Jūsų siela pradeda suprasti, judėti, kurti naują idealą. Tai geriausias ir iškalbingiausias ženklas! Išgirskite kai kuriuos jų vardus iš Risca miestelio, esančio netoli Baia de Cris: „Nicolae Oprea, 2 lėjos; Nicolae Florea, 3 lėjos, N.
Haragusas, Aronas Grecu, Tiganas Adamas, A. Hentiu, N. Bulgas, Ionas Asileu, Al. Vladas, N. Borza, N. Leucianas, Antonie Florea, A. Leucianas po 5 lėjas; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, po 10; N. Florea, kunigas ir N. Rusu, po 15 lėjų; N. Baia, notaras ir Dutu Riscuta, po 20 lejų. Iš viso 210 Lt. “

Valstiečiai greitai supras ir ateis į mūsų pusę savo stipriomis ir ištvermingomis sielomis, laukdami Teisingumo valandos.

NAUJO GYVENIMO MINTYS

Kalėdų šventė jau čia pat. Ten, Vacaresti kalėjime, nuolat galvojame apie savo šeimas namuose ir, ypač ilgomis bemiegėmis naktimis, nenumaldomai nerimaujame.
Įdomu, kada mūsų pusė laimės? Kada išeisime iš čia? Jei būsime nuteisti 10-15 metų, ar sugebėsime atsispirti kalėjimui, ar mūsų kančios ir rūpesčiai pakirs mūsų sveikatą diena iš dienos iki mirties?

Mes plaukiame į nežinią. Ši netikrumo būsena mus suvaldė.

Norėtume, kad nuosprendžio data būtų kartą ir visiems laikams nustatyta, kad kuo greičiau žinotume, koks likimas mūsų laukia.

Kančia ir bendras likimas mus suartino ir suartino, o diskusijos daugeliu iškeltų klausimų privedė prie tos pačios išvados, palaipsniui formuojant vienodą mąstymo modelį. Mažiausi klausimai apie tautinį sąjūdį mus kamavo valandų valandas. Tada mes išmokome giliai mąstyti ir ieškoti problemos su visomis jos pasekmėmis iki mažiausių smulkmenų. Mes vėl pradėjome tyrinėti žydų problemą ir jos priežastis, jos sprendimo galimybes. Sudarome organizavimo ir veiksmų planus.

Po kurio laiko diskusijos buvo uždarytos ir perėjome prie įstatymų, neginčijamų tiesų ir aksiomų.

Mes matėme rumunus, esančius mūsų grupės išorėje, čiupinėjančius savo kelią į mūsų nacionalinę problemą ir pagimdančius laikraštį ar organizacijos parodiją. Matėme, kad jie daro klaidingas išvadas doktrinos klausimais, buvo netikri organizacijos klausimais ir visiškai stokoja originalių idėjų veiksmų klausimais. Dėl gilesnio apmąstymo mes vis geriau suvokiame, kad:

Machine Translated by Google

1. Žydų problema – ne utopija, o rimta rumunų tautos gyvybės ir mirties problema, politinių partijų grupuojami šalies vadovai vis labiau tampa žaislais žydų manipuliatorių rankose.

2. Ši dabartinė politinė sistema dėl savo gyvenimo sampratos, amoralumo ir demokratinės konfigūracijos, iš kurios ji kilusi, yra tikras prakeiksmas, nukritęs ant Rumunijos žmonių.

3. Rumunijos žmonės negalės išspręsti žydų problemos, jei pirmiausia neišspręs savo politinių partijų problemos. Pirmasis tikslas, kurį turi pasiekti Rumunijos žmonės, siekdami nuversti juos engiančią ir smaugiančią žydų valdžią, turės būti šios politinės sistemos nuvertimas. Šalis turi tik žydus ir lyderius, kurių ji nusipelnė. kaip uodai gali įsikurti ir klestėti tik pelkėse, taip pirmieji gali klestėti tik mūsų rumuniškų nuodėmių pelkėse. Kitaip tariant, norėdami juos įveikti, pirmiausia turėsime išrauti savo trūkumus. Problema dar gilesnė, nei mums parodė profesorius Cuza. Šios kovos misija buvo patikėta Rumunijos jaunimui, kuris, jei nori susidoroti su šios istorinės misijos iššūkiu, jei nori toliau gyventi, toliau turėti šalį, turi pasiruošti ir sukaupti visas jėgas vadovauti. kova ir pergalė. Nusprendėme, kad išėję iš kalėjimo, su Dievo pagalba, neišsiskirsime, o liksime vieningi, kad savo gyvenimą pašvęstume šiam vienam tikslui.

Tačiau prieš pradėdami domėtis savo žmonių kaltėmis, pirmiausia išnagrinėjame savo nuodėmes. Turėjome ilgus susitikimus, kuriuose kiekvienas iš mūsų dalijosi trūkumais, kuriuos pastebėjo kituose. Ir mes stengiamės juos sutvarkyti.

Tai buvo subtilus reikalas, nes žmogus taip pat yra sukurtas: jis nelengva kritikuoti savo trūkumus. Kiekvienas tiki arba nori parodyti, kad yra tobulas. Bet mes sakome: pirmiausia turime žinoti ir ištaisyti savo nuodėmes, o tada pamatysime, ar turime teisę stengtis tobulinti kitus.

Taip praėjo atostogos, o paskui žiema. Atėjo pavasaris. Vis dar nieko nežinojome apie savo būsimą likimą. Tačiau mūsų labui užgimė didžiulė populiari srovė už mūsų reikalo rėmimo, nepaisant visų desperatiškų žydų spaudos pastangų jį sustabdyti. Ši srovė nuolat augo tarp studentų, miestiečių ir valstiečių, vienodai stipri Transilvanijoje, Besarabijoje, Bukovinoje ir Senojoje karalystėje. Dabar sulaukėme palaikymo ir padrąsinimo laiškų iš viso pasaulio.

Pavasaris pagaliau atnešė mums didelį džiaugsmą. Kovo 29 d. Ilfovo apylinkių teisme buvo paskirtas teismo posėdis. Pradėjome ruoštis. Bet kokį pasiruošimą galėtume padaryti? Pripažįstame viską. Mes pasakėme viską, ką turėjome pasakyti. Atvyko mūsų ginti užsiregistravę teisininkai. Jie atkreipė mūsų dėmesį į mūsų pozicijos, susijusios su mūsų liudijimu, rimtumą, siūlydami jį pakeisti, taip pat visą savo požiūrį; kurią protingiau būtų neigti. Mes kategoriškai atsisakėme ir paprašėme, kad jie mus apgintų mūsų parodymų rėmuose, kurių nė kiek neketinome keisti, kad ir koks būtų teismo rezultatas.

Jei atsitiktinai esame išteisinti, kaip galėtume apsieiti be ikonos, prieš kurią kiekvieną rytą meldžiamės? Ieškojome visų kalinių, kol radome dailininką.
Paprašėme, kad padarytų mums kopiją, ir per tris savaites jis padarė tikslią šešių pėdų aukščio kopiją ir mažą man.

tęsiu mano asmenį, o mamai – vidutinio dydžio rožinį. Mota taip pat buvo pagaminusi vieną savo tėvams.

Machine Translated by Google

Tada sužinojome, kad, remiantis mūsų liudijimu, tikrai sulauksime bent penkerių metų, ir atsiklaupėme prieš ikoną: „Visagalio Viešpatie! Šiuos penkerius metus laikome prarastais.

Jei būsime išteisinti, pasižadame pašvęsti juos savo tautos reikalui“.
Nusprendėme, kad 91 iš mūsų persikels į Jasį, jei būsime išteisinti, kad ten įkurtume savo veiklos centrą. Iš ten, vadovaudamiesi savo sudarytais planais, pradėsime organizuoti visą šalies jaunimą, pradedant nuo gimnazistų ir mergaičių iki pat jauniausių moksleivių; įprastose mokyklose, profesinėse mokyklose, seminarijose, verslo mokyklose ir galiausiai jaunimui kaimuose. Po to būtų reformuojami universitetų centrai. Visi šie jaunuoliai, tikėjomės, užaugs mus gaivinančio tikėjimo dvasioje, kad jauni suaugę pateks į politinę areną, kur lems ir toliau stiprės mūsų kovos likimas. Nauji absolventai metai iš metų būtų tarsi puolimo bangos, kurios artėja nesustodamos.

POLITIKŲ IŠSKYRIMAS

Politinė sistema užkrėtė mūsų tautinį gyvenimą. Jaunimo organizacija reikalinga, kaip ir tolesnio jų saviugdos poreikio akcentavimas, siekiant apsaugoti ir atskirti juos nuo politinės sistemos užkrėtimo. Leidimas užsikrėsti Rumunijos jaunimu reiškia mūsų susinaikinimą ir neabejotiną Izraelio pergalę.

Be to, mūsų šio jaunimo organizacija pasirūpins ir pačios mūsų politinės sistemos problema, kuri dėl jaunų rekrutų trūkumo badaus. Visos jaunosios kartos šūkis turėtų būti:

Joks jaunas žmogus niekada neturėtų išeiti pro politinės partijos duris; būti tuo, kuris tai daro, yra savo kartos ir savo tautos išdavikas. Nes iš tiesų savo buvimu, vardu, pinigais, darbu jis stiprina politikų galią. Toks žmogus yra išdavikas, kaip ir išdavikas, kuris palieka brolio pusę ir patenka į priešo stovyklą. Nors jis negali atšauti iš ginklo, jei tik atneša šauliui vandens, jis yra skerdimo tarp jo išduotų bendražygių bendrininkas, vadinasi, savo reikalo išdavikas.

Teorija, raginanti mus visus prisijungti prie politinių partijų, kad jas patobulintume – jei apsimetame, kad jos blogos – yra klaidinga ir klastinga. Kaip ir nuo pat pasaulio pradžios, dieną ir naktį be pertraukų, į Juodąją jūrą iš tūkstančių upių tekėjo tik gėlas vanduo, dėl kurio sūrus jūros vanduo niekada nebuvo pasaldintas, o atvirkščiai: tas pats su mumis įėjus į šiukšliadėžę. politinių partijų ne tik netobulinsime, bet ir korumpuosime

,

mus.

Tai buvo mintys ir nutarimai, kuriuos labiausiai turėjome įgyvendinti, kai buvome išteisinti. Mūsų organizacinė sąranka buvo paruošta. Mūsų veiksmų planas buvo parengtas iki smulkmenų. Visų dalis buvo nustatyta. Laikraštis, kuris būtų paleistas, vadinsis Generatia Noua („Naujoji karta“), o visa mūsų organizacija vadinsis Archangelul Mihail („Arkangelas Mykolas“). Visose mūsų vėliavose turėtų būti Šv. Arkangelo Mykolo atvaizdas iš Vacaresti kalėjimo bažnyčios.

Ši organizacija, mūsų nuomone, visos jaunosios kartos, būtų LA, NC politinės organizacijos jaunimo skyrius, kurio tikslas būtų šio jaunimo ugdymas.
Mums ši programa, sumanyta tarp Vacaresti kalėjimo sienų, buvo naujo gyvenimo pradžia. tai buvo kažkas išbaigto įkvėpimo, organizavimo ir veiksmų plano atžvilgiu, skirtingai nuo nieko, apie ką anksčiau galvojome. Tai buvo naujo pasaulio pradžia, pamatas, ant kurio galėtume remtis ilgus metus.

Kai išeiname iš kalėjimo, turėtume eiti į visus universitetų centrus ir pasidalyti savo sprendimais su studentais, parodydami jiems, kad gatvės demonstracijos ir susirėmimai nebėra jokios priežasties egzistuoti mūsų naujojo plano akivaizdoje. Mes vis dar laikomės savo praeities posakių, neneigdami jų kaip savo,

Machine Translated by Google

nesigėdykite jų. Bet tavo laikas baigėsi. Dabar mes visi turime atlikti didelę organizacinę užduotį, kuri atneš mums pergalę.

VENGIMAS IŠDAVYBĖS IR TEISMO

Matėme Motą susimąsčiusią. Jis nuolat mums sakydavo, kad išėję mes negalėsime padaryti jokios pažangos, nebent nubaustume išdaviką. Visada buvo išdavystė, kuri pakirto tautos stiprybę, bet mes, rumunai, niekada nenukreipėme ginklų prieš išdavikus; štai kodėl išdavystė įsigalėjo ir išdavikų daugėjo visose gyvenimo srityse; štai kodėl Rumunijos viešasis gyvenimas buvo ne kas kita, kaip nuolatinė žmonių išdavystė. Jei neišspręstume šios išdavystės problemos, mūsų darbas būtų pažeistas.

Naktį prieš prasidedant teismo procesui buvome labai susijaudinę.
Pagaliau mūsų likimas turėjo būti sprendžiamas. Ryte buvome nuvesti į biurą, kad mūsų šeimos galėtų mus pamatyti. Corneliu Georgescu tėvai buvo iš Poiana Sibiului.
Netrukus įėjo Vernichescu. Mota paėmė jį už rankos, lyg norėtų jam ką nors pasakyti, ir jiedu nuėjo į netoliese esantį kambarį. Po kelių minučių išgirdome septynis šūvius ir riksmus. Išeiname į salę.
Mota nušovė Vemichescu, kad nubaustų jį už išdavystę.

Šokau į Motos pusę, kad apginčiau jį, nes jį apsupo policija ir jam grasinantys pareigūnai. Kai šurmulys nurimo, mus tuoj pat išvežė ir paguldė į atskiras kameras. Pro mažus langus matėme, kaip Vernichescu buvo išvežtas iš palatos neštuvais pakeliui į ligoninę.

Kamerose visi pradėjome švilpti „Krikščionys Didžiosios Rumunijos studentai“, mūsų kovos himnas, lydėti jį, kol jis dingo pro kalėjimo vartus.
Po dviejų valandų atvyko tyrimo teisėjas Papadopolis. Jis vedė mus po vieną, kad pasirodytume prieš jį. Mes visi su Mota bendradarbiavome.

Kitą dieną, pernakvoję ant cementinių grindų, buvome nuvežti į teismą. Mūsų padėtis dabar buvo labai rimta, bet mes, Teismo rūsyje, visą laiką dainavome savo kovos dainas.

Teismas turėjo prasidėti pirmą valandą. Nuo 10 val. tūkstančiai studentų ir piliečių rinkosi prie Teismo. Apie vidurdienį suvaldyti minios buvo iškviesti visi sostinės pulkai. Vieną valandą mus nuvedė į Asyžų teismą. Pirmininkavo p.

Davidoglu, o rėmėjas buvo ponas Racoviccanu. Gynybos suole sėdėjo profesoriai Paulescu, Paulas Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum ir kt. Surinkus daugybę prisiekusiųjų, galutinis orderis buvo perskaitytas tylint. Mes klausomės. Supratome, kad mūsų likimas sprendžiamas. Tada atėjo mūsų eilė kalbėti. Prasidėjo tardymas. Pripažįstame viską, išskyrus galutinį sprendimą. Mes nenustatome datos, bet parodome priežastis, paskatinusias imtis šio veiksmo. Rodome žydų problemos grėsmę ir kaltiname politikus korupcija ir tautos išdavyste. Nepaisant daugelio pirmininkaujančio pareigūno trukdžių, mes tęsėme savo liudijimą iki galo.

Po to prokuroras pateikė griežtą, dažnai nesąžiningą ir įtikinamą kaltinimą.
Jautėme, kad pusiausvyra pakrypo jūsų naudai. Tačiau kaltinimo sėkmė buvo trumpalaikė.
Profesorius Paulescu perskaitė jo pareiškimą bažnytinėje tyloje, kurią primetė jo didžiulis prestižas ir šventoji asmenybė: Tai buvo trumpas pareiškimas, bet prokurorui, kuris atrodė sugėdintas savo fotelyje, buvo niokojantis pareiškimas.

Buvo padaryta įduba; jau buvo 20 val. Lauke minios laukė vis gausesnis būrys. Puikiai kalbėjo Nelu Ionescu, Tache Policrat ir kiti, o pabaigoje Paulas Iliescu. Šiuo metu jau buvo 5 valanda ryto. Prokuroras nauju kaltinimu bandė susigrąžinti pareigas ir užkariauti Teismą.

Mūsų teisininkai jam atsakė. 6 valandą ištarėme paskutinį žodį. Tada mus išvedė. Prisiekusieji pradėjo svarstymą. Laukėme daugiau nei pusvalandį, tai atrodė kaip pusmetis. Kiek vėliau išgirstame „Hurra“. Pareigūnas atnešė mums žinią: „Esate išteisintas!

Tada mus grąžino į teismo salę, kur mums buvo perskaitytas išteisinamasis nuosprendis. Lauke žmonės vis dar laukė. Žinodami, kad buvome

Machine Translated by Google

išteisinti, jie pradėjo dainuoti „Hurra“. Buvome susodinti į automobilį, kuris nepažįstamomis gatvėmis nuvežė atgal į Vacaresti

įprastų atleidimo formalumų atlikimas. Mes renkame savo daiktus ir ikonas, pasiruošę palikti tą kapą su ilgomis neramumų ir kančių naktimis. Bet vargšė Mota turėjo likti, kas žino kiek, nuo šiol kentėti viena. Atsisveikiname su juo. Apkabinome jį su ašaromis akyse ir nuo jo atsiskyrėme išgyvenę gilų skausmą. Mes užsibrėžėme būti laisvi; jis vėl įėjo į savo kamerą vienutėje. O, kiek dar savaičių jam teks gulėti vienam tame cemente!

Vos išvažiavę, pirmas dalykas, kurį padarėme, buvo nuvykti į Danuleseu ir Dragos, prašyti jų šeimų atleidimo už sukeltas bėdas ir padėkoti už rūpestį mumis mūsų įkalinimo metu.
Tada išvažiavome į savo namus, kur mūsų laukė mamos ir visa šeima, besidžiaugdami ašarų pilnomis akimis.

Machine Translated by Google

IASI

Jasyje manęs nekantriai laukė jaunesnieji bendražygiai. Daugiau ten nesutikau nė vieno savo klasės draugo; nuo praėjusio rudens jie visi pasklido po gimtuosius miestus. Nunešiau savo ikoną į Šv. Spiridono bažnyčią, kur įdėjau ją altoriaus viduje. Vienas po kito susiradau visus savo draugus ir džiaugėmės vėl pamatę vienas kitą. Bet mūsų džiaugsmas truko neilgai, nes man su dviem seserimis ir maždaug dešimčia studentų vaikštinėjant Lapusneanu gatve, policija mus iššoko iš žydro dangaus, daužė guminėmis lazdomis į galvą ir užpakaliais. . savo šautuvų.

Taip išprovokuoti ir be jokios priežasties pataikyti Jasyje, kur matėme tiek daug kovų? Jasyje, kur 1919, 1920 ir 1922 m. universitete nugalėjome žydų komunizmą? Jasyje, kur mes įdėjome į jų vietą ir ilgus metus sulaikėme judaizmą ir jo spaudą? Nukentėjo mano paties namuose?

Tada atsisukau norėdamas atsakyti. Atrodė, kad pasipiktinimas man suteikė liūto jėgų ir būčiau galėjęs užimti visas policijos pajėgas, bet draugai studentai prikibo prie manęs, kai kurie prie rankų, kiti prie kojų. kaip šis, gavau kelis papildomus smūgius šautuvo buožėmis. Pašaliniai ėmė šnibždėti ir šaukti policiją. Grįžau namo nuliūdęs, įsiutęs dėl to, kas mane laikė. Bet jie man sakydavo.

„Jie turi įsakymą jus provokuoti, jei keršijate, šaudyti ir atsikratyti tavęs“. Po pietų kartu su Garneata ir Radu Mironovičiais nuėjau į studentų bendrabutį, kur dideliame kambaryje buvo susirinkę studentų vadovai. Jie mums papasakojo, kaip per šešis mėnesius nesimatėme, jie kovojo ir kiek tai užtruko; kaip jie grįžo į klasę ir kaip susitvarkė situaciją, kad nebūtų pažeminti; kaip lapkričio 1 d., atidarymo dieną, visų mokinių ir mokytojų akivaizdoje auditorijoje vyko religinės apeigos ir ką tuomet pasakė mokinys Lazarescu: „Grįžtame į pamokas, bet ne dabar. memorandumą mūsų profesoriams ir universiteto Senatui, laukiant patenkinamo atsakymo.

“

Tada jis papasakojo, kaip buvo pristatytas šis memorandumas ir kaip universiteto profesoriai, vadovaujami prokanclerio Bacaloglu, pripažino daugumą memorandumo punktų. Lapkričio 6 dieną mokiniai atnaujino pamokas. Mokytojai žinojo, kaip išvengti nesąžiningo mokinių, ištisus metus kovojusių už savo įsitikinimus, pažeminimo.

Toliau jie papasakojo, kaip Marzescu, vidaus reikalų ministras, į policijos prefektą įdarbino savo žmogų, suteikdamas jam laisvę sutriuškinti studentų judėjimą ir nacionalinį judėjimą Iasyje; kaip šis žmogus, padedamas visų policijos pajėgų, įsitraukė į šį darbą.

Kadangi mokiniai grįžo į pamokas ir buvo atkurta tyla, o nežinodamas, kaip pelnyti laurus ir gauti atlyginimą, jis pradėjo juos erzinti.
Jie taip pat papasakojo, kaip gruodžio 10 d. studentes, vykstančias į katedrą, pasitiko girti policijos pareigūnai, kurie jas mušė guminėmis lazdomis, sugriebė už plaukų – mokytojų akivaizdoje – ir tempė per purvą. kelyje; kaip vienas po kito buvo sumušti mokiniai; kaip gruodžio 10 d. studentas Gheorghe Manoliu, choro vadovas, buvo sumuštas lazdomis į kulkšnis ir po to suimtas; kaip jis, policijos laikomas didelio vargo būsenoje,

susirgo gelta ir mirė ligoninėje.
Iasi mokiniams šiuos šešis mėnesius buvo sunku.

Mes, savo ruožtu, papasakojome apie savo vargus, primindami, kad mūsų pareiga buvo ištraukti Motą iš kalėjimo. pabaigoje pateikėme ataskaitą apie savo ateities planus.

Kaip turėtume organizuoti visą savo kartą, auklėti ir auklėti didvyriška dvasia; kaip turėtume izoliuoti politinę sistemą, kad joks jaunuolis niekada nepatektų į jos gretas ir kaip jį būtų galima nugalėti ir kaip LANC su profesoriumi
Cuza galėjo įeiti; kaip tik per nacionalistinę valdžią, mūsų išraiška
Rumunų sąžinė, stiprybė ir sveikata, problema

Machine Translated by Google

Judaizmas gali būti išspręstas imantis teisinių veiksmų rumunų elementui apsaugoti ir sustabdyti žydų invaziją. Kadangi mūsų karta turi didžiulę ir šventą misiją tai atgaivinti

sąmonė, ši jėga ir šis gyvybingumas. Kad mes, „vakarestiečiai“, nusprendėme visi atvykti į Jasį ir įkurti čia šio veiksmo centrą, kurį globosime šventajam arkangelui Mykolui. Mūsų bendražygiai išgirdo ir su dideliu džiaugsmu priėmė mūsų ateities planus. Po susitikimo aplankėme profesorius Cuza, Gavanescul, Sumuleanu ir kt., pasidalinome mintimis ir su jais.

Machine Translated by Google

PUIKIŲJŲ METŲ

BANDYMAI GALI
1924 – 1925 GEGUŽĖ

KRIKŠČIONIŲ KULTŪROS NAMAI

Mūsų susirinkimai, atsižvelgiant į planą, kurio stengėmės laikytis, vyko sunkiai, nes neturėjome savo vietos. Visi būdami neturtingi, negalėjome sau leisti išsinuomoti bent dviejų kambarių, kad galėtume pradėti organizuoti jaunimą. Atsiduriame ponioje ghicoje po karo likusiose medinėse kareivinėse. Vieną dieną nusprendėme pasistatyti namą su keliais kambariais.

Bet kaip turėtume tai padaryti? 1924 m. gegužės 6 d. subūriau apie 60 jaunuolių, kolegijų ir aukštųjų mokyklų studentų (pirmosios Jasyje įkurtos Kryžiaus brolijos* narių). Taip ir kalbėjausi su jais: "Brangūs bendražygiai, kiek ilgai liesime prakaitą rengdami susirinkimus šiose kareivinėse? Iki šiol rumunų studentai turėjo teisę susitikti savo universiteto pastatuose. Tačiau buvome išvaryti.

Machine Translated by Google

Iki vakar turėjome teisę susitikti savo dotacijos gavėjuose. Mus irgi iš čia išvarė. Šiandien atsidūrėme apgriuvusiose kareivinėse, kur lyja. Visuose miestuose studentai sulaukia pagalbos kilniuose užsiėmimuose.
Čia mums niekas nepadeda, nes mus supantys gyventojai susideda iš daugybės priešų žydų ir politikų, neturinčių jausmų. Mūsų rumunai yra nustumti į miestų pakraščius, kur gyvena juodame varge. Mes vieni. Jėgos nulemti mums kitą likimą, dabar kaip rytoj, rasime tik savyje.

Turime priprasti prie šios minties, kad tarp Dievo ir mūsų nėra, kas mums padėtų.
"Todėl

nėra kito sprendimo, kaip savo rankomis pasistatyti namą, kurio mums reikia. Tiesa, nė vienas iš mūsų nestatė namų ir nemūrijo plytų. Suprantu, kad pirmiausia reikia drąsos palaužti mentalitetą, kuriame augome, mentalitetas, dėl kurio jauną intelektualą, antrą dieną tapusį studentu, gėdijasi gatvėje neštis paketą, reikia drąsos ir valios pradėti nuo nulio, malti, kad išrauti kliūtis ir įveikti sunkumus.

Olimpiu Lascar, mažas statybininkas su didele širdimi, turėjęs namą Ungheni prie Pruth upės, paskatino mane įgyvendinti savo idėją, sakydamas: „Ponai, siūlau jums atvykti ir padaryti plytų Ungheni, kur aš turiu žemės. kad išvažiuosiu, tegul pasilieka. Taip pat atiduodu tavo namą.

Priimame jūsų pasiūlymą. Bet mes neturėjome pinigų sumokėti už bilietą į Ungheni. Mums reikėjo apie 300 lejų maždaug 20 žmonių. Šiuos pinigus mums taip pat padovanojo Olimpiu Lascar.
*
„Irmandades da Cruz“ yra „lizdai“, į kuriuos vidurinėse mokyklose susirenka jaunieji „kryžiaus broliai“. Taip pat žiūrėkite skyrių "Ankstyvoji organizacijos pradžia" skyriuje "Arkangelo Mykolo legionas" p.244; taip pat žr. išnašą 248 p. (Tr.)

PIRMOJI DARBO STOVYKLA 1924 05 08

Gegužės 8 dieną išvažiavome į Ungheni, vieni traukiniu, kiti pėsčiomis. Mūsų buvo 26. Neturėjome nieko: nei kastuvų, nei jokių įrankių, nei pinigų, nei maisto. Mūsų laukęs Lascaras mus pasitiko.
"Sveiki, ponai! Turgaus miestelis Ungheni kaip avilys pilnas žydų. Galbūt, matydami jus, jie elgiasi mažiau įžūliai.
Mes, krikščionys, tik nedaugelis, bijome jų.
"Pagaliau suformavome kelias

delegacijas vykti į krikščionių namus, bandydami pasiskolinti kastuvų, kastuvų ir kitų reikalingų įrankių. Kitą dieną nuvykome į žemės sklypą ant Pruth upės kranto. Vietinis kunigas sakė malda už mus.Daugiau savaitę dirbome, kad pasiektume gerą dirvą, nes nepasisekė, kad daugiau ar mažiau tiek metų miesto gyventojai išmetė ten savo šiukšles, kai kur susidarė beveik dviejų metrų storio sluoksnis. Su malonumu prisimenu seną Chiroską, pradėjome dirbti su moliu ir statyti plytas. Buvome suskirstyti į penkias komandas, kurių kiekviena pagamindavo po 500 plytų per dieną, iš viso per dieną pasiekdavome 3000 plytų.

Vėliau, kai mūsų skaičius išaugo, uždirbome dar daugiau, dirbome nuo 4 ryto iki nakties.
Didelė problema buvo

Maistas. Iš pradžių mums padėjo Ungheni žmonės; vėliau bakalėjos mums buvo siunčiamos ir iš Iasio. Mūsų buvę mokytojai, Cuza ir Sumuleanu, žiūrėjo į mūsų įsipareigojimą šiek tiek įtariai. Jie manė, kad tai vaikiška, manė, kad mums nepavyks. Tačiau po kurio laiko jie pradėjo vertinti mūsų pastangas ir net mums padėjo.

Machine Translated by Google

Kai Corneliu Georgescu paliko Klužo universitetą, kur buvo baigęs farmacijos metus, ir atvyko į Jasį, susitarę su kitais, perdavėme keramikai 17 000 lėjų, paaukotų mums kalinant Vacarestyje ir kurias jis pasiliko. mums. Tačiau kadangi maitinimosi problema buvo rimta, ponia Ghica paskolino mums dviejų arų sklypą, kurį apsodino kitos studentų komandos, kad užsiaugintume reikiamas daržoves Ungheni mieste. Dabar mūsų darbas buvo dviejose vietose: viena studentų grupė dirbo Ungheni, kita Iasi sode, keisdavosi kas tris ar keturias dienas. Pirmieji mūsų lauko darbai sukėlė perversmą to meto mąstyme. Visi iš visur – ir valstiečiai, ir darbininkai, ir ne mažiau inteligentai atvyko mūsų stebėti, kupini smalsumo. Šie žmonės buvo įpratę matyti dailiai apsirengusius mokinius vaikščiojančius Lapusnėnų gatvėje arba laisvu laiku prie alaus prie stalų dainuojančius džiaugsmo dainas.

Dabar jie matė, kaip jie apdirbo molį kojomis, purvinomis iki juosmens; upės vandens traukimas kibirais iš Pruth upės; pasilenkęs per kastuvą saulės kaitroje.
Šie žmonės buvo liudininkais, kaip žlugo iki šiol vyravusi samprata, būtent, kad intelektualui gėda dirbti rankomis, ypač sunkius darbus, anksčiau priskirtus vergams ar niekingoms klasėms. Pirmieji kaimo vertę šiuo požiūriu suprato būtent nuolankiųjų klasių nariai. Valstiečiai ir darbininkai, socialiai atskirti nuo kitų kategorijų, drovūs, nes jų darbas nebuvo vertinamas, veiduose rodė savo žavesį, iš pirmo žvilgsnio įžvelgdami dėkingumą už alinantį darbą ir pagarbą jiems. Jie jautėsi pagerbti ir galbūt įsivaizdavo geresnes dienas sau ir savo vaikams ateityje.

Todėl iš to, ką turėjo, kasdien su džiaugsmu atnešdavo mums maisto.
Studentiškas gyvenimas prabėgo ramiai. Gatvės demonstracijų ir incidentų nebebuvo.
Dirbome pilni džiaugsmo, vilties, galvodami, kad greitai turėsime: nuosavą namą,

NAUJAS KVĖPAVIMAS

Vieną dieną mano tėvas nuvyko į Iasi ir aš jį ten sutikau. Apie 22 valandą važiavau namo. Sąjungos aikštėje išgirdau triukšmą restorane ir sustojau pažiūrėti, kas vyksta. Du studentai, Barlado broliai Tutoveanu, susikivirčijo su profesoriumi Constantinescu-Iasi. Į įvykio vietą atvyko policijos prefektas, surakinęs mokiniams antrankius ir sumušęs nuvežė į policijos komisariatą. Aš, nieko nesakęs, tiesiog liūdnai stebėjau šią sceną. Tada pastebėjau, kad komisaras Closas, lydimas 3 ar 4 policininkų, artėja prie manęs. Per du žingsnius nuo manęs jis sušuko: „Ką tu veiki gatvėje šią valandą, nieko gero?

Suglumusi tik pažvelgiau į jį. Kadangi jis mane pažinojo tiek metų, neįsivaizdavau, kad jis taip į mane kreipsis. Maniau, kad jis mane paėmė už ką nors kitą. Bet jaučiausi sugriebta už kaklo ir atstumta. Paskui vėl: "Ar tu jau spoksai į mane? Tramp... sukčius!"

Aš nieko nesakiau, bet stovėjau ant žemės ir žiūrėjau į juos. Taigi, smūgis po smūgio, keturių policininkų pastūmėtas, Smimove buvau „nuneštas“ daugiau nei 30 metrų į kampą.
Čia aš nusiėmiau kepurę, pasveikinau juos ir pasakiau: „Ačiū, ponai“.

Giliai įskaudintas, sugniuždytas skausmo ir gėdos, grįžau namo praleisti tą naktį kankindamasis. tai buvo antras kartas mano gyvenime, kai nukentėjau, abu kartus per tą patį mėnesį. Aš susivaldžiau. Tačiau jums, viso pasaulio engėjai, trūksta savitvardos galios. Tas, kuris valdo save, vieną dieną siaubingai sprogs. Kitą dieną papasakojau tėčiui, kas man atsitiko. „Palik jį ramybėje“, – pasakė jis. "Nieko nedaryti. Du antausiai tokiam žmogui tik sutepa rankas. Ateis laikas jų teisingumui, būkite tikri. Jie tikriausiai pasmerkti

Machine Translated by Google

erzinti tave. Bet jūs turite kontroliuoti save ir stengtis daugiau neišeiti vienas.

Paklausiau tavo patarimo, bet panašu, kad sumuštas ir nekeršijantis vyras jau nebėra vyras. Jis jaučia gėdą, gėdą. Šią negarbę nešiojau kaip didelį akmenį širdyje. Tačiau blogiausia dar ateis po kelių dienų.

SUTRAUKTA PUČIŲ SODE

Visas sodas buvo nuniokotas. Atvažiavome iš Ungheni dėti pomidorų. Gegužės 31 d., 5 val., 50 mokinių buvo pasiruošę pradėti darbą.

Vis dar besiformuojant, kai baigėme skambutį, sodo gale pastebėjau kelis kareivius. Tada daugiau nei 200 jų nešini ginklais įsiveržė į kiemą.

Jie mus apsupo. Aš pasakiau berniukams:

„Visi stovėkite vietoje. Nereaguokite“.

Tą pačią akimirką kaip juodas debesis pamačiau aplink vartus apie 40 vyrų grupę, bėgančią staigiai su revolveriais rankose, šaukiančias ir keikiamas.

Tai buvo meras Manciu ir jo policija. Jie greitai buvo mūsų pusėje. Du komisarai ir policijos viršininkas pridėjo man tris ginklo vamzdžius į kaktą. Jie žiūrėjo į mane krauju pasruvusiomis akimis, keikdamiesi. Manciu šaukė: "Riškink rankas už nugaros!"

Jis mane trenkė. Dar du puolė į mane, patraukė diržą ir stipriai surišo rankas. Tada smūgis iš užpakalio sugavo mane į dešinį smakrą. Kitas, Vasiliu Voinea, priėjo ir sušnibždėjo man į ausį:

"Prieš išaušus mes jus nužudysime! Nepergyvensite, kad išvarytumėte žydus!"

Jis mane keikė ir spardė; tada man į veidą pasipylė smūgiai ir kai kurie spjaudė į veidą.

Visas mūsų frontas, dabar užblokuotas tarp šautuvų ir revolverių, stovėjo nejudėdamas ir bejėgiškai spoksojo man į pagalbą.

Dona Ghica nusileido ir reikalavo: „Ką tai reiškia, pone mere?

Ir jis atsakė:

– Aš ir tave sulaikysiu!

Šiek tiek į šoną pamačiau įvykio liudininką Buzea prokurorą. Ginklai rankose, sulaikytieji buvo apieškoti. Kiekvienas, kuris pajudėjo, buvo partrenktas ir pargriautas ant žemės. Po to, apsuptas aštuonių žandarų su pritvirtintais durtuvais, jie mane paliko 10 jardų priekyje; prie kitų taip pat buvo 200 žandarų. Ir jie mus išsivežė. Aš buvau priekyje, rankos surištos už nugaros, mano veidas spjaudytas, paskui kiti. Taigi buvome palydėti Carol gatve, prieš universitetą, Lapusneanu gatvėje, Sąjungos aikštėje, Cuza-Vodoje, į Policijos prefektūrą.

Meras ir jo pareigūnai vaikščiojo šaligatviais trindami rankas. Žydai, džiūgaujantys prieš savo parduotuves, juos pagarbiai sveikino.

Aš, liūdnas, vos mačiau prieš akis, jaučiau, kad nuo šiol viskas baigta.

Keli pro šalį einantys gimnazistai sustojo ir palenkė man kepuraites. Jie buvo nedelsiant areštuoti, su jais buvo netinkamai elgiamasi ir jie buvo apgyvendinti kartu su likusia JAV dalimi. Po to, kai daugiau nei kilometrą miesto viduryje prieš žydus buvome pažeminti, buvome nuvežti į policijos prefektūrą. Jie įmetė mane surištą tokį, koks buvau, į nešvarią trobelę; kiti buvo laikomi kieme.

VIRŠUTE, MERŲ BIURĖJE

Jaunieji kaliniai vienas po kito buvo nuvežti į meriją apklausai. Meras sėdėjo prie savo stalo, o kiti tardytojai, daugiau nei 30, sėdėjo aplink jį kėdėse. – Ką tau pasakė Codreanu? jis pareikalavo.

Machine Translated by Google

„Jis mums nieko nesakė, pone mere“, – atsakė studentas ar jaunas kolegijos studentas. – Dabar tu paskelbsi viską, ką jis tau pasakė!

Tardytojui buvo nuauti batai, o kulkšnys surištos grandinėmis. Tarp jų buvo įsmeigtas ginklas ir jis buvo pakeltas aukštyn kojomis, ginklą ant jo pečių laikė du kareiviai.
Mančiu, be palto, jaučio sausgysle ėmė daužyti nukentėjusiojo pėdų padus. Vargšai vaikai, nuleidę galvas, taip sumušti ant kojų, negalėdami pakęsti skausmo, pradėjo rėkti.

Suprasdami, kad susidūrė su tais pakalikai-komisarais, kurie įnirtingai tyčiojosi iš pasibaisėtino paveikslo, kuriame rumunų tautos vaikus kankino kai kurie niekšai, kuriems užmokėjo priešas, toli nuo širdies, kuri galėtų dėl jų verkti ir įsikišti jų vardu. sušuko :

"Padėkite!"

Tada komisaras Vasiliu nuleido galvas į vandens kibirus, kad lauke nesigirdėtų jų skausmo ir nevilties šūksniai. Kai galiausiai skausmas tapo nepakeliamas ir jie pajuto, kad jų kūnas nebeištveria, jie rėkė, kad viską pripažins.
Prefektas nuėjo prie savo stalo, laukdamas jo prisipažinimo, o aukos, laisvomis kojomis, apsvaigusios apsidairė. Tada jie apsipylė ašaromis, krisdami ant kelių prieš merą: „Atleiskite, pone, bet mes nežinome, ką pareikšti“.

"Ne? Nenori? Pakelk jį dar kartą!" jis įsakė savo komisarams ir žandarams.
Ir kiekvienas vargšas vaikas sušalusia širdimi stebėjo, kaip iš naujo prasideda pasiruošimas jo agonijai. Vėl pakelta aukštyn kojomis ant ginklo, vėl sumušta į kojas. Vėl jie vienas po kito pajuto, kaip mero smūgiai krenta jiems ant kojų. Jos pėdos buvo kruvinos, juodos kaip juodmedis, ištinusios taip, kad negalėjo avėti batų. Tarp nukankintųjų buvo: dabartinio Ilfovo apygardos prokuroro sūnus Dimitriu; Majoro Ambrozie sūnus su lūžiu ausies būgneliu, vėliau tapęs tos pačios policijos prefektūros komisaru.

Taip sumušti jie buvo nunešti į atskirą slaptą kambarį.
Apie 9 valandą man paskambino. Dar surištomis ir narkozinėmis rankomis mane palydėjo į meriją du žandarai. Ten jis sėdėjo už stalo, o aplink jį sėdėjo daugiau nei 30 vyrų, komisarų, pagalbinių komisarų ir agentų. Pažvelgiau jai į akis.
Galbūt tarp jų rasiu gailestingą širdį. Bet aš neradau nieko, išskyrus bendrą pasitenkinimą; Visi šypsojosi: Botezas, apsaugos viršininkas, Dimitriu, direktorius

prefektūra,

Komisijos narys Vasiliu, Closas ir kiti. Meras išėmė popieriaus lapą. Užsirašiau savo vardą, tada:

– Koks tiksliai tavo vardas?
„Aš esu Corneliu Codreanu, teisės mokslų daktaras ir advokatas toje pačioje advokatūroje kaip ir jūs.
— Nuleiskite jį!
Trys asmenys, vergiški niekšai, puolė į mane ir pargriovė mane priešais savo stalą. — Nuauk jam batus!
Jie juos nusiavė, po vieną žmogų
kiekvienam batui. — Uždėkite jam grandines!

Jie surakino man kojas
grandinėmis. Aš
jiems pasakiau: „Viešpatie

Meras, dabar tu esi stipriausias, gyvenimo ir mirties šeimininkas; bet rytoj, kai išeisiu iš čia, atkeršysiu tau ir tam, kuris mane prakeikė“.

Tuo metu koridoriuje išgirdau triukšmą ir balsus.
Profesorius Cuza atvyko su profesoriumi Sumuleanu ir vaikų tėvais: pulkininku Nadejde, majoru Dumitriu, Butnariu, majoru Ambrozie ir kitais, lydimas prokuroro ir medicinos eksperto profesoriaus Bogdano.

Machine Translated by Google

Meras ir kiti pašoko iš kėdžių ir įėjo į salę. Girdėjau merą sakant.

"Ko tu čia nori? Aš prašau tavęs išeiti!" Tada
pasigirdo profesoriaus Cuzos balsas: "Ką, jūsų
manymu, išsiunčiate? Atėjome pas jus, kad mus išvarytumėte? Atėjome lydimi prokuroro, kaip pranešėjai
prieš jus."
— Žandarai, išmeskite! įsakė meras.

Profesorius Sumuleanu stovėjo prie kambario, kuriame buvo užrakintos aukos, durų ir pasakė.

– Pone prokurore, mes neišeisime iš šio kambario, kol mums nebus atidarytas
šis kambarys. Keli komisijos nariai.
"Šiame kambaryje nėra nieko. Jis tuščias.
Profesorius Sumuleanu: "Tegul dabar
atidaromas šis kambarys!"
Advokatui įsikišus kambarys buvo atidarytas, o šešiems jaunuoliams padėjo tėvai ir nuvežė į Rotušę. Koroneris profesorius Bogdanas juos visus apžiūrėjo ir išdavė medicininės pažymas. Po kelių valandų visi kieme buvę buvo paleisti. Mane sulaikė dar dvi paras, po to buvau nusiųstas pas ikiteisminio tyrimo teisėją.

Jis mane paleido. Aš jam pasakiau:

„Gerbybe, jei teisingumas nebus įvykdytas, aš tai padarysiu pats“.
Grįžau namo, pas mane atėjo profesorius Cuza su Liviu Sadoveanu.

„Girdėjome, kad sakėte, kad norite paimti įstatymą į savo rankas. Nedarykite to.
Apie tai pranešime Vidaus reikalų ministerijai, reikalaudami atlikti tyrimą. Neįmanoma, kad nesulauksime pasitenkinimo“.

ANT RARAU KALNO

Buvau morališkai sugniuždyta. Visi mano planai žlugo. Palikau keramiką ir sodą likimo valiai ir sėdau į pirmąjį traukinį į Campul-Lung Bukovinoje, kur žaliais takais lėtai kopiau į kalną, nešdamasis sielos našta ir vakarykščio pažeminimo. kaip mįslingos kančios dėl ateities. Atrodė, kad neturiu draugo pasaulyje, išskyrus kalną – Rarau su jo atsiskyrėliu. Kai buvau maždaug 4500 pėdų aukštyje, sustojau.

Žiūrėjau į kalnus ir kalvas šimtus mylių, bet joks vaizdas prieš akis negalėjo to pakeisti

šlovės ir pažeminimo įvaizdis, su kuriuo susidūriau kartu su savo bendražygiais; Vis dar girdėjau jos verkimą ir skaudėjo. Darėsi tamsu. Aplink nė gyvos sielos. tik medžiai su grifais rėkia aplink nederlingas uolas.

Su savimi turėjau tik sunkų paltą ir kepalą duonos. Suvalgiau duonos ir išgėriau vandens, tekančio iš uolų. Prisirinkau medžio gabalų, kad pasidarytų sau pastogę, trobelę. Šiame kambaryje gyvenau pusantro mėnesio. Maisto, kurio man reikėjo, piemenys atnešė man iš senojo Pitikaro gardo.

Man buvo paniuręs ir gėdijausi eiti tarp žmonių. Paklausiau savęs: kokias nuodėmes galėjau padaryti, kad Dievas šią nelaimę atsiųs man ant galvos kaip tik dabar, kai buvau pasiruošęs pradėti tokį didingą ir gražų planą? Mota parašiau:

"Nežinau, kas mane kankina; atrodo, aš nesu savimi! Sėkmė mane apleido. Nelaimės jau kurį laiką seka mane žingsnis po žingsnio; kad ir ką pradedu, man nepavyksta. Ir kai sėkmė tau nebetarnauja. mūšyje visi aplinkiniai pradeda tave apleisti. Suburi juos 30 laimėjimų ir užtenka vieno pralaimėjimo, kad jie tave paliktų.

Machine Translated by Google

Mano sielą kamavo abejonės. Buvau kryžkelėje. Mes kovojome už šalies gėrį ir buvome laikomi žmonių priešais. Mus negailestingai smogė valdžia, policija, žandarai, kariuomenė.

Ar turėtume naudoti ir jėgą? Jie yra valstybė; dešimtimis tūkstančių, šimtais tūkstančių. Mes, saujelė jaunuolių, fiziškai išvarginti sunkumų, bado, šalčio, kalėjimo, kokiai jėgai atstovaujame, kad tikėtumėmės nors ir menkos pergalės? Jei pabandytume, būtume sugniuždyti. Ir galų gale, šalis, apsvaiginta nuo žydų spaudos, pasakytų, kad mes išprotėjome. Nenaudoti jėgos ir smurto, kaip jie daro?
Jie provokuoja, kankina jūsų vyrus, išbarsto juos ir žudo. Ar turėtume leisti save nužudyti? Bet savo amziuje mes vis dar nieko nerasom ir net nezinom kodel mus prazude, geriau kad visi isvaziuokim is is šalies. Išeiti ir keiktis; dėl

klajoti po visą pasaulį. Geriau elgetauti šalis po šalies, nei būti taip visiškai pažeminti čia, savo žemėje.

Arba nusileisk nuo šio kalno su ginklu rankoje ir tiksliu teisingumu, kad galėčiau padaryti galą žvėriui, kuris užtveria kelią ir smaugia mūsų tautos gyvybę. Bet kaip bus su mūsų planais vėliau?
Aš mirsiu savo pastangomis arba mirsiu kalėjime; nes negaliu pakęsti įkalinimo režimo. Aš myliu laisvę. Jei jo neturiu, mirsiu. Bet kaip su Mota? Nes toks žingsnis reiškia ir mano kankinystę, ir Motos, kurios išteisinimo galimybės visiškai išnyks. Visa mūsų grupė bus sutriuškinta. Visos mūsų geranoriškos mintys, visi mūsų organizavimo planai bus veltui – nes jie visi būtų čia atsidūrę.

,

Šešias savaites ant kalno mane kankino šios mintys, negalėjau rasti sprendimo. Nuo rūpesčių ir kančios man ėmė skaudėti krūtinę ir pajutau, kaip silpnėja mano jėgos.

Buvau veržlus žmogus, kuris niekada niekam nepasidavė. Buvau tikras savimi ir pasitikėjau savo jėgomis. Kad ir kur eičiau, laimėjau.

Šį kartą dabartiniai sunkumai mane pribloškė! Nusileidau nuo kalno. Palikau visa tai likimo valiai; Neradau jokio sprendimo. Bet nuo to laiko nešiojuosi su savimi revolverį, kurį ketinau panaudoti iš pirmos, menkiausios provokacijos; niekas manęs nenutoltų nuo tos rezoliucijos.
Nuėjau į keramiką. Ten Grigore Ghica, paliktas atsakingas už darbą, savo pareigą įvykdė pavyzdingai. Sandėliuojamų plytų skaičius gerokai išaugo.

Buvo pastatytos dvi naujos krosnys, kurių kiekvienoje talpa po 40 000 plytų.
Tai buvo maždaug liepos 15 d. Vaikinai mane šiltai priėmė. Kieme nieko neįprasto neįvyko.

Tačiau Iasyje radau pokyčių. Policijos komisarus, kurie anksčiau vos avėjo batus, dabar nuo viršaus iki apačios aprengdavo žydai, kurie jautėsi esą absoliučiai šeimininkai. Policijos prefektūra disponavo žydų dovanotu automobiliu.

Jie demonstravo įžūlumą, nematytą nuo 1919 m., per komunistinius judėjimus, kai jie įsivaizdavo save revoliucijos išvakarėse ir kai kiekvienas mažasis žydas Jasyje ar Prute įgavo liaudies komisaro orą.

PASTANGOS PADALYTI MŪSŲ BLOKĄ

Žydų-liberalų valdžia buvo girdėjusi apie mūsų grupę, apie mūsų balsavimą Vacarestyje, supratusi, kad aplink šį bloką studentai susivienys. Niekas gąsdina žydus labiau kaip tobula vienybė kituose: jausmų vienybė judėjime, tautoje.
Todėl jie visada bus už „demokratiją“, kuri turi tik vieną pranašumą, ir tai – už tautos priešą.
Nes demokratija sugriaus žmonių vienybę ir dvasią, kuri, susidūrus su tobula judaizmo vienybe ir solidarumu Rumunijoje ir likusiame pasaulyje, kadaise buvo suskirstyta į demokratines partijas, taip suskaidyta, bus nugalėta.

Machine Translated by Google

Tai pasakytina ir apie studentų judėjimą; Kadangi mes neturėjome tobulos vienybės, žydai rado frakcijas ar lyderius, kuriuos jie galėjo įtikinti masonišku būdu, tai yra, siūlydami jiems visokias idėjas, kurios neturėjo kito tikslo, kaip tik sugriauti mūsų vienybę.

Arba, kadangi mūsų grupė šį kartą pristatė nepajudinamą vienybę su galimybe suburti aplink save visą studentų judėjimą, susidūrėme su begale melo ir kruopščiai pintų intrigų serija, kurios tikslas buvo atskirti Motą nuo manęs ir kitų. .

Žydai tarp mokinių rado silpnų elementų, kurie galėjo būti naudojami kaip nesąmoningi įrankiai. Apsimetę, kad su jais dalijasi didelėmis paslaptimis, žydai pradėjo intrigas, kurios užklupo net mokinių tėvus, kurių dalis tapo aršiausiais vaikų ryšių nutraukimo su šia grupe šalininkais.

Kaip mes sugebėjome atsispirti? Vacaresti padarė tik numatydami mūsų planus. Nuo pat pirmos akimirkos supratome, kad šis klasikinis masonizmo ir judaizmo puolimas bus nukreiptas į mus. Buvome pasiruošę. Taigi, tą akimirką, kai tai prasidėjo, mes pasipriešinome net savo artimiesiems. Kai tik darbe aptikome intrigantą, susirinkome ir pranešėme
visai grupei.

Dabar patariu visoms čia esančioms organizacijoms, atkreipdamas dėmesį į šią sistemą, kuri paprastai naudojama visur. Kad išvengtumėte atakos: 1. Niekada netikėkite šališka informacija, nesvarbu, iš kur ji ateina.
2. Nedelsdami praneškite apie bandymą surengti intrigą atitinkamai grupei, dalyvaujantiems žmonėms ir vadovams. Tokiu būdu galima atremti puolimą.

MANO BETROTA

1924 m. rugpjūčio 10 d. Ungheni keramikos dirbtuvėje, mano bendražygių ir tėvų apsuptyje, mano sužadėtuvės su ponia Elena Ilinoiu, p.
Konstantinas Ilinojus, mašinistas, buvo didelio gerumo ir labai švelnaus sielos žmogus. Po to persikėliau pas juos, kur mane sutiko išskėstomis rankomis, nors jų šeima buvo penki. Ši šeima man buvo nuolatinė atrama kovoje, kurią vedžiau. Tavo rūpestis manimi ir tavo meilė mane palaikė. Rugsėjo 13 dieną nuėjau į Husi namus, kur tėvų namuose atšventiau gimtadienį ir vardą. Man buvo ką tik 25 metai.

Machine Translated by Google

MOTA-VLAD TEISMAS

Motos ir mokinės Leonidos Vlado, įsigijusio revolverį, teismas buvo paskirtas 1924 m. rugsėjo 26 d. Vladas po susišaudymo po kelių dienų atsisuko ir visą laiką kalėjo kartu su Mota.

Išvykau į Bukareštą, kur buvo pradėti svarstymai Assizės teisme. Mota energingai gynė savo tezę, kad už išdavystę reikia bausti. Visuomenė, pavargusi nuo išdavikų, su dideliu susidomėjimu ir entuziazmu sekė teismo eigą.
Motos geste jis įžvelgė veiksmų prieš išdavikus pradžią ir moralinės sveikatos įrodymą. Jo žygdarbis tarsi šviesa nušvito į tamsiąją Rumunijos gyvenimo pusę, kur šimtmetis po šimtmečio buvo nuversti kovotojai už žmonių gėrį.

per išdavystę.
Visi Ajl universitetų studentai surengė didžiules demonstracijas dėl jo išteisinimo. Aplink Bukarešto teismą vėl susirinko tūkstančiai žmonių, kurie norėjo naujo gyvenimo savo šaliai ir reikalavo Motos laisvės.

Auštant populiarus teisingumas paskelbė išteisinamąjį nuosprendį, kuris buvo sutiktas su entuziazmu visoje šalyje. Mota, pamatęs tėvus, išvyko iš Klužo į Iasi, kur pagal mūsų įžadą ir apsigyveno.

APLINK KAS VYKTO SODE

Pažeminimas ir negarbė, kuriuos patyrėme per gegužės 31 d. neteisėtumą, mus sugniuždė morališkai; tapo atvira žaizda, kuri gilėjo

Machine Translated by Google

vis daugiau ir daugiau, ryjančių mūsų gyvenimą ir, regis, priartinančių mus prie kapo.

Pažeminimas, kurį jaučiate, kai jūs ir jūsų yra paniekinami, sukelia gilaus skausmo jausmą, todėl vengiate žmonių, gėdijasi būti matomiems. tau atrodo, kad šis pasaulis tave niekina, juokiasi tau į akis, nes tu nepajėgi apginti jo garbės; kad keliate pavojų pačiai visuomenei, leisdami savo bailumu patikėti, kad engėjas be bausmės gali ją paniekinti ir žaloti pagal savo užgaidas.

Šie skausmai proporcingai didėjo, nes mūsų pastangos gauti teisinę žalą buvo atremtos cinizmu, kuris varė mus į neviltį.
Aukos, pateikusios ieškinius dėl pasitenkinimo, rizikavo būti dar kartą sumuštos policijos, šį kartą tarp pačių teisingumo pretorijų sienų ir net prieš teisėjus. Tačiau galiausiai nuteisti buvo ieškovai. Tai, kas įvyko gegužės 31 d., nebuvo be atgarsių.

Iš laikraščių atkartosiu atgarsį, kurį šis įvykis sukėlė Rumunijos visuomenėje, ir bandymus gauti pasitenkinimą dėl pasipiktinimo.

Universul („Visata“) 1924 m. birželio 8 d. spausdinama tokiu pavadinimu:

IASI POLICIJA

MOKINIUS SUMUŠĖ PREFEKTYVOS POLICIJOS

P. Manciu, Iasi policijos prefektą, įsivaizduojame kaip vieną žinomiausių praėjusio šimtmečio policijos pareigūnų, kurio pavyzdys buvo smurtas ir žiaurumas, pone meras Manciu, nors policijos pareigūnas, turintis vos metų patirtį tokiame universiteto mieste kaip Iasi, pernai universiteto profesorių kongrese pristatė savo anachronistinio policijos smurto sistemą. Jam pavyko sustabdyti universiteto profesorių konferenciją, nes būtent tai jam padiktavo policijos impulsai.

Po to kilę protestai prieš pažeminimus, sukeltus šiai iškiliausiai intelektualų grupei, liko bevaisiai, nes Iasi policijos prefektas turėjo politinį palaikymą tam, ką jis darė.

Ir nuo tada ponas Manciu uoliai tęsė savo policijos metodus, kuriuos ypač demonstravo pastarosiomis dienomis, kai muša, plaka iš troškulio, puola iš uolumo, gudriai nukraujuoja studentus, tada liepia savo pavaldiniams jį mėgdžioti. su tokiu pat žiauriu uolumu.

Kad ir ką darė Iasi mokiniai, jei jie buvo žudikai, jie neturėjo būti sumušti.

Pirmiausia turėjo būti atliktas tyrimas, apie tai informuoti prokuratūrą, juos suimti, galbūt prirakinti grandinėmis, bet ne sumušti.

Ponas meras Manciu, atlikdamas savo pareigas, tikrai privalo laikytis tam tikrų „gyvūnų apsaugos“ taisyklių. Mes netgi tikime, kad jis juos įgyvendina.

„Kitaip tariant, jis rūpinasi, kad arkliai nebūtų mušami, kiaulės nebūtų kankinamos.

Tačiau ponas Manciu, kuris, būdamas studentas, turėjo būti studijavęs baudžiamąją teisę ir turi būti perskaitęs dalį kriminalinės literatūros, kurią jam galėjo rekomenduoti mūsų žymus baudžiamasis Iulianas Teodoreanu, žmogus, skelbęs apie žiaurių sankcijų panaikinimą. viduje

kalėjimus, asmeniškai mušė studentus, kankino, apliejo krauju.
Bet ką daryti, jei sumušti studentai nėra kalti dėl jokio absurdo, kuriuo jie kaltinami? Tai kas? Ar jis savo ruožtu turėtų būti nugalėtas?
Žinoma, reikalingas teisminis tyrimas.
Tačiau reikia ir sankcijos, kad M. Manciu nebūtų įmanoma sustiprinti studentų galvos raumenų. “

B. Cecropide

Machine Translated by Google

Laikraštis tęsiasi 1924 m. birželio 9 d.:

IASI STUDENTAI BUVO NESKELBTINI

Juos erzino policija, kankino be jokios priežasties, žiaurus policijos prefektas.
Manciu reikia atleisti.

Ankstesniame numeryje rašėme apie banditizmą, įvykdytą p.
Manciu, Iasi policijos prefektas, prieš studentus.
Šiandien padauginsime keletą ištraukų iš memorandumo, kurį studentai išsiuntė Vidaus reikalų ministerijai.

Studentai statybininkai Memorandume jie sako: "Mes, krikščionys
studentai iš Iasi universiteto, prieš mėnesį nusprendėme savo pastangomis pastatyti kultūros namus..."

Policijos prefekto provokacijos Vos susirinkus mus
apsupo žandarų kuopa ir visas policijos aparatas, kuriam vadovavo meras Mančius.

Kol mes visi stovėjome vietoje, išskėtę ginklus, jie puolė į mus, pradėjo keiktis ir kuo barbariškiausiu būdu į mus trenkė.
Buvome apieškoti, nes manė, kad ant mūsų ras ginklų, bet pas mus nieko nerasta. Per kratą jie bandė įkišti mūsų kolegos Corneliu Zelea Codreanu į kišenes revolverį ir kai kuriuos popierius, o šis užprotestavo.
Štai kodėl jį sumušė policininkas Manciu, inspektorius Closas, komisaras Vasiliu ir kartu su kitais agentais buvo surištas taip, lyg būtų pats baisiausias vagis. Tas pats nutiko daugeliui mūsų ten buvusių. Mus suėmė, apsupo kariniais kordonais, nuvežė į Policijos prefektūrą. '

Net vaikai gatvėje buvo sumušti „Kelyje sutikome keletą
studentų iš įvairių aukštųjų mokyklų, kurie ėjo link sporto parko treniruotis oinos (Rumunijos beisbolo - Tr.), kaip nurodė jų direktorius. Visi jie buvo suimti ir nuvežti su mumis į policijos komisariatą, žinoma, po to, kai juos sumušė pats pareigūnas Mančius ir kiti pareigūnai, kad visi galėtų žiūrėti. Jie taip pat visą dieną buvo laikomi policijos būstinėje.

Kai kurie iš mūsų buvo mušami, kol apalpome, o tada paleidome; kiti davė parodymus priverstinai, o kai kurie buvo paleisti be jokių pareiškimų“. „Ir pabaigai, Universulas pridūrė:“ Minėti veiksmai negali likti nenubausti.

Policijos prefektas Manciu, kuris pasirodė esąs agentas provokatorius ir kaltas dėl aukšto rango studentų ir berniukų kankinimo Jasyje, turi būti nubaustas už tokius nusikaltimus.

Be kita ko, 1924 m. birželio 10 d. Universul spausdinama:

IASI PAGAL PREFEKTYVOS TERORĄ

POLICIJA „...Pervežti į policijos požemius, šie studentai patyrė baisiausius kankinimus“. Kai kurie iš jų buvo pakabinti aukštyn kojomis, sumušti į padus jautienos gyslele. Studentą Corneliu Codreanu surišo, mušė ir kankino pats policijos prefektas. Jo sveikata sukrėtė. “

„Kiti suimti studentai turi rimtų kūno sužalojimų“.
„Trys šimtai studentų apie minėtus faktus pranešė generaliniam prokurorui, reikalaudami, kad koroneris ištirtų jų kankinamų kolegų sąlygas.

PROFESORIAUS AC CUZA ŽODIS

Machine Translated by Google

1924 m. birželio 1 d. specialiame laikraščio Unirea („Sąjunga“) leidime profesorius AC Cuza paskelbė protingą straipsnį, iš kurio aš ištraukiu: „Tačiau šių nuolatinių žiaurumų ir nesuskaičiuojamų piktnaudžiavimų akivaizdoje be pagrindo – ypač įvykdyta taip, kad Rumunijos studentai nerimavo per terorą – keliami du klausimai: „Ko nori valdžia, kad tokiam miestui kaip Iasis būtų vadovaujamas policininkas?“ Ko nori pats policininkas?

„Ar jie nori, kad dėl šio nuolatinio nusivylimo, kuris, regis, kyla kasdien, būtų sukeltos neapgalvotos reakcijos?

„Ši provokacija yra dar labiau niekinga ir erzina, nes tuo pat metu policininkas Mančiu lankosi žydų asociacijos „Makabi“ susirinkimuose ir neva vedžioja šiuos sportiškai nusiteikusius makabiečius į ekskursijas, po jų balta ir mėlyna vėliava.

„Ir jūs galite pamatyti jį kasdien besiilsintį savo automobilyje – ne tame, kuris kitą dieną važiavo į Ciurea, bet naujame automobilyje, kurį, atrodo, jam nupirko Izraelio Iasi bendruomenė per viešą prenumeratą, tas pats Kahalas, kuris skatina jį spaudoje ir kiekviena proga savo požiūriu prieš krikščionis studentus.

„Protestuodami su didžiausiu pasipiktinimu prieš šį nuolatinį provokuojantį veiksmą, reikalaujame, kad aukštesniosios valdžios įsikištų, kad būtų nutraukta niekina ir pavojinga padėtis, kurios nei Iasi, nei studentai krikščionys nebegali pakęsti.

AC Cuza

PROTESTO SUSIRINKIMAI PRIEŠ MANČIŲ

Birželio 3 ir 5 d

Buvo išsiųstos šios telegramos:

JO Didenybei KARALIUI

„Norėdami susiburti protestuoti prieš policijos Mančių neteisėtumą prieš mūsų mokinius ir vaikus, kurie buvo kasdien mušami ir įžeidinėjami, mus sustabdė policija ir žandarai, nors prokuroras įgaliojo mus.

susitikimas.

„Su pagarba pateikiame savo skundą Jūsų Didenybei ir prašome būti apsaugoti. (po 1200 vardų).

Į MINISTERIJĄ

VIDAUS „Mūsų vaikai buvo paimti iš gatvių, su jais žiauriai elgėsi policijos meras Mančiu. Reikalaujame nedelsiant pradėti tyrimą, po kurio būtų taikomos sankcijos sunkus.

„Sužeisti savo tėvų jausmais, praradę kantrybę, teisingumo tikimės nedelsdami“. ss. 1 mjr. Dumitriu,

mjr. Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olanescu, kapitonas Oarza, Gheorghiu, ir tt

ACTIUNEA ROMANEASCA („ROMĖNŲ VEIKSMAS“)

Pirmieji metai, Nr.2, 1924 lapkričio 15 d

Actiunea Romaneasca savo 1924 m. lapkričio 15 d. leidime, paskelbtame garsaus

Machine Translated by Google

rašytojas daktaras Ion Istrate: „An

Įspūdingas visuomenės protesto susirinkimas įvyko 1924 m. birželio 8 d. Bejan Hall, garbės pirmininku Genui Tamoschi. Manciu elgesį pažymėjo: universiteto profesorius AC Cuza, studentas Grigorescu, atstovaujantis krikščionių studentų amatininkui Arturui Rusui, metalurgui C. Pancu, universiteto profesoriui C. Sumuleanu iš Medicinos mokyklos, kurie įspūdingai apibūdino tai, ką matė policijos nuovadoje: sulaužyta. ausų būgneliai, išsipūtusios mašinos, kruvinos akys, sulaužytos Mančių laukinių jaučio sausgyslių sumuštos rankos ir kojos. Jis pareiškė, kad jei būtų turėjęs sūnų, kurį taip kankino barbaras, kuris vadovavo policijos pajėgoms, jis „neikiam akimirksniu būtų nedvejojęs išsprogdinęs niekšų smegenis“.

Tada kalbėjo majoras 1. Dumitriu, kuris baigdamas pasakė: „Tikiu, kad šalies teisingumas mus tenkins. Priešingu atveju prisiekiu čia prieš jus ir žinosiu, kaip gerbti savo priesaiką, kad padarysiu teisingumą savo grupėms.

„Kalbėjo ir advokatas Bacaloglu, tuometinis amatininkas Cristea, advokatas Nelu Ionescu ir profesorius Ion Zelea Codreanu. Galiausiai buvo balsuota už protesto pasiūlymą, kuriame, viena vertus, buvo prašoma pasiteisinkimo iš Teisingumo ministerijos, o iš kitos pusės – vyriausybė paraginta atleisti Mančių.

NEREIKALINGAS ĮSPĖJIMAS

Tara Noastra („Mūsų šalis“) Nr.24 1924 m. birželio 15 d., žinomas rašytojas Al.O. Teodoreanu paskelbė straipsnį, iš kurio pakartojame paskutines ištraukas:

„Teismas, pakviestas į demonstraciją, visus „suimtus studentus“ pripažįsta nekaltais ir nusprendžia, kad jie turi būti nedelsiant paleisti.
Nepaisant to, studentė Zelea Codreanu yra sulaikyta, ją teisia policijos Manciu, kuris taip pat yra teisininkas, už sąmokslo sudarymą.
Elementariausi teisės žinynai ir sveikas protas mums sako, kad santuokoje, dvikovoje ar sąmoksle vienas žmogus negali susidoroti.
Norint užklijuoti tokią etiketę, kaip nurodyta aukščiau, ją išleidęs asmuo turi būti tam tikros neblaivus, dėl kurio jis matytų bent dvigubai daugiau.
Kitaip tariant, tu negali su juo kalbėtis.
Tačiau visų apšmeižtų Rumunijos gyventojų, iš kurių, niekam nepažeisdami, nedrąsius atstovus parlamente ir spaudoje, vardu mes klausiame vyriausybės, ar, jos nuomone, būtų geriau palikti (neišvengiamą) Manciu bausmę jo valiai. aukos arba geriau to išvengti.

Įgalioti lemiamo teisingumo žodžio, mes nedvejodami įvardijame Iasio sąmokslą kaip klastingą gudravimą...

AO Teodoreanu

UŽTEIKTAS ADMINISTRACINIS TYRIMAS

Dėl daugybės protestų, kilusių dėl šio įvykio, administracijos inspektorius Vararu buvo išsiųstas tirti bylos. Štai atmintinė, kurią jums atsiuntė mjr. Ambrozie:

MEMO

Pone inspektoriau,
vidaus reikalų ministras, norėdamas neabejotinai išsiaiškinti visą tiesą apie mūsų telegrafinį pranešimą apie mūsų vaikų kankinimą, pasiuntė jus ištirti; kaip mes manome, kad norite duoti visą

Machine Translated by Google

susidūrę su šia byla, parengėme šį memorandumą, kuriame pateikiami faktai. Renginys vyko taip: Jasyje ir mokyklos direktoriai, ir mokinių tėvai žinojo, kad mokiniai Ungheni mūrija plytas, kad galėtų pasistatyti savo namą Jasyje, ir kad jie dirba sode. juos disponavo ponia Ghica Rua Carol Kai kurie gimnazistai ir berniukai, vadovaujami studento Corneliu Z. Codreanu, susitikdavo kartą per savaitę, kai būdavo atliekamos darbo užduotys, būtent: 40 mokinių buvo išsiųsta į Ungheni plytų gaminti. o laistyti sodo buvo išsiųsti 20–25 vidurinės mokyklos berniukai.

Policijos prefektas tai žinojo; bet jis manė, kad jis gali sugalvoti ką nors sensacingo, pavyzdžiui, sąmokslą, „ypač tada, kai laikraščiai Jasyje praktiškai yra jo nuosavybė ir dėl to pakliūtų į jo žaidimą. Ne anksčiau pasakyta, nei padaryta. 1924 m. gegužės 31 d., tarp 4:30 ir 5:00 ryto, kai sužinojau, kad apie 65 studentai atvyko dirbti į ponią Ghicą, visos jo policijos pajėgos ir daugybė ginkluotų karių staigiai užpuolė juos dėl sugalvoto „sąmokslo“ rimtumą. Žmogaus protas atsisako suvokti, kas atsitiko, kai vidurinių mokyklų moksleiviai ir berniukai buvo suburti kaip paprasti nusikaltėliai ir vietoje žiauriai sumušti agentų, kariškių ir net paties karininko Manciu.

Po pusvalandžio visi jie, vadovaujami Corrieliu Zelea Codreanu ir gausios palydos, ėjo pagrindine gatve policijos būstinės link; pakeliui jie sutiko kitą gimnazistų grupę, kuri mokytojų nurodymu važiavo į Copou vaidinti Ioiną. Šie, už tai, kad leido sau prabangą pasisveikinti su grandinėmis, buvo nedelsiant suimti, sumušti ir išvežti į policijos komisariatą, kaip pirmųjų bendrininkai.

Atsidūręs ten, meras, nesivargindamas informuoti Valstybės ministeriją apie padėties rimtumą, vienas pradėjo „sui generis“ apklausą; būtent, jis sumušė, netinkamai elgėsi ir kankino šiuos vidurinės mokyklos mokinius ir berniukus, kad priverstų juos pareikšti, kad jie dalyvavo sąmoksle, kad jie pasakytų tai, ką žino. Bet ką jie turėjo pasakyti, kai nieko panašaus nežinojo?

Beveik visi buvo sumušti, bet sunkiausiai sužeisti: 1. Mano sūnus Cezar Ambrozie, Pedagoginės seminarijos studentas, kurį meras asmeniškai plakė su jaučio sausgysle ant galvos, o galų gale už tai, kad nedavė. lauktas atsakymas trenkė į kairę ausį, dėl kurios jam lūžo ausies būgnelis. , buvo

2. Gimnazistas Dumitriu Sprinti, majoro Durnitriu sūnus; jo kojos buvo surakintos grandinėmis, o jis buvo apverstas aukštyn kojomis ir pakabintas nuo šautuvo, kurį laikė srž. Cojocaru ir Cpl. Teodoroiu. Jį meras asmeniškai daužė jaučio sausgysle, kol jis apalpo.

3. Gh vidurinės mokyklos berniukas. Gurguta buvo surišta rankomis ir kojomis. Tada jis buvo paguldytas ant žemės veidu žemyn ir sumuštas jaučio sausgysle, o norint nuslopinti jo riksmus, jam po veidu buvo padėtas puodas su vandeniu, o ten patalpintas pareigūnas įsmeigė jo veidą į vandenį, kai jis garsiausiai rėkė.

Per visus šiuos kankinimus taip pat buvo du žandarai: kapitonas Velčius ir leitenantas. Tomida, kurios, kaip kareivio, orumas, tikimės, netrukdo jiems atskleisti tiesos, nes nebuvo verta būti tokio elgesio liudininku; kariuomenės panaudojimas kankinimui, taip pat karinio ginklo kaip kankinimo įrankio panaudojimas, kai žinoma, koks jo panaudojimas turi būti.

Remiantis vidurinių mokyklų mokinių ir berniukų pranešimais, kol policininkas Manciu dalyvavo šiose operacijose, pro jo biurą praėjo prokurorai Culianu ir Buzea. Tikiu, kad jie pasakys tiesą.

Sumušimai ir kankinimai visiškai nutrūko tik vėliau, kai pirmasis prokuroras Catichi atvyko į policijos būstinę, kaip reikalavo komitetas, kurį sudaro; Profesoriai Cuza ir Sumuleanu, advokatas Bacaloglu, pulkininkas Nadejde ir koroneris Bogdanas, kurie apžiūrėjo vaikus ir ten policijos komisariate teisėtai nustatė sužalojimus, išvardytus prie šio pranešimo pridėtose medicininėse pažymose.

Kaip matote, inspektoriau, iki šiandien mes laikėmės teisinių procedūrų, būtent.
1. Mes paprašėme pirmojo prokuroro ir koronerio nueiti į miesto rotušę patikrinti mokinių žaizdų.
2. Mes pateikėme ieškinį kankintojams 11 apylinkės teisme.

Machine Translated by Google

3. Informuojame prokuratūrą, kuriai buvo išsiųstas ir koronerio pranešimas,

byla perduodama magistratui Lesanu ištirti.
4. Būdami karininkai ir garbingi vyrai, galėjome reikalauti P. Mančiu pasitenkinimo per ginklus, bet jis diskvalifikavo, kai atsisakė susitikti su kapitonu Čiulei dvikovoje. Sąžiningai, tai tiesa.
Maldauju jūsų būti pakankamai gerais ir atsižvelgti į tai, kad tarp įsižeidusių tėvų du iš mūsų esame aukšti pareigūnai, kurie dėl to, kad elgėsi teisėtai, yra demaskuoti, nes iki šiol niekas mūsų netenkino.

Tikime, kad vidaus reikalų ministras suteiks mums visišką pasitenkinimą, pateikdamas merą Mančių prieš teismą už jo nusižengimus, ir įsikiš į Karo ministeriją dėl Mančių, nors nepilnametis atsargos karininkas tyčia kankino savo viršininko vaikus. bendražygiai.

Majoras, (ss) Ambrozie

Tyrimo rezultatai buvo tokie: 1. Meras Manciu
buvo apdovanotas Steaua Romaniei (Rumunijos žvaigžde) vado laipsniu.

2. Visi policijos komisarai, kurie mus kankino, buvo paaukštinti.
3. Padrąsinta šių priemonių, policija pradėjo daugiau persekiojimo prieš mus, šį kartą apėmusį visoje Moldovoje. minkštimas gatvėje ar būstinėje, neturintis niekam atsakyti už savo veiksmus.

Machine Translated by Google

MIRTINGA DIENA

Esant tokiai situacijai, 1924 m. spalio 23 d. atvykau į Iasi 11-os apygardos teismą kaip advokatas kartu su kolega Dumbrava atstovauti Manciu nukankintam studentui Comarzanui.

Meras pasirodė su visa komanda ir ten, plenariniame posėdyje, prieš teisininkus ir pirmininkaujančią teisėją Spiri doneanu, metėsi ant mūsų.
Tokiomis aplinkybėmis, rizikuodamas viskuo, būdamas dvidešimties ginkluotų policininkų, išsitraukiau ginklą ir iššoviau.
Nutaikiau į tą, kuris buvo arčiausiai.
Pirmasis krito Mančiu. Antrasis, inspektorius Closas; trečias, kur kas mažiau kaltas žmogus, komisaras Husanu.

Likusieji dingo.
Netrukus, priešais Teismą, keli tūkst
*
Subleitenantas Manciu buvo 10-ajame kalnų pėstininkų pulke, bet mobilizacijos metu išsisuko nuo pareigų 3-iojo armijos korpuso remonto dirbtuvėse.

Žydai susirinko, rankos ore, pirštai kaip kreivai neapykantos nagai, laukdami, kol išeisiu suplėšys mane į gabalus.
Dešinėje rankoje laikydamas ginklą, kuriame dar buvo likę penki šoviniai, sugriebiau už rankos Iasio advokatą Viktorą Climescu ir paprašiau, kad jis palydėtų mane į teismą.

Išėjome ir ėjome tuo keliu per staugiančią žydų minią, kuri, pamatę ginklą, turėjo gerą nuovoką pasitraukti.

Mane pakeliui sugavo žandarai, atskyrė nuo pono Climescu ir nuvežė į policijos prefektūrą. Čia komisarai pripuolė prie manęs, kad nuginkluotų vienintelio draugo, kurį turėjau per šią gėdą, ginklu. Visas jėgas sukaupiau priešindamasis joms apie penkias minutes. Galų gale aš buvau priblokštas.

Tada jie surakino mano riešus už nugaros ir pastatė tarp keturių kareivių su užtrauktais durtuvais.

Po kurio laiko jie išvedė mane iš to kabineto į kiemo galą ir pastatė priešais aukštą tvorą. Žandarai pasitraukė, palikę mane ten vieną. Įtariau, kad jie nori mane nušauti. Ten išbuvau kelias valandas iki vėlumos ir laukiau, kol mane nušaus. Tačiau šis laukimas manęs nepaveikė. Žinia apie šį tragišką kerštą pasklido žaibišku greičiu.

Pasiekęs studentų bendrabučius sukėlė nemenką sprogimą.
Iš visų kavinių ir bendrabučių studentai pradėjo bėgti gatvėmis Sąjungos aikštės link. Ten jie ilgai demonstravo, dainavo, paskui bandė nuvykti į policijos prefektūrą. Tačiau dabar įvykio vietoje esanti armija sugebėjo juos sustabdyti. Nors ir prirakintas grandinėmis, man buvo malonu girdėti jų dainavimą, nes tai reiškė, kad jie buvo išlaisvinti iš savo tirono.

Dienos pabaigoje mane nuvedė į viršų į tą patį kankinimų biurą, kur dabar už stalo sėdėjo tyrimo teisėjas Lesanu, tas pats žmogus, kuriam skundžiausi prieš keturis mėnesius, reikalaudamas teisingumo. Jis trumpai mane apklausė, po to išdavė orderį mano areštui.

Tada buvau įmestas į ryžių vagoną ir nugabentas į Galatos kalėjimą, esantį ant kalvos virš Iasi, netoli Petre Ise'hiopul pastatyto vienuolyno, MXP-T iš Ten, buvau patalpintas į kambarį su dešimčia kitų kalinių, kur mano grandinės. buvo pašalinti. Kameros draugai davė man puodelį arbatos. Tada atsiguliau miegoti. Kitą dieną mane paguldė į karcerį į kambarį su cementinėmis grindimis, lova iš lentų, be antklodės ar pagalvės; durys buvo užrakintos.
Kambaryje buvo du langai, kurių stiklai iš išorės buvo balti. Nieko nemačiau. Viena siena buvo taip šlapia, kad ja bėgo vanduo. Pirmą dieną tame kambaryje senas vyras iš Matei sargybos man atnešė juodos duonos. Pravėrė duris, įkišo ranką su duona, nes nebuvo įleista. Aš visai nebuvau alkanas. Naktį išsitiesiau ant lentų ir apsirengiau paltu. Aš neturėjau ką padėti po savimi

Machine Translated by Google

galva. Aš pašiurpau.

Išvedė mane ryte dviem minutėms, tada vėl buvau uždarytas. Viena studentė Miluta Popoviči, kuri taip pat buvo įkalinta, dieną sugebėjo priartėti prie mano lango, nuvalyti piršto galiuko dydžio stiklą, kad galėčiau matyti lauką. Tada jis nuėjo ir kai buvo už maždaug 18 metrų, atsargiai pirštais davė man ženklą. Supratau, kad jis naudoja Morzės abėcėlę. Taip sužinojau, kad visi vakarestiečiai vėl buvo areštuoti: Mota, Garneata, Tudose Popescu, Radu Miromovici išgelbėjo Corneliu Georgescu, kurio jie negalėjo suimti. Jie taip pat buvo nuvežti į tą patį kalėjimą ir kartu patalpinti į kambarį. Sužinojau, kad ten buvo nuvežtas ir mano tėvas. Antra naktis buvo daug blogesnė. Man buvo labai šalta ir negalėjau užmigti. Beveik visą naktį praleidau kameroje.

Ryte vėl buvau išvesta į lauką dviem minutėms ir vėl užrakinta; senasis Matei davė man kitą kepalą. Vidurdienį mane surakino antrankiais, pasodino į vežimėlį ir nuvežė į teismą, kad patvirtintų mano arešto orderį. Po šio formalumo buvau nuvežtas atgal į Galatą į tą patį tamsų kambarį. Lauke oras vis prastėjo. Nebuvo karščio, pradėjau drebėti.

Bandžiau šiek tiek pamiegoti ant lentų, bet galėjau snausti tik apie pusvalandį, nes skaudėjo kaulus. Dėl nuo cementinių grindų kylančio šalčio man pradėjo skaudėti inkstus. Supratusi, kad praranda jėgas, apeliavau į savo valią ir gimnastiką.
Visą naktį kas valandą keldavausi mankštintis po dešimt minučių, atkakliai stengdamasis išlaikyti savo jėgas.

Kitą dieną jaučiausi blogai. Mano jėgos akivaizdžiai silpo, nepaisant mano ryžto ir valios.

galia. Kitą naktį šaltis buvo dar didesnis ir mano valia nebeveikė; Jaučiausi palaužtas, prieš akis pamačiau juodą ir apalpęs. Kol egzistavo mano valia, nesijaudinau.
Bet dabar supratau, kad esu gana blogos formos. Aš drebėjau ir negalėjau sustoti. Kokios sunkios buvo tos, regis, nesibaigiančios naktys!

Reklamuotojas atėjo kitą dieną manęs aplankyti. Bandžiau nuslėpti savo formą.
– Kaip čia viskas?
– Labai gerai, pone.
– Ar neturite ką pranešti?
"Ne, nieko."
Taip praleidau trylika dienų; todėl jie užkūrė man nedidelį laužą. Jie man davė patalynę, antklodes ir kai kuriuos kilimėlius, kurie buvo pakabinti ant sienų. Man buvo leista būti lauke vieną valandą per dieną. Vieną dieną pamačiau Motą ir Tudose kiemo gale ir padariau jiems ženklą. Tada sužinojau, kad mano tėvas paleistas; taip pat Liviu Sadoveanu, Ion Sava ir dar vienas studentas, kuris buvo suimtas.

DU STRAIPSNIAI, SUSIJĘ SU MANČIŲ BYLA

Kitą dieną po įvykių Targul-Cucului mieste Cuvantul Iasului („The
„Word of Iasi“) 1924 m. spalio 27 d. paskelbė straipsnį, pasirašytą teisininko, buvusio Teisės studentų asociacijos prezidento Nelu Lonescu, iš kurio cituoju:

„Liberalios žydų spaudos komentarai apie C. Manciu mirtį yra šališki ir nesąžiningi, prasideda šiurkščiu faktų – faktų, kurie buvo tik neišvengiama piktnaudžiavimo ir neteisybės režimo pasekmė – klastojimu, siekiant bet kokia kaina paversti didvyriu žmogumi, kuris buvo tik įrankis, ir kaltinti dėl to kažkokį įsivaizduojamą fašistinį antisemitinį sąmokslą

.

Mokiniams buvo priverstinai neleidžiama įeiti į Katedros melstis; jiems buvo užkirstas kelias kartu valgyti restorane; jie buvo žiauriai sužaloti ir jiems neleidžiama vaikščioti gatvėmis; jiems buvo trukdoma išdrįsti susitikti savo universitete ir savo asociacijos biuruose; buvo užkirstas kelias dirbti

Machine Translated by Google

nuosavas sodas savo reikmėms; buvo sumušti gatvėje, policijos rūsiuose ir viešosiose aikštėse visos policijos pajėgos, nuo žemiausių policijos pareigūnų iki

tas, kuris dar vakar buvo šio miesto policijos prefektas.
Mokiniai, demonstruodami susivaldymą, vertą susižavėjimo ir pasitikėjimo juos gerbiančiu teisingumu, inicijavo eilę ieškinių merui Mančiui ir jo pavaldiniams dėl šiurkštaus žiaurumo, piktnaudžiavimo valdžia ir asmens laisve.

Toks mokinių gestas nebuvo suprastas. Ir, deja, turime pasakyti, kad teisingumas nepateisino lūkesčių, kuriuos jam dėjo ištisos kartos, įkvėptos gryniausio teisėtumo ir tvarkos jausmo.

1923 m. gruodžio 11 d. Carol gatvėje priešais Cel namą Manciu spyrė į nugarą šviesiu paros metu. Velsa – faktas, paskelbtas ir patvirtintas turint kelis liudininkus – jai ne tik nepavyko Mančiu nuteisti I miesto apylinkės teisme, bet ir kaip ieškovė buvo nuteista už šmeižtą, nes teisiamajame posėdyje buvo žinoma. kad per spyrį ji nuvažiavo į Manciu žodžius: 'tai laukinystė'.

1923 m. gruodžio 14 d. naktį teisės studentas Lefteris iš Galačio, įėjęs į viešbutį „Bejan“, kuriame jis gyveno, be jokios priežasties buvo apsuptas policininkų ir žandarų būrio, kuris kartu su Mančiu ir jo nurodymu smogė Bim. pagaliomis, lazdomis, šautuvu, buožėmis, spyriais ir kumščiais, kol be sąmonės, nutemptas į šalutinę gatvę, nukrito ant žemės, numetė ir be jokios pagalbos ten paliko.

Nors Lefteris padavė ieškinį, Manciu buvo atleistas nuo baudžiamosios atsakomybės, jam nereikėjo vesti liudininkų gynyba.

Bet kaip dėl praėjusios vasaros barbariškumo ir žiaurumo, įvykdyto prieš studentus, dirbančius Ghica rezidencijos sode?!
Dvidešimt penki studentai, visą dieną daužyti į padus kaip vagys – tai faktas, kurį patvirtino pirmasis prokuroras ir patologas, dėl įsivaizduojamo sąmokslo, tokio nereikšmingo, kad net neverta tirti.

Ir negana to, kai studentų reikalavimuose pradėti administracinį tyrimą praėjusią vasarą J. Vararu jį atliko, jis buvo labai sukrėstas jo paties patvirtintų piktnaudžiavimų. Tačiau Vararu ataskaita atitinkamai ministerijai lėmė, kad Manciu buvo apdovanotas Steaua Romaniei (Rumunijos žvaigžde).

Tai žmogus, kuris mirė; Žmonės gerai kalba apie mirusiuosius, bet tai netrukdo mums sakyti tiesos.

Mančiu sustabdė susirinkimus; Mančiu sustabdė tuos, kurie norėjo įeiti į katedrą; Manciu mušė studentus gatvėse, policijoje ir viešose aikštėse; jis įžeidinėjo tuos, kurie skundėsi ir grasino jo šalininkams. Mančiu, saugomas virtinių policininkų ir žandarų, su apsėstojo žvėriškumu sumušė suristus ir vaikščiojančius studentus, galinčius jiems grąžinti seilių lietumi ir silpnų pavaldinių smūgiais, tik paniekos ir laikinų žvilgsnių. atsistatydinimas.

Pažvelkite į pareigos vyrą ir įsakymą, kurį šis vyras vykdė!
Visuomenės nuomonė yra Corneliu Codreanu pusėje. Jam patinka jo vyriškas gestas ir, įvertinęs pranašesnį šio gesto motyvą, įspėjantį režimą ir tarnaujantį idėjai, atleidžia jį nuo įprasto kaltinimo dėl tokio poelgio, visiškai pateisindamas jį ir, tiesą sakant, viešoji nuomonė tam pritaria.

Asmeniškai aš sveikinu herojišką Corneliu Codreanu gestą, kuris ir vėl išlieka bekompromisis garbės klausimais ir ryžtingas, kai kalbama apie orumą. “

Po kelių dienų 1924 m. spalio mėn. pasirodė laikraštis Unirea ("Sąjunga").
Profesoriaus Cuzos straipsnis:

Machine Translated by Google

MIRTINGA SISTEMA IR JO PASEKMĖS

„Jau metus Iasi policija išgyvena tikrą tragediją, kurios paskutinis veiksmas yra žinomas visiems. Dėl lemtingos įvykių raidos krito šios aukos:

Meras Manciu, inspektorius Closas, komisaro pavaduotojas Husanu ir ne mažiau, doktorantė Corneliu Zelea Codreanu.

Mirė meras Mančius; Komisaro pavaduotojas Husanu kovoja iki mirties; Inspektorius Closas patyrė gilią žaizdą; Corneliu Zelea Codreanu lieka kalėjime.
Kas yra ši tragedija, reikalaujanti tiek daug aukų? Kaip galime kalbėti apie lemtingą šių įvykių raidą?
Kas yra kaltininkai?
Manciu buvo Iasi Marzescus policijos lordas, prefektas. Vien dėl šios pareigos jis buvo čia atvežtas ir išlaikytas iki galo – nepaisant visų pertekliaus, dėl kurių jis buvo kaltas. Tai gana aišku, kad jūsų veiksmai buvo patvirtinti. Gausus įrodymas, kad jis buvo patvirtintas, kad jis veikė pagal iš anksto nustatytą planą, tiesiogiai įkvėptas jį palaikiusio pono G. G. Marzescu, yra jam skirti apdovanojimai – jo mandato „nuopelnai“ ir darbuotojų paaukštinimas.

Fatališka Manciu įkvėpta sistema buvo krikščionių studentų terorizmas: tenkinti žydus ir įrodyti, kad „tvarką“ galima palaikyti „energetinėmis priemonėmis“.

Nelaimingasis Manciu, kuris neturėjo ypatingų gabumų, lemtingą sistemą paleido neįprastai žiauriai, net kalbant apie universiteto dėstytojus: savo karjerą pradėjo Rumunijos universitetų profesorių asociacijos visuotinės asamblėjos, vykusios Iasi mieste, proga. 1923 m. rugsėjo 23 d.– rugsėjo 25 d., vadovaujant mūsų iškiliam kolegai profesoriui I.

Gavanescul.

Meras Manciu įžeidinėjo universitetus, žiauriai smurtavo ir įkalino nekaltus studentus, versdamas jų profesorius protestuoti ir ieškoti pasitenkinimo.

Keturios universiteto komisijos, sudarytos iš Bukarešto profesorių dr. Hurmuzescu; gydytojas Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Cluj; ir Haemanas, Cernauti, čia pat susitikimo metu redagavo šią profesoriaus Gavanesculo pasirašytą telegramą, kuri vėliau buvo išsiųsta: 1.
Ministrų Tarybos pirmininkas;
2. Vidaus administracijos ministras; 3.
Viešojo mokymo ministras Bendroji Rumunijos
universitetų profesorių asociacija savo
įžanginiame posėdyje smerkia nerimą keliantį Iasi policijos kišimąsi ir, visiškai pritardama jos prezidentui, reikalauja iš aukštesnių valdžios institucijų atlikti įprastą tyrimą ir visišką pasitenkinimą.

Asociacijos prezidentas (ss) L. Gavanescul Ta pati
komisija redagavo ir išsiuntė Iasi merui tokį tekstą: „Ponas meras,
Generalinė universitetų profesorių
asociacija, jos atidarymo posėdyje dėl agresyvių priemonių, kurių buvo imtasi prieš mūsų suvažiavime p.

Iasi policijos meras, apgailestaudamas praneša, kad dėl susiklosčiusių aplinkybių jie negali dalyvauti miesto rotušėje surengtame bankete, todėl dėkojame už gerus ketinimus. “

Asociacijos prezidentas (ss) L Gavanescul

"Gavęs imperatyvų mandatą terorizuoti studentus, Mančiu veikė pagal savo tikslus ir pagal nusistovėjusį planą – ėjo fatalizmo keliu. Trumpai išvardinsime įvykius tokius, kokie jie vyko:

Machine Translated by Google

1. Policijos ir kariuomenės įvedimas į universitetą 1923 m. gruodžio 10 d.
Per vėliau vykusias studentų demonstracijas studentas G. Manoliu buvo taip stipriai policijos sumuštas, kad susirgo gelta ir po kelių dienų mirė.

2. Brutalumas traukinių stotyje. Profesoriaus Ion Zelea Codreanu atvykimo į Jasį proga, po to, kai jis buvo paleistas iš kalėjimo, meras Manciu visiškai nepagrįstai metėsi ant jo priimti į sandėlį atvykusių piliečių ir studentų, žiauriai juos persekiojo ir policiją, ir kariuomenę. toli, tarsi jie būtų piktadariai.

3. Princo Carolio vizitas. šio vizito proga Manciu surengė kitus skandalingus piktnaudžiavimus, privertusius studentus skųstis Jo Karališkajai Didenybei.

4. Skandalas „Teatro Sidoli“ Po to, kai į Iasi atvyko į pensiją išėję rumunų operos artistai, juos pasitiko studentai, surengę jiems užuojautą. Ši visiškai taiki demonstracija buvo pakankama priežastis merui Manciu sukelti dar vieną skandalą. Jis netinkamai elgėsi su studentais ir išsklaidė juos neapykantą keliančiu brutalumu.

5. Carol St. Conspiracy Ponios Constanta Ghica mandagumo dėka mokiniai pasodino daržoves savo tam skirtame sode, kad galėtų išlaikyti save.
Šių metų gegužės 31 d., moksleiviams besirenkant pradėti darbo, pasirodė meras Mančiu su visu personalu ir policininkais su pritvirtintais durtuvais ir suėmė visus susirinkusius mokinius. Corneliu Zelea Codreanu rankos buvo surištos už nugaros diržu ir kartu su kitais 25 gimnazistais ir berniukais buvo vedamas per miestą link policijos būstinės, kur buvo žiauriai sumuštas.

Atsargos karininkas Corneliu Zelea Codrednu, kandidatas į teisės daktaro laipsnius, buvo trenktas į veidą ir šiurkščiai įžeistas pačiomis žeminančiomis vulgarybėmis.

Gimnazistas Ambrozie, vyresniojo majoro Ambrozie sūnus, buvo sumuštas taip stipriai, kad jam plyšo ausies būgnelis. Tai patvirtina medicininė pažyma, kurią pasirašė patologas dr. Gh. Bogdanas.

Kitiems gimnazistams ir berniukams po pakabinimo buvo plakti padai, nulenktos galvos. Jų galvos buvo nuleistos į vandens kibirus, kad sustabdytų jų riksmus. Nukankintų vaikų tėvai yra: majoras Ambrozie, Dimitriu, Butnaru ir kt., kurie perdavė Vidaus reikalų ministerijai peticiją prieš merą Manciu ir padavė jį į teismą. Tačiau Manciu ir toliau demonstravo maištingą požiūrį net prieš teisėją.

Prefektas Manciu ne tik buvo išlaikytas savo poste, bet ir apdovanotas už savo požiūrį bei skatinamas tęsti savo mirtiną sistemą, žydų spauda kasdien jį gyrė, skelbdama įstatymo ir tvarkos gelbėtoju bei aukštesne būtybe.

Vyriausybė, kurios atstovas Iasi buvo G. G. Marzescu, užuot sutikęs su inspektoriaus Vararu išvadomis, prispaudė Steaua Romaniei (Rumunijos žvaigždę) Manciu prie krūtinės ir paaukštino darbuotojus, kuriuos jis naudojo savo neteisėtam veikimui. Pavyzdžiui, vienas kaltiausių komisaras Closas buvo paaukštintas į policijos inspektorių.

Teisingumo departamentas, vadovaujamas to paties G. G. Marzescu, Manciu šalininko, užuot energingai ir operatyviai įsikišęs į padarytus piktnaudžiavimus, pasmerkė aukas.

Džiaugsmingi Iasi žydai padovanojo Manciu automobilį, kurį jis priėmė, skandalindamas visus rumunus ir sukeldamas tolesnį pasipiktinimą, ypač tarp studentų, kurie matė Mančiu įžūlų įžūlumą, kai jis išdidžiai važinėjo žydų automobiliu per miestą.

Išlaikytas savo pozicijoje, tokiu būdu palaikomas ir skatinamas, meras Mančiu savo impulsyviu temperamentu, nesusivaldydamas įsivaizdavo, kad šlovės viršūnę pasiekė taikydamas savo sistemą.

Būtent ši įvykių seka atvedė merą Manciu į paskutinį šios tragedijos veiksmą. Corneliu Zelea Codreanu veikė savigynai.

Machine Translated by Google

Atsakomybė už mero Manciu mirtį pirmiausia tenka asmeniui, kuris Manciu paskyrė policijos departamento vadovu ir jį palaikė, ty teisingumo ministras G. G. Marzescu. Atsakomybė tenka žydų spaudai ir visiems, kurie jį kurstė ir skatino, sveikindami jį pritaikius lemtingą sistemą. “

BADO STREIKAS

Likus maždaug dešimčiai dienų iki Kalėdų, Mota, Garneata, Tudose ir Radu Mironovičiai, kurie buvo suimti prieš šešiasdešimt dienų, nekalti jokiu nusikaltimu, paskelbė bado ir troškulio streiką. Jie sakė:

arba mūsų laisvė, arba mirtis. Įvairių valdžios institucijų pastangos juos pasiekti žlugo, nes jie užsibarikadavo savo kameroje, niekam neįleisdami.

Šie jaunuoliai jau seniai tapo kiekvieno Rumunijos studento įvaizdžiu; simbolis. Kai buvo išgirsta žinia apie jo streiką, mokiniai ir visi kiti suprato jo poelgio rimtumą, atsižvelgiant į gerai žinomą jo ryžto stiprumą.

Ar šie jaunuoliai turėtų mirti tarp Galatos sienų?

Jasyje ir Kluže dvasios buvo taip sujaudintos, kad būtų buvęs masinis kerštas tiems, kuriuos minios laikys atsakingais. Ne tik studentai, bet ir visuomenėje įsitvirtinę pagyvenę žmonės garsiai reikalavo: „Jei visi šie vaikai ten mirs, pradėkime šaudyti“.

Vyriausybė pradėjo suprasti, kad susiduria su įtampa ir visuotiniu ryžtu; Kai ši tauta pradėjo rodyti valią ir orumą, mano tėvas Iasyje paskelbė manifestą, iš kurio pakartosiu šią ištrauką:

IŠTEKLIUS

„Broliai rumunai,

Studentai: Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu ir Radu Mironovici, kalinami dviem mėnesiams Galatos kalėjime, antradienį 13 val. paskelbė bado ir troškulio streiką.

Jie žengė šį sunkų žingsnį dėl to, kad yra visiškai nekalti, nes buvo suimti Vakarestyje ir nekalti, ir todėl, kad suprato, kad tam tikri politikai nori pamažu sugadinti jų sveikatą ir gyvenimą, įkalindami juos į kalėjimą.

Šie jaunieji herojai, mėgstamiausia šalies ateities gėlė, Dievo, be kitų savybių, buvo apdovanoti plieniniais testamentais. Vadinasi, jų pasiryžimas mirti nuo slogos ir pirmiausia protestuoti prieš neteisybę, nuo kurios jie nukentėjo, ir mūsų tautos pavergimą žydams, padedant tam tikriems politikams, yra ne pokštas, o rimtas sprendimas“.

AR TAI LAISVĖ, AR MIRTIS

Broliai rumunai, ar
palauksime ir pamatysime, kad po 2 ar 3 dienų keturi karstai su šių herojų kūnais bus nešti gatve?

Seni ir jauni, pagalvokite, mes kalbame ne apie keturių mokinių lavonus, o apie mūsų vaikų, mūsų visų mirtį.

Mūsų visų pareiga imtis skubių priemonių taikiai ir teisėtai, bet energingai ir ryžtingai protestuoti prieš šią vyriausybę ir užkirsti kelią šiai neteisybei, sustabdyti savo vaikų žudymą.

Kalėdas, po vienuolikos dienų bado ir troškulio streiko, jie buvo paleisti. Tačiau jie buvo tokie išsekę, kad iš kalėjimo neštuvais buvo išvežti tiesiai į

Machine Translated by Google

ligoninė. Kai kurie įkalinimo terminą paliko tik kelis mėnesius iki šio paskutinio arešto, o Mota – likus mėnesiui iki metų iš eilės, todėl jo jėgos buvo išsekusios.

Šio streiko pasekmes kai kurie iš jų jaučia ir šiandien, praėjus dešimčiai metų, o vargšas Tudose nusinešė juos į kapus.

VIENAS GALATOJE

Toje pačioje tamsioje kameroje, sėdėdamas ant kieto lovos krašto, sukryžiavęs rankas ant krūtinės, nuleidęs galvą nuo minčių svorio, laikas bėga lėtai, minutė po minutės.

Kaip baisu yra vienatvė!

Su apgailestavimu prisimenu eilutes:
„Gaudeamus igitur“ juvenes dum
sumus.

Todėl džiaukimės, kol esame jauni! Eilės, kurios sušildė, džiugino ir džiaugsmo vainiku vainikavo visų kartų mokinių jaunimą. Būti linksmam, linksmintis yra jaunystės teisė, kol neateis amžius, kai žmogaus gyvenimas yra perkrautas sunkumų ir rūpesčių, visada

vis didesnis ir didesnis. Ši teisė man nebuvo suteikta. Neturėjau laiko džiaugtis.
Studentiškas gyvenimas, kurio metu visi linksminasi ir dainuoja, man baigėsi. Net nepastebėjau, kada praėjo. Mano jaunystėje per anksti atėjo rūpesčiai, sunkumai ir smūgiai, ir visa tai suplėšė jį į gabalus. Tai, kas iš jo liko, toliau naikina šios šaltos, tamsios sienos. Dabar jie atima iš manęs net saulę. Jau daug savaičių praėjo nuo to laiko, kai buvau šioje tamsoje ir saule galiu mėgautis tik valandą per dieną.

Mano keliai nuolat sustingę. Jaučiu, kaip į kaulus slenka cementinių grindų šaltis. Valandos slenka lėtai; labai lėtai. Keletą kąsniu vidurdienį ir naktį. Aš nebegaliu valgyti. Tačiau ypač naktį prasideda tikrosios kančios; yra apie 2 ar 3 val., kai aš užmiegu. Lauke audringa. Čia, kalvos viršūnėje, vėjas stipresnis. Sniegą vėjas varo pro durelių plyšius, kol uždengia ketvirtadalį kameros ploto. Ryte visada randu gana storą sluoksnį. Sunkią nakties tylą pertraukia tik bažnyčių bokštuose gyvenančios pelėdos ir kartkartėmis kuo garsiau šaukiančių sargybinių balsai.

"Numeris vienas! Gerai! Numeris du! Gerai!"

Mąsčiau, galvojau, nerimavau, bet negalėjau įminti mįslės: mėnuo? Du mėnesiai?
Vieneri metai? Kiek? Visą gyvenimą? Likusį savo gyvenimą?

Taip, mano arešto orderis man grasino sunkiaisiais darbais iki gyvos galvos. Ar bus surengtas teismas? Žinoma; bet tai bus sunkus išbandymas. Nes yra trys jėgos, kurios susivienija prieš mane: Vyriausybė, kuri bandys parodyti mano bausmės pavyzdį, ypač
atsižvelgiant į tai, kad tai pirmas kartas Rumunijoje, kai kas nors susidūrė akis į akį su ginklu rankoje su engėju, trypė jų orumą, įžeidė jų garbę ir suplėšė kūną vardan valstybės valdžios galios principo. Žydų valdžia Rumunijoje, kuri padarys viską, kad išlaikytų mane savo gniaužtuose. Žydų valdžia iš užsienio su savo pinigais, paskolomis, spaudimu. Visos trys šios pajėgos suinteresuotos, kad neleistų man iš čia išvykti. Prieš juos stoja studentai ir Rumunijos nacionalistinis judėjimas. Kas laimės? Suprantu, kad mano sprendimas yra daugiau jėgų išbandymas. Kad ir kaip būčiau teisus, jei priešo pajėgos būtų nors kiek stipresnės už mūsų stovyklą, jos nė akimirkos nedvejotų manęs sunaikinti. Jau tiek metų jie laukė, kol mane sugrąžins, nes aš įtraukiau save į visus jų planus. Jie dės visas pastangas, kad aš jų nepabėgsiu. Į

Machine Translated by Google

namo, mano mama, metai iš metų išgirdusi tiek daug bauginančių naujienų, jos namuose naktį puolė prokurorai ir atliko kratas žiaurių komisarų, gaudė smūgį po smūgio.

Galvodama apie mano gyvenimą tokio liūdno likimo, ji atsiuntė man Mergelės Marijos akatistą, ragindama jį skaityti vidurnaktį 42 naktis iš eilės. Aš tai padariau ir atrodė, kad artėjant prie savo tikslo mūsų pusė stiprėjo, nes priešas traukėsi ir pavojai mažėjo.

BANDYMAS PERVEDAMAS FOCSANI

Sausio mėn. man buvo pranešta, kad teismo procesas ab officio perduotas Focsani. Focsanis tuo metu buvo didžiausia liberalų tvirtovė šalyje. Trys ministrų kabineto nariai buvo kilę iš to miesto: generolas Vaitoianu, NN Saveanu ir Chirculescu. Tai buvo vienintelis miestas visoje šalyje, kuriame nacionalistinis judėjimas neprigijo. Mūsų pastangos ką nors pasiekti žlugo. Ten mes neturėjome nieko, išskyrus ponią Titą Pavelescu, patriotę veteranę su savo laikraščiu Santinela („Sargybos bokštas“), kuri pamokslavo, bet vėjyje.

Iasi studentai, sužinoję apie šį perdavimą, labai susirūpino.
Daugybė grupių kiekvieno traukinio išvykimo metu laukė geležinkelio stotyse aplink Jasį, kad galėtų mane palydėti į Focsani, nes buvo gandai, kad šio persėdimo proga mano palyda bandys mane nušauti, pretekstu, kad bandau pabėgti. . Po dviejų savaičių Botezas, apsaugos vadovas, atvažiavo su keliais agentais ir įsodino mane į automobilį, kurį lydėjo antrasis automobilis.
Iš Iaso išvykstame per Pacurari užtvarą iki Cucuteni telkinio. Ten sutikau grupę studentų, o traukinyje, kuris sustojo, buvo kita grupė. Bet aš negalėjau su vienu iš jų pasikalbėti. Kai policija įsodino mane į kalinių automobilį, jie parodė mano palaikymą. Beveik keliavome

Visa nakti. Kreipiausi į Focsani, būdamas visiškai pasmerktas. Policijos komisariate manęs laukė vietos policija ir kalėjimo direktorius. Mane iš karto išvežė ir įkalino. Iš pradžių režimas buvo griežtesnis nei Jasyje.
Apygardos meras Gavrilescu, kuris pasirodė esąs blogas žmogus „be jokio pagrindo – nes joks meras neturi teisės kištis į kalėjimo režimą – norėjo įvesti man griežtą režimą. Jis net įėjo į mano kamerą, kur mes labai nemaloniai susigincijome. Stebuklas, kurio nesitikėjau nei aš, nei tie, kurie mane atvedė į Focsani, buvo tai, kad praėjus trims dienoms po mano atvykimo visi gyventojai, nepaisant politinės partijos ir nepaisant visų valdžios pastangų nukreipti ją prieš mane, spontaniškai atėjo į mano pusę.

Liberalų politikus apleido ne tik jų pačių šalininkai, bet ir šeimos. Pavyzdžiui, merginos iš Chirculescu koledžo atsiuntė man maisto ir kartu su kitomis merginomis pasiuvo regioninius tautinius marškinėlius. Net girdėjau, kad jie atsisakė sėsti prie stalo valgyti su tėvu. Būtent tada aš sutikau generolą daktarą Macridescu, garbingiausią Focsani figūrą; Hristachas Solomonas, vidutiniškai turtingas turto savininkas, tačiau turintis didelį moralinį autoritetą, prieš kurį net jo priešai nuėmė skrybėles; Georgica Niculescu; Pulkininkas ' Blezu, kuris per savo mažą dukrą Fluturą atsiuntė man maisto; Vasilache, Stefan ir Nikusor Graur; Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, Maj. Cristopol, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoroncescu ir kt. Visa tai ir daugelis kitų, iš kurių gavau ne tik tėvišką globą. Tačiau mano sveikata nebuvo geros būklės.

Man skauda inkstus, krūtinę ir kelius.

Teismo data buvo nustatyta 1925 m. kovo 14 d. Turint tai omenyje, visuose universitetų centruose ir kituose miestuose, Kluže, Cap. Beleuta jį atspausdino, ir

Machine Translated by Google

visoje šalyje išplatinta dešimtys tūkstančių šių lankstinukų. Jo namas, dieną ir naktį atviras nacionalistų kovotojams, buvo paverstas tikra būstine. Orastijoje, Padre Motos spaustuvėje, buvo išspausdinta dešimtys tūkstančių populiarių poezijos brošiūrų ir šimtai tūkstančių lankstinukų.

Čia taip pat mano bendražygiai išspausdino kai kuriuos mano laiškus, kuriuos aš parašiau Vacaresti kalėjime, kaip bukletą pavadinimu: Kalinio studento laiškai.

Vyriausybė išėjo su priešingais dalykais, kad būtų išsibarsčiusi arti ir toli. Bet jie neturėjo jokios įtakos, nes tautinio jausmo banga kilo įspūdingai ir nenugalimai. Likus dviem dienoms iki teismo pradžios, į Focsanį pradėjo atvykti šimtai žmonių ir studentų iš visos šalies. Vien iš Iasio atvyko daugiau nei trys šimtai visu traukiniu. Mane valdžia vežė į Nacionalinį teatrą, kur turėjo vykti teismas. Tačiau tai buvo atidėta, nors žiuri buvo išrinkta. Jie grąžino mane į kalėjimą.

Tačiau lauke nepagrįstas teismo proceso atidėjimas sukėlė visuotinį pasipiktinimą, kuris greitai virto didžiule gatvės demonstracija, trukusia visą popietę ir naktį.

Kariuomenės pastangos numalšinti džiūgaujančią minią nenuėjo niekur. Demonstracija buvo nukreipta prieš žydus ir vyriausybę. Tada žydai suprato, kad visas jų spaudimas byloje atsilieps. Ši demonstracija buvo labai svarbi mano teismo rezultatui.

Tai išvedė žydus iš kovos, nes jie suprato, kad mano pasmerkimas jiems gali turėti pražūtingų pasekmių. Nors žydų tauta iki galo neatsitraukė, jų spaudimas valdžiai sumažėjo. Tuo tarpu sulaukiau pasiūlymų kreiptis dėl paleidimo ir patikinimų, kad būsiu paleistas, bet atsisakiau tai padaryti.

Velykos atėjo. Prisikėlimą švenčiau vienas savo kameroje. Kai pradėjo skambėti visų miesto bažnyčių varpai, atsiklaupiau ir meldžiausi už savo nuotaką ir mane, už mamą ir namus, už mirusiųjų ir lauke kovojančių sielas – kad Dievas juos palaimintų. , sustiprinkite juos ir suteikite jiems pergalę prieš visus priešus.

TURNUL-SEVERINE

Vieną naktį, apie antrą valandą, pabudau, kai kažkas bandė atidaryti spyną. Kalėjimo pareigūnai atėjo manęs pasiimti, nes mano teismą netikėtai perkėlė vyriausybės įsikišimas į Turnul-Severin, kitame Rumunijos gale.

Paskubomis susirinkau kelis mano daiktus; tada, apsuptas sargybinių, mane pasodino į sunkvežimį, kuris nuvežė mus į miesto pakraštį prie geležinkelio linijos. Netrukus po to sustojo traukinys ir mane pasodino į Juodosios Marijos vagoną.

Todėl palikau šį Focsanio miestą, kuris tinkamu momentu drąsiai susidūrė su didžiuliu oficialumo spaudimu ir kurio piliečiai nutraukė partinius ryšius, o kartais ir šeimos ryšius, kad pasireikštų puikus ir nepaneigiamas jausmų vieningumas.

Keliaudamas norėjau sužinoti, kokius žmones turėčiau sutikti Tumul-Severine? Niekada ten nebuvau, tame mieste nieko nepažinojau.
Visur, kur traukinys sustojo, girdėjau, kaip žmonės kalba, juokiasi, išlipa ar lipa į traukinį, bet nieko nemačiau, nes vagone, kuriame sėdėjau, nebuvo langų. tai buvo tik colis sienos, kuri skyrė mane nuo viso pasaulio, nuo laisvės. Galbūt tarp tų, kurie tose geležinkelio stotyse kirto bėgius, buvo daug mane pažinojusių ar mano draugų.

Bet jie nežinojo, kad aš buvau tame automobilyje. Visi kažkur eina. Tik aš nežinojau, kur einu. Visi vaikšto su lengvumu ir džiaugsmu, kol aš sieloje, sunkesnėje už girnų akmenį, nešiojuosi šios didžiulės nežinomybės, kuri manęs laukia, naštą. Turiu būti nuteistas

Machine Translated by Google

už gyvybę? Už mažiau? Ar kada nors paliksiu juodas ir bjaurias kalėjimo sienas, ar mano likimas ten mirti? Puikiai žinau, kad mano sprendimas yra ne teisingumo, o jėgos klausimas; kas stipresnis, tas laimės – ar stipresnė bus mūsų nacionalistinė srovė, ar žydų vyriausybės spaudimas? Bet taip būti negali! Kas teisus, bus stipresnis ir, vadinasi, neišvengiamai laimės. Traukiniui pajudėjus, skausmą pajutau vis aštriau. Mano širdis, matyt, buvo prisirišusi prie kiekvieno akmens Moldovoje ir, vis daugiau palikdamas, pajutau, kad jo gabalėliai pamažu nulūžta.

Visą dieną taip keliavau, vienas uždarytas kalėjimo automobilyje. Balotą pasiekėme, tikiu, sutemus. Įėjo policininkas, lydimas agentų ir paprašė manęs išeiti. Jie nuvežė mane už stoties, kur sėdome į mašiną ir išvažiavome. Jie atrodė labai malonūs vyrai, bandantys užmegzti su manimi pokalbį, pajuokauti. Bet aš, slegiamas kitų minčių ir poreikių, nebuvau linkęs kalbėti. Atsakiau noriai, bet trumpai.

Įvažiuojame į Turnul-Severin.

Eidamas keliomis gatvėmis patyriau tikrą džiaugsmą širdyje ir džiaugsmą, kai akys vėl pamatė gatvėmis vaikštančius žmones.
Sustojome prie kalėjimo vartų. Dar kartą atsivėrė užrakinti vartai, kad už manęs vėl užsidarytų.

Direktorius ir darbuotojai priėmė mane kaip garbingą svečią. Gražiame kambaryje, kuris man buvo paskirtas, grindys buvo medinės, o ne cementinės, kaip anksčiau.
Čia taip pat sulaikytieji prie manęs kreipėsi kaip ir kituose kalėjimuose, su meile; ir aš padėjau jiems vėliau jų begaliniame materialiniame ir moraliniame varge.

Kitą dieną išėjau į kiemą. Iš ten mačiau gatvę.
Apie vidurdienį pastebėjau, kad prie kalėjimo vartų susirinko daugiau nei 200 mažų vaikų nuo 6 iki 7 metų amžiaus, kurie, pamatę mane praeinant, ėmė mojuoti man savo mažomis rankytėmis – vieni buvo su skarelėmis, kiti – su kepuraitėmis. Jie buvo moksleiviai, kurie išgirdo, kad atvykau į Turnul-Severiną ir ten sėdžiu kalėjime.
Nuo tada šie vaikai turėjo būti ten kasdien ir parodyti man savo užuojautą. Jie laukė, kol praeisiu, pamojuosiu savo mažomis rankytėmis.

Teisme prezidentas Varlamas, labai geras žmogus, elgėsi su manimi labai mandagiai.
Mažiausiai prokuroras Konstantinas, apie kurį buvo pasakyta, kad jis pats manė, kad kartu su prefektu Mariumi Vorvoreanu gaus mano teistumą, bet aš tuo netikėjau. Iš pradžių jie buvo gana sunkūs, už kurių aptikau tam tikrą piktybiškumą. Tačiau pamažu juos švelnino viešosios nuomonės banga, entuziazmas, sklindantis iš vaikų į pagyvenusius žmones. Tuo metu visi jautėsi rumuniškai ir mūsų kovą vertino kaip šventą kovą už šios šalies ateitį. Jie žinojo apie mano nelaimes ir mano geste matė maišto už žmogaus orumą gestą, gestą, kurį būtų padaręs bet kuris laisvas žmogus.

Šie žmonės, Iancu Jianu ir kapitono Tudor Vladimirescu palikuonys, kurių pistoletai buvo mojuojami ginant tautos garbę nuo šimtmečių pažeminimo, lengvai suprato, kas atsitiko Jasyje. Jokie argumentai negalėjo jų pajudinti. Veltui šaukė prokuratorius ir meras, mane supo visų miesto šeimų rūpestis ir meilė, net ir tų, kurios atliko oficialų vaidmenį, pavyzdžiui, mero Corneliu Radulescu, kuriam sukūriau

didelis susižavėjimas; bet mane, kaip niekur kitur, ypač supo vaikų meilė ir supratimas dėl mano vargų.
Turnul-Severine jie pirmieji pasisakė mano vardu. Su malonumu prisimenu, kaip pradėjo ateiti mažieji iš periferijos, kurie vos nemokėjo vaikščioti, matydami, kaip prie kalėjimo nuolat susirenka vyresnieji, mojuoja rankomis. Mačiau, kaip jie tam tikru laiku surenka jį iš visų dalių, kaip programą, kurią jie turėjo padaryti. Visi buvo tylūs ir gerai elgėsi. Jie negrojo ir nedainavo. Jie tik žiūrėjo, laukdami, kol pamatysiu, kad išeisiu pro angą, kad galėtų man pamojuoti.

Machine Translated by Google

aš; todėl jie grįžo namo. Jie suprato, kad šiame kalėjime yra kažkas liūdno, ir jų sveikas protas pasakė, kad čia nėra ko juoktis. Vieną dieną žandarai pradėjo juos varyti. Kitą dieną aš jų nebemačiau. Buvo paskirti sargybiniai, kad jie negalėtų atvykti.

SPRENDIMAS

Bylos nagrinėjimo data buvo paskirta gegužės 20 d. Teismo pirmininkas gavo 19 300 mane ginti norėjusių advokatų parašų iš visos šalies. Likus dviem dienoms iki teismo, traukiniai pradėjo atvykti studentų. taip pat Focsani mieste Iasi studentai pasiekė 300 žmonių. Taip pat gausiai atvyko studentai iš Bukarešto, Klužo, Cernauti. Tarp dalyvavusiųjų buvo ir Focsani delegacija, kuriai kovo 14 d. vadovavo buvęs žiuri pirmininkas Mihailas Carasas, kuris dabar užsiregistravo kaip Focsani žiuri atstovas. Atvyko ir kaltinimo liudininkai: Iasi policininkai. Procedūra prasidėjo Nacionaliniame teatre, pirmininkaujant patarėjui Variamai. Šalia manęs kaltinamųjų suole buvo: Mota, Tudose Popescu, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironoviči. Ant gynybos suolo

Machine Translated by Google

susėdo: profesorius Cuza, profesorius Gavanescul, Paul Iliescu, profesorius Sumuleanu, Em. Vasiliu-Cluj, Nikusor Graur, visas Turnul-Severin baras Teatras buvo , ir tt

supakuota ir aplink, lauke, laukė daugiau nei 10 000 žmonių.
Buvo išrinkti prisiekusieji. Ištraukti: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu ir GN Ispas. Jie prisiekė ir rimtai atsisėdo į savo vietas. Kaltinimas buvo perskaitytas.
Po to sekė tardymas. Aš pasakiau dalykus taip, kaip jie nutiko. Kiti penki į jo apklausą atsakė tuo pačiu, sakė tiesą, o būtent, kad jie visiškai nedalyvavo teisme. Kaltinimo liudininkai buvo žydas ir Iasi policininkai.

Proceso metu jie viską neigė. Nieko nebuvo tiesa. Visi mušimai, visi kankinimai, gryni prasimanymai. Jie netgi paneigė patologo profesoriaus Bogdano išduotas medicinines pažymas. Jų požiūris, atsižvelgiant į tai, kad jie prisiekė ant kryžiaus sakyti tiesą ir tik tiesą, sukėlė viso teismo pasipiktinimą.

Vienas iš liudininkų, komisaras Vasiliu Spanchiu, kurį dabar mačiau pavertusį gailestingiausia būtybe, nieko nematė, nieko nedarė. Atsistojęs, pirmininkaujančiai teisėjai leidęs, garsiai, kupinas pasipiktinimo, jo paklausiau: „Argi jūs man trenkėte į veidą ponia?

Ghicos sodas?" „Tai ne aš".

– Argi ne jūs panardinote mokinių galvas į kibirus vandens, kol jie, nuleidę galvą, buvo plakami kojų padais?

"Tuo metu manęs ten nebuvo. Buvau miesto centre."

Jo veide, iš visų gestų, iš viso elgesio matėsi, kad jis meluoja; nors prisiekė ant kryžiaus, bet melavo. Visa minia teatre kunkuliavo iš pasipiktinimo.
Staiga, tarsi kolektyvinis minios įniršis taip troško, vienas iš publikos pašoko, pakėlė komisarą ant rankų ir nešė kūnu. Tai buvo ponas Tilica Ioanidas. Išgirdome jį šaukiant, kai jis stūmė komisarą žemyn laiptais:
„Dink iš čia, niekše, nes mes negarantuojame tau gyvybės! Grįžęs jis pasakė kitiems Iasi komisarams:
"Jūs savo rankomis žiauriai kankinote šiuos vaikus. Jei būtumėte ką nors panašaus padarę čia, Turnul-Severine, žmonės būtų jus paskerdę. Jūsų buvimas šiame mieste jį sutepa; palikite jį pirmame traukinyje, kitaip jus ištiks nelaimė“.

,

Šis gestas iš tikrųjų buvo sveikintinas, nes žmonės buvo nusiminę. Tai atpalaidavo visą įtemptą atmosferą. Kankintojai buvo pažeminti ir dabar eidami sveikindavosi nusilenkdami iki žemės, prašydami nuolankiausio trispalvės juostos nešiotojo dėmesio. „Tarsi mes nebūtume geri rumunai! Ką darysime?

Turėjome užsakymų“.

"Ne! Niekšai! Jūs neturėjote nei tėvo, nei rumuno širdies. Neturėjote garbės ir pagarbos įstatymui.
Sakote, kad turėjote įsakymus? Ne! Turėjote išdavikiškas širdis."
Taip žmonės juos bardavo gatvėse.
Tada maždaug dvi dienas sekė gynybos liudytojų parodymai, tarp kurių buvo pagyvenęs Iasi universiteto profesorius Ionas Gavanesculas, su kuriuo meras Manciu netinkamai elgėsi universiteto profesorių kongrese, kuriam jis pirmininkavo; taip pat karininkai iš Karo licėjaus ir pėstininkų mokyklos, mano buvę viršininkai ir mokytojai, Tada aukos ir jų tėvai liudijo prieš teisėjus ir beveik ašaromis atkartojo skaudžias pažeminimo scenas, kurias patyrė.

Tai buvo pavaldi. Civilinis stebėtojas buvo ponas Costa-Foru, sostinės masonų ložės vadovas.

Gynybos advokatai kalbėjo tokia seka. Paulius Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Machine Translated by Google

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, profesorius dr.
Sumuleanu, profesorius Ion Gavanescul ir profesorius AC Cuza. Trumpus pareiškimus padarė Mihailas Carasas, pulkininkas Vasileseu Lascar, senasis Bukarešto kunigas Dumitrescu, pulkininkas Catuneanu; Ion Sava, Dr. Istrate, I. Rob, Dragos, Ion Blanaru ir Camenita, atstovaujantys studentams iš Iasi, Cluj, Cernauti, Bukarešto, Falciu apskrities ir

Turnul-Severin atitinkamai; Karinio jūrų laivyno kapitonas Manolescu, Alexandru Ventonic, skirtas Iasi krikščionių pirkliams; tada Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, kapitonas Peteu-Ploesti, karo invalidas ir M. Negru-Chisinau. Tai aš kalbėjau paskutinis. Tariau: "Žentai žiuri. Viskas, už ką kovojome, buvo iš tikėjimo ir meilės savo šaliai ir Rumunijos žmonėms.
Prisiėmėme įsipareigojimą kovoti iki galo. Tai mano paskutinis žodis."

Tai buvo šeštoji mano teismo diena, 1925 m. gegužės 26 d. Visi šeši buvome nuvesti į kambarį laukti nuosprendžio. Nebuvome labai susijaudinę, bet kažkaip vis tiek. Po kelių minučių iš didžiosios salės išgirstame audringus plojimus, šūksnius ir šūksnius. Neturėjome laiko apie tai apmąstyti, nes atsidarė durys ir minia įvedė mus į posėdžių salę.
Kai pasirodėme, nešami ant pečių, visi džiūgavo ir mojavo nosinaitėmis.

Teisėją Varlamą taip pat apėmė entuziazmo banga, kuriai jis negalėjo atsispirti. Visi teisėjai sėdėjo savo vietose, šį kartą pasipuošę trispalvėmis atvartais su svastikomis.

Kai tik mums buvo perskaitytas išteisinamasis nuosprendis, buvau iškeltas į lauką, kur buvo susirinkę per dešimt tūkstančių žmonių. Jie visi krito kolonoje, nešdami mus ant savo pečių gatvėmis, o žmonės pakelėse apipylė mus gėlėmis. Kai atvykome pas poną Tilica paskolintą, keliais žodžiais kreipiuosi į žmones iš jūsų balkono, išreikšdamas dėkingumą Tumul-Severin rumunams už didelę meilę, kurią jie man parodė teisimo metu.

GRĮŽTAMAS Į IASI

Padėkojęs kelioms Turnul-Severin šeimoms už apsilankymą pas juos, už tai, kaip jie mane priėmė, kitą dieną įsėdau į specialų traukinį, skirtą Iasui. Specialusis traukinys buvo skirtas ne man, o daugiau nei 300 jasiečių, dalyvavusių teisme, prie kurio buvo prikabinti fočaniečių, barladiečių ir vasluičių automobiliai. Tūkstančiai žmonių atvyko į stotį išlydėti ir papuošti mūsų traukinį gėlėmis.

Traukinys išvyko. Už nugaros minia mojavo nosinėmis, išreikšdama savo meilę ir norą tęsti kovą dėl „urų“, privertusių aidėti eteryje. Pro langą mačiau tą didžiulę žmonių minią, kurių nė vieno anksčiau nepažinojau, bet kurie dabar atsiskyrė nuo mūsų su ašaromis akyse, tarsi būtų pažinę mus daug metų. Meldžiausi viduje, dėkodama Viešpačiui už pergalę, kurią Jis mums suteikė.

Tik dabar, kai važiavau iš automobilio į mašiną, vėl mačiau savo bendražygius iš Iasi, kurie kalbėjosi su kiekvienu ir kartu džiaugiasi, kad Dievas padarė mus pergalingais, išgelbėdamas mus nuo grėsmės, nuo kurios visi mūsų priešai manė, kad aš esu. ne. pavyktų pabėgti.

Viename skyriuje radau profesorių Cuzą ir profesorių bei ponią Sumuleanu.
Jie džiaugėsi, kad juos supa mūsų meilė.
Visi kambariai buvo gražiai papuošti gėlėmis ir žaluma. Ir pirmoje stotelėje už Tumul-Severin, mūsų didelei nuostabai, naują kalną gėlių atnešė valstiečiai su kunigais, mokytojai su mokiniais, visi apsirengę tautiniais drabužiais.

Kiekvienoje geležinkelio stotyje buvo daug žmonių, kurie laukė traukinio.
Tai nebuvo kaip oficialūs, šalti priėmimai. Ne pareiga, nei baimė, nei savanaudiškumas atnešė šiuos žmones.
Mačiau senus vyrus verkiančios minios pakraštyje.

Machine Translated by Google

Įdomu kodėl? Traukinyje jie nieko nepažinojo. Atrodė, kad atvykti juos privertė nežinoma jėga, paslaptingai sušnabždėjusi: „Eikite į garažą, nes tarp visų pro šalį važiuojančių traukinių yra vienas, kuris seka rumunų likimo eigą. Visa kita veikia tų, kurie jais važiuoja, interesus, išskyrus tą, kuris eina žmonių kelyje, dėl žmonių.

Minios kartais užmezga kontaktą su žmonių sielomis. Regėjimo akimirka. Minios mato tautą su jos mirusiais ir visa savo praeitimi; pajusti visas jų šlovės ir pralaimėjimo akimirkas. Jie gali pajusti besiveržiančią ateitį. Šis kontaktas su visa nemirtinga ir kolektyvine tautos siela yra karštligiškas, kupinas virpėjimo.
Kai tai nutinka, daugybė verkia. Galbūt tai nacionalinė mistika, kurią vieni kritikuoja, nes nežino, kas tai yra, o kiti negali apibrėžti, nes negali to patirti.

Jei krikščioniškoji mistika, kurios tikslas yra ekstazė, yra žmogaus kontaktas su Dievu per „šuolį nuo žmogiškosios prigimties prie dieviškojo“ (Cranic *), tai tautinė mistika yra ne kas kita, kaip žmogaus arba daugybės kontaktas. su savo žmonių siela. , per šuolį iš asmeninių rūpesčių į amžinąjį žmonių gyvenimą. Ne intelektualiai, kaip tai galėtų padaryti bet kuris istorikas, o lizdng, savo sielomis.

Kai traukinys, visas išpuoštas vėliavomis ir žaluma, sustojo Krajovoje, stoties perone susirinko daugiau nei 10 000 žmonių. Mus ant pečių nunešė į sandėlio galą, kur mus pasitiko vienas iš piliečių.
Kalbėjo profesorius Cuza. Ir aš trumpai.
Taip mus priėmė visose didelėse ir mažose stotyse, bet daugiausia Piatra-Olt, Slatina ir Pitesti miestuose. Nors daugumoje šių miestų palei geležinkelį nebuvo nacionalistinių organizacijų ir niekas nedalino skrajučių, kad kviestų žmones į stotis, visos platformos buvo užpildytos tūkstančiais žmonių, norinčių pasveikinti Ameriką.

Kai atvykome į Bukareštą, buvo apie 20 val. Dar kartą mane pakėlė, pergalingai nunešė ant pečių per stotį į priekį, kur visa aikštė buvo jūros jūra, besidriekianti palei Camino da Grivita, toli už Politechnikos mokyklos. Turėjo būti daugiau nei 50 000 žmonių, demonstruojančių entuziazmą, kurio niekas negalėjo užgniaužti. Į juos kreipėsi profesorius Kuza. Taigi, tiesą sakant, visoje šalyje vyravo tokia galinga patriotinė srovė, kad galėjo atvesti į valdžią LANC. Tačiau šios palankios, taktinės, politiškai puikios akimirkos, kurių šis judėjimas daugiau niekada nepamatys, nebuvo išnaudotos.

Profesorius Cuza nemokėjo pasinaudoti puikia taktine galimybe, kurią retai rasdavo politiniai judėjimai.
Bet kurio objektyvaus stebėtojo, susipažinusio su politinėmis konfrontacijomis, akyse LANC likimas dabar buvo užantspauduotas.

Mes išėjome. Visą naktį žmonės mus pasitiko stotelėse. 3 val. ryto Focsani mieste buvo daugiau nei 1000 žmonių, kurie laukė nuo 16 val. Jie norėjo, kad sustotume ten vienai dienai. Bet mes ėjome toliau. Į traukinį įlipo delegacija, kurią sudarė Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu ir kiti. Jie man pasakė: "Kadangi mums nepasisekė surengti jūsų teismo proceso mūsų mieste, jūs turite būti vedęs Focsani. Birželio 14 d., anksti ryte, turite būti Focsani. Viskas bus išspręsta." Delegacija paliko traukinį Marasestyje, kai pažadėjau, kad būsiu Focsani mieste, kaip planavau. Į Iasi atvykome ryte, labai pavargę. Stotyje buvo studentai ir miestiečiai, mus ant pečių per miestą į universitetą nešė. Ten mus pasitiko žandarų kordonai. Minia išsiveržė ir įėjo į universitetą, nuvedė mus į amfiteatrą. Ten kalbėjo profesorius Cuza, po kurio žmonės taikiai išsiskirstė. Visi nuėjo į savo lovelę. Apžvelgiau mažą namą Gėlių gatvėje, kurį palikau prieš aštuonis mėnesius. Kitą dieną išvažiavau į Husi, kur manęs verkdama prie durų laukė mama.

Po kelių dienų Rotušėje buvo surengtos mano civilinės vestuvės.

* Nichifor Crainic (1889-1972), rumunų žurnalistas, teologas, filosofas. (Tr.)

Machine Translated by Google

1925 BIRŽELIO – 1926 BIRŽELIO

MANO SANTUOKĖ

Lydimas mamos, tėvo, brolių ir seserų, nuotakos ir uošvių, birželio 13 d. išvykau į Focsani. Ten buvome svečiai generolo Macridescu namuose. Tą vakarą mus aplankęs vestuvių organizacinis komitetas mus informavo, kad viskas paruošta ir kad jau buvo daugiau nei 30 000 žmonių iš kitų miestų, kurie visi buvo apgyvendinti, o tą naktį atvyks dar daugiau; kad visi Focsanio gyventojai su džiaugsmu priėmė šiuos svečius ir sutiko juos su džiaugsmu.

Kitą rytą man buvo atvežtas arklys pagal mūsų senąją liaudies tradiciją – kaip reikalaujama programoje – ir, praėjus nuotakos namams, nuvežiau koloną į Crang (Grove) už miesto. Abiejose kelio pusėse tarp medžių buvo žmonių, net vaikų. Iš paskos važiavo pabroliai, važiavę puošniais vežimais. Profesorius Cuza ir generolas Macridescu, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, majoras Bagulescu ir kt. Toliau atėjo nuotakos vagonas, kurį traukė šeši

Machine Translated by Google

jaučiai ir papuošti gėlėmis, o paskui – svečių vežimėliai. iš viso buvo 2300 vagonų, vežimų ir mašinų, visi papuošti gėlėmis ir tautiniais kostiumais pasipuošusių žmonių. Atvykau į Crangą, esantį mažiau nei už keturių mylių nuo Fočanio, o kolonos uodega dar nebuvo palikusi Fočanio. Vestuvių ceremonija vyko specialiai šiam tikslui pastatytoje pakyloje. Dalyvavo nuo 80 000 iki 100 000 žmonių. Po religinės ceremonijos šokome horą ir kitus tautinius šokius, o šventė tęsėsi vaišėmis ant žolės. Focsanio gyventojai atsinešė maisto sau ir svečiams iš miesto.

Visas vakarėlis buvo nufilmuotas su puikiu tautinių kostiumų demonstravimu, papuoštais vagonais, jų šokiais ir entuziazmu. Po kelių savaičių jis buvo parodytas Bukarešto kino teatruose, bet tik du kartus, nes Vidaus reikalų ministerija konfiskavo filmą bei spaudinį ir juos sudegino.

Vakarėlis baigėsi sutemus bendru brolybės ir animacijos jausmu. Tą naktį kartu su žmona ir keliais kompanionais išvykau į Baile Herculane, kur dvi savaites praleidome su senų draugų S. Martalog šeima.

Mota savo ruožtu išvyko į Iasį, kad inžinieriaus Grigorio Bejano padovanotoje žemėje pradėtų kasti Krikščionių kultūros namų pamatus.

KRIKŠTO CEREMONIJA CIORASTI

Rugpjūčio 10 d. Ciorasti mieste, netoli Focsanio, buvau krikšto tėvas per 100 kūdikių, gimusių tą mėnesį Putnos apskrityje ir jo apylinkėse, krikštynų metu. Krikštas vyks Focsani mieste. Tačiau vyriausybė, siekdama to užkirsti kelią, paskelbė ten apgulties būseną. Įveikę daugybę kliūčių, traukėmės į Ciorasti, kur durtuvų šešėlyje pavyko atlikti vaikų krikštynas.

PO METŲ DARBAS ATNAUJA

Grįžau į Iasį, kad kartu su draugais dirbčiau kurdamas mūsų namus. Tiek senojo statybų plano, tiek jaunimo organizavimo plano, likimo nutrauktą, siekėme beveik visus metus.

Pradėjo ateiti aukos. Dorohoi Moruzzi šeima įnešė 100 000 lėjų; Generolas Cantacuzino padovanojo tris vagonus cemento; Rumunai Amerikoje per laikraštį Libertatea („Laisvė“) įnešė daugiau nei 400 000 lėjų. Valstiečiai iš atokiausių Transilvanijos, Bukovinos ir Besarabijos kaimų siųsdavo savo menkus išteklius į „namą Iasi“, kaip jie meiliai vadino.

Visi šie įnašai atkeliavo dėl simpatijos, kurią mūsų judėjimas tuo metu mėgavosi visuose socialiniuose sluoksniuose. Didelį entuziazmą kėlė nuotraukos, kuriose matyti, kaip studentai ir studentai statėsi savo namus. Tai buvo kažkas visiškai naujo, ko dar nebuvo

Machine Translated by Google

anksčiau matytas mūsų šalyje ar užsienyje. Ši veikla / sukėlė tiek daug simpatijų Iasi mieste, kad darbo dienos pabaigoje baigus darbą biure, jie eidavo į statybvietę, nusivilkdavo paltus ir gaudavo cemento kastuvą, kirtiklį ar karutį. Tokio pobūdžio darbuose atsidūrė studentai iš Klužo, Besarabijos ir Bukovinos, Bukarešto. Motos vadovaujamos Kryžiaus brolijos jau buvo organizuojamos daugelyje miestų, tad jaunieji gimnazistai iš toli atvykdavo į darbą, grįždavo namo išsilavinę mūsų dvasia.

Dveji studentų kovos, agitacijos ir kančios metai, būdingi visiems Rumunijos jaunuoliams, padarė didelį stebuklą: atkūrė dvasinę tautos vienybę, kuriai grėsė vyresniosios kartos nesugebėjimas susilieti ir tapti. vienas su didele nacionaline bendruomene. Dabar jaunuoliai, atvykę iš visų krašto vietovių, bendromis pastangomis, darbo mokykloje, mūsų šaliai, tvirtino ir šventino šią sielos vienybę.

POLITINIAM SUDĖJIMAI GRĖSNIANTYS PAVOJAI

Ši srovė visoje šalyje buvo didžiulė. Nemanau, kad tokia neįprasta populiari srovė šalyje jau ne kartą egzistavo. Čempionatas nesisekė, dėl organizuotumo, veiksmų plano trūkumo. Be to, dėl šios didelės srovės kilo grėsmė, kad į judėjimą gali įsiskverbti kai kurie kompromituojantys ir pavojingi elementai. Judėjimas niekada nemiršta nuo priešo smūgių išorėje, o dėl viduje esančių priešų, kaip ir bet kuris žmogaus organizmas. Paprastai tik apie vienas žmogus iš milijono miršta nuo išorinių priežasčių (nutrenktas traukinio ar automobilio, nušautas, nuskendęs ir pan.); žmogus pasiduoda vidiniams toksinams, jis miršta nuo nuodų.

Kaip buvo, po Vacaresti, Focsani ir Turnul-Severin teismų visi norintys galėjo prisijungti prie mūsų gretų.

Kai kurie susivienijo, kad sukčiautų: rinkdavo abonementus, pardavinėjo brošiūras, skolindavo ir t. t. ir, nesvarbu, kur šie veikėjai pasirodydavo, jie visada sukompromitavo judėjimą; kiti, susijungę kaip politiniai alpinistai, ėmė kivirčytis ir smerkti vienas kitą, kiekvienas varžydamiesi dėl lyderio pozicijos ar vietos parlamente ir pan. Kiti buvo sąžiningi, bet stokojantys drausmės, atsisakę paklusti savo viršininkų įsakymams; šie žmonės be galo derėjosi dėl kiekvienos direktyvos, kiekvienas veikė pagal save. Kiti, vėl geranoriškai įstoję į mūsų gretas, tiesiog nesugebėjo integruotis į mūsų dvasią.

Yra daug labai gerų asmenų, turinčių tokią moralinę struktūrą, kad jie tiesiog negali susilieti į tokią organizaciją kaip mūsų ir dėl to kelia pavojų savo egzistencijai iš vidaus. Kai kurie intriguoja pagal gimimą; ką jie vienija, jie naikina pasakodami istorijas.

Kai kurie kiti turi fiksuotą idėją; jie nuoširdžiai tiki, kad rado raktą į visus sprendimus, bandydami įtikinti jus savo verte. Kiti serga, kamuojami žurnalistikos blogio. Jie nori bet kokia kaina būti laikraščio direktoriais arba matyti, kad jų vardas būtų atspausdintas istorijos pabaigoje. Yra ir kitų, kurie elgiasi taip, kad kur beeitų, pavyksta eiti į kompromisus

visą kovą ir pakirsti pasitikėjimą, kuriuo organizacija ten mėgavosi.
Galiausiai yra tokių, kuriems specialiai mokama už intrigas, šnipinėjimą ir jie sukompromituoja bet kokias kilnias nacionalistinio judėjimo pastangas.
Koks rūpestis, koks apdairumas tuomet turi būti judėjimo vadovui tų, kurie nori būti jo vadovaujami! Kiek daug jis turi padaryti, kad juos auklėtų, ir kaip nenuilstamai jis turi juos prižiūrėti! Be šių atsargumo priemonių judėjimas yra beviltiškai pažeistas.

Machine Translated by Google

Deja, profesorius Cuza visiškai nežinojo šių būtinybių. Jos šūkis buvo toks: „Bet kas gali prisijungti prie lygos, bet tik tie, kurie gali likti“.

Ir toks požiūris atneštų tikrą nelaimę. Iš tiesų, po kelių mėnesių Lyga tapo intrigų katile, tikru pragaru.
Mano tuometinis įsitikinimas, kurio laikausi ir šiandien, buvo toks, kad organizacija turi leisti įeiti ne „kas nori“, o tik tuos, kurie „nusipelno prisijungti“, ir leisti jiems likti joje tik – ir tik tol, kol jie – tiesūs, darbštūs, drausmingi ir ištikimi.

Jei atrodo, kad organizacijoje yra akivaizdžių gangrenos požymių, tokių kaip pirmiau minėti, jie turi būti nedelsiant izoliuoti ir iškirpti su daugiau energijos. Priešingu atveju infekcija kaip vėžys išplinta per visą judėjimo organizmą ir išnyksta priežastis. Jūsų įsipareigojusi misija ir ateitis; jis arba mirs, arba liks tarp gyvenimo ir mirties, nieko negalėdamas pasiekti. Mūsų pastangos paskatinti profesorių Cuzą ištaisyti šią situaciją žlugo, nes, viena vertus, jis visiškai nežinojo šių elementarių judėjimo vedimo principų ir, kita vertus, dėl intrigų sugebėjo mus izoliuoti ir nuo jo. , vadinasi, paralyžiuoti bet kokią įtaką, kurią galėjome jam turėti.

Mes, vakarestiečiai, tai supratę ir pamatę beviltiškus puolimus, intrigų bangas, kurios mus užgriuvo, siekdami atskirti mus nuo profesoriaus Cuzos, nuėjome į jo namus, dar kartą prisiekdami jam ištikimybę ir prašydami pasitikėti mumis, kad padarysime viską. mūsų galioje pataisyti padėtį judėjime. Mūsų bandymas pasirodė bergždžias, nes jis suprato, kad mes matome dalykus visiškai kitaip, tiek organizacinio, tiek veiksmų plano, tiek net pagrindinės mūsų judėjimo doktrinos atžvilgiu. Mes pradedame nuo moralinės žmogaus esmės idėjos, o ne kaip skaitinio, rinkimų ar demokratinio skaitmens. Bet jis buvo įsitikinęs, kad šią idėją išlaikėme, nes buvome kažkokių intrigantų aukos.

LYDERIO KRITIKA

Kas buvo atsakingas už tokią padėtį? Žinoma, vadovas. Šiam judėjimui reikia puikaus vadovo, o ne puikaus doktrinieriaus, kuris nepaiso judėjimo bangų apačioje; įspūdingas lyderis, dominuoti ir kontroliuoti judėjimą.

Ne kiekvienas gali atlikti šį vaidmenį. Reikia profesionalo, įgimtų savybių turinčio žmogaus, žinančio ne tik organizavimo principus, bet ir tobulėjimą bei kovą. tokiam judėjimui vadovauti neužtenka būti žinomu universiteto profesoriumi. Čia reikalingas geras vairininkas, sumanus kapitonas, kuris vestų mus per bangas, žmogus, išmanantis įstatymus ir susipažinęs su tokio vadovavimo paslaptimi; kas pažintų vėjus ir jūros gelmes, kas pažintų pavojingus rifus, kas pagaliau tvirta ranka laikytų vairą.

Negana to, kad žmogus, įrodantis, kad Transilvanija priklauso rumunams, turi teisę vadovauti kariuomenei, kuri išeina jos užkariauti; kaip ir to, kad jis teoriškai gali įrodyti žydų pavojaus egzistavimą, jam neužtenka, kad jis turėtų teisę vadovauti populiariam politiniam judėjimui, kuris siekia išspręsti šią problemą. Čia yra du visiškai skirtingi veiklos lygiai, lygiai, kurie reikalauja visiškai priešingų dalyvaujančių asmenų gabumų ir kvalifikacijos.

Pirmąjį lygį galime įsivaizduoti virš 1000 metrų, teorijos sritį, abstrakčią įstatymų sritį. Ten teoretikas tyrinėja tiesą ir jos teorinį formulavimą. Jis pradeda nuo konkrečių realijų pagrindo, nuo pat pradžių, kad formuluotų dėsnius savo kūrybinėje srityje.

Kitas lygis yra žemėje. Čia lyderio savybėmis apdovanotas žmogus užsiima tiesos primetimo jėga. Jis pasiekia aukštumų

Machine Translated by Google

būti harmonijoje su įstatymais, bet jo išsipildymo vieta yra čia, mūšio lauke, strategijos ir taktikos srityje.

Pirmasis kuria idealus, nubrėžia tikslus; pastarasis juos atlieka, išpildo.
Atsižvelgiant į natūralų darbo pasidalijimo principą, išimtys, kai šių dviejų funkcijų savybės būdingos vienam asmeniui, yra
itin retas.

Profesorius Cuza visų pirma yra teoretikas. Teoriniu lygmeniu jis šviečia kaip saulė.
Jūsų darbas yra toks:

a) Tautybės teisės tiesos tyrimas ir formulavimas. b)
Tautybės priešo atradimas ir tobulas identifikavimas. žydas. c) Postuluoti žydų problemos sprendimus.

Tai viskas! Tačiau tai yra didžiulis pasiekimas. Nes nors visi moksliniai įrodymai yra jo pusėje, visi mokslo žmonės yra prieš jį, puola jį iš visų pusių ir bando sugriauti jo atradimus. Bet jis priešinasi. Šiam pirmam lygiui nereikia naudoti vyrų, žmogiškųjų jėgų; priešingai, žmogus pirmajame lėktuve vengia žmonių. Tačiau antrajam planui pirmiausia reikia žmonių. tik bet kas? Tikrai ne! Tačiau žmonės, lyderiai, turi transformuotis į žmogiškąsias stiprybes.

Tai reiškia:

1. Mokėjimas juos organizuoti pagal tam tikrus griežtus principus.
2. Suteikite jiems techninį ir herojišką išsilavinimą, kad padidintumėte jų galią, kad tik paverstumėte vyrus žmogiškomis galiomis.
3. Nuveskite šias dabar organizuotas ir išsilavinusias pajėgas į strateginį ir taktinį mūšio lauką, kad kovotų su kitomis žmogaus jėgomis arba pačia gamta, kad būtų pasiektas naudingas tikslas.

Jei iš doktrinieriaus tikimasi, kad jis įvaldys tiesos tyrimo ir formulavimo mokslą, tai iš politinio judėjimo lyderio tikimasi, kad jis įvaldys žmonių organizavimo, auklėjimo ir vadovavimo mokslą ir meną, profesorius Cuza, puikiai ir nepralenkiamas pirmame plane. , nukritęs į praktiškumą, vaikystėje pasirodė neišmanantis, nerangus, naivus, nesugebantis tiek organizuoti, tiek techniškai ir herojiškai išauklėti savo pasekėjų, nesugebantis, kitaip tariant, vadovauti žmogiškosioms jėgoms.

Žymusis žmogus teorinėje plotmėje niekada negalės iškovoti pergalės antruoju planu. Jis bus nugalėtas arba, geriausiu atveju, patenkintas mažais sėkme, kurią jam pasieks aplinkiniai.

Kokius dvasinius bruožus turėtų turėti politinio judėjimo lyderis? Mano nuomone, jie yra: 1. Vidinė traukos galia. Pasaulyje nėra nepriklausomų ir
laisvų žmonių. kaip Saulės sistemoje kiekviena žvaigždė seka savo orbita, kurioje ji sukasi aplink didesnę traukos jėgą, lygiai taip pat žmonės, ypač politinių veiksmų srityje, traukia prie kelių patrauklių asmenybių. Lygiai taip pat ir minties srityje. Lauke yra tie, kurie nenori domėtis ar galvoti.

Lyderis turi turėti tokią traukos galią. Kai kurie turi daugiau nei dešimt žmonių, todėl yra lyderiai tik jiems; kiti apie visą kaimą, apskritį; kiti visoje provincijoje, šalyje; o kai kurie net už vienos šalies sienų. Individo gebėjimą vadovauti riboja jo vidinės traukos galios mastas. Tai yra tam tikra magnetinė jėga, kurios, jei jos neturi žmogus, jis negali vadovauti.

2. Gebėjimas mylėti. Lyderis turi mylėti visus savo ginklo draugus.
Jų meilė turi prasiskverbti per judėjimo bendruomenės kraštus.

3. Žinios ir organizuotumo jausmas. Žmonės, įtraukiami į judėjimo orbitą, turi būti organizuoti.

Machine Translated by Google

4. Žmonių pažinimas. Organizacijoje reikia atsižvelgti į darbo pasidalijimo principą, pastatant kiekvieną į savo vietas, pagal gabumus ir atsisakant priimti tuos, kuriems jų trūksta.

5. Galia ugdyti ir įkvėpti didvyriškumui.
6. Įvaldykite lyderystės dėsnius. Kai vadas turi organizuotą ir išsilavinusią kariuomenę, jis turi žinoti, kaip vadovauti jiems politiniame mūšio lauke, kad galėtų konkuruoti su kitomis jėgomis.

7. Laiko pojūtis. Bosas turi turėti ypatingą jausmą, kad pasakytų jam, kada kovoti mūšį.
Vidinė intuicija turėtų jums pasakyti: dabar! Šią minutę, ne vėliau, ne anksčiau.

8. Drąsa. Kai lyderis išgirsta šį vidinį įsakymą, jis turi turėti drąsos išsitraukti kardą.

9. Sąmoningas teisingumas ir moralūs tikslai, kurių reikia siekti sąžiningomis priemonėmis, be visų kario dorybių, kurias turi turėti lyderis, pasiaukojimo dvasios, ištvermės, atsidavimo ir pan., jį turėtų gaivinti aukštumo dvasia. moralė, nes nėra ilgalaikės pergalės, jei ji nėra pagrįsta teisingumu ir teisėtumu.

SĄMONĖS ATVEJIS

Tiesą sakant, profesorius Cuza nebuvo atsakingas už chaotišką situaciją, į kurią atsidūrė lyga. Kai jis priešinosi mūsų organizacinėms pastangoms, jis, manau, turėjo ramią sąžinę dėl savo teorinės kompetencijos ir valdžios trūkumo politinėje plotmėje. Mes buvome atsakingi, o ypač aš, nes privertėme jį prieš jo valią imtis veiksmų, kuriems jis buvo silpnas. Tiesą sakant, jis nedalyvavo visuose svarbiuose įvykiuose, kurie vyko per tuos dvejus kovos metus. Visos kovos, sukrėtusios visą šalį ir auginusios rumunų mases, buvo pradėtos be profesoriaus Cuzos pagalbos. Žinoma, kiekviename iš jų jis daug padėjo, bet visada galiausiai iniciatyva nepriklausė jam.

aš klydau; ir kadangi nėra klaidos, kuri iškart neatsigręžtų prieš tuos, kurie ją padarė, mano klaida taip pat persekios mus kaip judėjime. Ir tai atsitiks, kai profesorius Cuza, negalėdamas mūsų suprasti, dirbs vienas, be mūsų paramos.

Šie metai jam taip pat buvo sunkūs. Po 30 metų atsidavimo Iasi universitete vyriausybė padarė precedento neturinčią neteisybę nušalindama jį nuo katedros, kai atlikto trumpalaikio tyrimo metu jis buvo apkaltintas studentų kurstymu, profesorius Cuza atsakė:

„Aš esu nacionalinių energijų kurstytojas“.
Kovos ir garsaus mokymo rumunų tautos tarnyboje visą gyvenimą baigė toks žydų politikų vadovaujamų žmonių atlygis.
Prie šio neaukšto smūgio prisidėjo ir tai, kad būdamas vienas gatvėje jį išprovokavo ir smogė į veidą žydo kumščiu. Kai sužinojo apie šį siaubingą drąsą, studentai eidavo į kiekvieną užeigą ir vienodai mušdavo kiekvieną sutiktą žydą. Per šią demonstraciją buvo suimta dešimt studentų, tarp jų Mota ir Lulianas Sarbu, kurie buvo nuteisti kalėti vieną mėnesį. Jie tarnavo Galatoje. Studentas Urziceanu paleido kelis šūvius į įtariamą moralinį kurstytoją žalingo smurto aktu.

Machine Translated by Google

PRANCŪZIJOJE MOKYKLOJE

IŠVYKIMAS IR PIRMAS ETAPAS STRASBŪRE

1925 m. rugsėjo 23 d. padėjome kertinį savo studentų namų akmenį. Sienos buvo maždaug metro aukščio, kai, atidavęs mūsų nacionalistiniam judėjimui viską, ką galėjau būdamas savo amžiaus, pamaniau, kad būtų tinkama grįžti į užsienį baigti mokslus, tuo labiau, kad dėl to mano sveikata nebuvo labai geros. Dėl sunkių išbandymų, kuriuos išgyvenau, tokio sprendimo mane paskatino ir tai, kad jaučiausi šiek tiek izoliuotas savo požiūriu į lygos organizaciją ir kovos planus. Sakiau sau. „Gali būti, kad aš klystu ir geriau netrukdyti formuoti požiūrio, kuris visgi gali pasirodyti geras“, ypač atsižvelgiant į tai, kad pastaruoju metu lyga įgijo naujų jėgų (1) prisijungus prie „Rumunų veiksmo“, vadovaujamos profesoriaus Catuneanu, atvedusio į mūsų pusę tokius iškilius Transilvanijos intelektualus kaip Valer Pop ir Tėvas Titus Malai; ir (2) suvienyti jėgas su „The National Fascia“, mažesne, bet sveika organizacija. Tikėkimės, kad nekaltus Leakue vadovybės trūkumus dabar ištaisys tiek daug elito vyrų, tarp kurių būtų galima priskaityti: mūsų teisininkas Paulas Iliescu iš Bukarešto, turintis nepaprastą intelektualų sekimą; Generolas Macridescu, vadovaujantis kitai elitinei grupei iš Focsani; iškilus Cernauti universiteto sociologijos profesorius, senas nacionalistas Traianas Braileanu; ir iškilus pedagogikos profesorius Ion Gavanescul iš Iasi universiteto, kuris iki šiol nebuvo prisijungęs prie mūsų judėjimo, nors visą gyvenimą savo pedagogikos katedroje taip pat skelbė tautinę idėją.

Kartu su mumis buvo ir eruditas Bukarešto universiteto fiziologijos profesorius Nicolae Paulescu, neprilygstamas žydų-masonų manipuliacijų žinovas, nušvietęs tautinį judėjimą sostinėje.

Prie šių mūsų judėjimą pagerbusių ir jam neprilygstamą prestižą suteikusių asmenybių prisijungė brangi Libertatea („Laisvė“), skaitomiausio ir vertinamo populiaraus Rumunijos laikraščio, kurį redagavo tėvas Mota, pagalba.
Mano bendražygis Mota – tėvo Motos sūnus – pašalintas iš Klužo universiteto, dar antro kurso studentas, nusprendė su manimi išvykti į užsienį baigti teisės mokslų.

Abu sutarėme vykti į Prancūziją į vieną iš mažesnių miestų.
Pasirinkome Grenoblį. Užsidirbau 60 000 lėjų iš savo knygelės „Laiškai iš įstrigusio studento“ pardavimo ir iš vestuvių dovanų; Mota kas mėnesį gaudavo pagalbą iš namų.

Atsisveikinę su savo šeimomis, grįžę namo, išreiškiame pagarbą profesoriui Cuzai ir mūsų bendražygiams. Tada kopiame į Rarau kalną į atsiskyrėlį pasimelsti ir pradedame kelionę. Su žmona išėjome pirmi. Mota sekė po dviejų savaičių. Po ilgos kelionės per Čekoslovakiją ir Vokietiją, po kelių dienų Berlyne ir Jenoje, įvažiavome į Prancūziją ir sustojome Strasbūre. Mane labai nustebino tai, kad šis miestas, priešingai nei tikėjausi, virto tikru vapsvų lizdu dėl žydų infekcijos. Išlipdamas iš traukinio tikėjausi pamatyti galų rasės žmones, kurie savo neprilygstama drąsa pažymėjo šimtmečius istoriją.

Vietoj to pamačiau kabliuko nosies, pelno ištroškusį žydą, kuris mane už rankovės įsitraukė į savo parduotuvę arba restoraną, o dauguma restoranų aplink traukinių stotį buvo jų valdomi. Asimiliuoto žydų Prancūzijoje viskas buvo košerinė. Ėjome į vieną restoraną po kito, norėdami rasti krikščionis, bet kiekviename matėme užrašą jidiš kalba: „Košerinis maistas“. Pagaliau radome prancūzišką restoraną, kuriame pavalgėme. Mes neradome jokio skirtumo tarp Targul-Cucului ir Strasbūro žydų; ta pati figūra, tos pačios manieros ir žargonas; tos pačios šėtoniškos akys, kuriose žmogus skaito ir mandagiu žvilgsniu atranda norą žaisti.

Machine Translated by Google

GRENOBLE

Dar viena kelionės naktis ir ryte atvykstame į Grenoblį. Kokie stebuklai atsivėrė mūsų akims! Koks peizažas! Miestas, seniai įsikūręs Alpių papėdėje. Didžiulis riedulys lėkė miesto centro link, tarsi ketintų jį perpjauti į dvi dalis. Pilka, stora ir drąsi, ji dominavo namuose, kurie, nors ir aukšti, atrodė kaip maži skruzdėlynai. Toliau, bet ir arčiau miesto, buvo dar vienas kalnas, pilnas senų įtvirtinimų, apkasų ir parapetų, paverstų didžiule tvirtove.

Tolumoje, fone, visų pirma baltas kaip garbė, sniegas švietė žiemą ir vasarą įspūdingose didžiulėse Alpėse.

Sužavėtas to, ką pamatėme, ir eidamas tarsi per užburtą pilį kažkokioje istorijoje, pasakiau sau: „Tai yra drąsos miestas“. Ir tikrai, toliau eidamas, buvau tikras, kad buvau teisus, sustojęs priešais skaitytą statulą. "Bayard, chevalier sans peur etsans priekaištais". Bayardas buvo puikus XV amžiaus karys, kuris po visą gyvenimą trukusių mūšių buvo mirtinai sužeistas ir gulėjo agonijoje, įsikibęs į kardą, kurio rankena dabar buvo paversta kryžiumi, nuo kurio narsusis senis gavo savo mirties valandą. , paskutinis palaiminimas . Nuomojame kambarį senajame Grenoblyje. Taip pat yra naujas ir modernus Grenoblis.

Bet mums labiau patinka senoji dalis. Mota atvyko kiek vėliau. Registruojamės universitete. Jis už teisės bakalaurą; Aš, kaip ekonomikos mokslų daktaras. Pradėjau audituoti pirmakursių ir antrakursių kursus, bet nieko nesupratau. Tai buvo pirmosios pamokos. Galėjau išskirti tik pavienius žodžius.
Tačiau atkakliai ir toliau tikrindamas šiuos kursus, apie Kalėdas pradėjau gana gerai suprasti paskaitas. Doktorantų buvo tik aštuoni, todėl šiose klasėse susiformavo šeimyninis studento ir profesoriaus ryšys.

Profesoriai, be galo sąžiningi, tik dėstė, nepolitikuo irgi.

Maistą mums trims ruošė žmona. Atostogų metu pradėjau leistis į mažas ekskursijas po miestą. Mane sužavėjo pilies griuvėsiai ir senoviniai bokštai. Ar norėtumėte sužinoti, kas gyveno šiuose senoviniuose? Juos tikriausiai visi pamiršo. Leisk man eiti jų aplankyti. Įėjau į šiuos griuvėsius ir valandų valandas netrukdomoje tyloje kalbėjausi su mirusiaisiais. Aplankiau nedidelę bažnyčią miesto pakraštyje, datuojamą IV amžiuje, San Lourenço bažnyčią, ir, mano nuostabai, ant melsvų lubų pamačiau daugiau nei penkiasdešimt svastikų. Mieste, Rotušės pastate, Teisingumo rūmuose ir kitose institucijose buvo galima pamatyti masonų žvaigždę, absoliučios šios žydų hidros kontrolės Prancūzijoje simbolį, todėl išėjau į senąjį Grenoblio kvartalą, kur. bažnyčias su kryžiais aptemdė laikas ir užmarštis. Atsisukau į šiuolaikinius kino teatrus, teatrus ir kavines ir radau pramogų tarp griuvėsių, kur įtariau, kad Bayardas galėjo gyventi. Nugrimzdau į praeitį, kur, mano didelei laimei, gyvenau istorinėje Prancūzijoje, krikščioniškoje Prancūzijoje, nacionalistinėje Prancūzijoje, ne judėjų-masonų, ateistinėje ir kosmopolitiškoje Prancūzijoje, o Bayard'e! Ne Leono Blumo Prancūzijoje! Aikštė „Marche des puces“, kaip ją vadino prancūzai, buvo pilna žydų, kurie paaiškino jos pavadinimą. Tiesą sakant, universitete taip pat dominavo jie. Čia mokėsi 50 žydų studentų iš Rumunijos, be penkių rumunų. Taip pat aplankiau buvusį vienuolyną „Grande Chartreuse“, kurio 1000 vienuolių ateistų vyriausybė išvarė. Keliose ikonose vis dar mačiau mėtytų akmenų žymes

minios per Prancūzijos revoliuciją (1789 m.), kai jie sugadino Dievo paveikslą.

Neilgai trukus mus užvaldė materialiniai rūpesčiai. Mano pinigai baigėsi ir aš nesitikėjau jų grįžti namo. Nepaisant visų didelių santaupų, nesugebėjome susitvarkyti to, ką gavo Mota.

Daug valandų praleidome galvodami apie tai, kaip galėtume užsidirbti pinigų netrukdydami kursų tvarkaraščiams. Suprasdami, kad siuvinėjimas yra vertinamas ir gerai apmokamas Prancūzijoje, nusprendėme išmokti siuvinėti iš mano žmonos, o tada pabandyti parduoti šį rumunišką siuvinėjimą. Šio amato išmokome per kelias savaites. Siuvinėjome laisvalaikiu, turėjome savo

Machine Translated by Google

produktų, rodomų lange, ir, pridėjus tiek uždirbtą mažą dalį, ką Mota gavo iš namų, pavyko gyventi labai kukliai.

BENDRIEJI RINKIMAI GRĮŽTI į NAMUS
1926 GEGUŽĖ

Velykų metu nuolat gaunami laiškai ir laikraščiai iš namų atnešdavo žinių apie liberalų kritimą nuo valdžios ir generolo Averescu atėjimą.
Nauji visuotiniai rinkimai turėjo įvykti gegužės viduryje. Lygai tai buvo galimybė pirmą kartą įsitraukti į didelį mūšį. Sakiau sau: „Turiu grįžti namo, kad dalyvaučiau šioje kovoje. Ir tada grįžti į mokyklą“.

Parašiau profesoriui Cuzai, prašydamas pinigų už bilietą. Nesulaukęs atsakymo, parašiau p. Hristache Solomon Focsani mieste. Jis man atsiuntė 10 000 lejų, iš kurių dalį palikau žmonai. Su likusiais grįžau namo.

Į Bukareštą atvykau maždaug gegužės pradžioje, per visą rinkimų kampaniją.
Iš karto nuėjau pas profesorių Cuzą, kuris neatrodė labai patenkintas mane ten pamatęs, sakydamas, kad man nereikia ateiti, nes judėjimas gali vykti gerai ir be
aš.

Šiek tiek skaudėjo, bet nesupykau. Politinėje organizacijoje nėra vietos nariui, kuris susierzina dėl vadovo papeikimo.
Įspėjimas gali būti pagrįstas, o gal ir nepateisinamas, bet niekada nevalia pykti, tokiu principu žmogus turėtų vadovautis bet kurioje organizacijoje.

Vėliau išvykau į Dorohoi miestelį padėti profesoriui Sumuleanu. Iš ten nukeliavau į kitas grafystes, Campul-Lung, Iasi, Braila ir kt. Tuo tarpu dėl laiško, kurį gavau iš profesoriaus Paulescu ir generolo Macridescu reikalavimu, nusprendžiau kandidatuoti į Focsani. Ten aš atsidūriau bjauriausioje ir man nepageidautiniausioje situacijoje: išėjau maldauti už mane balsų. Kur? Tarp minios, kuri kaip tik tuo metu, kai turėjo būti įkvėpta švenčiausių jausmų – kurioms buvo iškilusi grėsmė jų šaliai ir jos ateičiai – yra priblokšta rinkimų agentų gausiai siūlomų gėrimų ir yra apsėsta piktosios politikų dvasios paleistos aistros. Tomis akimirkomis, kai kaimuose vyrauja giedras ir švarus gyvenimas, nubėga politinės korupcijos bangos.

Šis pragaras plinta visoje šalyje ir iš jo iškyla kita šalies vadovybė vieneriems, dvejiems, trejiems ar ketveriems metams. tai yra

iš šitos puvimo krūvos ta demokratija – „šventa“, demokratija – išaugina šalies vadovybę!

Atvykau į Focsanį, kuris buvo apgultas nuo Čiorasti krikšto laikų. norint tęsti kampaniją, reikėjo nemokamo praėjimo leidimo, išduoto garnizono vado, kurio paprašiau ir gavau. Apie 10 val., lydimi pono Hristache Solomon ir kitų, išvažiavome dviem automobiliais. Bet už 500 metrų už miesto randame kitoje kelio pusėje pastatytą dviejų vagonų užtvarą, šalia yra keli policijos pareigūnai.

Sustojome, prie mūsų priėjo žandarai ir pasakė, kad nepraleidžia. Paruošiau generolo įsakymą ir parodžiau jiems. Jie jį perskaitė ir pasakė: „Net ir tokiu atveju jūs negalite praeiti“.

Įsakiau savo kompanionams atverti kelią. Po trumpų muštynių kelias buvo pravažiuojamas.
Automobiliai pradėjo lėtai judėti. Žandarai, atsilikę už kelių metrų, atsiklaupė, nusitaikė ir pradėjo šaudyti. Aš pasakiau:

„Judėk toliau, jie šaudo į orą“.
Kulka pataikė į buferį; kitas, šalia mūsų. Važiavome toliau. Bet dvi kulkos mus sustabdė, viena pramušė degalų baką, antra – padangą.
Negalėjome toliau važiuoti. Išlipome ir grįžome atgal. Dar kartą nuėjome pas generolą, kuris išdavė mums leidimą pereiti, ir pranešėme, kas atsitiko,
o generolas Macrisdescu taip pat dalyvavo. Jis atsakė: "Jūs galite laisvai keliauti. Aš įsakiau, kad niekas jūsų nestabdytų. Galbūt tai buvo administracinės institucijos." Iš ten nuėjome į

Machine Translated by Google

Rotušė kartu su generolu Macridescu. Apygardos meras buvo Nitulescu, šiurkštus ir nedoras žmogus. Labai ramiai įėjome į jo kabinetą. Generolas Macridescu pranešė apie įvykius. Tačiau meras nuo pat pirmos akimirkos su mumis elgėsi labai grubiai. Jis tęsė begalinę kalbą iš savo kilnios pozicijos.

„Ponai, aukščiausi valstybės interesai reikalauja...“

"Šioje šalyje yra įstatymai; mes laikomės įstatymų. Mes turime teisę..." En. Macridescu bando paaiškinti. Tačiau meras tęsė: „Grafas šiais sunkiais laikais reikalauja...“

Generolas Macridescu vėl bandė paaiškinti. Autoritetą turintis meras: „Šalies valia yra...“

– Klausyk čia, pone mere, – pertraukiau jį gana nusiminęs. "Matau, kad nenorite suprasti pagrįstų pokalbių. Rytoj ryte aš eisiu kampanijos taku ir, jei žandarai vėl šaudys į mus, grįšiu čia į jūsų biurą ir nušausiu."

Ir nelaukęs atsakymo apsisukau, kitus palikęs. Po kelių valandų buvau iškviestas į Karo tarybą. Aš nuėjau. Karališkasis komisaras* mane tardė. Raštu tiksliai pasakiau, kas atsitiko. Jie mane suėmė. Ir aš pasakiau: „Na, ponai, jūs nieko nedarote tiems, kurie iš tikrųjų mane nušovė, bet aš, kuris ką tik pasakiau, kad tai padarysiu, jūs suimkite!

Taigi aš vėl buvau pulko kareivinių laikymo kambaryje. Po trijų dienų man paskambino generolas. Pareigūnas nusivedė mane į savo kabinetą.

— Pone Kodreanu, turite palikti Fočani miestą.

„Pone, aš čia kandidatuoju. Jūsų įsakymas man išvykti prieštarauja įstatymams. Žinoma, aš nesiruošiu prieštarauti šiai priemonei, nes negaliu to padaryti, bet prašau šį įsakymą man duoti raštu.“ „Negaliu to pateikti raštu“.

„Tada vyksiu į Bukareštą pasiskųsti dėl šio gydymo“.

Generolas mane paleido su garbės žodžiu, kad išvažiuosiu pirmuoju traukiniu. O aš išvažiavau į Bukareštą pirmu traukiniu.

Kitą dieną prisistačiau vidaus reikalų ministrui ponui Oktavianui Gogai, kuris mane puikiai priėmė. Papasakojau jam, kas man atsitiko, ir pareikalavau teisingumo. Jis man pažadėjo, kad atsiųs administracijos inspektorių, kad ištirtų atvejį, ir paprašė, kad kitą dieną vėl atvažiuočiau pas jį. Aš atėjau. Jis atidėjo mane kitai dienai.

Tačiau laikui bėgant ir rinkimų dienai artėjant, ketvirtą dieną išėjau.

Vėl gavau nemokamą leidimą iš generolo ir vėl pradėjome važiuoti. Iki rinkimų buvo likusios vos dvi dienos. Atvykome į pirmąjį kaimą, kuriame kaip kokių rinkimų išvakarėse buvo susirinkę keli kaimiečiai, bet jie atrodė išsigandę tvyrančio visuotinio teroro. Pasirodė žandarai: "Su šiais žmonėmis galite pasikalbėti, bet tik minutę. Tai mūsų įsakymas!"

Aš kalbėjau minutę, o tada tęsėme. Taip buvo visuose kituose kaimuose, tik po minutę kiekviename. Prastas teisingumas ir teisėtumas šioje šalyje! Vienam suteikiama balsavimo privilegija, o kitas raginamas ta privilegija pasinaudoti; jei neatvyksite balsuoti, jums bus skirta bauda, o jei atvykstate balsuoti, esate nugalėtas. Rumunijos politikai, nesvarbu, ar jie būtų liberalai, Averescu šalininkai, nacionaliniai valstiečiai, yra tik krūva tironų, kurie slepia šūkius.

* Kariuomenės karininkas, kuris Rumunijos kariniame teisingumo srityje atlieka teisėjo vaidmenį arba tyrimo prokuroras Karo taryboje. (Tr.)

kaip: „Teisėtumas“, „Laisvė“, „Žmogaus teisės“, be gėdos ir baimės trypti visą šalį su visais įstatymais, visomis laisvėmis ir

Machine Translated by Google

visas savo teises. Įdomu, kokie galimi resursai liko ateičiai?

Rinkimų dieną mūsų delegatai buvo sumušti, aplieti krauju ir jiems neleidžiama patekti į balsavimo vietas; ištisi kaimai negalėjo prieiti prie balsavimo apylinkių. Rezultatas: pralaimėjau, bet Focsanio mieste laimėjau visas politines partijas.

„Nesvarbu“, – pasakiau sau. – Jei būčiau laimėjęs, tai būtų nutraukę mano planus tęsti studijas. Po dviejų dienų, mano didžiuliam džiaugsmui, sužinojau rinkimų visoje šalyje rezultatus. Lyga pridėjo 120 000 balsų ir į parlamentą išsiuntė dešimt deputatų: profesorius Cuza ir Gavanescul de Iasi; profesorius Sumuleanu iš Dorohoi; mano tėvas iš Radauti; Paul Iliescu iš Campul-Lung;

Profesorius Calanas iš Suceavos; gydytojas Haralambas Vasiliu iš Botosani; Valer Pop de Satu-Mare; inžinierius Misu Florescu iš Piatra-Neatnt; ir luniu Lecca de Bacau.
Iš tikrųjų nacionalistiniam judėjimui pagerbti buvo išrinktas elitinis vyrų būrys, į kuriuos žmonės žiūrėjo su begaline meile ir gyvomis viltimis. Tie 120 000 balsų reprezentavo geriausią ir tyriausią rumunų tautą. Rinkėjai įveikė visas grėsmes, visas pagundas, visas kliūtis patekti į rinkimus. Tačiau tų, kurie negalėjo jų pasiekti, buvo labai daug – daugiau nei tų, kurie pasiekė.
Buvo dar mažiausiai 120 000 balsų, kurie buvo sutrikdyti arba pavogti iš balsadėžės.

Į Prancūziją grįžau patenkintas rezultatais, bet nuolat nerimavau dėl tokio klausimo: kaip galėtume laimėti, jei visos vyriausybės rinkimus rengtų taip, panaudodamos korupciją, vagystes ir valstybės jėgą prieš liaudies valią?

ALPĖSE

Atvykus į Prancūziją jau buvo per vėlu laikyti birželio sesijos egzaminus.
Susidūriau su rimta problema. Mota rudenį turėtų grįžti namo atlikti karinės tarnybos. Kaip mes gyventume, jei mūsų siuvinėjimo vos pakaktų vienam žmogui, o ką jau kalbėti apie dvi sielas... Bandžiau susirasti darbą mieste, bet ką.
Neįmanomas. Taigi pagalvojau, kad gal kaime, netoli miesto, galėčiau ką nors gauti. Kartu su Mota ieškojau darbo įvairiomis kryptimis; bet vakare grįžome nesėkmingai. Vieną dieną tramvajumi nuvažiavome į Uriage-les-Bains maždaug šešias mylias nuo Grenoblio (ten tramvajai važiuoja ne tik miestuose, bet ir lauke iki 12 mylių visomis kryptimis, nes kalnuose yra daug elektros energijos, kurią gamina kriokliai).

Iš Uriage einame keliais takais į kalną. Maždaug po pusvalandžio atvykstame į Saint Martin – gana didelį kaimą su gerai asfaltuotu keliu, gerai prižiūrimais akmeniniais namais, keliais sandėliais ir gražia aukšta bažnyčia. Bet praėjome. Dar po valandos pasivaikščiojimo, nuolat kopdami prakaituotame karštyje, atvykome į nedidelį kaimelį Pinet-d'Uriage.

Buvome maždaug 2600–2700 pėdų aukštyje. Virš mūsų Alpės mūsų akims atvėrė žavingą perspektyvą, nes jos buvo padengtos sniegu. atrodė, kad sniegas prasidėjo už kelių mylių nuo mūsų vietos. Mūsų kairėje, link Chateau de Vizille, driekėsi gražus slėnis; link Grenoblio mūsų dešinėje kitas; o palei slėnį vingiuotas asfaltuotas kelias blizgėjo kaip saulės skalaujamos upės vanduo.

Laukuose matėme dirbančius žmones. Stebėjomės, kaip ten, kalno šlaite, už kelių mylių nuo amžino sniego, kviečiai gali užaugti žmogaus aukšti; arba avižos ir miežiai, taip pat visokios daržovės. Tikriausiai dėl švelnesnio klimato ir dirvos be akmenų. Tiesą sakant, jo dirvožemis buvo žemo derlingumo, netgi skurdus. Tačiau ūkininkai nuolat naudojo mėšlą ar trąšas.

Machine Translated by Google

Pamatę juos dirbančius savo laukuose, susidūrėme su ta pačia problema kaip ir kituose kaimuose: kaip su jais susikalbėti, kad jie žinotų, jog ieškome darbo. Praėjome pro juos nedrįsdami su jais kalbėti. Toliau buvo dar keli namai, penki ar šeši. Mes ten nuėjome.
Mes pasiekėme paskutinį. Be jos, tarp mūsų ir didžiulės Beldonos neatsirado jokios kitos žmonių gyvenamosios vietos, išskyrus turistų namelius. Netoliese senolis pjovė žolę. Mums reikėjo su juo pasikalbėti. Pasisveikinome ir pradėjome kalbėtis. Jis pastebėjo, kad esame užsieniečiai, todėl paklausė, kas mes tokie. Pasakėme jam, kad esame rumunai, kad mums čia labai patinka ir norime išsinuomoti kambarį keletą mėnesių praleisti lauke.

Senis didžiavosi ir tikriausiai manydamas, kad rado ką nors, iš kurio galėtų daug ko išmokti, paprašė mūsų ateiti, prisijungti prie jo ir atsisėsti prie išorinio stalo, ant kurio padėjo butelį sutraukiančio juodo vyno ir tris taures, kurias pripildė. .

Tada jis pradėjo mus klausinėti, su dideliu smalsumu sekdamas mūsų atsakymus:

– Vadinasi, jūs sakote, kad esate rumunas?
– Taip, rumunai, rumunai iš Rumunijos.
– Ar toli nuo čia Rumunija?

„Beveik 2000 mylių“.

– Ar jūsų šalyje taip pat yra valstiečių, kaip čia?

„Yra daug, Pere Trukai“, nes tai buvo jo vardas.

„Ten auga ir šieno žolė, ar ten jaučiai? Karvės? Arkliai?"

Pagaliau atsakėme į visus jo klausimus, taip greitai su juo susidraugavę.

Bet mes jam nesakėme nieko, kas mus vargino, nes senolis suprato, kad esame mandagūs žmonės, „džentelmenai“, ir būtų praradę visas iliuzijas, jei būtume pasakę, kad ieškome darbo.

Tiesiog paklausėme, ar jis žino, kad kur nors būtų galima išsinuomoti kambarį. Jis davė mums adresą ir primygtinai reikalavo, kad pasakytume savininkui, kad tai jis, Pere Truk, mus atsiuntė.

Išeidami padėkojome ir pažadėjome, kad grįšime padėti jam pjauti. Jo nurodytą adresą radome keliuose namuose ant kalvos. Tai buvo pono Chenevo Paulo, gražiai apsirengusio 70 metų pensininko, buvusio smulkaus pareigūno, dabar jau pensininko, namai. Jis didžiavosi, kad yra vienintelis pensininkas kaime. Jam priklausė du vienas šalia kito esantys namai, kuriuos naudojo tik sau, nes buvo vienas. Visi jo artimieji mirė.

Jis išsinuomojo mums savo mažesnį namą, kurį sudarė du kambariai apačioje, vienas didelis ir vienas mažas ir vienas viršuje (visi namai turėjo antrą aukštą). Apačioje patalpoje stovėjo viryklė maisto ruošimui;

Viršuje, paprastai įrengtame, buvo lova. Visa tai perteikė tuštumos išvaizdą. Buvo akivaizdu, kad seniai ten niekas negyveno.
Sutariame 400 frankų iki Kalėdų (tai yra šeši mėnesiai). Grenoblyje mokėjome 150 frankų per mėnesį. Sumokėjome avansu už tris mėnesius ir pasakėme, kad persikelsime po kelių dienų. Tada su gera nuotaika grįžtame į miestą.
Pajutau, kad dabar, atlikęs rezidentūros kursinį darbą, reikalingą doktorantūroje. programą, čia mokyčiausi egzaminams ir važiuočiau į Grenoblį vien jų laikyti.

PINET-D'URIAGE TARP PRANCŪZIJOS VASTIJŲ

Po kelių dienų mes, mano žmona, Mota ir aš, su savo daiktais ant nugaros kopėme tais pačiais takais į savo naująjį kvartalą. Pagaliau įsitaisome. Mota su mumis atsisveikino ir išvyko į Rumuniją. Likome tik su keliais frankais kišenėse. Baisi situacija!
Kaip ketinome valgyti? Kitą rytą, gana prislėgtas, nuėjau į Pere Truką. Visą dieną padėjau šienauti ir krauti šieną. Jis paprašė manęs valgyti su juo vidurdienį ir val

Machine Translated by Google

vakarienės laikas. Jei būčiau galėjęs žmonai ką nors pasiimti, kas taip pat būtų tobula, bet grįžau tuščiomis rankomis, grįžau kitą rytą. Šį kartą jis turėjo kam dirbti – žemo ūgio vyrą pasišiaušę raudonais plaukais, šviesiomis, neramiomis akimis, kuriose negalėjau įžvelgti nė pėdsako gerumo; jis pasirodė esąs blogas žmogus. Jos vardas buvo Corbela.

Tikriausiai Corbelle oficialiąja ir literatūrine kalba. Tačiau visi šio regiono valstiečiai kalba „patois“, tai yra valstiečių tarme, kuri labai skiriasi nuo oficialios kalbos tiek tarimu, tiek žodžių sandara. Šis skirtumas toks didelis, kad miesto prancūzas negali suprasti kaimo prancūzo, kalbančio „Patois“. Bet jie moka ir valstybinę kalbą.

Mus tris pakvietė namų šeimininkė, senutė, vidurdienį pavalgyti į savo namus. Ji buvo sena moteris kaip senos moterys namuose. Prancūzijoje valstiečiai nevalgo svogūno su nendrių kauburėliu vidurdienį, kaip tai daro mūsų valstiečiai; kaip taisyklė, jie turi daržovių patiekalą, mėsos patiekalą, tada sūrį; ir įprastą taurę vyno. Padėkojau jiems, kad pakvietė prisijungti prie jų valgio, bet pasakiau, kad nevalgysiu. Nors aš jaučiausi gėda, jie reikalavo. Taigi aš jiems pasakiau, kad penktadienį pasninkavau iki vakaro. Tai buvo senas mano įprotis, kurio ištikimai laikiausi trejus metus nuo tada, kai pirmą kartą buvau įkalintas Vacaresti kalėjime.

Kai Corbela išgirdo, kad aš pasninkauju, jis manęs aštriai paklausė:

– Bet kodėl tu pasninkauji? "Nes aš tikiu į Dievą".

"Iš kur tu žinai, kad yra Dievas? Ar matei Jėzų Kristų?" – tęsė jis.
„Ne, aš Jo nemačiau, bet toks esu; Aš netikiu, kad man sakote, kad Jo nėra, tuo tarpu aš tikiu daugybe kankinių, kurie, prikalti prie kryžiaus, sušuko: "Tu gali mus nužudyti!" Ak, kunigai! Šarlatanai! Aš sutraiškiu juos po kulnu, stumdamas ir vartydamas jį ant grindų, tarsi sutraiškyčiau , bet mes matėme Jį'. “ woriją.

Pamatęs jį tokį susijaudinusį, sustabdžiau diskusiją.
Tą vakarą grįžau namo su pilnu krepšiu bulvių ir gabalėliu lašinių, kuriuos man padovanojo senis. Tą šeštadienį dirbau taip pat. Sekmadienį nuėjau į bažnyčią. Žmonių buvo daug, tikriausiai visas kaimas. Šoniniame suole šalia altoriaus, iškilmingai kaip šventasis, buvo žmogus, kuris man priminė Korbelą. Dar kartą pažiūrėjau. Jis labai atidžiai sekė kunigą. Vienu metu jis priėjo prie kunigo ir labai nuolankiai padėjo.

Tai buvo jis, Korbela! Dainininkas, sekstonas ir pealeris.

Vėliau, kai draugavau su kaimo gyventojais, papasakojau jiems apie savo susitikimą su Korbela, visi smagiai juokėmės.
„Mes taip pat turime savo kvailių tarp mūsų“, – man buvo pasakyta. "Jie klauso svarbių žmonių, kurie nekenčia Bažnyčios. Tačiau mes, prancūzų valstiečiai, tikime Dievu, kaip išmokome iš savo tėvų."

Kunigas, didžiulės kultūros žmogus, filosofijos ir teologijos mokslų daktaras, gyveno labai skurdžiai, negaudamas atlyginimo iš ateistinės valstybės, kuri persekiojo kunigus kaip priešus.
Pastarieji gyvena tik iš kelių kaimo gyventojų pagalbos. Kitą savaitę dirbau pas ką nors kitą, rinkau bulves, kas davė man daugiau bulvių, kurį laiką buvo mūsų egzistavimo pagrindas. Perėjau pas kitą valstietį, kad padėtų skriemulį ir kulti kviečius. Kiekviename kaime žmonės turi bendrą kuliamąją mašiną, kuria naudojasi visi. Derlius yra turtingas ir gražus kaip auksas.

Kiekvienas kaimo gyventojas prenumeruoja kokį nors žemės ūkio savaitraštį, kuriame gausu patarimų apie bendrą žemės ūkį, daržininkystę, galvijų auginimą, bitininkystę ir tt Jie skaito šiuos žurnalus su dideliu dėmesiu, nuo viršelio iki viršelio, bandydami kaip puikioje konkurse panaudoti šį patarimą kuo geriau. jie gali ir didžiąja dalimi tuo naudojasi. Jų arklidėmis rūpinamasi, kaip ir namais. Galvijai yra gerai apsaugoti nuo šalčio ir bado, kasdien valomi šepečiu. Štai kodėl jie turi gerą

Machine Translated by Google

išvaizda, galima sunkiai dirbti ir daug pagaminti. Dažnai jų arklidėse matydavau kartono gabalą, ant kurio buvo parašyta: „Mylėkite gyvūnus, mūsų darbo partnerius!

Maždaug po mėnesio kaimo žmonės pradėjo prie manęs priprasti. Buvau žinomas kaip „le roumain“ (rumunų kalba). Jie išgirdo, kad esu doktorantė, o vakarais kalbėdavomės. Jie domėjosi filosofijos, politikos, tarptautinių santykių ir politinės ekonomijos klausimais, ypač kainų klausimais, paklausos ir pasiūlos dėsniais bei kitais kainas lemiančiais dėsniais, taip pat kainų svyravimo priežastimis ir tinkamu laiku patekti į rinką. jų gaminiai. . 25–40 metų valstiečiai gerai orientavosi šiomis temomis ir galėjo su jais aptarti dar svarbesnius klausimus; jie juos puikiai suprato.

Po kurio laiko pradėjau mokytis egzaminams. Mota birželio mėnesį sėkmingai išlaikė egzaminus. Dirbau dienomis ir naktimis, o naktimis mokiausi kiek galėjau.
Tais pirmaisiais metais studijavau keturis dalykus: politinę ekonomiją, ekonomikos doktrinų istoriją, pramonės teisės aktus ir finansų teisės aktus. Tačiau maždaug po dviejų mėnesių aš pradėjau prarasti savo jėgas. Mūsų maistas pasirodė netinkamas. Pastaruoju metu mes laikėmės dietos beveik vien tik iš virtų bulvių. Kas dvi ar tris dienas po litrą pieno ir mėsos, bet kartą per savaitę retkarčiais sūrio. Tai buvo viskas, ką galėjau uždirbti dirbdamas.
Tačiau blogiau už mane buvo mano žmona, kuri susirgo mažakraujyste. Egzaminus laikiau spalį, neišlaikiau, nors pagrindiniame dalyke politekonomija gavau maksimalų balą, o kituose – išlaikiau. Finansų teisės aktuose gavau tik devynerius, doktorantūros pažymys buvo dešimt. Šiuo metu buvau sutrikęs.

Niekada nebuvau ryškus dalykas studijuodamas, bet iki šiol niekada nebuvau neišlaikęs egzamino, nes buvau laikomas vienu iš vidutinių studentų. Tai buvo rimtas smūgis, atsižvelgiant į mūsų sunkią ekonominę padėtį. Sunkumas buvo tas, kad egzaminus galėjau pakartoti tik po trijų mėnesių, o tada iš visų dalykų. Aš tapau užsispyręs ir nusprendžiau pradėti viską iš naujo.
Žemės ūkio darbai laukuose baigėsi. Žemė buvo padengta sniegu. Vienintelis galimas darbas buvo malkų skaldymas miške. mano mokėjimas už

darbas ten buvo pilnas vagonas malkų.
Tačiau grįžę namo pradėjome gauti finansinę pagalbą iš tėvo Motos, kuris gavo paskolą mano vardu.

Žiemos mėnesius ir Kalėdų atostogas praleidome tarp valstiečių, daugiausia su Belmain-David šeima. Pirmųjų doktorantūros metų vasario mėnesio sesijoje vėl kreipiausi į egzaminus ir visus išlaikiau. Iš karto pradėjau studijuoti antrame kurse: administracinė teisė, teisės filosofija, Prancūzijos teisės istorija ir tarptautinė civilinė teisė. Pavasarį išsinuomojau sodo gabalą, kurį pradėjau dirbti pats. Tačiau 1927 m. gegužę gavau beviltišką laišką iš Motos ir kitų iš Focsanio, taip pat iš studentų, prašydami nedelsiant grįžti namo, nes lyga suskilo į dvi dalis. Mota ir Hristache Solomon taip pat atsiuntė man pinigų kelionei. Bet iki egzaminų turėjau dar vieną mėnesį. Mačiau, kaip fakulteto dekanas pranešė jam apie ekstremalią situaciją, reikalaudamas grįžti į Rumuniją ir prašydamas leisti laikyti egzaminus prieš eilinę sesiją. Mano peticija buvo patvirtinta. Gegužės 16 dieną laikiau ir išlaikiau egzaminus. Gegužės 18 d., atsisveikinęs su Pineto gyventojais, tarp kurių gyvenome beveik metus, išvykau į Rumuniją. Kai išvažiavome, kai kurie, vyresni, verkė. Kiti mane lydėjo iki Grenoblio stoties.

Atvykau į Prancūziją susirūpinimu rasti amoralią, korumpuotą ir dekadentišką tautą, kaip jau daug kartų buvo pranešta visame pasaulyje. Bet aš padariau išvadą, kad prancūzai, valstiečiai ar piliečiai, yra moralės žmonės.

Machine Translated by Google

sunkus. Amoralumas priklauso išlepusiems užsieniečiams, visų tautybių turtuoliai, traukiantys į Paryžių ir kitus didmiesčius. Mano nuomone, valdančioji klasė yra beviltiškai susikompromitavusi, mąstanti, gyvenanti ir veikianti judėjų-laisvųjų mūrininkų ir jos bankininkų įtakoje ir išskirtinai. „Judeo-Masonry“ naudoja Paryžių kaip savo pasaulinę būstinę (Londonas, Škotijos apeigos yra tik dukterinė įmonė). Ši pirmaujanti klasė prarado ryšį su Prancūzijos istorija ir prancūzų tauta. Štai kodėl, palikdamas Prancūziją, jis padarė didelį skirtumą tarp prancūzų ir Prancūzijos masonų valstybės. Prancūzų širdyje nešiojau ne tik meilę, bet ir tikėjimą – kurio niekada nesupurtys jų prisikėlimas ir pergalė prieš juos kankinančią hidrą, užtemdydama jų samprotavimus, siurbdama jėgas ir pakenkdama garbei bei ateičiai.

BUKARESTE

KRIKŠČIONIJOS NACIONALINĖS GYNYBOS LYGA PLŪŠA

DU

Atvykau į Bukareštą. Tai buvo nelaimė. Lyga pasidalino į dvi dalis. Šios tautos viltys žlugo. Ištisa tauta, kuri sunkiai istorijos akimirką stengėsi sukaupti išsekusias jėgas ir kovojo su didžiausiu savo egzistencijos pavojumi, dabar griūdavo ant žemės, o viltys žlugo. Tokia nelaimė tūkstančiams kovotojų narsioms širdims, kurie visi akimirksniu pamatė visas savo praeities aukas ir visas griūvančias viltis, įkvėpė gilaus skausmo jausmą net ir tiems, kurie nėra mūsų judėjimo, niekada nematyto liūdesio. labiau apibendrintas.

Visos tos entuziazmo bangos nuo Severino iki Focsani, nuo Campul Lung iki Klužo dabar virto liūdesio ir nevilties bangomis.

Nuėjau į parlamentą pas profesorių Kuzą. Mano didelei nuostabai, tarp bendro skausmo, jis buvo vienintelis linksmas žmogus. Šis žmogus buvo profesorius Kuza. Pateikiu čia, kiek įmanoma tiksliau, mūsų pokalbį. „Sveiki sugrįžę, brangioji Korneliu“, – pasakė jis, ištiesęs ranką eidamas link manęs. "Jūs esate geras žmogus. Tęskite savo verslą taip, kaip darėte iki šiol, ir viskas bus gerai."

– Pone, mane labai prislėgė mus ištikusi nelaimė.

Machine Translated by Google

„Tačiau jokios nelaimės nenutiko. Lyga yra stipresnė nei bet kada. Žiūrėk, vakar grįžau iš Brailos, buvo fantastiška. Ten buvau sutiktas su grupėmis, būgnais, nesibaigiančiais šūksniais. Pamatysite šalies klimatą. Žinai kaip yra. visa šalis yra su mumis. „Pasakėme dar keletą žodžių ir išėjome.

Apstulbęs paklausiau savęs: "Ar lyderis, matydamas savo kariuomenės draskomą skausmo, suplėšytą į dvi dalis ir apimtą nevilties, galėtų mėgautis tobulu nusiteikimu ir geru humoru? Nematyti po juo verdančios nelaimės? Bet galbūt jis mato! Jei taip, kaip tada jis gali džiaugtis?"

KAS NUTIKO?

Dešimties „Liga“ deputatų parlamentinė ir neparlamentinė veikla jų kadencijos metu paliko daug norimų rezultatų. Ar jie buvo silpni vyrai? Tikrai ne! Ar jie buvo nesąžiningi? Tikrai ne! Jie buvo absoliučiai sąžiningi, bet turėjo nedidelių trūkumų, susijusių su žiniomis apie žydų problemą, nes jie buvo jauniausi lygos nariai, arba dėl to, kad jie buvo šiek tiek sunkūs ir lėti savo veikloje ir teisybėje. seniausius. Tačiau tokie trūkumai būdingi visiems į organizaciją susibūrusiems vyrams, todėl vadovas turi juos su meile ir taktiškai ištaisyti. Taigi kokios buvo tikrosios tokios padėties priežastys?

Mano nuomone, jie buvo: 1.
Parlamentinės ir neparlamentinės veiklos koordinavimo trūkumas.
2. Dvasinės vienybės stoka, vienybė, kuri būtina tokiai organizacijai, kuri iš visų pusių yra apsupta priešų, kurie bando pasinaudoti bet kokia vidine nesutarimu.

Tačiau šie du trūkumai iš esmės yra tikrosios priežasties pasekmė: lyderystės stoka, vadovo klaidos. Lyderis turi nuolat atskleisti savo požiūrį visiems jį supantiems kovotojams, kad pasiektų savo pasekėjų minties vienybę; parengti veiksmų planą; vadovauti savo vyrų veiksmams; būti nuolatiniu sąjūdžio vienybės tarnu, savo meile, pastabomis, priekaištais stengiantis numalšinti nesusipratimus ir nesantaikos, būdingų organizacijoje; būti nuolatiniu pavyzdžiu savo pasekėjams atliekant savo pareigas; sąžiningai spręsti reikalus“, gerbdamas jam prisiimtas vadovavimo normas, kuriomis remdamasis rinko savo šalininkus.

Bet profesorius Kuza nieko iš tų dalykų nepadarė. Jis nešvietė savo vyrų. Jis su jais net nepasitarė. „Pasitarkime, pone“, – ragino kai kurie iš jų, – kad žinotume, kokių veiksmų turėtume imtis ir kaip prisistatyti parlamente.

„Mums nereikia jokių konsultacijų, nes nesame politinė partija.
Jis niekada niekam nedavė jokių nurodymų. Galima rasti vertingų tomų, dešimtis profesoriaus Cuzos parašytų brošiūrų, šimtus straipsnių. Bet aš drįstu man kas nors atnešti dešimt aplinkraščių arba įsakymų organizuoti ar veikti problematiškiausiai politinei organizacijai nuo 1923 m. kovo 4 d., jos įkūrimo, iki 1927 m. gegužės 20 d., jos panaikinimo.

Nerasite nei dešimties, nei penkių, nei net trijų. Profesorius Cuza ragino kitus, bet pats savo pasekėjų neragino veikti; nubaudė kitus, bet tai padaręs sukėlė tikrą nelaimę, nes neišmintingai sutvarkė reikalą. Tuo tarpu, žinoma,
atsižvelgiant į taip pateiktą situaciją, kai kurie deputatai, jausdami, kad viskas vyksta ne taip, kaip turėtų, išreiškė nepasitenkinimą. Jie pamatė, kad judėjimas pamažu eina link griuvėsių, ypač dėl to, kad retkarčiais trūko direktyvų, tam tikri profesoriaus Cuzos išsišokimai Parlamente turėjo niokojantį ir nerimą keliantį poveikį visam judėjimui. Pavyzdžiui,
kai iškart po parlamento atidarymo vienas iš lygos deputatų protestavo prieš Focsani įvestą apgulties būseną ir precedento neturinčius piktnaudžiavimus, profesorius Cuza atsistojo ir įsakė vyriausybei tai padaryti, nors ir pasakė, kad tai padarys. padarė tą patį, nes žmonės buvo

Machine Translated by Google

susijaudinęs dėl žydų. Kitą kartą aptardamas tikrąją žinią parlamentui, atsakydamas Tautinės valstiečių partijos nariams (jie, beje, tuo metu buvo opozicijoje), pareiškė: „Liaudies partija gali tapti valdančiuoju veiksniu per sistemą. rotacijos su Liberalų partija, jei generolas Avereseus priimtų Krikščionių krašto apsaugos lygos doktriną. “

Tokie pareiškimai, paskelbti iš parlamento tribūnos iškilmės, tuo metu, kai tūkstančiai vyrų, muštų, kankintų ir skriaudžiamų, su nerimu laukė, kaip silpną palengvėjimą savo kančioms, žodžio, pasmerkiančio vyriausybę, kurios aukos jie tapo, o ne skleidžia atmosferą. bendro nusivylimo.

Žemiau cituoju oficialų stebėtoją dėl ką tik minėtos kalbos ištraukos:

„Todėl šiuo metu valstybei tarnauja dvi brandžios partijos, tvarkos, darbotvarkės partijos, vyriausybės partijos, kurios viena kitą papildo ir užtikrina normalų konstitucinio mechanizmo funkcionavimą: Liaudies partija ir Liberalų partija. .

„Abu yra pagrįsti tvirtais pagrindais, remiami gamybiniais interesais, kurie, nors ir skiriasi, tačiau yra bendri, realūs ir nuolatiniai bei užtikrina jų egzistavimą ir veiklos efektyvumą. Naujas politinės ir konstitucinės šalies organizavimo darbas yra jų veikla toje šalyje, su kuria jie bendradarbiavo, atsižvelgiant į atsakomybę ir vaidmenį, kurį ji atliko kaip vyriausybė ar opozicija. Liaudies partija tęs šį darbą atlikdama visus tobulėjimus, kuriuos nuoširdi praktika ir sąžiningumas rodo kaip būtinus valstybės konsolidacijai ir visiškam šalies suvienijimui.

„Liberalų partija yra Rumunijos buržuazijos interesų, teisėtų finansinių, komercinių ir pramoninių interesų, būtinų šalies gerovei, atstovė.

„Liaudies partija, pašaukta tobulinti valstybės ekonominę organizaciją, remdama ją ant tikrų pamatų, besirūpinanti visų poreikiais aukščiausiais šalies interesais, remiasi visų pirma bendrais, tikrais ir nuolatiniais žemės ūkio gamybos interesais. , kuris yra vyraujantis mūsų ekonominio gyvenimo veiksnys.

„Liaudies partija, turinti giliausias ir plačiausias šaknis visoje šalyje, socialinėje santarvėje... nori suteikti žemdirbiams, savo žemės šeimininkams, vaidmenį, kurį jie turi.
nusipelnė

valstybės ekonomika pagal jos darbą ir skaičių.

“ (Oficialusis monitorius, 1926 m. liepos 30 d., p. 395).

Toks tautinio judėjimo lyderio požiūris yra nesąžiningas. Pagirti politines partijas, kurias nacionalistinis judėjimas smerkia kaip nelaimę, užklupusią Rumuniją ir su kuria jis skaudžiais aukomis kovojo, kad sukurtų šiai šaliai naują likimą, kitokį nei jai lemta „politinių“ partijų, yra tas pats, nei pasmerkti savo judėjimą mirčiai.

Pagirti rotacinę sistemą, kuriai atstovauja liberalų ir averesko partijos,

visą gyvenimą smerkėte kaip liaudies priešą, reiškia panaikinti bet kokią pergalės galimybę iš jūsų vadovaujamo nacionalinio judėjimo, tuo pačiu įrodant, kad jūs pats juo netikite. Ką pasakytų didvyriškų kariuomenės vadas, kuris kovoja, aukojasi, tiki savo pergale, gyvena ir yra pasirengęs už ją mirti, jei per kalbą kovos metu prieš tūkstančius sužeistų karių pasakytų girti priešo kariuomenę ir nuspėti savo pergalę?

Kas nutiktų vargšams kariams, kurie, užuot išgirdę savo viltį laimėti skatinantį žodį, išgirstų savo vadą kalbant apie nuostabias priešo pergalės perspektyvas?

Machine Translated by Google

Kas nutiktų? Kariuomenė išsisklaido demoralizuota. Ir būtent taip atsitiko. Daugelis tautinio judėjimo fronto kovotojų paliko neviltį. Dėl tokio keisto požiūrio lygos deputatai pradėjo rodyti savo nelaimę. Jie klydo, manau. Jie neturėjo teisės reikšti savo nepasitenkinimo, išskyrus prezidentą ir ribotą vadovų ratą. Bet jie išėjo už ribų.

Tokiomis sąlygomis kiekvienas atsitiktinai ištartas žodis reiškia papildomą nelaimę, palyginti su ta, kurią sukėlė pats judėjimo prezidentas. Palaipsniui vienos grupės klaidos po kitos atvedė jų santykiuose. Kol vieną dieną be pakankamos priežasties, be išankstinio svarstymo, taip pat nesilaikant organizacijos normų ir įstatymų, deputatas Paulo Iliescu buvo pašalintas iš Krikščionių nacionalinės gynybos lygos, o dar daugiau, prezidentas Cuza nepranešė nė vienam parlamentarui apie savo sprendimą, bet tiesiog paskelbė atsistatydinantis iš prestižinių pareigų, reikalaudamas, kad deputatas būtų kartu pašalintas iš parlamento ir jo vieta Campul-Lung paskelbta laisva. Tai lyg perkūnas trenkė virš vargšų lygos deputatų galvų. Po dviejų dienų profesorius Sumuleanu, tuo tarpu atskubėjęs iš Iasio, įteikė Deputatų rūmams komunikatą, kurį taip pat pasirašė kiti deputatai Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, dr. liaralamb Vasiliu ir profesorius Carlan. jie tvirtino, kad profesoriaus Cuzos pareiškimas tikrai buvo per ankstyvas, nes lygos įstatuose numatyta, kad išskyrimus skelbia komitetas, kuris šiuo atveju buvo visiškai tamsoje. Jis nežinojo apie šio žmogaus kaltę, bet neprašė jo neišvaryti, o tik kad pirmiausia būtų teisiamas, kad galėtų apsiginti; kitaip tariant, reikalavo gerbti lygos įstatus; kad būtų laikomasi įstatymo, kurio visi prisiekę laikytis.

Tuo pačiu metu su tokiu pačiu prašymu buvo kreiptasi ir į profesorių Cuzą. Šių intervencijų rezultatas: visi signatarai buvo pašalinti iš lygos, įskaitant profesorių Sumuleanu ir mano tėvą, kai kurie iš jų turi didesnių darbo ir pasiaukojimo nuopelnų kuriant Lygą nei profesorius Cuza, o profesorius Sumuleanu buvo pats pavaduotojas. Lygos prezidentas. Visi jie taip pat buvo išvaryti be teismo; nieko nesakant; neprieinant. Mano nuomone, profesoriaus Cuza, kaip organizacijos prezidento, naudota procedūra, kurios užduotis buvo rūpintis organizacijos gerove ir didžiausią dėmesį bet kuriame etape, kuris gali kelti pavojų jos egzistavimui, buvo iš esmės klaidinga. Tiesą sakant, tai buvo ne tik nesąžininga, bet ir visiškai nereikalinga, ypač turint omenyje tuos asmenis, kurie atstovavo tai grupei, kuri vadovavo lygai. Jie buvo šios organizacijos kūrėjai. Priemonė nebuvo pagrįsta, nes profesorius Cuza nenumatė jos pasekmių judėjimui.

Specialiame Apararea Nationala („Krašto gynyba“) numeryje, išleistame iškart po jų išsiuntimo, buvo teigiama, kad šie vyrai su profesoriumi Sumuleanu ir mano tėvu sąrašo priešakyje pardavė save žydams, taip paskleisdami šią užuominą. Šalis. .

Profesorius Sumuleanu, nuolatinis profesoriaus Cuzos draugas jau ketvirtį amžiaus, pavyzdingai korektiškas žmogus, buvo siaubingai ir be skrupulų puolamas šiame specialiajame numeryje, vadovaujamas ir patartas pono Cuzos. Blėga vaikščiojo gatvėmis užspringta iš sielvarto, nes buvo apkaltinta išdavyste. Tada jis išleido brošiūrą, pavadintą „Kai kurių draugų išdavystė“. Jo atsakymas buvo tik profesoriaus Cuzos padarytų klaidų pasekmė.

Šiuo atveju, mano nuomone, profesorius Cuza buvo ne tik nesąžiningas, bet ir daugiau nei nesąžiningas. Tie, kurie buvo išsiųsti iš šalies, savo ruožtu padarė klaidą spausdindami lankstinukus, kuriuose buvo tokie pat nesąžiningi išpuoliai, tačiau jų klaidą padarė profesorius Cuza. Visos šios atakos ir kontratakos tęsėsi

didžiulė rumunų kovotojų neviltis ir didelis žydų pasitenkinimas bei pajuoka. Būtent šiame etape grįžau iš Prancūzijos. Parlamente buvo svarstomas klausimas, ar iš Lygos pašalintiems parlamentarams turėtų būti leista eiti savo kadencijas.

Machine Translated by Google

Net ir dabar savęs klausiu: „Ar gali būti, kad profesorius Cuza, žengdamas šiuos žingsnius, buvo kažkokių pasiūlymų ar intrigų auka, ar buvo įsitikinęs, kad tai teisinga?

Po kelių dienų keli lygos nariai, suakmenėję dėl profesoriaus Cuzos priemonių, pareikalavo juos anuliuoti ir gerbti įstatus. Dėl to ta grupė buvo pašalinta, tarp kurių buvo: generolas Macridescu, profesorius Traian Braileanu, Llristache Solomon, profesorius Catuneanu ir kt. Apskritai buvo sistemingai skleidžiamas gandas, kad visi išvaryti buvo parduoti žydams. Tarp aktyvių agentų, skleidusių šiuos gandus, buvo pulkininkas Necuicea ir Liviu Sadoveanu, atitinkamai dešinė ir kairė profesoriaus Cuzos rankos.

Pašalintieji tada susibūrė į Statutinę Krikščionių krašto apsaugos lygą, taip parodydami, kad jie atitinka lygos įstatus. Tuo metu profesorius Cuia sušaukė didelę nacionalinę asamblėją Iasyje, Bejan salėje, į kurią atvyko apie 1000 žmonių.

Jie patvirtino išsiuntimus melagingai remdamiesi tuo, kad išvaryti nariai pardavė save žydams. Ten sustoju, praleisdamas pastabas apie tai, kas buvo išspausdinta vienoje ar kitoje pusėje, manydamas, kad to, ką parašiau popieriuje, turėtų pakakti suprasti tuometinę judėjimo situaciją. Norėčiau tik pridurti, kad laikas (praėjo devyneri metai) įrodė, kad profesorius Cuza klysta, nes nei profesorius Sumuleanu, taip sunkiai sužeistas jo garbei, nei mano tėvas, gavęs beveik mirtinus smūgius iš žydų valdžios – kad profesorius Cuza negali. didžiuotis, kad kentėjo – nei generolas Macridescu, profesorius Gavanesculas, profesorius Traianas Braileanu, profesorius Catuneanu, daktaras Vasiliu, profesorius Carlanas, tėvas Mota ir
kt. – nė vienas iš jų nepasidavė žydams. Po daugelio metų, kai ši nelaimė nusiaubė lygą, profesorius Cuza nuėjo pas savo seną draugą profesorių Sumuleanu, kurį taip žiauriai nužudė, ir pasakė:

"Brangus Sumuleanu, aš neturiu nieko prieš tave. Susitaikykim!"
Bet profesorius Sumuleanu atsisuko ir išeidamas pasakė: „Per vėlu“.
Ne todėl, kad profesorius Sumuleanu nenorėjo atleisti patirto žiauraus smūgio, bet todėl, kad ten apačioje matėsi judėjimo ir rumunų vilčių pelenai.

MANO REAKCIJA Į TOKIĄ REAKCIJĄ

Kai atvykau iš Prancūzijos per šią tautinį judėjimą sutriuškinusią nelaimę, norėjau išgelbėti tai, ką dar galima išgelbėti. Paskubomis sukviečiau Vacaresti grupę ir dalį studentų jaunimo lyderių iš keturių universitetų centrų į Jasį.

Tikėjausi surasti diviziją, suformuodama jauną būrį; kad ši neapykantos atmosfera, kuri sklaidėsi per vyresnės kartos gretas, neapimtų jaunimo. Natūralu, kad šį bloką norėjau grįsti visų pirma suvokimu, kad nesutarimas ir neapykanta tarp mūsų reiškia tautinio judėjimo mirtį. Susikūrus šiam blokui, norėjau nukreipti mūsų pastangas į karštas veteranų gretas, daryti tam tikrą spaudimą, siekiant atkurti vienybę, gelbėti padėtį. Bet mano planas žlugo. Jaunimą jau apgaubė ryjančios neapykantos liepsnos, todėl Jasyje, nepaisant visų jaunimo ir manęs siejančių ryšių, mano pasiūlymas jų širdyse neatsakė.

Studentų vadovybė Jasyje tuo metu galėjo duoti ženklą ekonomikos iniciatyvai, deja, daug silpnų elementų perėmė jos kontrolę, jų neigiamos tendencijos trukdė priimti mano pasiūlymus. mano požiūriui pritarė tik „Vacaresti“ grupė iš visų jaunuolių, prie kurių turiu pridėti keletą Iasijos studentų, apie 10 ar 12,
tarp jų veteranai Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi. ir kiti, naujai atvykę, grupė transilvaniečių, vadovaujamų Ion Banca, Emil Eremeiu, Misu

Machine Translated by Google

Crisanas. Tai buvo visi, kurie susirinko aplink mus, iš viso krašto jaunimo.

Vykdžiau savo planą.
Visi išvykome į Bukareštą, kad pamatytume abi puses. Pirmiausia nuėjome apžiūrėti „Statutų“, prašydami aukotis bet kokią auką, kad atkurtume judėjimo vienybę. Po kelias valandas trukusių diskusijų jie sąlyginai sutiko, net buvo pasiruošę aukotis, tačiau reikalavo, kad įstatai būtų gerbiami ateityje.
Tada nuėjome pas profesorių Kuzą. Bet jis, vadovaudamasis mūsų prašymais ir samprotavimais, atsisakė. Geriau neatskleisiu ta proga kilusios diskusijos.

Mes išėjome. Nusivylimas užvaldė mūsų sielas. Viskas, kas buvo pastatyta, visas vakarykščio judėjimo spindesys nebuvo likimo dovana. Viskas išaugo iš kovos žingsnis po žingsnio, žingsnis po kojos. Mes nešame savo rimtų sprendimų svorį, susiduriame su daugybe pavojų, rizikų, fizinių ir moralinių kančių.
Vieni judresni nei kiti. Mes pasirūpinome savo kūno sveikata, širdžių krauju; mes kovojame ir aukojamės diena iš dienos.
Dabar atrodė, kad viskas virsta pelenais.

Machine Translated by Google

MIKLALO LEGIONAS

ARCHANGELAS

ARCHANGE MIKLALO LEGIONAS

Susidūręs su minėta situacija, nusprendžiau niekur eiti, ne ketindamas pasitraukti, o organizuoti jaunimą, prisiimdamas šią atsakomybę pagal savo sielą ir smegenis ir tęsdamas kovą, o ne kapituliuoti. Tarp visų šių problemų ir kryžkelių prisiminiau ikoną, kuri saugojo mus Vacaresti kalėjime.

Nusprendėme uždaryti savo gretas ir tęsti kovą tos pačios šventosios ikonos globoje. Turėdami tai omenyje, atnešėme jį į savo namus Iasyje nuo Šv. Spiridono bažnyčios altoriaus, kur jis buvo pastatytas prieš trejus metus.
„Vacaresti“ grupė iš karto sutiko su mano planais. Po kelių dienų 1927 m. birželio 24 d., penktadienį, Iasi susirinkau į savo kambarį Florilor gatvėje 20, Vacaresti grupė ir keli studentai, vis dar gyvenantys JAV.

Likus kelioms minutėms iki susitikimo pradžios įvedžiau knygą į tokią darbotvarkę.

Machine Translated by Google

"Šiandien, penktadienį, 1927 m. birželio 24 d. (Šv. Jono Krikštytojo šventė), 10 valandą vakaro, mano vadovaujama, įkuriamas "Arkangelo Mykolo legionas. Prisijunkite prie mūsų gretų. Tegul kas turi abejonės lieka nuošalyje. Siūlau Radu Mironovičių ikonos sargybos vadovu."

Corneliu Zelea Codreanu

Šis pirmasis susitikimas truko minutę, tiek laiko, kad galėčiau perskaityti aukščiau pateiktą įsakymą. Po to susirinkusieji išėjo svarstyti, ar jaučiasi pakankamai ryžtingi ir drąsūs prisijungti prie tokios organizacijos, kuri nevykdė jokios kitos programos, kaip tik iki tol buvusio mano patrioto ir kalinių pavyzdžiu. Netgi skyriau Vacaresti grupei laiko apmąstymams ir sąmoningumo didinimui, kad jiems kiltų abejonių ar abejonių, nes užsiregistravę jie turėjo nedvejodami judėti į priekį visą likusį gyvenimą.

Vidiniai jausmai, iš kurių gimė Legionas, buvo tokie: mums nerūpėjo, ar mes
triumfuosime, ar būsime užkariauti, ar mirsime.
Mūsų tikslas buvo kitoks: tobulėti kartu. Judėjimas į priekį vieningu frontu, padedamas Dievo ir Rumunijos žmonių teisingumo, kad ir koks mūsų laukia likimas – pralaimėjimas ar mirtis – būtų palaimintas ir duos vaisių mūsų tautai. Profesorius Nicolae Iorga kartą pasakė: „Yra pralaimėjimų ir mirčių, galinčių pažadinti tautą gyvybei, lygiai taip pat, kaip yra triumfų, galinčių užmigdyti tautą“.

Tą pačią naktį ir užsiregistravę tame pačiame registre, redagavome laišką profesoriui Cuzai, o kitą – profesoriui Sumuleanu. Kitą rytą 10 valandą visi vakarestiečiai susirinko ir nuėjo į profesoriaus Cuzos namus, Codrescu g. 3. Po tiek metų trukusių mūšių ir sunkių išbandymų dabar eidavome pas jį atsisveikinti ir prašyti, kad paleistų mus iš karo. prisiekė, kad padarėme. Profesorius Cuza priėmė mus tame pačiame kambaryje, kuriame buvo prieš 28 metus, per mano krikštą. Jis stovėjo už savo stalo; mus priekyje. Aš jam perskaičiau štai ką

Laiškas:

„Viešpatie, mes ateiname pas tave paskutinį kartą atsisveikinti ir prašyti, kad išlaisvintum mus nuo visų mūsų duotų įžadų. „Nebegalime sekti tavęs keliu, kuriuo ėjai, nes juo nebetikime. tai neįmanoma, nes tikėjimas paskatino mūsų entuziazmą mūšyje. Prašydamas būti atleistas nuo priesaikos, kad turime kovoti vieni, kaip geriausiai gali vadovauti mūsų smegenys ir širdis, profesorius Cuza kalbėjo su mumis taip:

"Brangūs draugai, atleidžiu jus nuo įžadų ir patariu, kad įeidami į gyvenimą patys, nedarykite klaidų. Nes, ypač politikoje, klaidos labai brangiai kainuoja. Kaip pavyzdį pateikiate Petro Karpo politines klaidas. kurios jam turėjo mirtinų pasekmių.

Savo ruožtu linkiu tau geriausio gyvenime. “

Tada jis paspaudė mums visiems ranką ir mes išėjome. Manėme, kad taip elgtis yra teisinga ir tai buvo garbingas būdas, kuriuo mūsų, kaip kovotojų, orumas privertė mus tai padaryti.

Iš ten nuvykome pas profesorių Sumuleanu į Saulescu gatvę, perskaitę jam kitą maždaug tokiomis pačiomis sąlygomis parašytą laišką, kuriame pranešėme jam ir jo „Įstatams“, kad mes taip pat negalime su jais susitarti ir kad mes jį išskirsime patys. nuo šiol savaip. Palikdami jį, širdyje jautėme, kokie vieniši, vieni kaip dykumoje ir savo jėgomis tiesiame savo gyvenimo kelią.

Machine Translated by Google

Dar labiau priartėjame prie ikonos. Kuo daugiau sunkumų mus užpuldavo ir kuo daugiau tautiečių smūgių pasklisdavo virš mūsų galvų, tuo labiau sieksime San Migelio Arkangelo apsaugos ir jo kardo šešėlio. Jis mums buvo nebe atvaizdas ikonoje, o labai gyvas. Ten prie ikonos pakaitomis žiūrėjome dieną ir naktį į uždegtą žvakę.

MATERA PRIEŠ DVASIĄ

Kai susirinkome į savo svetainę, penkiese plius apie dešimt pirmakursių ir antrakursių, ir kai norėjome parašyti kelis laiškus, pranešančius apie savo sprendimą p. Hristache Solomon ir kiti tik tada suprato, kokie mes vargšai, nes mums visiems kartu neužtenka pinigų net vokams ir pašto išlaidoms. Iki tol, kai reikėdavo pinigų, eidavome pas vyresnius

veteranus ir prašydavome, bet dabar nebeturėjome į ką kreiptis. Įkurti politinę organizaciją visiškai be pinigų! Tai buvo sunkus ir drąsus dalykas, šiame amžiuje, kai materija yra visagalė, kur niekas nieko nepradeda, kad ir koks mažas būtų, prieš tai nepaklausęs savęs „Kiek aš turiu pinigų? Dievas norėjo įrodyti, kad legionieriaus kovoje ir pergale materija neturėjo jokio vaidmens.

Savo drąsiu gestu atsukome nugarą mentalitetui, kuris dominavo visame kame. Mes nužudome vieną pasaulį savyje, kad pakeltume kitą, aukštai kaip dangus. Absoliuti materijos taisyklė buvo sugriauta, kad ją būtų galima pakeisti dvasios, moralinių vertybių valdžia.

Mes neneigėme ir niekada neneigsime materijos egzistavimo, funkcijos ir būtinybės pasaulyje, bet mes neigėme ir amžinai neigsime jos teisę į absoliutų viešpatavimą. Kitaip tariant, mes smogėme mentalitetui, kuriame auksinis veršelis buvo svarbiausias ir pagrindinis gyvenimo tikslas. Supratome, kad jei būtume nuėję šiuo atvirkštiniu vertybių santykiu tarp dvasios ir materijos, būtume išnaudoję visą savo drąsą, jėgas, tikėjimą ir viltį. Per tas pirmąsias pradžias radome vienintelę moralę

stiprybė tik nepajudinamame tikėjime, kad patekę į pirmykštę gyvenimo harmoniją, pajungę materiją dvasiai, galėtume įveikti negandas ir nugalėti prieš šėtoniškas jėgas, susivienijusias su tikslu mus sunaikinti.

PRIEŽASTIS

Kitas mūsų pradžios bruožas, be šio pinigų trūkumo, buvo programos trūkumas.

Mes neturėjome jokios programos. Ir šis faktas, be jokios abejonės, kels didelį klaustuką. Kas kada nors girdėjo apie politinę organizaciją be programos, kuri prasidėjo nuo proto, nuo kažkieno smegenų ar kelių žmonių?
Susirinkome ne tie, kurie jautėmės panašiai, o tie, kurie jautėmės panašiai. Ne tie iš mūsų, kurie samprotavo taip pat, o tie, kurie turėjo tą patį moralinį-emocinį

dvasinė statyba.
Tai buvo ženklas, kad kitos Deivės – Proto – statula bus sunaikinta; Tai, ką žmogus iškėlė prieš Dievą, mes, neketindami nei išmesti, nei paniekinti, turime įdėti į tinkamą vietą, tarnauti Dievui ir gyvenimo prasmei. jei tada neturėjome nei pinigų, nei programos, vietoj to turėjome Dievą savo sieloje ir Jis įkvėpė mums nenugalimos tikėjimo jėgos.

PRIEŠ GYDYMĄ

Machine Translated by Google

Mūsų gimimas buvo sutiktas su neapykantos ir pajuokos uraganu. Dvi lygos stovyklos – cuzistų ir statutinių – nutraukė santykius su mumis. Visi Iasi studentai mus paliko ir iki šiol prieš Statutinį nukreipti chuzistų* puolimai nuo šiol bus nukreipti į mus, persmelkdami mus kaip strėlės į mūsų širdį.

Mums nepakenktų strėlės žaizdos, bet išsigąstume to, ką atrasime žmonėse. Trumpai tariant, mes būtume apdovanoti ir pagerbti sunkiausiais įžeidimais už visa tai, ką padarėme anksčiau, ir kentėti smūgis po smūgio. Mes ne tik jaustume neapykantą, bet ir visame jų nuogume pamatytume charakterį ir sielos nesugedimą. Greitai taptume „nacionalinės idėjos išnaudotojais“ savo naudai. Nebūtume patikėję, kad tie, kurie

kurie prieš metus daužė kumščiais į krūtinę, pretenduodami į atlygį už apsimestą kančią, dabar turėtų drąsos mesti mums į akis ką tik paminėtą kaltinimą. Netrukus žmonės sužinotų, kad mes... ...pardavėme žydams" ir net bus rašomi įžeidinėjimų pilni straipsniai ir atsirastų valstiečių, kurie tikėtų, ir vyrų, kurie atsuktų mums nugarą. Neteisingai!

Įžeidimai, kurių priešai niekada nedrįso prieš mus panaudoti iš baimės, dabar kilo iš mūsų draugų, be baimės ir be gėdos.

Jei būtų tiesa, kad mes, išgyvenę tiek daug kančių ir kurių kūnai patyrė tiek daug prievartos, galėtume ištikti tokią šlovę, tai yra parduoti save kaip grupę priešui, tada nieko neliktų. mums belieka mesti dinamitą į šią tautą ir susprogdinti. tai. Tauta, kuri pagimdė ir augino tokius vaikus savo krūtinėje, nebeverta gyventi.

Bet jei tai netiesa, tai tie, kurie sugalvoja ir skleidžia šį melą, yra niekšai, kurie išsunkia savo tautos pasitikėjimą savo ateitimi ir likimu.
Tokiems žmonėms jokia jų šalies bausmė nėra pakankamai didelė.
Kokį pasitikėjimą ši tauta galėtų turėti pergale ir ateitimi, jei tarp sunkios kovos, kurią jie kovoja, išgirs, kad mes, jų vaikai, užauginti ant rankų, į kuriuos jie dėjo švenčiausias viltis, juos išdavėme. ?

Šias dienas palieku tik mūsų, jas gyvenusių, atminimui. Jiems, savo to meto bendražygiams, tų valandų liudininkams, pasakiau: "Nebijokite šių pigmėjų, nes kas turi tokias sielas, negali laimėti. Pamatysite vieną dieną, kaip jie parklups ant kelių prie jūsų kojų. atleisk jiems.Kadangi jie to nedaro, jie tai padarys iš gailesčio dėl padaryto nusižengimo, bet iš išdavystės.Ir dabar, net jei pragaras su visomis jo nešvariomis šmėklomis susidurs su mumis, nejaukiais savo tvirtoje pozicijoje, mes jį įveiksime.
“

Iki tos akimirkos žinojau žvėrį žmoguje. Dabar pamačiau niekšą žmoguje. Apsaugokite save, rumunų ir kitų pasaulio žmonių šiandienos ir rytojaus vaikus nuo šio siaubingo maro: išdavystės.

Visas intelektas, visas mokymasis, visi talentai, visas išsilavinimas mums nepadės, jei norime būti klastingi.

Išmokykite savo vaikus nenaudoti išdavystės nei prieš draugą, nei prieš didžiausią priešą.
Jie ne tik nelaimės, bet ir bus daugiau nei nugalėti, bus sutriuškinti. Jie taip pat neturėtų naudoti išdavystės prieš klastingąjį asmenį ir jo klastingus būdus, nes jei jie laimi, pasikeis tik žmonės. Išdavystė išliks nepakitusi. Nugalėtojo išdavystė bus pakeista nugalėtojo. Iš esmės ta pati išdavystė valdys pasaulį.

*
Profesoriaus Cuzos partijos nariai (Tr.)

Išdavystės tamsos pasaulyje negali pakeisti kita tamsa, o tik šviesa, kurią atneša drąsiojo siela, kupina charakterio ir garbės.

Ir vis dėlto pačioje šio neapykantos ir išdavystės potvynio pradžioje atėjo pas mus kaip prieglobstis, suteikęs jiems vilties: Hristache Solomon, tas didelės garbės ir sąžinės žmogus, inžinierius Klimas,
Inžinierius Blanaru, advokatas Mille Lefteris,

Machine Translated by Google

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru lfrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodeacon Isihic Antohic ir kt.

Visi šie garsūs lygos kovotojai ir senbuviai man padarė įspūdį apie kai kurias sudužusias sielas, kurių laivas nuskendo vidury jūros ir pavargę bei susirūpinę nusileido mūsų mažoje saloje, kurioje galėjo rasti vidinę ramybę ir pasitikėjimą ateitis.

Generolas Macridescu mums pasakė: „Nors esu senas, aš eisiu su jumis ir padėsiu jums su viena sąlyga: nespaustumėte rankos tiems žmonėms, kurie neturi garbės, nes jei tai padarytumėte, man pasibjaurėtų. be galo ir aš prarasčiau visą viltį į tave“.

Profesorius Ion Gavanescul pradėjo domėtis mumis ir tuo, ką darome.

LEGIONINIO GYVENIMO PRADŽIA

Keturios eilutės pažymėjo mūsų pradinį mažą gyvenimą: 1. Tikėjimas Dievu. Mes visi tikime Dievu. Nė vienas iš mūsų nebuvo ateistas. Kuo daugiau buvome vieni ir apsupti, tuo labiau mūsų rūpesčiai nukrypo į Dievą ir ryšį su savo ir tautos mirusiais.

Tai suteikė mums nenugalimų jėgų ir nuostabios ramybės visų smūgių akivaizdoje.

2. Pasitikėk mūsų misija. Niekam nepavyko pateikti nė menkiausios mūsų galimos pergalės priežasties. Buvome tiek mažai, tokie jauni, tokie neturtingi, tokie visų nekenčiami ir nekenčiami, kad visi argumentai, nepagrįsti faktais, buvo prieš bet kokią sėkmės galimybę. Ir vis dėlto mes žengėme į priekį tik dėka. pasitikėjimas savo tikslu, beribis pasitikėjimas savo misija ir savo šalies likimu, 3. Mūsų abipusė meilė. Kai kurie buvome pažįstami jau kurį laiką, užmezgę artimą draugystę, tačiau kiti buvo jauni žmonės, pirmakursiai ar kolegijos antrakursiai, kurių niekada nebuvome sutikę. Nuo pirmųjų dienų tarp mūsų visų tvyrojo meilės atmosfera, tarsi būtume vienos šeimos dalis ir pažįstami nuo vaikystės.

Norint atsispirti, buvo akivaizdus vidinės pusiausvyros poreikis. Mūsų bendra meilė turėjo būti tokio pat intensyvumo ir stiprybės, kad atitiktų neapykantos bangą iš išorės. Mūsų gyvenimas šiame lizde nebuvo šaltas, oficialus gyvenimas, su atstumu tarp vado ir kareivio, su teatrališkumu, retoriniais pareiškimais ir prisiimta lyderystės dvasia. Mūsų lizdas buvo šiltas. Mūsų santykiai buvo visiškai atsitiktiniai. Kažkas pateko ne į šaltą baraką, o į savo namus, tarp savo šeimos. Ir čia ateidavo ne šiaip priimti įsakymų, o čia rasdavo meilės spindulį, valandėlę dvasinės ramybės, padrąsinimo žodį, palengvėjimą, pagalbą ištikus nelaimei ar prireikus.

Iš legionieriaus buvo prašoma ne tiek drausmės, kareivinės drausmės prasme - kiek padorumo, tikėjimo, atsidavimo ir užsidegimo darbui.

4. Muzika. Tikriausiai dėl to, kad nebuvome prasidėję proto keliu rengdami programas, prieštaringas diskusijas, filosofinius argumentus, paskaitas, vienintelė mūsų galimybė išreikšti savo intymius jausmus buvo dainavimas. Dainavome tas dainas, kuriose mūsų jausmai rasdavo pasitenkinimą. „Ten, aukštai ant juodos uolos“ Stefano Didžiojo daina, kurios melodija, kaip buvo sakoma, iš kartos į kartą išliko nepakitusi nuo savo laikų iki šiol. Sakoma, kad, skambant šiai melodijai, Stefanas Didysis prieš 500 metų pergalingai įžengė į savo fortą Sučavoje. Kai dainavome, jautėmės gyvi tais rumunų didybės ir šlovės laikais; mes skęstame

Prieš 500 metų istorijoje ir ten keletą akimirkų gyveno bendraudamas su Stefanu Didžiuoju ir jo kariais bei lankininkais. „Like a Globe of Gold“, daina Mykolas Drąsus; Avramo Iancu giesmė; „Tegul vėl skamba buglė“, Karo pėstininkų mokyklos žygis 1917 m.;

Machine Translated by Google

Iustino Iliesu ir Istrate parašyta „Rise Romanians“, kurią skelbiame Legiono himnu. Kad galėtum dainuoti, turi būti tam tikros dvasios būsenos, vidinės harmonijos. Asmuo, pasiryžęs ką nors apiplėšti, negali nei dainuoti, nei kitą klaidą padaryti; nei tas, kurio sielą slegia pavydas ir neapykanta savo bendražygiui; nei tas, kurio siela neturi tikėjimo.

Štai kodėl jūs, šiandienos ir rytojaus legionieriai, kai tik jaučiate poreikį orientuotis legionieriaus dvasia, turite grįžti prie šių keturių mūsų pradžios linijų, kurios yra mūsų judėjimo pagrindas. Muzika bus jums vadovas. Jei nemoki dainuoti, turi žinoti, kad tavo dvasinės būtybės dugną graužia liga arba kad gyvenimas pripildė tavo nekaltą sielą nuodėmėmis; o jei negali atsikratyti šių nuodėmių, turi nusisukti, palikdamas savo vietą tiems, kurie moka dainuoti. Vykdydami savo gyvenimą pagal aukščiau paminėtas linijas, nuo pat pirmųjų dienų ėmėmės veikti. Paskyriau vadovus, kurie priimdavo ir duodavo įsakymus.

Pradėjome ne nuo įspūdingų veiksmų. Kai susidūrėme su problema, ėmėmės ją išspręsti. Pirmasis mūsų veiksmas buvo suremontuoti kambarį savo namuose, kur anksčiau buvo San Migelio Arkangelo ikona.

Nudažėme, išplovėme grindis, legionierės merginos pradėjo siūti užuolaidas. Taigi legionieriai surašė įvairias maksimas, kurias surinkau iš evangelijų ar kitų raštų. Jie papuošė mūsų sienas. Štai keletas iš jų: „Dievas neša mus savo pergalingame vežime“.

"Kas laimės...
Aš būsiu jų Dievas".

„Jei neturi kardo, parduok apsiaustą ir nusipirk“.

„Drąsiai kovok už tikėjimą“.

„Venkite kūniškų malonumų, nes jie žudo sielą“. „Būk budrus“.

„Nesunaikink savyje esančio herojaus“.

„Sėkmės broliai... kaip ir nelaimė“.

"Tas, kuris žino, kaip mirti, niekada nebus vergas".

„Aš laukiu savo tėvynės prisikėlimo ir išdavikų minios sunaikinimo“ ir kt.

Po savaitės mūsų būstinė buvo įkurta.

Antrasis mūsų veiksmas buvo kitokio pobūdžio: jis buvo susijęs su mūsų požiūriu į išorinius išpuolius.

Nusprendėme į juos nereaguoti; kuris mums visiems buvo nepaprastai sunkus. Mūsų moralinė esybė buvo suskaidyta. Tačiau tai buvo didvyriško pasipriešinimo momentas. Kitas veiksmas: niekas neturėtų bandyti nieko įtikinti tapti legionieriumi.

Įprasta mango traukimas ir žvejyba galūnėmis man visada nepatiko. Sistema buvo ir iki šiol tebėra priešinga legionieriškajai dvasiai. Mes išsakysime savo požiūrį paprastai.

Ateis visi norintys. Ir įeis, jei priims.

Bet kas ateidavo? Žmonės su tokia pačia dvasine esme kaip ir mūsų.

Daug? Labai mažai. Jasyje po metų jų buvo tik dviem ar trimis daugiau nei pirmą dieną. Tačiau likusioje šalies dalyje buvo daugiau žmonių, kurie prisijungė sužinoję apie mūsų egzistavimą.

Visi, kurie kreipėsi į mus, pasižymėjo dviem aiškiai matomomis ryškiomis linijomis: 1. Didelė sielos korekcija.

2. Asmeninio susidomėjimo stoka. Pas mus niekas negalėtų pasipelnyti jokiomis lengvatomis. Daug žadančių perspektyvų neatsivėrė. Čia kiekvienam beliko duoti sielą, turtus, gyvybę, gebėjimą mylėti ir pasitikėti.

Net jei prisijungtų nekorektiškas žmogus ar motyvuotas kažkoks pomėgis, jis negalėtų likti su mumis, nes čia nerasdavo palankios aplinkos. Jis išėjo automatiškai, mėnesį, metus, dvejus ar trejus, traukdamasis, dezertyruodamas ar išduodamas.

Machine Translated by Google

Šis jaunystės lizdas buvo pirmoji legionieriaus gyvenimo pradžia, pirmasis kertinis akmuo. Jis turėjo būti pastatytas ant tvirtos žemės. Štai kodėl mes nesakėme: „Užkariukime Rumuniją!

Eikite per kaimus ir šaukkite: „Ką tik susikūrė nauja politinė organizacija, visi ateikite ir registruokitės! Nebuvome parengę jokių naujų politinių platformų, išskyrus dešimt esamų

šalis – jos visos „tobulos“ jų autorių ir rėmėjų akyse – ir mes nesiunčiame legionierių, kad kaimuose skleistų programą, kviečiančią prisijungti prie jos, kad išsaugotų žemę.

Šiuo atžvilgiu vėlgi iš esmės skiriamės nuo visų kitų politinių organizacijų, įskaitant chuzistus. Jie visi tikėjo, kad šalis miršta dėl gerų programų trūkumo; todėl jie sukūrė sklandžiai integruotą programą, su kuria pradėjo rinkti rėmėjus. Todėl visi klausia: „Kokia jūsų programa?

Ši šalis miršta dėl vyrų, o ne dėl programų trūkumo; bent jau tokia mūsų nuomonė. Kitaip tariant, tai ne programos, kurias turėtume turėti, o vyrai, nauji žmonės, nes tokie žmonės, kurie yra šiandien, sudaryti iš politikų ir užkrėsti žydų įtakos, sukompromituoja pačias ryškiausias politines programas.

Tokį žmogų, kuris šiandien gyvena Rumunijos politikoje, žinome anksčiau iš istorijos.
Jam valdant mirė tautos, žlugo valstybės.
Didžiausia žala, kurią mums padarė žydai ir politinė sistema, didžiausias nacionalinis pavojus, kuriam jie mus sukėlė, nėra nei Rumunijos žemės ir žemės gelmių pasisavinimas, nei tragiškas Rumunijos viduriniosios klasės sunaikinimas, nei didelis skaičius. žydų mūsų mokyklose, profesijose ir t.t. ir net ne jų daromos įtakos mūsų politiniam gyvenimui – nors kiekvienas iš jų savaime yra mirtinas pavojus mūsų žmonėms. Didžiausias nacionalinis pavojus yra tai, kad jie deformavo, subjauroja mūsų dako-romaninę rasinę struktūrą, sukeldami tokio tipo žmones, sukurdami šį žmogiškąjį atmetimą, šią moralinę ydą .. politiką, kuri neturi nieko bendra su mūsų kilmingumu. žmonių. daugiau bėgioti; kuris mus niekina ir žudo, jei toks žmogus ir toliau „vadovauja šiai šaliai, Rumunijos žmonės amžiams užmerks akis ir Rumunija žlugs, nepaisant visų nuostabių programų, kuriomis ši išsigimusios būtybės „apgaulė“ gali apakinti. nelaimingų minių akys.

Iš visų nelaimių, kurias mus atnešė žydų invazija, ši yra baisiausia!

Visos tautos, su kuriomis mes, rumunai, bendravome ir kovojome nuo barbarų invazijų iki šių dienų, puolė mus fiziniu, ekonominiu ar politiniu lygmeniu, palikdamos nepaliestą mūsų moralinį ir dvasinį palikimą, mūsų sąžinę, kuri anksčiau ar vėliau atsirado. mūsų pergalė, svetimo jungo sulaužymas – net tada, kai mus puolė gausiai ir atėmė visus mūsų turtus, net kai valdė mus politiškai.

Dabar pirmą kartą mūsų istorijoje rumunai susiduria su tauta, kuri mus puola ne kardu, o žydų rasei būdingais ginklais, kuriais pirmiausia smogia ir paralyžiuoja žmonių moralinį instinktą, o paskui sistemingai skleidžia. visokios moralinės ligos, sunaikinti bet kokias reakcijos galimybes. Štai kodėl mūsų žmonės jaučiasi nuginkluoti ir nugalėti.

Matant tokią padėtį, kertinis akmuo, ant kurio stovi Legionas, yra žmogus, o ne politinė programa; žmogaus, o ne politinių programų reforma.
Kitaip tariant, „Arkangelo Mykolo legionas“ bus labiau šuo ir kariuomenė, o ne politinė partija. Šiais kritiniais laikais rumunų tautai reikia ne puikaus politiko, kaip daugelis klaidingai mano, o puikaus auklėtojo ir lyderio, galinčio nugalėti piktąsias galias ir sutriuškinti piktadarių gaują. Bet kad tai padarytų, jis pirmiausia turės nugalėti blogį savyje ir savo žmonių viduje. Iš šios legionierių mokyklos turės atsirasti naujas žmogus, turintis herojiškų savybių; milžinas

Machine Translated by Google

mūsų istorija kovoti ir nugalėti visus savo tėvynės priešus, o jų mūšis ir pergalė turi išsiplėsti už materialaus pasaulio ribų į nematomų priešų, blogio galių karalystę. Viskas, ką mūsų protas gali įsivaizduoti apie gražiausią dvasiškai; Viską, kuo didžiuojamės mūsų rasė, didesnę, teisingesnę, galingesnę, išmintingesnę, švaresnę, darbštesnę ir didvyriškesnę – štai ką legionierių mokykla turėtų mums duoti! Žmogus, kuriame maksimaliai išvystytos visos žmogiškosios didybės galimybės, Dievo įskiepytos į mūsų tautos kraują.

Šis herojus, legionieriaus išsilavinimo rezultatas, taip pat mokės rengti programas; taip pat žinosite, kaip išspręsti žydų problemą; taip pat mokės gerai organizuoti valstybę; taip pat žinosite, kaip įtikinti kitus rumunus; o jei ne, jis mokės pasilenkti, kad laimėtų, nes todėl jis yra didvyris. Šis herojus, šis narsos, darbo ir teisingumo legionierius su galiomis, kurias Dievas įdėjo į jo sielą, ves mūsų šalį savo šlovės keliu.

Nauja politinė partija, net kuzistinė, geriausiu atveju gali mums suteikti naują vyriausybę ir naują administraciją; Tačiau legionierių mokykla gali suteikti šiai šaliai puikų rumunų kalbos tipą. Tai gali sukurti kažką didelio, ko mes niekada anksčiau neturėjome, kas galėtų pertraukti visą mūsų istoriją į dvi dalis, padėti pamatus kitokios Rumunijos istorijos, į kurią ši tauta turi teisę, pradžiai.

Nes mūsų žmonės dėl savo kančių ir daugybės kančių, dėl savo tyrumo ir sielos galantiškumo buvo bene vieninteliai žmonės pasaulyje, kurie per visą savo istoriją niekada nepadarė nuodėmės įsiveržti ir pavergti kitas tautas.

Turime sukurti atmosferą, moralinę aplinką, kurioje gimtų ir augtų herojus. Ši terpė turi būti izoliuota nuo likusio pasaulio aukščiausiais dvasiniais įtvirtinimais. ji turi būti ginama nuo visų pavojingų bailumo, korupcijos, palaidumo vėjų ir visų aistrų, kurios laidoja tautas ir žudo asmenis. Kai legionierius išsivystys tokioje aplinkoje, tai yra lizde *, darbo lauke, legionierių organizacijoje ir šeimoje, jis bus išsiųstas į pasaulį: gyventi, mokytis būti teisingam; kovoti, išmokti būti drąsiam ir stipriam; dirbti, būti ištikimam ir mylėti visus dirbančius; kentėti, stiprėti, aukotis, priprasti nugalėti savo savanaudiškus interesus, tarnaujant Tėvynei.

Kad ir kur jis eitų, jis sukurs naują identiškos prigimties terpę. Jis bus pavyzdys; kitus pavers legionieriais. Ir žmonės, ieškantys geresnių dienų, eis iš paskos.
Nauji atvykėliai turės gyventi ir gerbti tas pačias normas, kaip ir legionieriaus gyvenimas. Visi kartu, vienoje armijoje, jie suformuos jėgą, kuri kovos ir laimės. Toks ir turėtų būti „Arkangelo Mykolo legionas“.

RUMUNIJOS VIEŠOJO GYVENIMO ASPEKTAI

Toliau pristatau bendrą mūsų viešojo gyvenimo aspektą, kurio viduryje ir prieš kurį kūrėsi „Arkangelo Mykolo legionas“. Averescu vyriausybė žlugo maždaug prieš mėnesį. 1927 metų liepos 7 dieną į valdžią atėjo liberalai.
Buvo surengti nauji rinkimai ir, kaip įprasta, vyriausybė turėjo daugumą. Tačiau vyriausybei teko bet kokiomis priemonėmis įveikti didžiulę populiarią Tautinės valstiečių partijos palaikymo srovę. Neturtingos Rumunijos žmonių masės veržėsi iš vakarėlio į vakarėlį, nuo pažado prie pažado, siedamos nuoširdžiausias viltis – su šimtamečiu pasitikėjimu – kiekviena partija, bet galiausiai buvo apgauti ir nuskriausti, visos viltys sunaikintos. Ir taip bus toliau, kol vieną dieną jie pagaliau supras, kad pateko į vagių gaujų rankas, siekdami pasipelnyti ir grobti. Buvo trys pagrindinės partijos – Liberalų, Averescan ir Tautinių valstiečių bei kelios mažesnės. Iš esmės tarp jų nebuvo jokio skirtumo, išskyrus formos ir asmeninių interesų skirtumus – tas pats dalykas skirtingomis formomis. Jie net neturėjo pagrindo skirtingų nuomonių.

Machine Translated by Google

Vienintelė tikroji jų motyvacija buvo savanaudiškų interesų religija, nepaisant bet kokių norų ir aukštesnių šalies interesų. Štai kodėl politinių kovų reginys buvo bjaurus. Pinigų, asmeninių situacijų, turto ir malonumų, grobimų ieškojimas suteikė šioms kovoms nenumaldomo priešiškumo aspektą. Politinės partijos atrodė kaip tikros organizuotos gaujos, kurios nekentė viena kitos ir kovojo viena su kita dėl grobio.

Tik kova už Tėvynę arba už asmeninius interesus, egoizmą ar geismą įveikiantį idealą yra rami, padori, kilni, be aklo aistrų išlaisvinimo.
Į jį galima įdėti entuziazmo, bet ne niekšišką ir aklą aistrą.
Šiose kovose esanti neapykanta ir niekšiškumas yra pakankamai įrodymas, kad jos buvo kovotos ne aukštų ir šventų ar principingų idealų srityje, o apgailėtinoje gėdingiausio savanaudiškumo gelmėse.

Politiko pasaulis atsiskleidžia prabangiuose ir skandalinguose vakarėliuose, šlykščiausioje amoralybėje, jojantis ant vis labiau demoralizuojančios šalies nugaros. Kas turėtų atkreipti dėmesį į jūsų poreikius?

Šiems politikams, jų šeimoms ir agentams, reikia pinigų, kad galėtų švęsti ir linksminti savo politinius klientus, pirkti balsus ir žmonių sąžinę. Vienas po kito jie būriais leidžiasi į šalį plėšti. Galų gale, tai yra jūsų taisyklė. Jie tuština valstybės biudžetus, rotušes, rotušes. Jie tarsi erkės prisiriša prie kiekvienos įmonės direktorių tarybų, iš kurių be vargo išvarginto darbininko prakaitu ir krauju rinks milijoninius atlyginimus. Jie yra įtraukti į žydų bankininkų valdybas, iš kurių jie gauna milijonais didesnius mokesčius už savo šalies išdavimą.

Jie sukuria skandalingus verslus, kurie stebina savo tautiečius. Korupcija viešajame gyvenime plinta kaip maras – nuo nuolankiausio tarno iki ministrų. Jie parduoda save visiems; kiekvienas, turintis pinigų, gali papirkti šiuos monstrus, o per juos ir visą šalį. Štai kodėl, kai išspausta šalis nebegali jiems duoti pinigų, jie vienas po kito perduoda mūsų krašto turtus užsienio bankininkų konsorciumams ir taip atiduoda mūsų nacionalinę nepriklausomybę. Visoje Rumunijoje pasklido tikra gausybė verslininkų, kurie nei dirba, nei nieko negamina, bet siurbia šalies kraują.

Tai yra politikų žygdarbiai. Vargas, demoralizacija ir neviltis išplito į žemesniuosius sluoksnius. Dešimtys tūkstančių vaikų miršta, šienaujami ligų ir bado, taip susilpnindami žmonių pasipriešinimo galią kovoje su organizuota žydų tauta, kurią palaiko susvetimėję politikai ir gina visas valstybės aparatas. Keletas sąžiningų politikų, keli taškai, galbūt net partijų lyderiai, nieko daugiau nesugeba. Jie yra tarsi vargšės marionetės žydų spaudos, žydų ar užsienio bankininkų ir savo politinių kolegų rankose.

Šią netvarką, demoralizaciją, užkratą žingsnis po žingsnio palaiko visa žydų falanga, besidominti mūsų sunaikinimu, kad pakeistų mus šioje šalyje ir taip visiškai pavogtų mūsų turtus. Per savo spaudą, pasisavinusią mūsų Rumunijos spaudos vaidmenį, per šimtus nešvarių lapų, per amoralią ir ateistinę literatūrą, per kino teatrus ir teatrus, kurie skleidžia palaidumą, per bankus, žydai tapo mūsų šalies šeimininkais.

Kas galėtų jiems prieštarauti? Šiandien, kai jie yra nelaimės ir jos atsiradimo propaguotojai. Tai mūsų tautinės mirties ženklas, kas jiems pasipriešins?

Nacionalinis judėjimas guli ant žemės. Per šiuos paskutinius rinkimus lyga surinko 70 000 balsų mažiau, iš viso mažiau nei 50 000, tai yra mažiau nei du procentai visoje šalyje.
Iš dešimties parlamentarų, kurie vakar turėjo, šiandien nėra nė vieno. Turi ateiti diena, kai legionierius žinos, kaip susiremti su šiuo monstru ir kaip su juo susidurti gyvybės ir mirties mūšyje. Jis vienas.

Machine Translated by Google

Mūsų nedidelis skaičius, palyginti su tos visagalės galios galia, dažnai privertė mus užduoti tokius klausimus: ką darysime, jei būsime uždrausti? Jei šios hidras įvykdys tai, ką mes suplanavome, jos užkirs mums visas įmanomas kliūtis ir bandys sutriuškinti
mus.

Jo akys nukreiptos į mus. Jie gali mus provokuoti. Jie tai padarė mums kartą, kai tyliai ir taikiai pradėjome dirbti Ungheni; taigi jie mus nuvedė prie bedugnės krašto, linkiu visų mūsų planų. Ką darysime, jei jie mus provokuos? Ar vėl imsime pistoletus ir šausime, kad mūsų kaulai kalėjimuose nesupūtų ir mūsų planai žlugtų? Žvelgiant į tokias perspektyvas, mintyse kilo mintis trauktis į kalnus - ten, kur rumunas sutiko kovoti su visomis priešų miniomis. Kalnas mums buvo šalia jau seniai, visą gyvenimą. Jis mus pažįsta. Užuot leiskite savo kūnams išdžiūti ir kraujui išdžiūti mūsų gyslose apleistuose ir siaubinguose kalėjimuose, geriau užbaigti savo gyvenimą, mirštant kiekvieną žmogų kalnuose dėl savo tikėjimo. Taip atmetame pažeminimą vėl atsidūrę grandinėse. Mes pulsime iš ten, puldami visus žydų vapsvų lizdus.

*
Pagrindinis legionierių organizacijos padalinys. (Tr.)

Ten mes ginsime medžių ir kalnų gyvybes nuo tolesnio niokojimo. Ten mes skleisime mirtį ir gailestingumą.

Mes būsime išsiųsti sugauti ir nužudyti. Pabėgkime, pasislėpkime; mes kovosime atgal; ir galų gale mes tikrai būsime nuversti. Už ten. tai bus keli mūsų, kurių ieško rumunų batalionai ir pulkai. Tada sulauksime mirties. Teks mūsų visų kraujas.

Ši akimirka bus didžiausia mūsų kalba, skirta Rumunijos žmonėms, ir paskutinė.

Paskambinau Motai, Garneata, Corneliu Georgescu ir Radu Mironovici ir pasidalinau šiomis mintimis su jais. Turėjome galvoti apie geras ir blogas dienas. Turėjome turėti sprendimus ir būti viskam pasiruošę. Niekas neturėtų mūsų stebinti. Eisime krašto įstatymų keliu, nieko neprovokuodami, vengdami bet kokių provokacijų, neatsakydami į jokią provokaciją. Bet kai nebegalime kentėti arba kai prieš mus iškyla neįveikiamos kliūtys, mūsų kelias turi būti link kalnų.

Bandyti masinį maištą nepatartina, nes šią dieną jie būtų naikinami patrankomis ir dėl to skleistų tik nelaimes ir sielvartus.
Priešingai, turime dirbti vieni, ribotai ir tik savo atsakomybe.

Visi sutiko.

„Negali būti, – sakė jie, – kad mūsų, dvidešimties jaunuolių, kraujas neatpirktų šios tautos nuodėmių. Negali būti taip, kad šios mūsų aukos rumunai nesupranta, kad dėl jos nesuvirpins jų sielos ir sąžinės ir tai nebus atspirties taškas, prisikėlimo taškas.
“

rumunai.

mūsų mirtis šitaip ilgainiui gali atnešti daugiau naudos šiai tautai nei visos mūsų gyvenimo pastangos. Net politikai, kurie ketina mus nužudyti, neliks nenubausti.

Tarp mūsų gretų yra ir kitų, kurie už mus atkeršys. Negalėdami laimėti gyvenime, laimėsime mirdami. Po to gyvename su mintimi ir pasiryžimu mirti. Turėjome teisingą sprendimą dėl pergalės, kad ir kaip ten būtų. tai suteikė mums ramybės ir jėgų. tai privers mus nusišypsoti bet kokio priešo ir bet kokio bandymo mus sunaikinti veide.

Machine Translated by Google

LEGIONŲ RAIDOS ETAPAI

PAMANTUL STRAMOSESC („PROTĖVIŲ ŽEMĖ“)

Mes gimėme 1927 m. birželio 24 d. Po kelių dienų užėmėme savo būstinę. Dabar pajutome, kad turėtume turėti savo leidinį, kad praplėstume savo įtakos lauką, suformuluotume jame savo gyvenimo normas ir per jį nukreiptume judėjimą. Kaip turėtume tai pavadinti? Buvo pasiūlyta „Naujoji karta“; Man tai nepatiko. Tai atrodė kaip apibrėžimas; išskyrė mus iš kitos kartos, kuri neveiks. „Senovinė žemė“, tebūnie toks jos pavadinimas. Šis titulas mus sieja su mūsų šalies žeme, kurioje ilsisi mūsų protėviai; žemė, kurią reikia ginti. jis panardina mus į neapibrėžtas sritis; tai bus daugiau nei vardas, tai bus nuolatinis šaukimas į mūšį, kvietimas drąsai, mūsų rasės karių savybių pažadinimas.

Be to, be prieš kelis puslapius paminėtų savybių, šis pavadinimas pabrėžia dar vieną struktūrinį legionieriaus sielos bruožą – drąsą, be kurios žmogus yra nevisavertis.
Nes jei žmogus yra teisingas, doras, atsidavęs, ištikimas, darbštus ir pan., bet neturi herojiškų savybių, kurios leistų kovoti su nesąžiningais, nesąžiningais ir neteisingais priešais, jis mirtų nuo jų rankų. Čia mes dabar buvome su jau fiksuota mūsų judėjimo ašimi; vienas galas įsišaknijęs mūsų Tėvynės žemėje, kitas – danguje: „Protėvių žemė“ ir Arkangelas Mykolas. Tačiau vaidmuo kainuoja, kurių neturėjome. Ką mes ketiname daryti? Nusprendėme parašyti tėvui Motai, prašydami jį mums išspausdinti už kreditą, senoje Libertatea („Laisvės“) spaustuvėje Orastyje. Jis priėmė; jis spausdindavo mūsų laikraštį, o mes jam mokėdavome už prenumeratą ir pardavimą. „A Terra Ancestral“ Nr. 1 buvo išleistas 1927 m. rugpjūčio 1 d. kas du mėnesius leidžiamo žurnalo formatu su San Migelio arkangelo piktograma viršelio centre. Kairėje nuo piktogramos buvo atkartoti šie žodžiai iš ikonos Šv.

Arkangelas Mykolas Karūnavimo bažnyčioje Alba-Julijoje: „Netyroms širdims, kurios patenka į tyriausius Viešpaties namus, aš be gailesčio nukreipiu savo kardą“.

O dešinėje posmas iš Cosbuco eilėraščio „Decebal savo žmonėms:“
"Nors mes esame Dievų palikuonys, vis tiek esame skolingi mirties skolai. Ar miršta jaunas, ar sulinkęs senis yra tas pats, bet ne tas pats, kas mirti liūtui ar prirakintam šuniui!" Žemiau yra Rumunijos žemėlapis, kuriame tamsiais taškais rodomas žydų invazijos mastas.

PIRMOJO LEIDIMO TURINYS

Pagrindiniame straipsnyje „Senovinė žemė“ gilinamasi į tautinio judėjimo situaciją po konflikto lygoje ir stengiamasi paaiškinti mūsų poziciją.
Jis baigiasi prašymu. "Susidurk su priešu!" Jį pasirašė Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Ilie Garneata, Corneliu Georgeseu ir Radu Mironovici. Antrasis straipsnis yra mano parašas: „Atėjo tavo laikas, ateik“; tos pačios minties, aptartos pirmame straipsnyje, tęsinys. Trečiąjį pasirašė prie mūsų prisirišęs, bet legionieriumi netapusis talentingas jaunasis kovotojas Ionas Sava, dalyvavęs ne vienoje studentiško judėjimo kovoje. Jo antraštė: „Rinkimų rezultatai“.

Toliau pateikiama trumpa panegirika prieš kelias dienas mirusio karaliaus Ferdinando mirties proga. Virš jo nuotraukos juodu apvadu buvo užrašas „Mūsų karalius
jis mirė.

Po to sekė Motos straipsnis, kurį čia iš dalies pakartosiu:

PAGAL IKONĄ

„Nuo ikonos ir altoriaus pradedame, tada kurį laiką klaidžiojame žmonių bangų nunešami.

* Populiarus Alba-Julijos bažnyčios, kurioje 1922 m. spalio 15 d. buvo karūnuotas karalius Ferdinandas ir karalienė Marija, pavadinimas. (Tr.)

Machine Translated by Google

ir nepasiekiame kranto, nepaisant mūsų impulsų grynumo. Dabar sunkiomis, išblaškytomis, sudraskytomis širdimis renkamės prieglobstyje, savo vienintelei šilumai ir paguodai, stiprybei ir paguodai, jėgos davėjui, prie Jėzaus Kristaus kojų, ant akinančio dangaus šviesumo slenksčio, ant Piktograma. Mes nedalyvaujame politikoje, net nė vienos dienos gyvenime. Mes turime religiją, esame tikėjimo vergai. Mes sudeginome save jo ugnyje ir, visiškai jam pavaldūs, tarnavome jam iki savo jėgų ribos. Nėra pralaimėjimo ir nusiginklavimo mums patiems, nes jėga, kurios įrankiais norime būti, yra amžinai nenugalima.

„Šiuo metu negalime išsamiai aptarti senosios lygos žlugimo priežasčių.
Belieka pasakyti, kad šiomis naujos kūrybos akimirkomis norime aiškiai ir ryžtingai pareikšti, įspausti gimstančios naujos sistemos charakterį: „Luz de luz.....

Toliau straipsnyje pateikiamos kelios užuominos apie naują organizaciją, baigiamos tikėjimo pergale išraiška.

Ištrauka iš Corneliu Georgescu straipsnio:

UŽDEK TIKĖJIMO FEKLĄ

"Senovės metraščiai byloja, kad seniau dievai siųsdavo sunkų nuosprendį senovės Hellai už jų nuodėmes. Iš Azijos dykvietės didžiulės armijos, daug kartų stipresnės už graikus, kaip audra nusileido į šalies lygumas. sunaikino savo laukus, griauna miestus, griauna jų šventyklas ir suplėšė į gabalus jų armijas, kurios, nors ir narsios, buvo per mažos, kad galėtų pasipriešinti sėkmingam pasipriešinimui.

Daugiau nesulaukę pasipriešinimo, pergalingi medai įsiskverbė į Graikijos širdį Delfuose – garsiausios Apolono šventyklos vietoje. Šventyklos kunigai drebėjo iš baimės, kad netrukus priešas gali išniekinti šventąją šventyklą.

Tik vyriausiasis kunigas nebijojo. Pilnas pasitikėjimo dieviška galia, jis kreipėsi į savo kolegas kunigus ir pasakė... Nebijokite, Dievui nereikia kariuomenės. Jis pats mus apgins! '

„Ir vyriausiasis kunigas ir visi kiti pradėjo melstis, ir jų maldos darė stebuklus.
Kai tik pasitikinčios persų armijos priartėjo per kelis žingsnius nuo šventyklos, Parnaso kalnas sudrebėjo ir rideno akmenis šlaitais žemyn su kurtinančiu griaustiniu ant priešo, sutraiškydamas jį. Lyg iš niekur besileidžiantys žaibai užbaigė jo žlugimą, todėl iš vos akimirkos buvusios didžiulės kariuomenės nedaugelis beliko papasakoti apie šį dangišką stebuklą...

„Kovotojai! Vėl uždegkite savo sielose tikėjimo fakelą, kad bus pergalė ir triumfas mūsų“.

Tada seka Radu Mironovici laiškas vienam iš savo brolių kaime, grįžęs namo.
Žinodamas, kad yra nusivylęs, jis jam sako: „Žinoma, galime liūdėti ir liūdėti, bet yra teisė, kurios neturime: prarasti drąsą ir mesti ginklą“.

Po to jis paaiškina jam lygos susiskaldymą ir Legiono įkūrimą: „Sudegė mūsų namas, kurį visi pastatėme savo prakaitu, kuris buvo mūsų pastogė...

„Skaudus priminimas apie seną namą liko tik kelios dūmų aptemusios sienos.

„Ką tu nori, kad mes dabar darytume? Maištauja prieš Dievą? Taip negali būti, nes „Viešpats davė, Viešpats atima, tebūnie palaimintas Viešpaties vardas“.
„Ar susidėsime rankas ir mirsime varge, šaltyje, lietuje ir vėjyje? Ne! Tačiau, tikėdami Dievu, imsimės verslo ir pamažu turėsime statyti du kartus gražesnį namą. Štai „Legionas“, kuriam padėjome pirmąjį kertinį akmenį.

Machine Translated by Google

Kitas Garneatos straipsnis:

BROLIŲ NESUTARIMAS – PRIEŠO DŽIAUGSMAS

„Su gailesčio kupina širdimi imu rašiklį, kad pasidalinčiau su kitais nerimą keliančių minčių srautu, kuris apėmė mus pavėluotų bėdų akivaizdoje...

„Brolių nesantaika ir nesutarimai tarp lyderių tapo tokie akivaizdūs, kad nebegalime jų nuslėpti. Tikėtina, kad jo pasekmės daugelį nuliūdins, o tų, kurie pasitikėjo lyga, pasipiktinimas tikrai yra žingsnis atgal, žingsnis pralaimėjimo link. .

„Tai taip akivaizdu, nes niekada istorijoje nebuvo įrodyta, kad susiskaldymas atvestų prie nieko kito, išskyrus nelaimę, nelaimę...

„Mes žinosime, kaip eiti tuo keliu, kurį pasirinkome prieš septynerius metus, ir su tokiu pat ryžtu.
Mūsų kaulai, pripratę prie kalėjimo laikų grubumo ir kančių, gerai jausis mūšio apkasuose, atsidurdami prieš priešą.

„Tegul žydai, kurie šiandien džiaugiasi tikėdami, kad atėjo jų viešpatavimo valanda, žino, kad šioje šalyje yra kampelis, kur bet kurią dienos ar nakties valandą stovi kariuomenė, nukreipta į veidą. priešas."

Keletas informacijos užbaigia šį pirmąjį numerį kartu su inžinieriaus Gheorghe Clime, buvusio Moldovos LANC viceprezidento, straipsniu „Svajonės, viltys, realybė“, iš kurio ištraukiu paskutinę dalį: „Ko mums reikia, kad tai pasiektume. galutinis tikslas?

„Karių armija, vadovaujama pajėgaus vado, apsupta atsidavusių pagalbininkų. Šiuo klausimu, kiek man rūpi, nors ir gerokai vyresnio amžiaus, seku jaunosios Kornelio Z. veiklos grupę.
Codreanu, Ion 1. Mota ...
„Akivaizdu, kad reikia daugelio, visų tų, kurie šiandien yra išblaškyti demoralizuojamuose laukuose, indėlis.
Vadinasi, jei kas nors kokiame Rumunijos kampelyje atidarytų prenumeratorių sąrašą, įgaliotų ar ne, tegul įrašo ir mano vardą, kuriuo galiu atiduoti savo gyvybę. “

PAGRINDINIAI LEGIONIERIŲ ETIKOS PRINCIPAI

Rugpjūčio 15 d. išleistas antrasis „Senovinės žemės“ numeris. Pagrindiniame straipsnyje „Arkangelo Mykolo legionas“ stengiuosi trumpai suformuluoti pirmąsias legionieriaus gyvenimo etines normas, kurias ketiname gerbti ir griežtai tvirtinti, o aplink kurias turi burtis visi jas vertinantys.

Kiekvienas, kuris ateina ir auga tarp mūsų, turės užaugti gerbdamas juos.
Iš šio statuto-straipsnio parenku idėjas tokia tvarka, kokia jas tuo metu rašiau. Pirmoji mintis: „Moralinis grynumas“.
Antrasis: „Nesusidomėjimas mūšiu“.
Trečiasis: „Entuziazmas“.
Ketvirtasis: „Tikėjimas, darbas, tvarka, hierarchija, disciplina“.
Penktasis: „Legionas skatins mūsų tautos energiją ir moralinę stiprybę, be kurios niekada nebus pergalės“.

Šeštasis: „Teisingumas, (Legionas bus teisingumo mokykla ir energija jį įsodinti).
Septintasis: "Veiksmai, o ne žodžiai – tu atliki! Nekalbėk!"
Aštuntasis: „Pasibaigus šiai mokyklai, iškils nauja Rumunija ir ilgai lauktas šios rumunų tautos prisikėlimas, visų mūsų pastangų, kančių ir aukų, kurias dedame, tikslas“. Kai kuriuos iš jų noriu papasakoti plačiau.

NEINTERESUMAS MŪŠYJE

Machine Translated by Google

Savo interesų nugalėjimas yra dar viena pagrindinė legionieriaus dorybė. Tai visiškai prieštarauja politiko pozicijai, kurio vienintelis motyvas veikti ir kovoti yra tik jo savanaudiškumas su visais išsigimusiais šalutiniais produktais – praturtėjimo godumu, prabanga, ištvirkimu ar arogancija.
Todėl, brangūs bendražygiai, nuo šiol, kol gyvuoja legionierius, turite žinoti, kad kur tik jaučiatės besiekiantys, ar kokio nors kovotojo sieloje, ar savo sieloje, šio savanaudiškumo ūžesys, ten legionas nustojo. egzistuoja. Ten legionierius baigiasi ir politikas pradeda rodyti iltis.

Pažvelkite į naujoko akis ir, jei jo akyse aptinkate kažkokį smulkų savanaudiškumą (ar tai būtų materialus, ar tai būtų ambicijos, aistra, pasididžiavimas), žinokite, kad legionieriumi jis tapti negali.

Taip pat nepakaks vilkėti žalių marškinėlių ar priimti legionieriaus pasveikinimą, kad kas nors taptų legionieriumi, net jei jis „atsitiktinai“ supras legionierių judėjimą; bet tik jei jis gyvena pagal legionieriaus gyvenimo normas. Nes Legionas nėra tik loginė sistema, argumentų grandinė; tai „gyvas tikėjimas“. kaip ir kas nors nėra krikščionis, jei „pažįsta“ ir „supranta“ Evangeliją, o tik tuomet, jei laikosi joje priimtų gyvenimo normų, „gyvena pagal Evangeliją“.

DISCIPLINA IR MEILĖ

Visa socialinė žmonijos istorija kupina kovų, paremtų dviem dideliais principais, iš kurių vienas yra kova už vietą kito nenaudai: valdžios ir laisvės principu. Valdžia stengėsi plėstis laisvės nenaudai, o laisvė siekė kiek įmanoma apriboti valdžios galią. Šios dvi akis į akį negali nereikšti konflikto. Orientuoti judėjimą pagal vieną ar kitą iš šių dviejų principų reiškia tęsti istorinę socialinių neramumų ir karo liniją. Tai reiškia tęsti tironijos, priespaudos ir neteisybės liniją, viena vertus, ir kruvino maišto bei nuolatinio konflikto liniją, kita vertus.

Todėl noriu atkreipti visų legionierių ir ypač jaunesniųjų dėmesį, kad dėl nesusipratimo nenukryptų nuo judėjimo linijos. Daugeliu atvejų pastebėjau, kad vos tik legionierius gavo postą, jis visa savo esybe užgrūdino „autoritetą“, laužydamas viską, kas jį iki šiol siejo su bendražygiais, ir jautėsi verčiamas savo „įspūdį“ daryti kitiems. naudotis savo valdžia.

Legionierių judėjimas nėra pagrįstas vien valdžios ar laisvės principu. Jos pagrindas yra meilės principas. jame ir autoritetas, ir laisvė turi savo šaknis.

Meilė yra taika tarp dviejų principų: valdžios ir laisvės. Meilė yra viduryje, tarp jų ir virš jų, apgaubianti juos viskuo, kas geriausia, ir pašalinanti konfliktus tarp jų.

Meilė negali atnešti tironijos, priespaudos, neteisybės, kruvino sukilimo ar socialinio karo. Tai niekada negali reikšti konflikto. Taip pat yra veidmainiška samprata apie meilės principą, kurį praktikuoja tironai ir žydai, kurie nuolat ir sistemingai apeliuoja į meilės jausmą savo artimuose, už kurių jie ir toliau netrikdomi nekenčia ir slegia.

Taikoma meilė reiškia ramybę visuomenėje ir pasaulyje. Taika nebepasirodo kaip prasta mechaninės ir šaltos pusiausvyros tarp dviejų principų: autboidijos ir laisvės, pasmerktos amžinam karui, tai yra harmonijos negalimybei, išraiška.

Gerumas ir meilė suteiks mums ramybę, o ne teisingumą. Nes teisingumą labai sunku iki galo įgyvendinti. Net jei būtų rastas tobulo jo įgyvendinimo instrumentas, žmogus, nesugebantis jo atpažinti ir įvertinti, liktų amžinai nepatenkintas.

Antruoju, kad pavyktų kovoti su gamta ar priešais.
Nors šimtas vyrų gali mylėti vienas kitą kaip brolius, gali būti, kad, susidūrę su būtinybe imtis veiksmų, kiekvienas turės skirtingą nuomonę. Šimtas nuomonių niekada nenugalės. meilė

Machine Translated by Google

vieni jų niekada nelaimės. Tam reikia disciplinos. Norėdami laimėti, kiekvienas turi laikytis vienos nuomonės, daugiausia patirties turinčio, lyderio.
Drausmė yra sėkmės garantas, nes ji užtikrina pastangų vienybę. Yra sunkumų, kuriuos gali įveikti tik visa tauta, susivienijusi, paklusdama vienam įsakymui. Kas yra tas beprotis, kuris tokiu atveju atsisakytų prisijungti prie likusios savo tautos, kai jie, kaip vienas, paklustų tam pačiam įsakymui, pretekstu, kad drausmė pakenktų jų asmenybei?

Tais atvejais, kai jūsų šaliai gresia pavojus ir kai dalykų prigimtis verčia kelti pavojų gyvybei ir galūnėms, išardyti šeimą, rizikuoti savo vaikų ateitimi, atsisakyti visko, ką turite šioje žemėje, kad išgelbėtumėte savo tėvynę. , bent jau juokinga, kai kas nors sako, kad jo „asmenybė yra sužalota“.

Drausmė nieko nežemina, nes ji veda į pergalę. Ir jei pergalių negalima pasiekti kitaip, kaip tik pasiaukojus, tada paklusnumas drausmei yra mažiausia iš visų aukų, kurias žmogus gali paaukoti dėl savo tautos pergalės.
Jei drausmė yra išsižadėjimas, pasiaukojimas, tai nieko nežemina. Nes bet kokia auka ką nors pagyvina, o ne žemina. Kadangi mūsų žmonės turi įveikti didžiulius sunkumus, kiekvienas rumunas turi su džiaugsmu priimti drausminį išsilavinimą ir taip suvokti savo indėlį į rytojaus pergalę.

Nėra pergalės be vienybės; ir nėra vienybės be disciplinos. Todėl mūsų tauta turi laikyti tai priešišku poelgiu ir bet kokį nukrypimą nuo drausmės smerkti kaip pavojingą savo pergalėms ir savo gyvybei.

KOVA UŽ MŪSŲ ANALIZĖS IŠLAIKYMĄ

Kova dėl mūsų apžvalgos paskelbimo buvo antrasis mūsų vystymosi etapas. Be išteklių mūsų pastangos įgavo tikro mūšio aspektą. Tiesą sakant, „mūšis“ yra tai, ką mes jį vadinome nuo pat pradžių.

Mes naudojame dvi
strategijas: 1. Visas savo pastangas sutelkiame į tą patį tikslą tuo pačiu metu. Antruoju, kad pavyktų kovoti su gamta ar priešais.
Nors šimtas vyrų gali mylėti vienas kitą kaip brolius, gali būti, kad, susidūrę su būtinybe imtis veiksmų, kiekvienas turės skirtingą nuomonę. Šimtas nuomonių niekada nenugalės. Tik meilė niekada neprivers jų laimėti. Būtina disciplina.
Kad laimėtų,
visi jie turi laikytis vienos nuomonės – labiausiai patyrusio – lyderio.

Drausmė yra sėkmės garantas, nes ji užtikrina pastangų vienybę. Yra sunkumų, kuriuos gali įveikti tik visa tauta, susivienijusi, paklusdama vienam įsakymui. Kas yra tas beprotis, kuris tokiu atveju atsisakytų prisijungti prie likusios savo tautos, kai jie, kaip vienas, paklustų tam pačiam įsakymui, pretekstu, kad drausmė pakenktų jų asmenybei?

Tais atvejais, kai jūsų šaliai gresia pavojus ir kai dalykų prigimtis verčia kelti pavojų gyvybei ir galūnėms, išardyti šeimą, rizikuoti savo vaikų ateitimi, atsisakyti visko, ką turite šioje žemėje, kad išgelbėtumėte savo tėvynę. , bent jau juokinga, kai kas nors sako, kad jo „asmenybė yra sužalota“.

Drausmė nieko nežemina, nes ji veda į pergalę. Ir jei pergalių negalima pasiekti kitaip, kaip tik pasiaukojus, tada paklusnumas drausmei yra mažiausia iš visų aukų, kurias žmogus gali paaukoti dėl savo tautos pergalės.
Jei drausmė yra išsižadėjimas, pasiaukojimas, tai nieko nežemina. Nes bet kokia auka ką nors pagyvina, o ne žemina. Kadangi mūsų žmonės turi įveikti didžiulius sunkumus, kiekvienas rumunas turi su džiaugsmu priimti drausminį išsilavinimą ir taip suvokti savo indėlį į rytojaus pergalę.

Nėra pergalės be vienybės; ir nėra vienybės be disciplinos. Todėl mūsų tauta turi laikyti tai priešišku poelgiu ir bet kokį nukrypimą nuo drausmės smerkti kaip pavojingą savo pergalėms ir savo gyvybei.

Machine Translated by Google

Kova dėl mūsų apžvalgos paskelbimo buvo antrasis mūsų vystymosi etapas.
Be išteklių mūsų pastangos įgavo tikro mūšio aspektą. Tiesą sakant, „mūšis“ yra tai, ką mes jį vadinome nuo pat pradžių.

Mes naudojame dvi strategijas: 1.
Visas savo pastangas sutelkite į tą patį tikslą tuo pačiu metu.
2. Skatinkite mūsų kovotojus mūšio metu per citatas ir skirtumus.
Šį principą rasite visoje mūsų legionierių veikloje.
Jis turi šiuos privalumus: a)
Greitas norimo tikslo įgyvendinimas. b)
Visų darbuotojų vieningo veiksmo ir drausmingų pastangų ugdymas. c) Pabudimas suvokti savo galias, pasitikėjimą savimi ir savo jėgomis.

Ekonominių pralaimėjimų, ypač nesėkmingų pastangų, prisiminimas privedė Rumunijos žmones į atsistatydinimą, iniciatyvos stoką ir pasitikėjimo praradimą. Turėsime pažadinti jų pasitikėjimą savimi, skausmingus prisiminimus pakeisdami sėkmės tradicijomis jų pastangose. Ir galiausiai, ugdydami savo kovotojus, galėsime pasiekti uolų elitinį kovotojų kadrą. Savo apžvalgoje paskelbėme raginimą visiems savo draugams pradėti puolimą nuo rugsėjo 1 d. iki spalio 15 d., kad kartu galėtume gauti kuo daugiau naujų prenumeratorių.

Dėl šio kreipimosi prasidėjo tikra skruzdžių kampanija, kurioje aktyviai dalyvavo visi: jauni, seni, valstiečiai, inteligentai.
Kai kurie atnešė iki 45 parašų (Constantin llinoiu).

Šio pirmojo mūšio rezultatai buvo paskelbti 1927 m. lapkričio 1 d.. Štai ką aš tuo metu rašiau: „Spalio 15 d. šeštą popiet, įrašų skaičius pasiekė 2586.
Legionas dėkoja visiems, kurie dirbo dėl pirmosios pergalės“.

Šiame numeryje buvo paminėti visi, kurie dalyvavo šiame mūšyje. Pirmiausia dėkojame tėvui Motai, kuris suteikė mums palankų viešumą per Libertatea („Laisvė“). Čia vėl pateikiu visų vardus, tokius, kokie buvo išspausdinti „Senovinėje žemėje“. Kai kurie iš jų netapo legionieriais, o kai kurių nebėra tarp mūsų, nes mirė legionieriaus tikėjime.
Ir aš juos čia įvardinu, nes jie nuo pat pradžių buvo tikintys; jie išvardyti tokia tvarka, kuria jie pasirodė: Motina Pamfilia Ciolac (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti), Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeian, u, Radu Mironovici , kapitonas V. Tuchelis (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. Lonescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , inžinierius Mihai Ittu (Bukareštas), inžinierius Gh . Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Garneata (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Netoliese), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bukovina), N. Tecau (Amerika), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti), Tinistei Neaga (Orhei), Zosimas Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Bukareštas), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Bukareštas), profesorius Isac Mocanu (Turda), Marius Poppas (Klužas), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (Romanas), Grigorie Berciu (Varna), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu („Comanesti“), Angela Plesoianu („Seven'n“) , (Nasaud).

Po aštuonerių metų mes nustatėme, kad iš 59, dalyvavusių pirmajame legionierių mūšyje: keturi paliko mus, negalėdami mūsų suprasti; iš tikrųjų jie net puolė mus.

Aštuoni, po metų ar dvejų, nerodė gyvybės ženklo. Dvidešimt du gavo aukščiausius įvertinimus,

Machine Translated by Google

tampa legionierių vadais, pagalbiniais vadais arba legionieriais senatoriais.
Septyni tapo legionieriais, nepajudinamo tikėjimo vyrais, nepaisydami visų persekiojimų.

Aštuoniolika liko mūsų draugais, padedančiais mums iki šiol.

Dėl šio mūšio „Protėvių žemės“ leidimą užsitikrino a
metų.

KITI PAVADINIAI, RASTI PIRMUOSE MŪSŲ APŽVALGOS KLAUSIMUOSE

Vasilio valstija, pirklys ir C. Vasiliu, pensininkas (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, advokatas Budescu P. (Banat), Adolfas Greiteris, Misu Stefanescu, losif Dumitru (pirmasis „Protėvių žemės“ prenumeratorius), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dr. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin lgna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), broliai Balan (Sovėja), C.
Gheorghiu Contar, kapitonas Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe'as Despa (Dorna), Luchianas Cozanas (Dorna), dr. Crisanas, inžinierius Camil Grossu, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion ir Alexandru Butnaru, Adriana ir Teodora Ieseanu, Vasile Stan, profesorius Razmerita, Craciunescu, I (Fo). Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, inžinierius Stoicoiu, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Mother Zenai Reverend Rachis, Gh. Lyga, Ana Dragoi (Galati), profesorė Matei Coriolan.

Šiuos dažnai laikraštyje minimus vardus paminėsiu ne norėdamas patenkinti skaitytojo smalsumą, o todėl, kad žmonės, kurie mums padėjo – ypač pirmosiomis sunkiomis valandomis – visada turi būti prisiminti. Kai kurie iš jų žuvo, o kiti tapo kovotojais, kuriems iki šiol teko patirti visus persekiojimus. Suskubėjau juos išvardyti dabar, nes vėliau šioje knygoje galbūt neturėsiu galimybės to pakartoti.

MŪSŲ VEIKSMAI SKAITYTI IŠ IŠORĖS

Nuo pat pirmos valandos turėjome naudos iš žydų-masonų politiko neapykantos.
Tačiau buvo ir žmonių, kurie mus priėmė į savo širdis kaip vilties spindulį. Štai keli skaitytojų laiškai, išspausdinti pirmajame „Senovės žemės“ leidime:

„Nebandysiu ilgai reikšti savo džiaugsmo dėl žurnalo pasirodymo. Sveikinu jus su mūsų praėjusių metų sveikinimu: „Tepadeda jums Dievas“. Taip pat nesigilinsiu į šias pastarųjų įvykių eilutes, bet sakau: "Pirmyn, vis pirmyn, jūs naujieji. Tegyvuoja arkangelo Mykolo būrys. Tegul nedorėlių būrį praryja Belcebuto tamsa." „Šv. Mykolas, arkangelas, turės pulti nedvejodamas ir be pasigailėjimo. Toks yra „Protėvių žemės“ puslapių tikslas.

„Nei šėtonas, nei jo tarnai negali atsiliepti į arkangelo kvietimą ir neturėtų įsivaizduoti, kad gali ką nors apgauti persirengėliais. Išdavikai nusipelno griežtesnės bausmės nei priešai.

„Niekam nerodykite atlaidumo, nes niekam netrūksta brandos nuspręsti, kas yra lemiama valanda“.

„Uždarau eiles, norėdamas pamatyti pergalę valanda anksčiau, didžiąją pergalę“. Pulkininkas Blezu

Machine Translated by Google

* Legionierių senato nariai, žr. 257 psl. (Tr.)

„Skaisti svastikos saulė ir šį kartą mūsų neaplenkė, kad ištrauktų iš chaoso.
Jis davė mums savo palankią šviesą mūsų išgelbėjimui, „Arkangelo Mykolo legioną“.
Nuo šiol rumuno sielą vėl šildo tikėjimas, kad šis šventas judėjimas nepražus. “

„Nacionalinė idėja ragins mus vykdyti pareigas“.

"Tie, kurie mūsų nesupranta, nukris. Aš jūsų pusėje."
ML Lefteris, advokatas, LANC „Galati“ prezidentas

„Jūs esate mūsų ateities dienų viltis. Mes statome savo ir mūsų vaikų ateitį prie jūsų kojų.

Visi nekantriai laukiame, kol pamatysime jūsų galingą organizaciją ir nekantriai laukiame, kol galėsime prisijungti prie kovos. “” Ir kai tai sakau, sakau ne tik tai, ką jaučiu, bet ir tai, ką matau daugelyje kitų.
"CN Paduraru

Nacionalinis skaitiklis, pertrauka, (romėnų).

"Matau ir jaučiu, kaip atgimsta rumunų širdys. Ne tik tikiuosi, kad pergalė bus mūsų, bet ir esu tuo tikras."

Ion Banea, studentas, Vurpar (Sibiu).

„Jaučiu, kad mano, kaip mokinio krikščionio, pareiga yra siųsti sveikinimus sau ir savo draugams Džiulo lygumose už ryžtą ir energiją, kurią jie rodo ką tik prasidėjusioje kovoje“.

Iuliu Gb. Stanescu, studentas.

„Mes, rumunai iš Vulcani kaimo, Petrosani Co., ir šiandien Didžiojoje Rumunijoje nešiojame jungą, kurį mums uždėjo bendrovės pareigūnai, nes jie visi yra užsieniečiai.
Aš, Augustinas Ignas, susirgau tuberkulioze. “
Pagal profesiją kalnakasė, nebegaliu dirbti šachtoje, nes užterštas oras man skauda.

„Persiunčiau gydytojo bendrai pasirašytą peticiją, prašydama lengvesnio pobūdžio darbo lauke, o ne apačioje, nes ten po kelių savaičių baigsiu savo dienas. Buvo paneigta. Dabar kreipiuosi į jus pagalbos, nes neturiu į ką kreiptis. “

Ignas Augustinas

„Prašau liautis siųsti man savo apžvalgą; aš esu Aksentė Poenaras, kalnakasys, Carteju de sus, nes neturiu pakankamai pinigų tau sumokėti net už tris mėnesius ir nekenčiu tave siųsti atgal.

"O dabar leiskite paaiškinti, kodėl aš neturiu pinigų. Čia ruduo ir visiems patinka, nes dabar derliaus nuėmimo metas. Tai yra, visi, išskyrus mus, kalnakasius, nes mums trūksta drabužių ir batų, kurių reikia ateinančiai žiemai. o mūsų vaikai turi būti išleisti į mokyklą.
Kiek sutaupome iš karčios duonos, turime išleisti šiems būtiniems dalykams“.

Axente Poenar, kalnakasys.

„Brangūs mūsų tautos vaikai: Artėjant savo gyvenimo
saulėlydžiui, mano sieloje įžengia naujas vilties spindulys, kad prisikels mūsų brangi šalis, matant tyrą ir šventą jos judėjimą „Arkangelo Mykolo legionas“, didysis dangaus princas. Jaučiuosi labai liūdna, kad negyvensiu pakankamai ilgai, kad pamatyčiau mūsų tautą žydinčią ir mėgaujantis šalto prakaito išmirkytu darbščiu derliumi, o gal ir krauju tų kankinių, kuriuos Dievas skiria ir kurie vis dar bus, kad išsipildytų. puikus planas. kurį minko tiek daug kančių. Per vėlu. plinta maras, kasamas mūsų kapas, kapai pasiruošę amžinai palaidoti; o mes rumunai, dideli ar maži,

Machine Translated by Google

mes dvejojame, deramės ir ginčijamės dėl ambicijų, tuščios tuščiažodžiavimo ir gendančių turtų.

*
Mes ir toliau saugome jūsų vardą prenumeratorių sąraše.

„Aš tyliu, nes esu neišsilavinęs; tu tyli, nes esi įžvalgus; jis, nes yra prisirišęs prie politinės partijos; jie tyli, nes yra administracija; taip mes visi tylime; mūsų nuopuolio tamsa apgaubia mus . pamažu užgęsta mūsų žmonių fakelas. Esu vargšas valstietis, bet moku dirbti su rašikliu, taip pat su kastuvu ar pjautuvu. Padėsiu tau savo pinigais, rašikliu, darbu ir žodžiu, prašydamas kad duodate man kampelį mūsų apžvalgoje „Senovės žemė“. Rašysiu po antrašte "Ar mes rumunai, ar nesame ant pražūties slenksčio? Ir kodėl?"

"Kas yra kaltininkai?"
"Kas yra priežasčių priežastis?"
"Kas daroma ir ką reikia padaryti?" „Ką turėtų
žinoti ir daryti kiekvienas rumunas? "VL Onofrei,
ūkininkas, Tungujei kaimas (Vaslui)

BE FORMŲ

Tiesą sakant, „Protėvių žemė“ yra pilna šių raidžių; mūsų tautiečių indėlis kuriant legioną. Nes Legionas yra daugiau nei organizacija su nariais, knygomis ir lyderiais. Tai dvasios būsena, jausmo ir gyvenimo vienybė, prie kurios visi prisidedame. Nariai, viršininkai, numeriai, uniformos, programa ir kt. sudaro matomą legioną. Tačiau kita, kurios nematyti, yra svarbiausia. Regimas legionas be nematomo, tai yra, tos proto, gyvenimo būsenos, nieko nereiškia; tai būtų tik forma be jokio turinio.

Mes savo kritika nesiūlėme, kaip profesoriai savo kėdėse, kelti barjerą tarp mūsų „bosų“, „profesorių“, kurių mokymai ir teorijos buvo išspausdinti žurnale, ir skaitytojo, kuris neturi ką veikti. išmokti mūsų mokymų ir jų laikytis. Iš vienos pusės mes, iš kitos – jie. Ne. Legiono kūrimas nereiškia uniformos, sagų ir pan.; tai nereiškia, kad reikia sutvarkyti savo organizacijos sistemą, net nereiškia suformuluoti savo teisės aktus, lyderystės normas, logiškai išvardinti tekstus popieriuje. Kaip auklėti vyrą, tai nereiškia apsirengti ar susitvarkyti elgesio principus ar susidėlioti veiklos programą.

Nejuda nei statutas, nei programa, nei doktrina. Tai gali sudaryti jos teisės aktus, apibrėžti jos tikslus, organizavimo sistemą, veiksmų priemones ir pan., bet ne patį judėjimą. Tai sąvokos, kurias painioja net mokslo žmonės. Sukurti tik „įstatą“, „programą“ ir pan., tada tikėti, kad sukūrei „judesį“, yra tas pats, kas nori padaryti vyrą, kurtum tik jo drabužius.

Sukurti judėjimą pirmiausia reiškia pagimdyti dvasios būseną, trykštantį entuziazmą iš dvasios, iš žmonių širdies, neturintį nieko bendra su šalto samprotavimo spėlionėmis.
Štai kas sudaro legionierių judėjimo esmę. Ne aš sukūriau tokią būseną. Jis gimė suartėjus mūsų ir kitų tautiečių jausmams.

Apžvalga „Protėvių žemė“ buvo susitikimo taškas, kuriame mūsų siekiai, o vėliau ir ginčai susidraugavo su mus pažinojusių rumunų jausmais ir mintimis.

Taigi Legionas savo esme, ta nematoma dvasios būsena, kurią jautėme visi, nebuvo mano kūrinys.

Tai buvo bendradarbiavimo rezultatas.
Jis gimė sujungus šiuos įnašus:

Machine Translated by Google

1. Pirmųjų legionierių jausmai.
2. Atitinkami kitų rumunų jausmai.
3. Visų mūsų žmonių mirusiųjų buvimas sąmonėje.
4. Mūsų tėvynės dirvožemio troškimas.
5. Dievo palaima.

Nenorėčiau, kad mano mintis kas nors suprastų neteisingai, sakydamas: „Aš ne iš tų uniformuotų legionierių, o dvasios legionierius“.

Tai negali būti.

Doktrina, programa, statutas, uniforma, veikla kuriami ant šio dvasinio pagrindo, bet ne kaip priedai, o kaip veiksniai, fiksuojantys dvasinį judėjimo turinį, suteikiantys jam vieningą formą ir išlaikantys gyvą judėjimo sąmonėje. žmonių ir veda jus į pasiekimus ir pergalę. Legionierių judėjimas yra visa tai kartu.

Uniformos, atsiradusios visuose šiuolaikiniuose judėjimuose: fašizme (juodi marškiniai), nacionalsocializme (rudi marškiniai) ir kt., jos gimė ne iš lyderių vaizduotės.
Jie gimė iš poreikio išreikšti šią proto būseną. Jausmų vienybės išraiška.
Jie yra matomas nematomos tikrovės veidas.

NACIONALINIAI SUDĖJIMAI IR DIKTATŪRA

Kai tik minimas tautinis judėjimas, jam sistemingai priskiriamos diktatūros tendencijos. Šiame skyriuje nenoriu kritikuoti diktatūrų, bet noriu parodyti, kad šiandieniniai Europos nacionaliniai judėjimai, kaip legionierių judėjimas, fašizmas, nacionalsocializmas ir kt., nėra nei diktatūra, nei demokratija. Tie, kurie su mumis kovoja šaukdami: „Nuimk fašistinę diktatūrą!“, „Kovok prieš diktatūrą!“, „Ginkis nuo diktatūros!“ nemušk mūsų. Jie šaudo iš taikinio. Jie gali pasiekti tik liūdnai pagarsėjusią „proletariato diktatūrą“.

Diktatūra suponuoja vieno žmogaus valią, priverstinai primestamą kitų valstybės subjektų valiai. Tai yra, dvi priešingos valios: diktatoriaus ar žmonių grupės, iš vienos pusės, ir žmonių, iš kitos pusės. Kai ši valia primesta suvaržymo ir žiaurumo, tada diktatūra yra tironija.

Tačiau kai tauta, turinti 98 procentų daugumą, neapsakomai entuziastingai, 60 milijonų ar viena iš 40 milijonų žmonių pritaria vado priemonėms ir jai pritaria, tai reiškia, kad tarp viršininko valios ir žmonių. Be to, jie taip puikiai dera, kad nebelieka dviejų valių. Yra tik viena: tautos valia, kurios išraiška yra pagrindinė. Tada tarp tautos valios ir vadovo valios yra tik vienas santykis: tarp jų tobulas santykis.

Teigti, kad prie nacionalinio judėjimo režimų pasiektą vieningumą lėmė „teroras“ ir „inkviziciniai metodai“, yra visiškai juokinga, nes žmonės, tarp kurių kilo tokie judėjimai, turi labai išvystytą pilietinę sąžinę. Jie kovojo, kraujavo ir paliko tūkstančius žuvusiųjų už laisvę; jie niekada nepasidavė nei išoriniam priešui, nei vidiniam tironui. Kodėl jie neturėtų kovoti ir kraujuoti ir šiandien, jei susiduria su tokiu teroru? Ir tada balsus ar net daugumą galima atimti jėga, teroru;

galima piešti ašaras ar atodūsius; bet niekada nebuvo girdėti ir nebus girdėti, kad entuziazmas ir įkarštis gali būti sukelti jėga. Netgi ne labiausiai atsilikusioje pasaulio valstybėje. Kadangi tautinis judėjimas savo esme nėra diktatoriškas, mes

Machine Translated by Google

todėl klausiame savęs: kas tai? Ar tai demokratija? Visai ne, nes už lyderį nebalsuoja rinkėjai, o demokratija remiasi renkamumo principu. Arba nacionaliniuose režimuose joks lyderis neišrenkamas balsuojant. Jis yra sutiktas. Jei šie režimai nėra diktatūros ar demokratijos, kas tai yra? Jų neapibrėžus, reikia pripažinti, kad šiuolaikinėse valstybėse jie atstovauja naujai valdymo formai – sui genesis. Iki šiol nerasta ir nežinia kokiu vardu bus suteiktas.

Manau, kad jos pagrindas yra ta proto būsena, ta padidėjusio tautinio sąmoningumo būsena, kuri anksčiau ar vėliau išplinta į nacionalinio organizmo pakraščius. Tai vidinio apsireiškimo būsena. Kas buvo

kadaise žmonių instinktų saugykla dabar atsispindėjo žmonių sąmonėje, sukurdama vieningo nušvitimo būseną, kuri pasireiškia tik dideliuose religiniuose atgimimuose. Šis reiškinys pagrįstai gali būti vadinamas būsena

nacionalinis ekumeniškumas. Žmonės kaip visuma suvokia save, savo tikslą ir likimą pasaulyje. Per praeitą istoriją buvo pastebėti tik šio suvokimo žvilgsniai, tačiau šiandien susiduriame su kai kuriais iš šių nuolatinių reiškinių.

Tokiu atveju vadovas nebėra „šeimininkas“, „diktatorius“, kuris daro tai, ką „nori“, kuris vadovauja „pagal savo užgaidas“. Jis yra tos nematomos proto būsenos įsikūnijimas, tos sąmonės būsenos simbolis. Jis nebedaro „kas jam patinka“; daro tai, ką „turėtų“ daryti. Ir jis vadovaujasi ne individualiais ar kolektyviniais interesais, o nemirtingos tautos, prasiskverbusios į tautų sąžinę, interesais. Tik šių interesų rėmuose ir tik šiose rėmuose asmeniniai ir kolektyviniai interesai randa įprastą maksimalų pasitenkinimą.

PIRMOJI ORGANIZACIJOS PRADŽIA

Kadrų organizavimas yra naujas legionierių judėjimo raidos etapas.

Bet koks judėjimas, kad neliktų chaotiškas, turi būti suformuotas į organizacines formas. Visa legionierių organizavimo sistema remiasi „lizdo“ idėja, tai yra 3–13 vyrų grupė, kuriai vadovauja vadovas. Mes neturime „narių“ izoliuotų individų prasme. Yra tik lizdas, o atskiras narys yra lizdo dalis. Legionierių organizaciją sudaro ne keli nariai, o keli lizdai. Ši sistema iš esmės nesikeitė nuo jos atsiradimo iki šių dienų. Kartais ji buvo patobulinta, nes organizacija turi atsižvelgti į realijas; tai tarsi nuolat augantis vaikas, kurio rūbai besivystant turi būti nuolat koreguojami. Neteisinga tiems, kurie įsivaizduoja, kaip organizacija turėtų atrodyti paskutinėje stadijoje, iš pradžių iškirpti jai drabužį, kuris netiks, nebent paskutiniame vystymosi etape; lygiai taip pat yra neteisinga, kai kai kurie pradeda anksti susiaurinti, o vėliau jį nukainuoti judėjimo augimo metu, verčiant jį kovoti tokiais būdais, kurie nebetinka.

Prie „lizdo“ čia per daug nesigilinsiu, nes „Lizdų vadovo žinyne“ šią problemą daug nagrinėjau. Tačiau kas paskatino mane pasirinkti šią sistemą? Pirma, judėjimo poreikiai. Yra didelis skirtumas tarp laiko, kai buvo įkurta lyga, kai buvo naudojama viena sistema, ir kai buvo įkurtas Legionas, kai priėmėme kitą sistemą. Tuo metu, kai buvo įkurta lyga, buvo platus palaikymas. Reikėjo tuo skubiai pasinaudoti. Tuo tarpu, kai atsirado Legionas, mums tokios paramos grandinės nebuvo, o tik išsibarstę ir pavieniai vyrai, išsibarstę miestuose ir miesteliuose. Negalėjau pradėti steigti apskričių komitetų, nes trūko žmonių. Jis taip pat negalėjo paimti žmogaus ir pavadinti jo apygardos viršininku, nes nebuvo prasmės, jei jis vos sugebėtų organizuoti mažą kaimą.

Machine Translated by Google

Sąjūdžio vadovas turi labai rimtai atsižvelgti į tikrovę.
Mano pagrindinė tikrovė buvo „vienišas žmogus“, vargšas valstietis kažkokiame kaime, verkiantis; nelaimingas sergantis darbuotojas, išrautas intelektualas.

Ir tada kiekvienam iš jų suteikiau galimybę suburti aplink save grupę, pagal savo galimybes, su savimi kaip lyderiu. Tai buvo lizdas su savo vadu. Ne aš įvardijau lizdo vadą; tai buvo jo nuopelnai, dėl kurių jį ten atsidūrė.
Jis netapo lyderiu dėl to, kad aš „norėjau“, kad jis būtų, o tik tuo atveju, jei sugebėtų suburti grupę, ją įkvėpti ir vadovauti. laikui bėgant - priešingai
nei visose kitose partijose, kur vadai dažnai skiriami pagal dovanas, man pavyko turėti „gimusių“, o ne „padarytų“ mažų lyderių kūną, kuriuose lyderio bruožai buvo akivaizdūs. Štai kodėl legionierių lizdo lyderis yra tikrovė, kuria galite pasitikėti. Šių lizdų vadų tinklas sudaro visą legionierių judėjimo skeletą. Legionierių organizacijos ramstis yra lizdo vadas. Kai šie lizdai dauginasi, jie sugrupuojami pagal kaimo, rajono, apskrities ir provincijos komandas.

Kaip įgyti lyderių didesniuose padaliniuose? Nesu paskyręs nei kaimo, nei miestelio, nei apskrities vadovų. Aš jiems pasakiau: "Užkariaukite ir organizuokitės! Ir kiek galite organizuoti, būsite viršininkas." Tiesiog patvirtinau juos kaip lyderius tose pozicijose, į kurias iškėlė jų galia, savybės ir gabumai. Pradėjome nuo lizdo vado ir palaipsniui išaugo iki kaimo, rajono, miesto vado

ir apskrities vadovu, o tik 1934 m., tai yra po septynerių metų, – regiono vadovui. Lizdų sistema taip pat turi šiuos privalumus: a) Aktyvi, ji įjungia visus judėjimo
narius. Kitose partijose, kur kaime ar apskrityje yra komitetai ir nariai, dirba tik keli komiteto nariai; likusieji, 1 000, 2 000, 10 000, yra neaktyvūs. Mūsų sistemoje dėl plačios inkilų vadų iniciatyvos, laikantis nustatytų normų ir dėl kiekvieno lizdo pareigos savo registre įrašyti kuo didingesnį puslapį, nes už viso lizdo nėra atskirų narių kaip tokių. . pasaulis, absoliučiai kiekvienas legionierius, dirba. b) Išsprendžia visas vietines problemas.

,

Yra daugybė daiktų, kurių vienas žmogus nesugeba tvarkyti, o visa organizacija yra per didelė, kad į juos pažvelgtų, pavyzdžiui, kasti nedidelį šulinį kaime, suremontuoti mažą tiltą ir pan. Vienas žmogus to padaryti negali. vienas; organizacija negali su jais susidoroti; tačiau 6, 8 ar 10 žmonių lizdas yra tinkamiausias vienetas jiems vykdyti. c) Lizdas lengvai pakeičiamas. Iš kovinio padalinio į darbo vienetą arba atvirkščiai. d)

Sukuria daug kadrų, todėl formuojasi lyderystės meno specialybės vyrai.

e) Dezertyravimo ar išdavystės poveikis išlieka lokalizuotas, f)
Galiausiai, lizdas yra geriausia vieta gauti legionieriaus išsilavinimą. Taip yra todėl, kad yra to paties amžiaus vyrų, vienodos apimties ir panašios dvasinės sudėties.
Ten visi draugai. Žmogus, kuris nesugebėjo išpažinti savo sielvarto, apnuoginti savo sielą jaunuolio akivaizdoje – arba iš gėdos, arba dėl to, kad nuo mažens nelinkęs jam suvokti gyvenimo sunkumų ir rūpesčių – čia, lizde. tarp draugų jis gali tai padaryti. lygiai taip pat gali sulaukti papeikimo ar net bausmės.

Lizdas – nedidelė legionierių šeima, besiremianti meile. „Lizdų vedėjo žinyne“ pateikiau šešis įstatymus, kuriais turi vadovautis ši šeima (4 psl., 3 punktas). Ši šeima neturi būti valdoma pagal vadovų užgaidas; tai būtų diktatūra, bet pagal įstatymus.

1. Drausmės įstatymas., legionierius! Būkite drausmingi! Nes tik tada galite laimėti.
Sekite savo lyderį gerais ir blogais laikais.

Machine Translated by Google

2. Darbo dėsnis. Dirbk! Dirbk kiekvieną dieną. Įdėkite į tai savo širdį.
Tebūna jūsų atlygis ne pelnas, o pasitenkinimas, kad padėjote dar vieną plytą legiono statybai ir Rumunijos klestėjimui.

3. Tylos dėsnis: mažai kalbėk. Sakyk tik tai, ką privalai. Kalbėkite tik tada, kai reikia.

Jūsų oratorija turėtų būti veiksmai, o ne žodžiai. Jūs atliekate: leiskite kitiems kalbėti.
4. Švietimo dėsnis: tu turi tapti kuo nors kitu. Herojus. Lizde tampa visiškai mandagūs. Gerai pažinkite legioną.
S abipusio belp dėsnis .. Padėk savo broliui, papuolusiam į nelaimę. Neapleisk jo.
6. Garbės įstatymas: eikite tik garbės keliais. Kovok ir niekuomet nebūk bailys, Palikite šlovės kelią kitiems. Geriau pralaimėti garbingoje kovoje nei laimėti šlove.

Tačiau noriu dar kartą pabrėžti, gerbiamieji legionieriai, ir atkreipti jūsų dėmesį į esminį dalyką: lizdo suradimas yra nepilnas, jei vyrauja šaltas klimatas; „Ką mes pasiekiame?“, „Ką dar turime nuveikti?“, „Padarykime tą ar aną“. "Sudie!"

Suteikite valią savo sieloms. Rezervuokite jiems vietą susitikime. Tęskite šilumą.
Suteikite kiekvienam galimybę atverti savo širdį, iškrauti savo sunkumus, nerimą, rūpesčius, kuriuos gyvenimas slegia. Leisk jam pasidalinti tavo džiaugsmais.
Tegul jūsų lizdas būna paguodos ir dalijimosi džiaugsmo vieta. Lizdų susitikimas pavyksta, kai žmogus, nusikrovęs ten sielos naštas, grįžta namo ir yra kupinas tikėjimo savo žmonėmis. Jei „Lizdų vedėjo žinyne“ šio dalyko nepakankamai pabrėžiau, tai darau dabar.

Dar dėl ugdymo veiklos prie lizdo atgaminu iš „Lizdo vado vadovo“ 54 punkto: Malda kaip lemiamas pergalės elementas, Kreipimasis į mūsų protėvius. „Legionierius tiki Dievą ir meldžia legiono pergalę.

„Nereikia pamiršti, kad esame čia, šioje žemėje, Dievo valia ir krikščionių bažnyčios palaiminimu. Prieš mūsų bažnyčių altorius – visa rumunų tauta

moterys, vaikai ir seni žmonės susirinko šioje žemėje, laikai be skaičiaus, bėgimo ir persekiojimo laikotarpiais – žinodami, kad tai paskutinė galima prieglobsčio vieta. Ir šiandien taip pat esame pasiruošę – mes, Rumunijos žmonės – susirinkti prie altorių kaip didelio pavojaus metu ir atsiklaupti priimti Dievo palaiminimo.

"Karus laimėjo tie, kurie mokėjo iš viršaus prisikviesti paslaptingas galias iš neregimo pasaulio ir užsitikrinti jų pagalbą. Šios paslaptingos jėgos yra mirusiųjų sielos, mūsų protėvių sielos, kurios taip pat buvo susijusios su šia žeme, mūsų vagos, ir kurie mirė gindami šią žemę, ir kuriuos šiandien taip pat sieja jų gyvenimo čia ir per mus – vaikų, anūkų ir proproanūkių – atminimas. Bet visų pirma mirusiųjų sielos yra Dievas.

„Kai iškviečiamos šios galios, jos ateina į pagalbą ir padrąsina, suteikia valios ir visko, ko reikia, kad pasiektume pergalę. Jie įveda paniką ir siaubą į priešo širdis ir paralyžiuoja jo veiksmus. Galiausiai pergalė priklauso ne nuo materialaus pasirengimo, nuo kariaujančiųjų materialinės jėgos, bet nuo jų sugebėjimo užtikrinti dvasinių jėgų palaikymą. Tai – mūsų istorijoje – stebuklingų pergalių paaiškinimas, net kai mūsų materialiniai ginklai buvo akivaizdžiai prastesni.

Kaip galime būti tikri, kad turime šių jėgų paramą?
1. Savo veiksmų teisingumu ir moralumu ir 2.
Nuoširdžiai ir primygtinai kreipdamasis į šias galias. Pakvieskite juos, patraukite juos savo sielos jėga ir jie ateis.
Patraukimo galia yra didesnė, kai kreipiasi, meldžiasi daug susirinkusių žmonių.

Todėl kiekvieną šeštadienio vakarą visoje šalyje vykstančiuose lizdų susirinkimuose bus meldžiamasi ir visi legionieriai raginami lankytis bažnyčioje

Machine Translated by Google

kitą dieną, sekmadienį.
Mūsų šventasis globėjas yra arkangelas Mykolas, jo ikoną turime turėti savo namuose, o sunkiais laikais turime prašyti jo pagalbos ir jis niekada mūsų nepaliks.

Tada šie lizdai sugrupuojami į vienetus pagal amžių ar lytį: 1. Kryžiaus brolijos a) suburti jaunimą iki 14 metų: mažuosius kryžiaus brolius. b) burti jaunimą nuo 14 iki 19 metų: kryžiaus brolius.

2. Legionieriai rikiuotėje.
3. Įtraukti legionieriai.
4. Citadelės, grupuojančios mergaites ir ištekėjusias moteris arba pagal administracinius kriterijus, miestas, miestelis, apskritis, su atitinkamais vadovais, kurie vadovauja jų veiklai, taip garantuojant vienybę. Visi šie klausimai buvo plačiai nagrinėjami „Lizdų vadovo vadove“. Ši lizdų sistema gali turėti trūkumą; atrodo, kad jis sugriauna, suskaldydamas judėjimo vienybę, bet tai tik akivaizdi grėsmė, nes ją pašalina abipusė meilė ir didžiulė disciplinos dozė, įliejama į legionieriaus ugdymą.

PIRMŲJŲ LEGIONIERIŲ BALSAVIMAS

1927 metų lapkričio 8 d., Šventųjų šventė. Arkangelai Mykolas ir Gabrielius artėjo.
Tą dieną mes duosime savo pirmąjį įžadą. Ieškojome ir radome simbolį, kuris galėtų būti ištikima mūsų judėjimo charakterio išraiška, mūsų sąjunga su mūsų protėvių žeme, mirusiais ir dangumi.

Surenkame nedidelį kiekį žemės iš visų šlovingų Rumunijos istorijos vietų už 2000

* „kryžiaus broliai“, literatūrinis rumunų kalbos „fresh de cruce“ vertimas, yra jaunuoliai, kurie pagal tradicinį populiarų vietinį ritualą duoda vienas kitam priesaiką ant amžinos draugystės, abipusės pagalbos ir ištikimybės kryžiaus. Legionierių judėjimas buvo įkvėptas šios populiarios ismanų institucijos, pavadinti jaunus trokštančius legionierius „kryžiaus broliais“. „Kryžiaus brolijos? tada jie yra „kryžiaus brolių“ grupuotės.

metų, kurį tada gerai sumaišėme, buvo pripildyti nedideli odiniai maišeliai ir tvirtai surišti virvelėmis.

Juos turėjo priimti legionieriai duodami įžadą ir nešioti prie širdies. Štai šios paslaugos aprašymas, paimtas iš 1927 m. lapkričio 8 d. „Protėvių žemės“ numerio:

1927 m. lapkričio 8 d. rytą į mūsų būstinę susirinko visi legionieriai iš Iasi ir keli kiti, kurie stengėsi atvykti iš kitur.

Mažai, bet stiprūs dėl mūsų nepajudinamo tikėjimo Dievu ir pasitikėjimo Jo pagalba; stiprus mūsų ryžtas ir užsispyrimas išlikti nepajudinamiems bet kokios audros akivaizdoje; stiprus mūsų visiškas atsiribojimas nuo visko, kas girdima – tai faktas, kurį matome mūsų troškime, mūsų džiaugsme drąsiai atitrūkti nuo materialių dalykų ir tarnauti rumunų tautos ir kryžiaus reikalui.

Tokios nuotaikos nekantriai laukė, kada duoti įžadą, džiaugsmingai formuoti pirmąją legiono puolimo bangą. Ir visi gali būti tikri, kad kitokio požiūrio neįmanoma, kai tarp mūsų, apsirengę baltai kaip rūstybės valandą, buvome vieningi. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu – tie, kurie iš kalėjimo į kalėjimą nešė visą nacionalistinio judėjimo svorį per pastaruosius penkerius metus

metų.

Malda,

Machine Translated by Google

Dešimtą valandą visi iškeliavome į Šv. Spiridono bažnyčią, pasipuošę kostiumais ir su tautine kačiula svastika ant širdies, žygiuodami kolonomis. Ten, Didysis, Moldavijos valdovas; Mykolo Narsiojo; Mircea Ion Voda; iš Horia, Closea ir Crisan; Avramas Yancu; Domnul Tudor; Mng Ferdinandas; ir visų valdovų ir kareivių, kritusių mūšio laukuose ginant Romos žemę nuo įsiveržusių priešų, atminimui. '

Įžado davimo iškilmingumas.

Grįžome į savo namus žygiuodami ir giedodami Legiono himną. Ten įvyko jaudinanti pirmųjų legionierių balsavimo iškilmė.

Protėvių žemė. Ši iškilmė prasidėjo sumaišius žemę, atvežtą iš Turdos Mykolo Narsiojo kapo su Moidavijos kapo – iš Razboeni – kur Stefanas Didysis kovėsi didžiausią mūšį, ir iš visų kitų vietų, kur mūsų protėvių kraujas buvo mirkomas visoje šalyje. nusileidžia įnirtingose kovose, taip jį palaimindamas. Atplėšus žemės pakelius ir dar neištuštinant ant stalo, buvo skaitomi juos atnešusiųjų ar atsiuntusių laiškai.

Įžadus davė: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon, kuris vadovavo šiai ceremonijai, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru lfrim, Pantelimon Statache, Ghita Antonescu, Emil , Eremeiu, Ionas Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga ir Mihailas Stelescu, gimnazistas.

NAUJAS MŪŠIS

1927 m. gruodžio 1 d. leidinyje „Protėvių žemė“ atidarėme naują padalinį, siekdami ieškoti lėšų lengvajam sunkvežimiui, kurį naudosime kelionėse, įsigyti. Vėlgi, mes naudojame tą pačią bendrųjų pastangų sistemą. Legionieriai ėmė rengti šventinius koncertus, konferencijas, kalėdinius chorus, prisidėti savo pinigais. Focsani „Vrancea Kryžiaus brolija“ išsiskyrė surinkusi

* Skrybėlė iš garbanotos avienos. (Tr.)

50 000 lėjų, kaip generolo Macridescu remiamo šventinio šou rezultatas. Kaip tik tuo metu pakeičiau jos moterį iš „Vrancea“ į „Kryžiaus broliją“, kuri žinoma iki šiol. 1928 m. vasario 19 d., tai yra per dešimt savaičių, šis žingsnis buvo sėkmingas.

Bukarešte nusipirkome naują skydinį sunkvežimį už 240 000 Lt, iš kurių sumokėjome 100 000 Lt, likutį 140 000 Lt mokėti dvylika mėnesinių įmokų.
Išvykome iš Bukarešto ir nuvykome į Iasi, kur Stefanas Nicolau režisavo „Birniuką*“, kaip pavadino berniukai, ir Banea, Bordeianu ir Mironovici. Legionieriai ir mūsų draugai laukė mūsų miesto pakraštyje, o atvykę buvome sutikti bendrai džiūgaujant.

Siekdami susimokėti mėnesines įmokas, sudarėme 100 narių komitetą, kurio nariai vienerius metus mokėjo po 100 lėjų per mėnesį. Tas komitetas per du mėnesius išaugo iki 50 narių, kurių dauguma buvo neturtingi, smulkūs darbuotojai, darbininkai ar valstiečiai, kurie, aukodami po 100 lėjų per mėnesį, tikrai aukodavosi.

Jasio „Citadelės“, ypač Galačio „Citadelės Iulia Hajdeu“ merginos, pradėjo daryti siuvinėjimus ir juos parduoti už pinigus.

MEDŽIAGOS RŪŠIO PROBLEMOS

Machine Translated by Google

Dėl nedidelių poreikių judėjimas materialiniu požiūriu judėjo labai gerai.
Iš vargšų darbo ir įnašų buvo surinkta pakankamai, kad galėtume pragyventi ir paremti veiklą.

Absoliučiai visos įneštos sumos buvo paskelbtos „Protėvių žemėje“.
Dienoraštyje pilna tų, kurie davė 10 ar 5 lėjas. Tie, kurie duodavo 50 ar 60 lėjų, retai rasdavosi, o mūsų bankininkai buvo tie, kurie galėjo įnešti po 100 Lt per mėnesį, 100 narių komitetas.

Atsitiktinai išsirinkime iš šio komiteto: # 16.
Nicolac Voinea de Panciu, penkių vaikų šeima, gyvenanti dviejų hektarų vynuogyne.

#17. D.Popescu, išėjęs į pensiją karininkas.
#18. Ion Blanaru, iki vakar studentas; dabar inžinierius, uždirbantis 4000 lų per mėnesį.
*
* 19. Ion Butnaru, Rumunijos geležinkelio darbuotojas.
* 20. Nistor M. Tilinca, kooperatyvo pardavėjas.
* 21. AteIiu Georgescu, tėvų pagalba.
* 22. Radu Mironovici, tėvų pagalba.
23. Ionescu M. Traian, miškų ūkio inžinierius.
Iš ekonomikos šie mokesčių mokėtojai išleidžia savo išlaidas
maistui ir drabužiams, buvo surinkta pakankamai organizacijai, kuri, protingai naudojant pinigus, sugebėjo išlikti gyva ir normaliai vystytis. Tačiau žydų spauda rėkė... "Už kokius pinigus šie ponai perka skydinius sunkvežimius? [Žydas, visada nesąžiningai, pagamino kelis sunkvežimius iš to, ką turėjome]. Kas finansuoja šį judėjimą?"

Oi! Ponai, niekas to „nefinansavo“. Niekas, išskyrus begalinį rumunų tikėjimą, kurie dažniausiai yra neturtingi kaip Jobas. Mūsų ne tik „nefinansavo“ kapitalistai, bet ir visiems, vadovaujantiems tvirtais principais paremtam judėjimui, patariu atsisakyti visų finansavimo pasiūlymų, jei nori, kad jų judėjimas išliktų. Todėl, kad politinis judėjimas turi būti sukurtas tam, kad pats, remdamasis savo narių tikėjimu ir pasiaukojimu, galėtų pagaminti būtent tai, ko jam reikia gyventi ir augti. Normaliam ir sveikam vystymuisi judėjimas turi teisę vartoti tik tiek, kiek gali aprūpinti jo nariai; o jos nariai tikėjimui, tai yra aukai, gali tiekti tik tiek, kiek pajėgia.

Nepakanka lėšų? Nesinaudokite išoriniu finansavimu, o pirmyn

narių tikėjimo didinimas. Tiesą sakant, nepakankamas narių įnašas rodo menką tikėjimą. Neskiria lėšų? Organizacija mirė ir greitai žlugs. Be tikėjimo tave nugalės tie, kurie jį turi.

*
Įspūdingas pavadinimas, kurį legionieriai suteikė savo pirmajam skydiniam sunkvežimiui. (Tr.)

Lyderis, kuris priima savo judėjimo finansavimą iš išorės, yra kaip žmogus, kuris pripratina savo kūną gyventi iš vaistų. Tiek, kiek organizmas gauna vaistų, tiek jis yra pasmerktas būti nepajėgiam reaguoti pats. Be to, kai jam atimamas vaistas, jis miršta; yra fanatiko malonėje! Taip pat politinis judėjimas yra jį finansuojančių žmonių malonės. Tai gali bet kada sustabdyti finansavimą ir judėjimas, neįpratęs gyventi savarankiškai, miršta. Perkėlimui, kaip ir asmeniui, kartais gali prireikti didesnės pinigų sumos. Tuomet galėsite pasiskolinti ir grąžinti paskolą laiku, tačiau tik tuo atveju, jei esate tikri, kad tai pavyks. Vadinasi, ponai valdovų vadovai – ir tai sakydamas kreipiuosi į tuos, kurie ateis po mūsų – atsisakykite tų geradarių, kurie siūlo finansuoti jūsų judėjimą, žinoma, jei ateityje susidursite su šia rūšimi.

Rumunija, kur net ir šiandien atrodo, kad jos nyksta.

Machine Translated by Google

Visi, kurie gali ir finansuoja, yra žydų bankininkai, labai turtingi žydai, dideli žydų grūdų prekeiviai, dideli žydų pramonininkai ir pirkliai. Jie finansuoja politines partijas, kad išnaikintų rumunus savo šalyje.

Greitai nebebus kam užsiimti finansavimu – šis žodis kvepia bankininku, grobiu, neteisybe ir nepadorumu! - niekas. Nei rumunai, nei juo labiau žydai. Šiai bankininkų ir magnatų, verslo sukčių praturtėjusių verslininkų kastai šie plėšrūs paukščiai, kurie aistringai persekioja žmonių visuomenę, bus išnaikinti. Geri žmonės, turtingi žmonės iki padorumo ribos turės, bet finansuoti nepajėgs, o tik santaupomis padės judėjimui. Ši pareiga padėti, padėti savo tautai sunkiais laikais tenka visiems rumunams ir išliks tokia amžinai; ir ta pagalba yra ir visada bus laukiama.

Tačiau mano paties, kaip ir mano bendražygių, materialinė padėtis darėsi vis blogesnė ir sunkesnė. Buvau našta savo vargšui uošviui, kuris, be manęs, už savo mažą atlyginimą sunkiai galėjo išmaitinti ir aprengti penkis savo vaikus. Su žmona apsigyvenome viename kambaryje, o kiti septyni šeimos nariai dalijosi kitais dviem
kambariai.

Suprasdamas mano situaciją, dėl susiformavusios didžiulės meilės Rumunijos reikalui jis man niekada nepratarė nė žodžio, nors laikui bėgant mačiau, kad jis vis labiau lenkiasi dėl sunkumų. Taigi nusprendėme, kad aš visą laiką skirsiu judėjimui, o Mota su kitais trimis bendražygiais iš Vacaresti kalėjimo įkurs advokatų kontorą, kad užsidirbtų pragyvenimui ir man padėtų. Jie greitai prasidės, bet susiduris su didžiuliais sunkumais. Atsigręžiau. Dešimt metų anksčiau užsiregistravę universitete, kovojome kartu su visomis studentų klasėmis, kai jos atsirado. Ir laikui bėgant jie visi susirado vietą, susikurdami sau mažą situaciją, pagal kurią galėtų gyventi; esame palikti vieni visuomenės užribyje, kaip kokie bepročiai, pasiklydę pasaulio kelių viduryje.

Nors ir kompetentingi teisininkai, mano bendražygiai galėtų išgyventi tik menką egzistenciją. Jų negalėjo samdyti geležinkeliai, miesto rotušė ar valstybė; tokios vietos skirtos paliekantiems tautinio judėjimo gretas ir pereinantiems į politines partijas – padrąsinimas tiems, kuriems trūksta charakterio. Mūsų gyvenimo garbė lėmė, kad jie nesiima žydų bylų.

Rumunai jų vengtų. Į jų biurus įeitų tik vargšai.

Kelias mums buvo sunkus, mes buvome išstumti savo šalyje ir dėl to atsidūrėme tokioje padėtyje, kurioje buvo beveik neįmanoma užsidirbti pragyvenimui.

1928 M. VASARA

Visą žiemą praleidžiame tvarkydami lizdus. Pavasarį Ungheni keramikos ir ponios ghica darbai buvo atnaujinti. Šiose dviejose vietose gaminame plytas ir auginame daržoves.
Norėjome statyti kitą namą, nes nebuvome tikri, kad galime likti senajame

buvo pradėtas procesas dėl mūsų iškeldinimo.

Šiame sunkiame darbe tapome artimesni vienas kitam, jautėmės vis artimesni su tais, kurie dirba su jais

rankas ir vis toliau nuo tų, kurie gyvena iš kitų darbų.
Šis darbas labiau užbaigė mūsų formavimąsi nei kokio nors universiteto profesoriaus paskaitos.
Ten sužinojome, kaip įveikti sunkumus; stipriname savo valią; sustiprinome savo kūną ir pripratome prie sunkaus ir sunkaus gyvenimo būdo, kuriame nerado vietos joks malonumas, išskyrus

Machine Translated by Google

dvasinis pasitenkinimas. Tada į pagalbą atėjo Galati „Kryžiaus brolija“ su Tocu, Savinu, Kostea, taip pat kitos brolijos.
Radu Mironovici puikiai išmoko vairuoti mūsų furgoną ir su Eremeiu padedamas vežė mokančius keleivius tarp Iasi, Varatec, Agapia ir Neamt vienuolynų.
Tačiau dėl vasaros, kuri vis skurdesnesnė, teko prašyti paskolos iš Husi banko Albina, įkeičiant tėvo namą už 1 10 000 lėjų, kuriuos padalinau, dalį keramikai, dalį mėnesinėms įmokoms. už furgoną ir dalį legionierių leidiniams. Negalėdamas grąžinti šios paskolos iki šiol, mano skola siekė 300 000 lėjų.

Tą vasarą mes taip pat užsiėmėme prekyba, kad užsidirbtume pinigų legionui.
Žydai kontroliuoja daržovių pardavimą beveik visose Moldovos rinkose. Trims legionierių komandoms buvo pavesta prekiauti daržovėmis. Šios komandos pirkdavo prekes Iasi turguje, gabendamos 600–800 svarų. už sunkvežimį, krentantį kaip maras žydams, sumažindamas kainas per pusę.

1928 m. rugpjūčio 1 d. buvo pirmosios mūsų apžvalgos paskelbimo metinės. Štai ką aš tada parašiau:

„Rugpjūčio 1 d. „Protėvių žemė“ švenčia 254-uosius reguliaraus leidimo metus.
Tai nėra daug. Prieš kelias dienas, nuo liepos 13 iki 30 d., Careassonne miestas (fortas Prancūzijoje) atšventė 2000 metų gyvavimo sukaktį. Gali būti, kad Legionui taip pat liko 2000 metų!
Tačiau sunkiausi iš jų – pirmieji metai, kai tenka laužyti nekaltą dirvą, suarti pirmą vagą. Per šias pirmąsias dienas mus užklupo daug sunkumų, tačiau mūsų dienoraštis – kartais blykstelėjęs, kartais skurdesnis, bet visada puikus, stovėjo tvirtai, juos įveikdamas.

„Kai prieš metus, prasidėję be pinigų, pačiu kritiškiausiu nacionalinio judėjimo momentu, ant viršelio uždėjome San Miguelio Arkanjo ikoną, žinojome, kad mūsų kritika išliks.

KOVA SU VARDU

Artėjant rudeniui asmeniniai materialiniai sunkumai tapo didžiuliai. Mes su žmona nebeturėjome nei padorių batų, nei drabužių; mano žmona avėjo ketverių metų batus.
Nebegalėjome nieko tikėtis iš tėvo, nes be manęs buvo dar šeši vaikai, visi mokėsi mokyklose, o dėl jo patirtų sunkumų jis liko skolingas. Iš jo atlyginimo išmaitinti ir aprengti daugiavaikei šeimai liko tik keli tūkstančiai litų.

Taigi sukaupiau visas jėgas ir nusprendžiau, kad ir aš pradėsiu užsiimti advokato praktika, kartu ketindamas vadovauti judėjimui. Atidariau savo biurą Ungheni mieste, glaudžiai bendradarbiaudamas su savo sekretoriumi Ernestu Comanescu.
Dėl to galėjau užsidirbti nedideles, labai mažas pajamas, kuriomis galėčiau pasirūpinti mūsų poreikiais ir keliais kukliais malonumais mūsų gyvenime. Praėjo šešeri metai, kai apsiribojome tik būtiniausiomis gyvenimo reikmėmis.

Šešerius metus nebuvau patekęs į teatrą, kiną, alaus salę, pobūvių salę ar vakarėlį. Ir dabar, kai rašau tai, praėjo 14 metų, kai nebuvau nė viename iš jų. nesigailiu. Labai apgailestauju, kad po tiek daug apribojimų kai kurie asmenys apkaltino mane neskubiu gyvenimu. Šiame ilgus metus trukusiame varge, taip pat sunkiuose išbandymuose, kuriuos išgyveno likimas, mane nuolat palaikė žmona, kuri ištikimai manimi rūpinosi. Ji pasidalijo mano nesuskaičiuojamais smūgiais, patyrė nepriteklių ir net iškentė alkį, kad padėtų man kovoti. Būsiu jai amžinai dėkingas.

Machine Translated by Google

PROFESORIUS GAVANESCULIS GAVO ŽEMĖS MAŠĮ

Yra siela, kuri mus atidžiai, žingsnis po žingsnio stebėjo, mumis domėjosi.
Galbūt jis mus studijavo. Kalbu apie įspūdingą seną Ion Gavanescul, Iasi universiteto pedagogikos profesoriaus nuo 1880 m., figūrą. Kartą jis mums pasakė: "Norėčiau turėti maišą žemės!"

1928 m. gruodžio 10 d. pakvietėme jį į savo namus, kur tarp legionierių būrio įteikiau jam mūsų dovaną – brangiausią dovaną, kokią tik galėjome padovanoti – maišelį žemių. Senas profesorius baltais plaukais ir antakiais išpūtė akis kaip rimčiausio iškilmio akimirką. Tada, po minutės tylos, jis pasakė: „Ponai, aš nevertas gauti šio talismano, išskyrus ant kelių“. Tada jis paėmė jį, lėtai atsiklaupė ir pasimeldė. Visi klūpame aplink jį.

Liberalų partija 1928 m. rudenį žlugo dėl nenumaldomų nacionalinių valstiečių puolimų, grasinusių „smurtu“ ir „revoliucija“.

Po aštuonerių politinės opozicijos metų Nacionalinė valstiečių partija perėmė tetą valdžioje.
Tačiau netrukus jie buvo didžiulis nusivylimas visai šaliai. Jie imtų vogti, kaip ir liberalai; jie įsitrauktų į „skandalingus verslo sandorius“ kaip liberalai; jie naudotųsi žandarmerija, kad „gąsdintų“ ir net šaudydavo savo oponentus ar tuos,
kurie išreiškė nepasitenkinimą, kaip ir liberalai; jie patys padarytų bankininkus, kaip liberalai.

Tačiau ypač jie pateks į nuolatinę tarptautinių finansų įtaką, kuriai per metus, dešimtmečius jie pradėjo po truputį atiduoti Rumunijos turtus mainais į pragaištingas paskolas.

PIRMASIS NINHO VADOVŲ SUSIRINKIMAS IR FORMAVIMAS
LEGIONARŲ SENATAS

1929 m. sausio 3–4 d. susirinkau į Iasi pirmąjį nacionalinį lizdų vadų susirinkimą. Dalyvavo nuo keturiasdešimt iki penkiasdešimties. Susitikimai vyko generolo Ion Tarnoschi namuose, kuris ta proga per jaudinančią ceremoniją su ašaromis akyse gavo maišelį žemės, kurioje buvo jo paties karių ir karininkų kraujas.

„Kaip norėčiau, kad Dievas duotų man pakankamai dienų gyventi, kad pamatyčiau Rumunijos išsivadavimo laiką. Bet nemanau, kad taip ilgai gyvensiu“, – sakė jis.
Ta proga įžadus davė dar viena legionierių serija. Tai: Spiru Peceli, neįgalus karo metu, Gheorghe Potolea, neįgalus nuo Prunaru puolimo, Nicolae Voinea ir kt.

Iš diskusijų ir kiekvieno iš susirinkusiųjų, kaip visų regionų atstovų, pateiktų pranešimų įsitikinome, kad iki tol mūsų šalyje nenaudota „lizdų“ sistema gali prigyti ir duoti gerų rezultatų.

Žinoma, bet kuri veikla turi problemų ir keistenybių. Tačiau man pakako žinoti, kad per metus be jokio tolesnio išsilavinimo, o tik remiantis mūsų apžvalgoje pateiktais raginimais ir gairėmis, visuose regionuose ir socialiniuose sluoksniuose susiformavo izoliuoti lizdai, aktyvūs lizdai. . pasakiau sau. „Sistema išlaikė egzaminą.
Tai veikia."
Šis sausio 3-4 d. susitikimas įrodė mano organizavimo principų teisingumą.
Todėl dabar turėjome tvirtai tęsti tą patį.

Tuo pat metu supratau, kad judėjimas išpopuliarėjo daugiausia tarp jaunesnių žmonių; kad dinamiška ugdymo sistema – ugdymas lygiagrečiai su veiksmu – gerokai pranašesnis už statinę.

Todėl šią sistemą privalome tęsti dar metus, vis nesistengdami pasiekti masių ir atmesti rinkiminės kampanijos idėją. Tada buvo sukurtas Legiono Senatas: forumas, sudarytas iš vyresnių nei 50 metų vyrų, intelektualų, valstiečių ar darbininkų, kurie

Machine Translated by Google

jis gyveno labai pataisytą gyvenimą, parodė didelį tikėjimą būsimu legionieriumi ir didelę išmintį. Jie buvo kviečiami sunkiais laikais, kai buvo manoma, kad jų patarimas buvo reikalingas. Juos turėjo ne išrinkti, o skirti legiono vadovas, o vėliau perduoti kiti Senato nariai. Senatoriaus titulas buvo aukščiausia garbė, į kurią galėjo siekti legionierius. Tada Senatą sudarė Hristache Solomon, generolas daktaras Macridescu, generolas Ionas Tamoschi, Spiru Peceli, Coronel Cambureanu ir Ion Butnaru. Praėjus keliems mėnesiams po jos įkūrimo, garsusis universiteto profesorius Traianas Braileanu, kuris po penkerių metų savo žurnale „Ensaios sociológicas“ aukščiausiais identifikavimo terminais paaiškino legionierių fenomeną, užėmė jo vietą Senate.

LIAUDIES MASĖMS

Machine Translated by Google

TARP MOTI

Moti vis dar gyvena Vidurio Transilvanijos kalnuose. Senovės kaip tie kalnai, jie gyveno šimtmečius ta pačia egzistencija, kurią visada dominavo dvi savybės: skurdas – jie yra vieninteliai rumunai, galbūt vieninteliai žmonės žemėje, kurie per visą savo istoriją nepažino nė vienos laimės, gausos ir kovos už laisvę dienos. . Visas jo gyvenimas buvo kova už laisvę. Jie davė mums Horia, Closca ir Crisan, ir jie palaikė 1784 m. revoliuciją; jie davė mums Avram Iancu ir kovojo 1848 m. Istorija užfiksavo daugiau nei 40 sukilimų jų kalnuose prieš Vengrijos valdžią; jie visi pagaliau paskendo savo kraujyje.

Tačiau jo tvirtumo niekada nepavyko palaužti. Pastaruoju metu iš Amoso Francu ir kapitono Emilio Siancu tribūnos – pačių Motių – balsai skamba veltui kaip pavojaus šauksmas. Jos kalnuose yra aukso kasyklos. Vienas po kito jo tyrinėtojai praturtėjo, o liko nuogi ir be duonos:

„Auksas yra mūsų kalnų centre
As
klausiame nuo durų iki durų“.

Pilka uola plika. Jame niekas neauga; nei kviečių, nei kukurūzų. Vienintelis turtas, kuris egzistuoja, yra auksas tyrinėtojo rankose, o vienintelė galimybė užsidirbti pragyvenimui yra miškų miškuose.

Ateivių viešpatavimo išbandymas truko tūkstantį metų. Tūkstantis metų pasipriešinimo, tikintis, kad kada nors gims Didžioji Rumunija, kuri juos išgelbės, pagaliau pasirūpins jais ir jų vaikais, atitaisys ilgą ir mirtiną neteisybę, ateis ir atlygins jiems už amžiną kantrybę, kančias ir kovos. Paguodą žino tik tie, kurie neturi mamų. Tik tie, kurie neturi šalies, nežino nei paguodos, nei atlygio. Tėvynė visada apdovanoja savo vaikus, tuos, kurie laukė jos teisingumo ir juo tikėjo, ir tuos, kurie už ją kovojo ir kentėjo. Buvo neįsivaizduojama, kad Moti nebuvo apdovanoti už didžiulę kantrybę, kančią ir drąsą!

Bet po karo kiekvienas žmogus, ypač kiekvienas politikas, užsiėmė savo „aš“, savo materialine, rinkimine ir politine situacija. Kad Moti būtų pamiršta. Kas užsiėmęs savo „aš“, negali būti užimtas „kitais“.

O tas, kuris yra apsuptas dabarties rūpesčių, negali savęs, savo minčių ir jausmų įrašyti į istoriją, kad dirbdamas vardan tėvynės galėtų užtikrinti, kad būtų suteiktos didžiulės istorinės kompensacijos ir atlygiai, kurie priklauso jo narsiems žmonėms.

Jie buvo ne tik pamiršti, bet ir atiduoti kaip grobis žydams lupikams, kurie, siekdami pelno, įslinko į jų kalnus, kur svetimos kojos niekada negalėjo įsilaužti, ir pavogė vienintelį pragyvenimo šaltinį statydami malūnus aukštai kalnuose ir iškirsdami. savo miškus, palikdami juos kaip plikas uolas.

– O Iancu, kodėl tau negrįžus iš numirusių, kad pamatytum atidengus mūsų kalnus?

Savo nevilties dainoje jie šaukiasi lancu, savo herojaus, kad pamatytų jų kalnus apiplėštus, jų miškus „išdraskytus“ „mažųjų žydų“ būrių; tai Didžiosios Rumunijos administracijos laikais, žmonių ilgai lauktos pergalės dienomis.

Gyvas, kokia baisi tragedija, dešimt amžių priešintis visoms neteisybėms, o dabar mirti iš vargo ir bado Didžiojoje Rumunijoje, kurios laukėte tūkstantmetį! Ji yra ta, kurios tu laukei. Ji buvo vienintelė moralinė parama, kuri tave palaikė. Dabar
ši viltis taip pat žlunga. Tu neturėjai duonos, bet laukei. Šiai populiacijai Didžioji Rumunija nepasirodė kaip pagyvėjimas, triumfas, karūnavimas po tūkstančio metų trukusios kančios ir džiaugsmingas visų jos atlygis.

Machine Translated by Google

žmonių. Tam reikėjo žmogaus, turinčio tokią sielą kaip Stefanas Didysis, o ne rumunų politiko pigmė. Didžioji Rumunija Moti žmonėms reiškė žlugimą į mirtiną neviltį. Šie politikai gadina mūsų tautos veidą. Dėl

Tauta, be jokių kitų interesų, turi pareigą vykdyti tam tikrus moralinius įsipareigojimus. Jei ta tauta jų neras, jos veidas bus suteptas.

Paliesta mokytojo iš Bistras, netoli Kampenio, laiško, važiavau traukiniu, kad nuvykčiau ten ir pats išnagrinėčiau situaciją. Nedideliame kalnų traukinyje su grimztančia širdimi keliavau per Apuseni kalnų slėnius, kur mirtis iššoko daugybėje mūšių ir kur klajojo Horijos ir Iancu vaiduokliai.

Aš priėjau prie valstiečio Moti geležinkelio stotyje. Ant savo kailio jis turėjo mažiausiai dvidešimt dėmių, tai yra neprilygstamo skurdo įrodymas. Jis už nedidelę kainą pardavinėjo savo pagamintus medinius statinės lankus. Jos akys buvo įdubusios, skruostai suspausti. Švelnus veidas. Jos žvilgsnis buvo drovus; Jo veide nebuvo galima įskaityti jokios konkrečios minties, bet jo akyse buvo skausmas ir mačiau ne šiaip badaujantį, bet ir alkio kankintą žmogų.

Tose švelniose akyse, kurios įkvėpė gailestį, jokio rūpesčio, nesimatė susidomėjimo gyvenimu; jie buvo tiesiog tušti.
– Kaip sekasi šiose srityse?
Aš jo paklausiau. "Gerai! Puiku, ačiū."
– Ar čia galima auginti
kukurūzus ir bulves? "Taip,
mes galime."
"Ar turi viską, ko reikia, maisto...?" "Taip,
mes turime... mes turime..."
"Taigi, tu ne toks blogas...?"
"Ne!... N61..."

Jis mane vertino kelis kartus, labai nenorėjo kalbėti – kas žino, kokiais nevilties krantais blaškėsi jo mintys – ir savo paveldėtu rasiniu kilnumu nenorėjo aiškintis nepažįstamam žmogui.

Pagaliau atvykau į Bistrą, ieškojau kaimo mokytojos, kuri man parašė. Išbuvau tik vieną dieną. Vargšuose Moti namuose, kuriuose lankiausi, mačiau daug jų mažų vaikų, kurie buvo šalti susiglaudę - laukiantys dvi, tris savaites, o kartais ir mėnesį ar daugiau, kol sugrįš tėvai, kurie išėjo į kelią su arkliu ir vežimu. atneškite jiems maišą kukurūzų miltų mainais už pagamintus medinius lankus ir statines, o paskui parduokite šimtus mylių kitose šalies vietose, kur Dievas buvo dosnesnis. Moti namuose būna tik kelis mėnesius per metus; likusį laiką jie būna kelyje. Mokytojas man pasakė.

„Net per Vengrijos viešpatavimą užsienietis negalėjo čia apsigyventi.
Tačiau šiais laikais yra įrengta lentpjūvė, priklausanti žydų įmonei Oradea, kuri užvaldė mūsų miškus ir juos iškirto. Visą savo vargingą gyvenimą Moti pragyveno gamindami statines ir statinių ratlankius.

Tačiau nuo šiol iš jų tai bus atimta. Jie pasmerkti mirčiai. "Badas ir kitos būtinybės verčia juos dirbti pas žydus, kertant savo medžius už 20 lėjų dienos atlyginimą, smulkmena. Tai viskas, kas jiems liko iš visų tų turtų, kurie išgaunami iš kalnų ir iškertami slėniuose. ilgi traukiniai.O kai bus nukirsta malka,taip ir mes baigsime.Bet yra kai kas dar liūdniau.Šimtus metų gyvenome dorą gyvenimą.Žydai atsinešė ištvirkimo nuodėmes. Daugiau nei prieš dešimtmetį šioje lentpjūvėje dirbo 30 žydų.

O šeštadienio vakarą, gavę atlyginimą, jie paima Moti merginas ir moteris ir išniekina jas naktinėmis orgijomis. Moralinės ir fizinės ligos naikina mūsų kaimus, be skurdo.

Machine Translated by Google

Ir nieko negalima pasakyti. Negalima bandyti protestuoti, nes šie žydai taip gerai sutaria su visais politikais, kad yra beveik visagaliai viešpačiai. Vietos valdžia yra jūsų paslaugoms – nuo žandarų iki viršūnių.

Jei bandysi ką nors pasakyti, tuoj būsi apkaltintas dalies piliečių „kurstymu“ „nekęsti“ kitų piliečių; kad jūs „drumsčiate socialinę harmoniją“ ir „brolišką kraują“, kuriame rumunai visada gyveno su „taikiais žydų gyventojais“; kad mes nesame

geri „krikščionys“ Jėzui Kristui sakė: „Mylėk savo artimą,
net tą, kuris tau kenkia...“ ir kt.
Jei ištarsi vieną žodį, būsi suimtas kaip „valstybės saugumo priešas“ ir kaip „pilietinio karo“ kurstytojas. Esi įžeistas ir net mušamas. Jie kontroliuoja valdžią, o jūs turite sėdėti ramiai ir stebėti visą savo žmonių tragediją. Geriau, kad Dievas mus apaktų, kad nebematytume savo akimis; tada mes nieko nežinotume.
“

Mano gyslose užvirė kraujas ir vėl kilo mintis paimti ginklą, eiti į kalnus ir pradėti negailestingai šaudyti į priešų ir išdavikų būrius, jei Rumunijos valdžia ir Didžiosios Rumunijos įstatymai gali toleruoti tokius nusikaltimus tautai. .
Rumunija, jos garbė ir ateitis ir ar šie išnaudoti įstatymai ir valdžia atėmė iš jos bet kokią teisingumo ir išganymo viltį.
Į Iasį grįžau skaudančia širdimi, slegiama šių žmonių nešamos naštos.

Koks baisus yra žmonių valdančiosios klasės, jos politinės ir kultūrinės klasės susvetimėjimas!
Literatai ir rašytojai skiria savo pastangas visoms neaktualioms temoms. Išleidžiamos knygos ir knygos, kurios užpildo knygynų langus.
Koks bus šių vyrų ateities verdiktas, jei dėl tokios istorinės tragedijos, kaip Moti, kuri skleidžiasi jiems patiems po akimis, jie nerado nė vieno protesto žodžio, kuris taip pat galėtų tapti pavojaus signalu priblokšti žmonės, kodėl visa skandalinga literatūra, kuri jus stingdo ir užtemdo jūsų gyvenimą ir ateitį?

Kokioje šviesoje tauta turėtų žiūrėti į šiuos rašytojus ir mokslininkus, kurių švenčiausia misija yra pasmerkti pavojus, gresiančius jos moralinei ir fizinei būtybei, ir nušviesti kelią į jos ateitį? O kaip bus vertinama ta politinė „kalbėtojų“ Seime ar kitur klasė, atsisakiusi elementariausios pareigos rūpintis tautos gyvybe ir garbe?

Man išlipant iš Bistras į Turdą traukinuką, į tą patį kupė pateko ir Bistras lentpjūvės direktorius; storas žydas, sunkiai suvaržytas savo drabužių, kurie darė gausiai nugyvento gyvenimo įspūdį. Netikiu, kad toks žmogus, kaip jis, savo gyvenime yra patyręs alkį, net ne kartą. Kitoje stotelėje į kupė įėjo ir maždaug mano amžiaus jaunuolis. Nuo pat pirmos akimirkos supratau, kad tai draugai, kurie labai gerai sutaria, o jaunuolis – rumunas. Žydas įsipylė kavos iš termoso ir iš pakelio paėmė kelias riekeles pyrago. Jis pradėjo valgyti; Stebėjau vilko apetitą. Jis pradėjo smarkiai ryti, kol nesuvokė, kad nekvietė prisijungti savo draugo, todėl tai padarė iš karto. Jaunuolis paėmė gabalėlį pyrago ir puodelį kavos ir pradėjo valgyti gana nedrąsiai, parodydamas dėkingumą ir pagarbą turtingam žydui už jam rodomą „dėmesį“. Penktadienį prieš Velykas buvo apie penktą valandą ryto, vis dar ne visai aišku: Didysis penktadienis.

Deja, paklausiau savęs:

„Įdomu, kas yra tas jauno rumuno niekšas, kuris šią dieną, kai visas krikščionių pasaulis pasninkauja, valgo pyragą kartu su žydu, rumunų kankintoju?

Iš jų pokalbio sužinojau, kad jis – miškų ūkio inžinierius. Žydas rodė kompulsyvų polinkį kalbėti. Jis nuolat kalbėjo ir juokavo. Tada jis pagamino plokštelių grotuvą ir pradėjo groti plokšteles, kurios buvo nepadoresnės. Sėdėjau skyriaus kampe ir klausiausi, netaręs nė žodžio, žiūrėdamas pro langą.

Diena pradėjo trūkti ir aš mačiau, kad

Machine Translated by Google

kelias lygiagretus geležinkeliui, priešais kiekvieną ilga arkliais traukiamų vežimų eilė, , ir toliau taikiai ir liūdnai einantis Moti vyras. Pasikrovę anglių, jie patraukė į už 40 mylių esantį Turdos turgų, kur pardavinėjo ir pirko ne naujus drabužius ar žaislus, o kelis kilogramus maisto parsinešti į namus vaikams, nes buvo Velykų metas. Tai vienintelis džiaugsmas, kurį jie gali suteikti savo vaikams.

Mano širdis dejuoja iš skausmo ir nerimo. Negana to, kad šie vagys atima jūsų duoną; jie taip pat šį Didįjį penktadienį išniekina, įžeidžia tavo skurdą ir tikėjimą. Jie dainuodami ir keikdamiesi praeina šiais senų kančių keliais, kuriais, gerbdamas žmogišką kančią ir skausmą, joks žmogus neturėtų žengti plikomis galvomis, nebent giliausia tyla ir padoriai, prieš badaujančius ir nuskurusius žmones, kurie trypčioja po kančia. lemtis. apie tavo negailestingą likimą. Auštant mūsų žvilgsniai susitiko – jaunuolio ir mano. Mačiau, kad jis mane atpažino. Neramus jis prarado savo

santūrumas. Aš irgi jį atpažinau. 1923 m. mačiau jį kaip krikščionių nacionalistą studentą. Jis buvo studentų grupės, demonstruojančios, skanduojančios, priešakyje.

„Ir mes sutraiškysime žydus po kulnais
arba šlovingai mirsime“ ir pan.

Apmąsčiau, kupina kartėlio. „Jei visi kovojantys jaunuoliai rytoj bus tokie, tai mūsų žmonės turi mirti: per žydų užkariavimą, potvynius, žemės drebėjimus ar dinamitą – nesvarbu, kuris –, bet jie turi žūti“.

1929 M. VASARA

Šią vasarą buvo surengti du žygiai: vienas su jaunimu iš Galačio ir Focsanio „Kryžiaus brolijų“, kitas – su legionieriais.
Norėjau juos nuvesti takais, kuriais vaikščiojau tiek daug kartų, praleisti su jais kuo daugiau laiko, juos stebėti ir tyrinėti, taip pat parodyti jiems mūsų šalies grožybes, šį kartą kaip ir visus būsimus žygius. Turiu vykdyti, stengsiuosi ugdyti jaunuosiuose legionieriuose visų pirma jų valią ilgiems žygiams, kuriuose visi neš sunkius krovinius lietaus, vėjo, karščio ar purvo; rikiuotėje ir žingsnyje, kai valandų valandas draudžiama kalbėti; per spartietišką gyvenimą, miegant miškuose, valgant paprastą maistą; įsipareigojimas būti griežtiems su savimi visais aspektais, pradedant nuo laikysenos ir gestų; sukurti jiems kliūtis, kurias jie turės įveikti, pavyzdžiui, kopti į didžiulius akmenis, kirsti upelius.

Stengiausi paversti juos stiprios valios vyrais, kurie bet kokio sunkumo akivaizdoje atrodytų tiesiai ir vyriškai. Todėl niekada neleisdavau apeiti kliūties; reikėjo įveikti.

Vietoj silpno ir nugalėto žmogaus, kuris lenkiasi su kiekvienu vėju, dabar vyraujančio politiniame gyvenime ir profesijose, turime sukurti šiai tautai užkariautoją, nepalenkiamą ir bebaimį.

Kita vertus, mokydamas juos bendrai, sieksiu ugdyti esprit de corps, vienybės jausmą. Pastebėjau, kad bendras mokymas turi didelę įtaką. žmogaus intelektas ir psichika, suteikianti tvarką ir ritmą jo sutrikusiam protui ir anarchiškam jausmui. Skirdamas baudžiamąsias priemones, galiausiai sieksiu ugdyti atsakomybės jausmą ir drąsą prisiimti atsakomybę už savo veiksmus. Nėra nieko bjauresnio už žmogų, kuris meluoja ir vengia savo atsakomybės.

Reguliariai be išimties baudžiau už bet kokį pažeidimą. Nubaudžiau jaunuolį Vatra-Dorhei už sukėlimą viešajame parke.

Machine Translated by Google

Dorni Cozanesti atsitiko kažkas rimtesnio – ne tiek pats savaime, kiek atskleidė atvejo proto būseną. Keturi jaunuoliai nuėjo į žydų smuklę, prašydami sardinių, duonos, vyno ir, gerai pavalgę, atsikėlė. Užuot apmokėjęs sąskaitą, vienas iš jų didvyriškai mojavo revolveriu, grasindamas žydo gyvybe, jei jis rėks, nes, pridūrė jis, buvo iš Corneliu Codreanu.

grupė.

Aš jį nubaudžiau. Jei nebūčiau to padaręs, šis jaunuolis – ne tas žydas, iš kurio buvo pavogta skarda sardinių – būtų morališkai sunaikinęs save. Iš tiesų tarp legionierių bausmė negali sukelti pasipiktinimo, nes mes visi esame klystantys. Mūsų sampratoje bausmė reiškia, kad garbingas žmogus turi ištaisyti savo skriaudą. Kai bausmė įvykdoma, vyras atleidžiamas nuo naštos, tarsi nieko nebūtų nutikę. Daugeliu atvejų ši bausmė yra tam tikro darbo forma. Ne todėl, kad darbas būtų pasmerkimo pobūdis, o todėl, kad jis suteikia galimybę geru darbu ištaisyti padarytą blogį. Būtent todėl legionierius bausmę priims ir atliks ramiai.

SPRENDIMAS EITI Į MISIAS

1929 M. LAPKRIČIO 8 D

Nuo Legiono įkūrimo praėjo daugiau nei dveji metai. Mūsų lizdų padaugėjo visoje šalyje. Dabar buvo jaučiamas poreikis sustiprinti judėjimą, pasinaudojant ir skatinant veikti šiuos mažus branduolius. Vienintelis teisėtas būdas imtis nacionalinių priemonių žydų problemai išspręsti buvo politiniai būdai. Tai suponavo bendravimą su masėmis apskritai. Gerai ar blogai, tai buvo metodas, kurį mums suteikė įstatymas ir kuriuo anksčiau ar vėliau turėjome vadovautis. Su Lefteriu ir Potolea surengėme pirmąjį viešą legionieriaus susirinkimą Tg. Beresti Kovurlui grafystėje, šalies šiaurėje,
gruodžio 8 d. Sprendimas buvo priimtas lapkričio 8 d., kai Legiono globėjo gimimo dieną prisiekė nauja legionierių grupė iš visos šalies.

Tuo pat metu nusiunčiau Totu į Turdos apygardą, kur jis kartu su Amosu Horatiu Popu intensyvins legionierių propagandą ir surengs susitikimą.

1929 M. GRUODŽIO 15 D

Gruodžio 14-osios naktį buvau Berestyje. Sandėlyje manęs laukė Lefteris, Potolea, Tanase Antohi ir kiti. Beresti turgaus miestelis yra tikras žydų širšių lizdas; perpildyti namai ir parduotuvės. Vienintelė gatvė eina per vidurį miesto, su iki kulkšnies purvu, o šonuose – keli šaligatviai. Aš turėjau apsistoti Potolėjos namuose.

Kitą rytą Galati prokuroras ir policijos vadovas atėjo man pasakyti, kad man neleidžiama surengti susirinkimo.

Aš jiems pasakiau: „

draudimas, su kuriuo man susiduriate, nėra nei teisingas, nei teisėtas. Šioje šalyje susirinkimus turi teisę rengti bet kas – vokiečiai, vengrai, turkai, totoriai, bulgarai, žydai. tiesa? Jūsų priemonė yra savavališka; būdamas neteisėtas, jam nepaklusiu, susirinkimą privalau surengti bet kuriuo metu
“
kaina.

Galiausiai, po tam tikrų diskusijų, jie pritarė man surengti susirinkimą su sąlyga, kad nesukelsime jokių trikdžių. Ką turėčiau daryti?

Koks sutrikimas? Įsilaužti į žmonių namus? tai buvo mano pirmas

Machine Translated by Google

viešas susirinkimas. Ar aš nebuvau visiškai pasiryžęs išlaikyti tobulą tvarką ir taip išlaikyti privilegiją išlaikyti kitus?
Numatytu laiku žmonių susirinko labai nedaug, beveik šimtas.
Iš jų sužinojau, kad daug daugiau žmonių norėtų atvykti, bet jiems neleidžiama palikti savo kaimų. Visas susitikimas truko vos penkias minutes.
Kairysis kalbėjo vieną minutę, Potolea kitą, o aš kitą. Aš pasakiau: "Atėjome surengti demonstracijos, bet valdžia jėga neleido mūsų vyrams atvykti. Prieš visus įsakymus surengsiu dešimt demonstracijų! Tegul kas nors atveža man arklį ir aš jodinsiu iš kaimo į kaimą per visą Horincea rajoną. “.

Tiesą sakant, tarp viso to purvo vienintelė judėjimo priemonė buvo arklys.
Po dviejų valandų buvo atvežtas arklys ir aš nuėjau. Po manęs pėsčiomis atėjo Lefteris su dar keturiais legionieriais. Atvykstame į pirmąjį kaimą Meria. Ten, bažnyčios šventoriuje, per kelias minutes susirinko visi – vyrai, moterys ir vaikai. Pasakiau tik kelis žodžius ir nenubrėžiau jokios politinės programos: „Vienykimės,
vyrų
ir moterys, išskaptuoti kitą likimą sau ir savo žmonėms. Artėja Rumunijos prisikėlimo ir išsivadavimo valanda.
Kas tiki, kas kovos ir kentės, tam bus atlyginta ir palaiminta Nauji ir sausi laikai beldžiasi į mūsų duris! Pasaulis, su siela ši tauta, nevaisingai miršta ir gimsta kita, priklausanti tiems, kurie kupini tikėjimo. „Šiame naujajame pasaulyje kiekvienas turės savo vietą ne pagal išsilavinimą, intelektą ar žinias, bet visų pirma pagal savo tikėjimą ir charakterį.

Taigi mes tęsėme. Mažiau nei už penkių kilometrų pasiekiame Slivną.
Darėsi tamsu. Tačiau žmonės manęs laukė su uždegtomis žvakėmis. Susitikti išėjo legionierių lizdas, vadovaujamas Teodosiu

mane kaimo pakraštyje. Sakiau ir čia. Tada jis pateko į Comanesti, Slivnos legionierių lizdą, vedantį į priekį. Tai buvo keliai, kuriais dar niekada nebuvau važiavęs. Čia irgi manęs laukė su žibintais ir žvakėmis, o jaunimas dainavo. Žmonės mane su džiaugsmu priėmė, kad ir kokiai grupei jie priklausytų. Buvome nepažįstami žmonės, bet atrodė, kad draugautume ilgą laiką.

Priešai ištirpo. Mes visi buvome viena siela, viena tauta. Kitą rytą aš tęsiau pasivaikščiojimą.
Bet šį kartą aš nebuvau vienas. Dar trys raiteliai manęs paklausė, ar galėtų atvykti. Kaimyninio kaimo Ganesti pakraštyje sustojome prie Dumitru Cristian namų. Tai buvo maždaug 40 metų vyras su baiduku ir po sunkiais antakiais paslėptomis akimis. Nuo pirmųjų studentų kovų jis buvo aršus nacionalistų kovotojas. Dabar, tą pačią akimirką, jis atkabino savo arklius nuo vagono, pabalnojo vieną iš jų ir atėjo su mumis. Netrukus mūsų skaičius išaugo su Dumitru ir Vasile Popa, Hasan ir Chiculita. Važinėjant iš kaimo į kaimą raitelių padaugėjo iki dvidešimties. Daugumai jų buvo 25–30 metų, kai kuriems jau 35–40 metų, vyriausiai – Chiculita de Cavadinesti – apie 45. Kai mūsų skaičius taip išaugo, pajutome, kad reikia išskirtinių ženklų – uniformos. Kadangi nieko geresnio trūko, visi į kepures dedame kalakutų plunksnas. Ir taip dainuodami įėjome į kaimus. Jis skambėjo mums dainuojant, kai mūsų žirgai risnoja kalvų keteromis prie Pruto upės, kur tiek daug kartų buvo praėję, ir kovojo su mūsų protėviais, kurie buvo šešėliai tų, kurie nuo seno gynė Moldovos teritoriją. Dabarties gyvieji susitapatino su praeities mirusiaisiais, buvome ta pati siela, ta pati didžioji rumuno vienybė, vėjo nešama virš kalvų keterų. Žinia apie mano atvykimą, perduota žodžiu, pasklido po visus kaimus. Visur mūsų laukė kaimiečiai. Visi kelyje sutikti klausinėjo: „Kada tu ir pas mus atvažiuosi? Vakar žmonės tavęs laukė iki vėlyvo vakaro“.

Tuose kaimuose dainuodamas ir kalbėdamas su žmonėmis jis jautėsi besiskverbiantis į neapibrėžtas sielos gelmes, kur politikai su savo skolintomis platformomis niekada negalėjo nusileisti. Ten, tose gelmėse, paskandinau šaknis

Machine Translated by Google

legionierių judėjimo. Niekas niekada negalės jų ištraukti. Ketvirtadienis Beresti buvo turgaus diena. 10 valandą ryto apie 50 mūsų, raitelių, pasirodė kalvos viršūnėje virš turgaus miestelio. Iš ten dainuodami nusileidome į miestą.

Miestiečiai mus sutiko su dideliu entuziazmu. Rumunai paliko krikščionių namus, pildami mūsų kelią kibirais vandens – tai senas paprotys, linkėdami mums kelionėse, kad išsipildytų visos mūsų viltys.
Vėl įėjome į Nicu Balan kiemą, kur turėjo įvykti pirmasis mitingas. Tuo metu buvo daugiau nei 3000 žmonių. Mes neturėjome susitikimo.
Kai kuriems pilotams padovanojau suvenyrus.

Atidaviau savo cigarečių laikiklį Nieu Balanui; padaryta Vacaresti kalėjime, Chiculitai buvo įteikta svastika. Lefteris ir Potolea buvo paskirti Legiono Aukščiausiosios Tarybos nariais, o Nieu Balanas – į Kovurlui apygardos generalinį štabą; ir Dumitru Cristian kaip legionierių lyderis Horincea slėnyje.
Šis Horincea slėnis su savo vietomis ir žmonėmis man liko brangus.
Po Focsani jis liktų antruoju stipriausiu legionierių judėjimo ramsčiu.

TRANSILVANIJA, LUDOSUL-DE-MURES

Į Ludosą išvykome penktadienį prieš Kalėdas 17 val. Sunkvežimyje buvome keturiese: Radu Mironovičius vairavo, Emilis Eremeiu, pažįstamas ir aš. Itin šalti orai privertė atšaukti traukinius. Tą naktį vos nenumirėme nuo šalčio, nors pripylėme savo sunkvežimį šiaudų ir jais apsiklojome. Nuvažiavome maršrutą, Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei ir 4 valandą ryto pasiekėme Karpatų kalnų viršūnę.

Tą Kūčių vakarą į Ludosul-de Mures atvykome 11 val., po daugiau nei 24 valandų važiavimo. Čia mes gerai pailsėjome Amos namuose. Kalėdų rytą nuėjome į bažnyčią, o paskui apžiūrėjome mažą miestelį. Jis buvo didesnis nei Tg.
Beresti; yra maždaug 18 mylių į rytus nuo Turdos, apskrities sostinės. Šiame mieste irgi pilna žydų, nors ir nesiekia Beresti procento. Čia

taip pat turguje įsitvirtinęs Judas savo tinklą kaip voras išskleidė po visą Rumunijos regioną. Vargšai valstiečiai bus sugauti šiame tinkle, besisukantys ir apsvaiginti, o paskui išsiurbti iš viso savo turto. Rytą po Kalėdų pradėjome, priekyje autobusiukas vežė dešimt legionierių, tada aš su dvidešimt raitelių ant žirgo – Amosu, Nichita, Colceriu, profesoriumi Mattei ir kitais, visi su kalakuto plunksnomis skrybėlėse. Kelyje į mus žiūrėjo smalsiai, nes sutikti žmonės nežinojo mūsų tikslo.

Bet važiavome taip, lyg būtume turėję aukščiausią valdžią, nes jautėme, kad ateiname iš Rumunijos žmonių, kurie mums įsakė tai daryti. Ghetoje, Gligoresti ir Gura-Ariesului žmonių buvo susirinkę tiek pat daug, kiek ir Horincea slėnyje. Čia taip pat nenustatome jokios politinės programos. Mes ką tik pasakėme, kad atvykome iš Moldavijos atgaivinti kenčiančią rumunų sielą, nes tūkstantis metų vergovės, neteisybės ir laidojimo buvo pakankamai ilgas.

Didžioji Rumunija buvo įgyvendinta su daugybe aukų, tačiau atrodo, kad svetimšalis dominavimas ir sena neteisybė išplito į šią Didžiosios Rumunijos gimimo pusę. Dešimt metų Rumunijos administracijos nesugebėjo užgydyti mūsų skausmingų žaizdų ir ištaisyti šimtmečius trukusios neteisybės. Jie suteikė mums vienybės įspūdį, bet rumunų siela vis tiek buvo padalinta į tiek dalių, kiek buvo politinių partijų. Šios tautos prisikėlimas verda po žeme ir netrukus sprogs, savo šviesa apšviesdamas visą mūsų ateitį ir tamsią praeitį. Kas tikės, tas laimės!

Machine Translated by Google

Dar kartą pajutau, kad nusileidžiu į jų širdis. Nors buvau už šimtų kilometrų nuo Moldavijos, regionuose, kuriuos šimtmečius nuo mūsų skyrė sienos, ten irgi radau tą pačią sielą, lygiai tokią pat, kaip Horincea slėnyje netoli Pruto. Pati tautos siela, kuriai aš supratau, kad niekada nebuvo nubrėžtos žmogaus sukurtos ribos, nes tas pats kvėpavimas tekėjo iš vieno tautos galo į kitą, nuo Dniestro iki Tisos, visiškai nepaisydamas žmogaus sukurtų ribų. taip pat požeminis vanduo teka neatsižvelgdamas į kliūtis, kurias žmogus iškėlė ant paviršiaus.

Ten, gilumoje, neradau nei politinių partijų, nei priešiškumo, nei susirėmimų, interesų, jokio brolžudiškų kovų „aklo susiskaldymo“, o tik vienybę ir harmoniją. Antrą dieną po Kalėdų vėl patraukėme į kelią. Pakeliui buvome sustoję bažnyčioje, kad sukalbėtume maldą Migelio Narsėjo*, Horijos ir jų vyrų bei Lancu atminimui, kad žinotume, jog šiandien einame tais takais, kuriais dėl meilės savo žmonėms, jų kūnai buvo kankinami ir suplėšyti. tai buvo Santo Stefano šventė; todėl uždegiau žvakę Stefano Didžiojo sielai atgaivinti; per jį mūsų žmonės pasiekė didžiausią šlovę. Aš laikau jį lygiu Napoleonui, Juliui Cezariui ir Aleksandrui Makedoniečiui.

Nesvarbu, kur mane nuves žingsniai ar kokius mūšius man teks kovoti, jei virš savęs jaučiu San Miguelio Arkangelo šešėlį ir po savimi dvidešimties mylimų legionierių judėjimo šeimos kankinių, aš taip pat pajusiu savo dešinę. pajusti Stefano Didžiojo sielą ir jo kardą.

BESSARABIJA

1930 m. sausio 20 d. išsiunčiau Totu, Crang anu ir Eremeiu,

* Būtent Turdos lygumose vengrai 1601 m. nužudė Valakijos princą Mykolą Narsųjį. Jis buvo pirmasis valdovas, laikinai sujungęs Valakiją, Moidaviją ir Transilvaniją. (Tr.)

su speneliu furgone į Tecuci grafystę, o aš sausio 25 d. vėl buvau Horincea slėnyje tarp savo raitelių. 26-osios naktį, pravažiavę Rogojeni, įvažiavome į Oancea. Abiejuose kaimuose buvome sutikti šiltai ir su dideliais lūkesčiais. Oansoje mus priėmė Antachi šeima. Kitą dieną, pirmadienį, Cahule, kairiajame Pruto krante, buvo turgaus diena.

Todėl nusprendėme vykti į Besarabiją, kur žydų buvo gausiau ir provokuojančių.

Cahule, kaip ir kituose prekybiniuose B.essarabian miestuose, judaizmas yra komunistinis; ne dėl „meilės žmonėms“, o dėl neapykantos Rumunijos valstybei, kuri tik su komunizmo triumfu galėjo būti nuversta ir pasodinta po visiško žydų viešpatavimo kulnu. Komunizmo triumfas sutampa su judaizmo svajone valdyti ir išnaudoti krikščionių tautas pagal savo „išrinktosios tautos“ teoriją, kuri yra žydų religijos pagrindas.

Tą naktį padarėme balto audinio kryžius, maždaug aštuonių colių aukščio, kurie buvo prisiūti ant riterių paltų. Man davė nešti medinį kryžių. Kitą rytą dešimtą valandą perėjau Prutą 30 raitelių priešakyje, nešdamas kryžių prieš pagonišką jėgą, smaugiančią

Kristijoną Besarabiją. Nukeliavę beveik penkis kilometrus, įvažiavome į miestą. Krikščionys išėjo iš savo namų ir sekė mus. Jie mūsų nepažinojo, bet matė baltus kryžius ant mūsų paltų ir plunksnas ant mūsų kepurių. Ėjome gatvėmis dainuodami:

„Pabusk, atsibusk, rumune!
Sustojome viešoje aikštėje. Greitai aplink mus susirinko daugiau nei 7000 valstiečių. Nė vienas iš jų nežinojo, kas mes tokie ir ko norime, bet

Machine Translated by Google

visi nujautė, kad atėjome jų gelbėti.
Pradėjau su jais kalbėti taip pat, kaip anksčiau Horincea slėnyje ir Turdoje. Tačiau po dviejų minučių policininkas Popovas, lydimas vietos valdžios, prasibrovė pro minią ir sustabdė mane:

„Šioje aikštėje jums neleidžiama rengti viešo
susirinkimo...“ „Rumunų žmonėms tai leidžiama bet
kur“.
Valdžia norėjo neleisti mums kalbėti; žmonės norėjo mus išgirsti.
„Mano gerieji“, – pasakė jis, – „taip ir yra; įstatymas draudžia rengti susirinkimus viešose aikštėse.
Važiuojam į miesto pakraštį ar į kažkieno kiemą“.
Padaviau signalą raitininkams ir išvažiavome į miesto pakraštį. Kariuomenės kordonas sustabdė minią.
Po kelių minučių susidūriau su kareivių su durtuvais būriu, kuriam vadovavo pulkininkas pulkininkas
Cornea. Jis išsitraukė revolverį ir parodė į mane: „Stop arba aš nušausiu! jis pasakė. Aš sustojau.

- Pulkininke, kodėl tu mane nušauni? Aš nieko blogo nepadariau. Aš irgi nešiojuosi revolverį, bet atėjau čia ne su kuo nors kovoti, o mažiausiai su Rumunijos kariuomene.

Ginčiausi su juo beveik valandą, bet viskas pasirodė beprasmiška. Sėdėjau ten valandą, griebdamasi visus įžeidinėjimus ir pašaipas. Galėjau jam atsakyti tuo pačiu balso tonu arba kovoti su juo, bet turėjau sukaupti geležinę valią, kitaip būčiau atsidūręs liūdnesnėje situacijoje, tai yra su savimi, rumunų nacionalistu, kovojančiu prieš savuosius. šalies kariuomenė ir yra stebimas komunistų žydų.

Pulkininkas pradėjo mušti mus ir mūsų arklius kardu, o kareiviai baksnodavo mus durtuvais; tada atvyko meras, aš nulipau ir palydėjau jį į rotušę. Jis buvo civilizuotas žmogus. Atėjo ir pulkininkas.

Aš jam pasakiau:

"Aš gerbiu jūsų poziciją; todėl neatsakiau. Bet tai nesvarbu. Susitiksime kitą pirmadienį toje pačioje vietoje."
Taigi aš išėjau. Seržantas atvežė mano arklį. Pėsčiomis prie vartų manęs laukė Kristianas ir Čiculita.
Tada jie atvežė savo arklius, o mes grįžome tuo keliu, kuriuo atvažiavome, iš paskos persekiojami policijos ir sekami įžeidžiančiais žydų žvilgsniais. Miesto pakraštyje radome likusius riterius, nuliūdusius dėl mūsų patirto pralaimėjimo. Kiek toliau kai kurie iš miesto pabėgę valstiečiai paklausė, kas mes tokie.

„Grįžkite ir pasakykite žmonėms, kad grįšime kitą pirmadienį. Visi apygardos krikščionys turėtų vykti į Cahulą“.
Sumušėme. Mes nebuvome nusiteikę dainuoti. Mes ėjome atgal ir niekas nepratarė nė žodžio. Kai grįžome į Oansą, padarėme dešimt plakatų, skelbiančių, kad pirmadienį, vasario 10 d., grįšime į Cahulą.
Juos raiteliai siųsdavo į įvairius savivaldybės punktus. Tada grįžtame į Ganesti į Cristian namus, kur
po sunkios kelionės, tokios nakties, atvykstame apie vidurnaktį.

tamsu, nematėme dviejų žingsnių į priekį, iš priekio pliaupė šaltas lietus, kuris pliaupė mūsų veidus, o iš nugaros – prisiminimas apie skaudų pralaimėjimą.
Nakvojau Cristiano namuose, o ryte išvažiavau į Beresti. Ten aš išdaviau nurodymą legionieriams Llorincea, Galati, Iasi, Bukarešte, Focsani ir Turda slėnyje, informuodamas juos apie mūsų pralaimėjimą Cahule ir sakydamas, kad kadangi tai dabar yra garbės reikalas, mes visi turime grįžti į ten ir laimėti. ;
jie turi ten atvykti kuo didesniu skaičiumi, Susitikimo vieta -Oansė, kur jie turi atvykti ne vėliau kaip sekmadienio vakarą, vasario 9 d. Tuo pat metu informavau Totu, Cranganu ir Eremeiu komandą, kuri tuo metu buvo Tecuci savivaldybėje. Taip pat parašiau laišką tėčiui, kuriame prašiau, kad atvažiuotų mums padėti. Legionieriai surinko man šiek tiek pinigų ir aš išvažiavau

Machine Translated by Google

Bukarešte susitikti su Vidaus reikalų ministerijos sekretoriaus pavaduotoju Ioanitescu.

Papasakojau jam, kas atsitiko Cahule, ir paprašiau leidimo surengti ten dar vieną demonstraciją – teisinį prašymą – prisiimdamas atsakomybę už šios demonstracijos surengimą nepriekaištingai, kol valdžia mūsų neprovokavo.

Po kelių papildomų patikslinimų, kurių jis iš manęs pareikalavo, mūsų mitingas buvo patvirtintas. Mums nereikėjo patvirtinimo tokiai demonstracijai, nes to nereikalauja įstatymai, bet norėjau, kad man būtų suteiktas oficialus leidimas, kad išvengčiau galimo šališko mano veiksmų aiškinimo.

Sekmadienio rytą dar kartą buvau Oansoje. Left nuėjo į Cahulą, kad nustatytų susitikimo su valdžia vietą.

Cahule kilo daug neramumų, nes valdžia gavo žinių, kad tūkstančiai valstiečių iš visos apskrities vyksta į Cahulį demonstruoti.

Per dieną iš Focsani atvyko du sunkvežimiai, grupės, vadovaujamos Hristache Solomon ir Blanaru; Turda, Moga ir Nichita; Iasi, legionieriai su Banea, Ifrimu ir tėvu Isihie; iš Galati, Stelescu su brolija; studentų delegatas iš Bukarešto; ir Pralea su Foltesti lizdais.

Tada atėjo pėsčiomis arba su vežimais ir jojančiais žirgais, tie iš Beresti ir legionieriai iš Horincea slėnio.
Atėjo ir mano tėvas. Naktį atvyko per 300 legionierių; jie apsistojo Oansoje ir vis ateidavo daugiau. Susirūpinęs, kad valdžia gali atrakinti pontoninį tiltą per Prutą, kad neleistų mums kirsti, per naktį išsiunčiau 30 legionierių užimti abu tilto galus.

Pirmadienį, 8 val., aš išsiunčiau 50 legionierių komandą, kuriai vadovauja Potolea, į Cahulą, kad jis kontroliuotų demonstraciją. Tuo tarpu buvo bandoma sutrukdyti mums tęsti demonstraciją.

Tai buvo neįmanoma. 10 valandą sudarome koloną ir pradedame:

Pirmoje grupėje 100 riterių, nešančių vėliavą, visi su plunksnomis kepuraitėse, daugelis su žaliais marškiniais. Kiekvienam ant palto buvo prisiūtas balto audinio kryžius. Buvome kaip kokie kryžiuočiai, kurie žygiavo kryžiaus vardu prieš pagonišką priešą, kad išlaisvintų rumunus.

Antroje grupėje buvo daugiau nei 100 pėsčiųjų kolonoje, žygiuojančių su savo vėliava.

Trečioje grupėje sekė apie 80 vagonų, kiekviename po 4–5 vyrus, daugiausia žmonių iš Oansos, taip pat su vėliava.
Atrodėme kaip kariuomenė, pasirengusi mūšiui. Artėjant Cahulo pakraščiui, mus pasitiko plikų galvų jūra, be jokios urzgos ir muzikos, įspūdingoje bažnytinėje tyloje, važiavome pro tą valstiečių minią. Kai kurie iš jų verkė.

Besarabijos valstiečiai taip pat po Rumunijos suvienijimo Pirmojo pasaulinio karo pabaigoje nepajuto savo padėties pagerėjimo.
Nes, nors ir išlaisvinta iš rusų okupacijos, ji pateko į žydų valdžią. Tai buvo grynai ir tiesiog žydų grobis.

12 metų jį išnaudojo ir kraujavo komunistiniai žydai blogiau nei tironiškiausias istorijoje žinomas režimas, kada nors išnaudojo bet kurią žmonių visuomenę.

Besarabijos prekybiniai miestai ir kaimai yra tikros dėlių kolonijos, prigludusios prie išsekusio valstiečių kūno.

Ir, begėdiškumo įkūnijimas, šios dėlės išdrįso prisidengti kovotojais prieš žmonių išnaudojimą, prieš žmones slegiantį terorą.
Tai yra Besarabijos ir Rumunijos komunistai.

Be to, šios dėlės, išpūstos išsiurbto rumunų kraujo, tvarko savo spaudą, iš kurių pagrindiniai laikraščiai yra „Adevarul“ („Tiesa“) ir „Dimineata“ („Rytas“), tokiu stiliumi:

Machine Translated by Google

„Mes (dėlės!) gyvename geriausioje brolijoje ir santarvėje su Rumunijos žmonėmis“. „Tik kai kurie žmonių, šalies priešai, kai kurie dešinieji ekstremistai nori sugadinti šią harmoniją.

Mitinge buvo per 20 000 valstiečių. Be abejo, tai buvo didžiausias žmonių susibūrimas, kurį šis miestas matė nuo pat pradžių, ir be jokių manifestų ar laikraščių, kurie tai skelbtų. Demonstracija buvo surengta labai iškilmingai. Vienoje pusėje riteriai buvo išdėstyti iš eilės; kitoje – pėsčiųjų legionierių kolona.

Valstiečiai klausėsi neuždengtomis galvomis. Nebuvo nei žodžio, nei gesto, kuris sutrikdytų šį iškilmingumą. Šį kartą pulkininkas Cornea neįvykdė įsipareigojimo, kurį jam pažadėjome. Besarabų valstiečiams, kurie, kaip mačiau, laukia paguodos žodžio ir kurie atvyko į šią demonstraciją tokiais didžiuliais skaičiais, ne manęs kurstyti, o jų didžiulės kančios, pasakiau: „Kad nepaliktume jūsų į vergiją. kas dabar jį slegia; kad jis buvo laisvas, savo darbo vaisių viešpats, savo žemės ir savo šalies viešpats; kad artėjo naujos dienos žmonėms aušra; kad šioje kovoje, kurią pradėjome, viskas, ką mes viltis, kurią duoda valstiečiai, bus tikėjimas – tikėjimas iki mirties – ir mainais jie gaus teisingumą ir šlovę“.

Tada kalbėjo Lefteris, Potolea, Banea, Ifrimas, tėvas Isihie, Viktoras Moga, Tarziu, Hristache Solomon. Mano tėvas dvi valandas prabilo nepralenkdamas savo stiliumi, gilumu ir žmonių kalba. Pasibaigus kalboms, aš patariau valstiečiams grįžti į savo kaimus tobulai tvarkingai ir tyliai, įspėdamas, kad jei užbaigsime šį įspūdingą susirinkimą su mažiausiai netvarka, padarysime žydams didelę paslaugą.

Žmonės norėjo, kad eitume su jais. Iš visų pusių mums linkėjo:
„Tepadeda jums Dievas!
Šių valstiečių meilės lydimi išvykome į Oansą, kur mūsų keliai išsiskyrė. Nuo tada, kai vyko demonstracija Cahule, mano tėvas prisijungė prie legionierių judėjimo.

Visi grįžo namo tobula tvarka. Mūsų pergalė buvo puiki, ypač turint omenyje taikų ir tvarkingą demonstracijos eigą ir pabaigą. Tačiau Cahulio žydams bet kokia kaina reikėjo skandalo, neramumų, netvarkos, kad sukompromituotų mūsų judėjimą ir pradėtų vyriausybės veiksmus prieš mus.

Pamatę, kad žmonės taikiai iškeliauja į savo namus, du žydai, saugiai jodami rabino, išdaužė vienos savo parduotuvės langus.
Jei vietos valdžia ir kai kurie žmonės nebūtų jų sučiupę ir nuvežę į policijos būstinę, žydų spauda Sarindaro gatvėje*, Dimineata („Rytas“) ir Adevarul („Tiesa“) būtų paskelbusi tokias antraštes: „Kahule didelis nusiaubimas“, „Kiek šalis praranda svetimų žmonių akyse! ir tt

Pristatau šį atvejį, matyt, savaime nereikšmingą dėl didžiulės svarbos tiems, kurie nori suprasti ir pažinti velniška žydų kovos sistemą. Jie gali sutvarkyti visą miestą, perkeldami kaltę savo priešams, kad sukompromituotų veiksmą, kuris priešingu atveju leistų galutinai išspręsti žydų problemą. Todėl legionierius įspėju nesileisti provokuojamiems, nes tik palaikydami tobuliausią tvarką galime laimėti. Netvarka mums reiškia ne konfliktą su žydais, o su valstybe. Bet kaip tik į tai mus ir nori įstumti žydai, į nuolatinį konfliktą su valstybe. Štai kodėl, kadangi valstybė yra stipresnė už mus, jei būtume užliūliuoti ar įstumti į konfliktą su valstybe, būtume sugniuždyti; ir jie liktų nešališki žiūrovai.

Mano šuo Fragu pasitiko mane prie vartų, kai grįžau į Iasi; Turiu jį nuo 1924 m., liudytojas visų mano išbandymų ir kovų nuo tada.
Jasyje aš tvarkiau visus einamuosius organizavimo reikalus, susirašinėjimą su lizdais, kuriuos Banea - legionierių korespondencijos vadovas - man pristatė tobulai tvarkingai.

* Sarindar St. iri Bukarešte yra žydų spaudos biurai ir leidyklos. (Tr.)

Machine Translated by Google

Per dvejus susirašinėjimo metus Banea pradėjo labai gerai suprasti mano požiūrį į dalykus, todėl jis pats galėjo išspręsti daugelį klausimų per tą laikotarpį, kai retai važiuodavau į Jasį.

VĖL BESSARABIJA

Namuose galėjau pabūti tik savaitę, nes Besarabijos valstiečiai siuntė delegatus, laiškus ir telegramas, prašydami atvykti pas juos. Neįmanoma įsivaizduoti, kokių vilčių jie dėjo į šį mūsų judėjimą ir jų tikėjimą. Dvi savaites po demonstracijos Cahule žinios apie legionierius kaip žaibas pasklido tarp visų krikščionių pietų Besarabijoje; iš kaimo į kaimą iki Dniestro krantų; tai žinia apie prasidėjusį išsivadavimą iš žydų vergijos pakurstė vargšų valstiečių širdis.

Iki tol viltis jie siejo su Valstiečių partija, tikėdami, kad šiai partijai atėjus į valdžią jie, valstiečiai, sulauks teisingumo. Tačiau po aštuonerių metų vargo, kovų, vilčių šiame vakarėlyje jie atrado kažką bauginančio jų sieloms: kad buvo išduoti, sumušti; kad už Valstiečių partijos pavadinimo slypėjo žydų interesai; „Rumunų valstiečio su žydiškomis spynomis“* šventė, kaip jį pakrikštijo profesorius Cuza.

Vieną apėmė sielvartas, matydamas tokį sugniuždytą tikėjimą jų širdyse, kai po aštuonerių metų jie pamatė, kad jų sąžiningumas buvo išduotas.
Vėl grįžau į Beresti, o iš ten automobiliu į Rogojeni ant Pruth kranto, kur manęs laukė daugiau nei 200 raitelių, vadovaujamų Stefan Moraru ir Mos Cosa.
Jie atvyko iš visų gretimų kaimų.
„Žygiuosime į Dniestrą“, – pasakė vienas iš jų.
"Taip! Žygiuokime", - atsakiau.
Tada man kilo mintis surengti didelę ekspediciją po pietinę Besarabiją nuo Tiginos iki Ketatėjos-Albos. Jasyje mane nuolat trikdė mintis: kaip galėtume pereiti Besarabiją į Dniestrą? Iškilo didelis sunkumas: kaip geriausia elgtis, kad valdžia mums nesipriešintų, išvengtume kovos su Valstybe, kariuomene?

Man kilo mintis, kad jei įkurčiau naują nacionalinę kovos su žydų komunizmu organizaciją, organizaciją, kuri apimtų „Arkangelo Mykolo legioną“ ir visas kitas jaunimo grupes, nesusijusias su jokia politine partija, mums pavyktų patekti į Besarabiją. . Kokį pavadinimą turėtume suteikti šiai naujai organizacijai? Šį klausimą aptariau su legionieriais mūsų namų fojė.

Vieni sakė: „Antikomunistinė falanga“, kiti siūlė kitus pavadinimus.
Cranganu pasakė: "GELEŽINIS APSAUGAS!" "Tebūnie!"

Dabar pradedame ruošti šią antikomunistinę akciją, kurią remia ir darbininkai. Tiesą sakant, sakydamas „antikomunistinis veiksmas“ aš neturiu omenyje „antidarbininkų“ veiksmų; sakydamas „komunistai“ turiu galvoje žydus. Siekdamas gauti leidimą atvykti į Besarabiją ir taip išvengti galimų problemų su vietos valdžia, po kelių dienų turėjau audienciją pas poną Vaidą-Voevodą, tuometinį vidaus reikalų ministrą. Jis buvo antras aukštas politikas, su kuriuo konsultavau.
Vienišas Bratianu buvo pirmasis. Jis mane ten laikė tris valandas. Supratau, kad jis buvo neteisingai informuotas tiek apie mūsų judėjimą, tiek apie žydų problemą, kurios tikrojoje šviesoje jis nežinojo. Jis mus pavertė siautulingais jaunuoliais, kurie bandė išspręsti problemą išdaužę langus. Tada aš jam paaiškinau, kaip mes matome žydų problemą;
kaip mes manome, kad tai visų rumunų gyvenimo ir mirties problema; koks jų skaičius yra didžiulis ir nepriimtinas; kaip jie sunaikino Rumunijos viduriniąją klasę ir miestus. Aš
jam pasakiau, kokia proporcija yra tarp krikščionių ir žydų Baltyje, Kišiniove, Černautyje, Iasyje; pavojų, kurį jie kelia mūsų mokyklose, keliantį grėsmę Rumunijos valdančiosios klasės susvetimėjimu ir mūsų kultūros klastojimu.

Taip pat jam paaiškinau, kaip matome šios problemos sprendimą. Jis nuo pat pradžių suprato, apie ką aš kalbu. Bet nors tokio ūgio žmogus nesunkiai suprastų reikalo esmę, vis dėlto tikiu, kad jis niekada negalės mūsų iki galo suprasti, nes taip yra.

*
Šonai išsiplėtė į ilgas kamščiatraukio garbanas. (Tr.)

Machine Translated by Google

daiktų prigimtis; 1890-ųjų akys nebemato kaip 1930-ųjų. Yra raginimų, skubėjimų, tylių įsakymų, kuriuos girdi ir supranta tik jaunimas, nes jie skirti tik jiems. Kiekviena karta turi savo gyvenimo misiją. Galbūt todėl jis mumis nepasitiki visiškai.

Gavau patvirtinimą mūsų žygiui į Besarabiją, žinoma, prisiėmęs atsakomybę už visiškos tvarkos palaikymą. Po kelių dienų paskelbiau manifestą, skirtą visiems šalies jauniems žmonėms.

PROBLEMOS MARAMŪRE

Tuo tarpu Maramurese kilo didelė suirutė. Tai dar vienas Rumunijos žemės kampelis, kuriame mirtis išskleidė sparnus. Ten žydai įsiveržė į kaimus, pradėjo valdyti laukus, kalnus ir avių aptvarus. Rumunai, patekę į beveik vergovę, žingsnis po žingsnio traukiasi prieš šią žydų invaziją ir palaipsniui išmiršta, palikdami iš Dragos Vodos paveldėtą turtą įsibrovėlių rankose. Jokia valdžia jais nebedomina, joks įstatymas jų negina.

1930 m. birželio pradžioje prie mano namo Jasyje vartų atsisuko dviejų arklių tempiamas vežimas. Iš jos kilę du kunigai – valstietis ir jaunuolis.

Paprašiau jų įeiti. Jie atėjo, stačiatikių kunigas Ionas Dumitrescu, graikų katalikų kunigas Andrejus Berinde ir valstietis Nicoara.
„Atvažiavome vagonu iš Maramureso. Jau dvi savaites esame kelyje; abu esame kunigai Borsoje, vienas graikų katalikas, kitas ortodoksas. Nebegalime pakęsti Maramureso rumunų gėdos. Rašėme memorandumą po memorandumo, kurį išsiuntėme visiems – parlamentui, vyriausybei, ministrams, Regencijai, bet nė vienas iš jų neatsakė. Nežinome, ką dar daryti. Atvažiavome vagonu į Iasi prašyti rumunų studentų, kad nepaliktų mūsų likimo valiai.
Mes kalbame tūkstančių Maramurese beviltiškų valstiečių vardu. Mes esame jūsų kunigai. Negalime užmerkti akių tam, ką matome. Mūsų žmonės miršta, o mūsų širdys plyšta iš sielvarto.

“

Priėmiau juos kelias dienas ir pasakiau: "Vienintelis sprendimas,
kurį matau, yra juos organizuoti ir pakelti jų moralę. Jie turi žinoti, kad jie kovoja ne vieni; kad mes esame už jų, mes kovojame už juos, ir kad jų likimas priklauso nuo mūsų pergalės.“, Galiausiai nusiunčiau Totu ir Eremeiu jų organizuoti; o vėliau Savinas ir Dumitrescu-Zapada. Į mūsų organizaciją kreipėsi
tūkstančiai valstiečių iš Borsos ir visų kalnų slėnių. Žydai, supratę Rumunijos atgimimo pavojų, ėmė provokuoti žmones. Pamatę, kad jų taktika nepasiteisino, jie griebėsi pragariškų priemonių. Jie padegė Borsą, kaltindami dėl to rumunus. Žydų laikraščiai iškart pradėjo rėkti, reikalaudami griežtų priemonių prieš rumunus, kurie, anot jų, rengė pogromus. Abu kunigus užpuolė žydai, įžeidinėjo, sumušė, o paskui kelis kilometrus vijosi ir užmėtė akmenimis.

Galiausiai jiedu buvo suimti kaip „agitatoriai“ ir įmesti į kalėjimą Sigherul Marmatieje.
Taip pat buvo suimti Savinas ir Dumitrescu-Zapada bei keli svarbūs valstiečiai. Totu ir Eremeiu taip pat buvo suimti Dornoje ir įkalinti Campul-Lung kalėjime. „Adevarul“ („Tiesa“) ir „Dimineata“ („Rytas“) prieš kunigus ir kitus kalinius paleido tikrą melo ir šmeižto patranką. Visi protestai, telegramos, atmintinės ir tt liko bevaisės, nes buvo paskendusios žydų šauksmų, triukšmo ir spaudimo.

ŽYMAS Į BESARABĮ DRAUDŽIAMAS

Turėdamas omenyje žygį, kurį ketinome padaryti, išleidau „žygio įsakymą“, kurį išspausdinau „Protėvių žemėje“.

Ištraukiu iš jo:

Machine Translated by Google

„BŪTINAI, 1.

Perplauksime per Prutą, skambant senajam rumunų vienybės himnui: „Ateikite, susikibkime rankomis, rumuniškos širdies“.

2. Žygis truks vieną mėnesį.

3. Suformuosime septynias galingas kolonas, atskirtas 14 mylių.

4. Pruth kirtimas bus atliktas septyniuose taškuose, dešiniojo šono kolona siekiama pasiekti Cetatea-Alba; kairiojo šono kolona, Tighina.

5. Pasiekimo būdas bus žygiuoti pėsčiomis nuo Pruto iki Dniestro.

6. Išvykimo data liepos 20 d. ryte. Per Pruthą bus paskelbta po valandos.

Kai žydai sužinojo apie mūsų planą įvažiuoti į Besarabiją, kad pažadintų rumunų sąžinę, žydų spauda pradėjo uraganinį ataką prieš mus. Šmeižtas, melas, kurstymai nepaliaujamai šmeižė mūsų galvas visą mėnesį.

Šios atakos lygiai taip pat buvo nukreiptos prieš poną Vaidą. Žydai reikalavo, kad p. Vaida iš karto buvo pažeminta į Vidaus reikalų ministeriją, iš tikrųjų „išmestas už borto“, nes išdrįso leisti mums, rumunų jaunimui, atvykti į Besarabiją, kad mūsų tėvams ir broliams per Prutą atneštų rumunišką paguodos ir vilties žodį.

Besarabija ekonomiškai ir politiškai buvo perduota absoliučiai žydų valdžiai. Bet kokios pastangos Rumunijos emancipacijai, bet koks šios juodosios taisyklės paminėjimas buvo laikomos nusikaltimu.

Spaudžiant išpuoliams ir intrigoms žydų spaudoje, žygis į Besarabiją buvo uždraustas tik tą dieną, kai legionieriai iš visų pusių išvyko link Pruto.

Ta proga parašiau tokį protestą, kurį išplatinau visoje sostinėje:

ARCHANGE MIKLALO LEGIONAS
„GELEŽINĖ APSAUGA“

PRIEMONĖ IR ĮSPĖJIMAS

ROMĖNIAI IŠ SOSTINĖS,

"Besarabijoje turėjęs įvykti "geležinės gvardijos" žygis buvo sustabdytas. Triumfavo sveikos ir galingos Rumunijos priešai. Visą mėnesį Sarindaro gatvėje mažieji Luptos žydai ("Kova").), Adevarul („Tiesa“), Dimineata („Rytas“), šie rumunų sielos nuoditojai, grasino, įžeidė, daužė mūsų sielas čia, mūsų žemėje. kurie galėjo suprasti aukštesnius mūsų šalies interesus ir tapo nepageidaujamais visų jos administracinių aktų cenzoriais.

Turdoje jie reikalavo, kad valdžia sustabdytų mūsų demonstraciją, teigdami, kad Transilvanija yra padegta; Kabule ši revoliucija „buvo pradėta Besarabijoje; Galatyje prasidės žudynės ir pogromai. – Kiekvienu atveju jie pasirodė esą niekingi provokatoriai, nes Legionas visur palaikė tobulą tvarką ir drausmę. Šiandien važiavome link Dniestro, norėdami pasukti Besarabijos veidą į Bukareštą: „Bet tai nepatiko šiems komunizmo samdiniams.

Besarabija ir toliau turi būti bolševizmo auka ir žiūrėti į Maskvą, kad ji toliau per provinciją tarp Pruto ir Dniestro galėtų terorizuoti visą Rumunijos politinį gyvenimą.

ROMĖNIAI,

Sunki ir iškreipta politinė sistema, ta pūlinga, užkrečianti mūsų gyvenimus, padeda ir skatina juos – iš smulkmeniško ir savanaudiško rinkiminio intereso ir iš žeminančios tarnystės dvasios – jų darbe suskaidyti mūsų šalį ir susvetimėti mūsų protėvių žemėje. Būtent šis savanaudiškas interesas ir ši dvasia pastaruosius 60 metų atidavė Rumuniją į užsieniečių rankas.

Machine Translated by Google

Žiūrėk, šiandien Maramureso ir Bukovinos kankiniai pradeda judėti! Jie verkia savo keliuose dėl vergijos kartėlio, į kurią juos įmetė visų šalies vadovų klastos; ne todėl, kad jie buvo pamiršti, bet kad jie buvo parduoti.

"Ar jums bent jau neatrodo keista, kad šioje šalyje nebuvo rastas balsas, kuris galėtų ateiti pas juos su paguodos žodžiu? Ir ar jums neatrodo bent gėda visą Maramurešo bylą sumažinti iki "kurstytojai" Nicolae Totu ir Eremeiu? Ar jie kalti? Ir politikai, kurie 12 metų kasdien apgaudinėja šiuos Maramurečio valstiečius, ar jie nekalti? Ir šimtai tūkstančių klajojančių žydų, kurie užpuolė Jie kaip skėriai atima žemę jie paveldėjo iš savo protėvių ir juos pavergė, argi tai ne kurstytojai ir provokatoriai Ir Sarindaro gatvės ponai, kurie tyčiojasi iš mūsų pasididžiavimo, kad esame viešpačiai savo šalyje, argi jie ne provokatoriai?

ROMANOS,
Štai tipiškas pavyzdys, iš kurio galima matyti tikrąją „sutrikimų“ Bukovinoje ir Maramure priežastį, 1930 m. liepos 17 d. „Universul“ („Visata“) paskelbė tokią statistiką: „Cernauti., Children in mokyklinis amžius pradinėse mokyklose: 12 277, iš kurių 3 378 yra tik rumunai (berniukai ir mergaitės), o likusieji yra užsieniečiai. Kokių dar įrodymų apie rumunų elementų dominavimą šiaurinėje Rumunijos dalyje jums reikia? Rumunijos žmonių siela bėga nuo šios didžiulės ir žudančios invazijos?

Jūs jį šmeižiate, šmeižiate, įžeidžiate, sakydami, kad jis kyla už duonos kepalą dėl savo „nesaugios ekonominės padėties“, nors iš tikrųjų jis drąsiai stoja ginti savo būtį prie šiaurinių sienų.

Kodėl nė vienas politikas neatskleidė jos Didenybei tiesos?

TAVO

AUKŠTYBĖ Šie vargšai neprašo duonos, jie reikalauja teisingumo! Jie reikalauja paleisti rumunų sielą, esančią ant mirties slenksčio, nes ji yra uždusinama Maramurese ir Bukovinoje. „Fbey reikalauja, kad būtų imtasi priemonių prieš šimtus tūkstančių žydų, apraizgytų, susuktų ir kandančių kaip kirminai, kurie kasdien meta jiems iššūkį. jų skurdas, saugomas visų Rumunijos vietos valdžios institucijų.

ŽURNALISTAI IŠ GENTLEMEN OF SARINDAR
STREET Žinoma, rumunai puikiai žino, kad ši problema neišspręs smurtinėmis demonstracijomis; tačiau pasiekę savo ištvermės ribą, jie nori primesti Rumunijos vadovybę Rumunijai; įgyvendinti Rumunijos teisės aktus, įstatymus dėl Rumunijos elemento apsaugos Rumunijoje.

Galbūt tikitės, kad dėl savo nuolatinių įžeidimų, kuriais žalojote mūsų rumunų sielas, vieną dieną pamatysite mane maištingų Maramurešo šventųjų viršūnėje? Geriau žinok, kad tą akimirką išmuš tavo paskutinė valanda!
Bet kokiu atveju, jei manote, kad esami įstatymai neadekvatūs jus nuraminti, pareiškiu, kad turiu pakankamai galios padėti jus į jūsų vietą ir suprasti, kokioje šalyje gyvenate.

Jei nenusiraminsite, aš iššauksiu prieš jus visus gyvus šioje šalyje, pasiryžusius kovoti kiekvienu ginklu, kurį tik mano protas užburia.

ROMĖNIAI,
Naujoji Rumunija negali gimti iš politinių partijų užpakalių, kaip ir Didžioji Rumunija gimė iš politikų skaičiavimų, bet Marasesti mūšio laukuose ir giliuose slėniuose, virš kurių liejo plieną patrankos.

Naujoji Rumunija gali gimti tik per mūšį; savo vaikų auka.
Todėl kreipiuosi ne į politikus, o į tave, kareivi! Pakilti! Istorija vėl kviečia! Kaip laikaisi. Su lūžusia ranka, Su lūžusia koja, Su kulkų nusėta krūtine. Tegul dreba bejėgiai ir bejėgiai. Jūs, drąsiai įsitraukite į mūšį.

Netrukus „Geležinė gvardija“ pakvies jus į didelį mitingą Bucbareste gintis

Machine Translated by Google

Maramuresiečiai, Dragos-Vodos ir Bukoviniečių sūnūs, Stefano Didžiojo ir Šventojo sūnūs.

Ant savo reklamjuosčių parašykite: „Užsieniečiai mus užpuolė“, „Susvetimėjusi spauda mus nuodija“, „Politinė sistema mus žudo“.

Sunerimę skambinkite trimitus. Sprogdinkite juos iš visų jėgų.

Šią akimirką, kai mus užpuola priešas, o politikai mus išduoda, rumunai kaip seniai riaumoja kalnų takais audros metu.

TĖVYNĖ! TĖVYNĖ! TĖVYNĖ!

Corneliu Zelea-Codreanu

legiono vadovas

MINISTRO ANGHELESCU BANDYMAS Į GYVENIMĄ

Tą dieną, kai buvo paskelbtas mano manifestas, aš buvau studentų centre ir kalbėjausi su keliais studentais. Pasirodė jaunasis Beza. Jis staiga nuplėšė savo skiriamuosius ženklus nuo organizacijos „Vladas Tepesas*“, kuriai priklausė, išmetė ir pasakė: „Nuo šiol su „Vladu Tepesu“ nebeturėsiu nieko bendro; šis jūsų gestas nepadarė įspūdžio. Pirmosios lygos „Vladui Tepesui“ atrodė, kad rimtumo trūko, ypač šios lygos jaunimui,„ nes
kurio egzistavimu abejojau nuo pat pradžių. Tokios jaunimo grupės pasitraukimas mane paliko visiškai šaltą.

Po kelių minučių šis jaunuolis vėl įsijungė į mūsų diskusiją, sakydamas, kad norėtų tapti legionieriumi, jei neprieštaraučiau. Mano neaiškus atsakymas išvengė tiesioginio atsisakymo. Legionieriaus dogma kelia išlygą kiekvienam naujam, norinčiam prisijungti prie legiono, ir tai ypač pasakytina apie šį atvejį. Prieš kelias savaites mačiau Bezą mažame restoranėlyje, kur jis manęs paklausė, ar nebūtų tikslinga nušauti Stere*. Be to, aš jo nežiūrėjau rimtai.

Išeidamas paprašė manęs pernakvoti pas jį. atsisakiau. Vietoj to, aš praleidau naktį su medicinos studentais. Kitą dieną, apie vidurdienį, išgirdau gatvės prekeivius laikraščiais: „Pasikėsinimas į ministro Anghelescu gyvybę! PSO? Beza. Kaip? Jis paleido kelis šūvius, paviršutiniškai pataikė į savo auką.

Kodėl? aš nežinojau. Paklausęs sužinojau, kad tarp makedoniečių ir Anghelescu kilo konfliktas dėl Nova Dobrogea įstatymo, Anghelescu niekada nebuvo susitikęs. Po ** kuris pažeidė Rumunijos interesus toje provincijoje. aš
dviejų dienų mane iškvietė bylą rengęs teisėjas.
Ant Bezos buvo rasti „geležinės gvardijos“ manifestai. Pareiškiau, kad nežinojau ir nesusijęs su šiuo bandymu, taip pat nežinojau jo motyvo. buvau paleistas. Išeidama galvojau, kaip lengvai žmogų gali ištikti nelaimė.

Jei būčiau priėmusi Bezos kvietimą miegoti jo namuose, būčiau tapusi moraliniu jo kūrinio autoriumi. Bet kokie argumentai, pateikti siekiant apsiginti, būtų buvę atmesti. Ypač atsižvelgiant į tai, kad šis bandymas sutapo su mūsų žygio į Besarabiją neigimu.

Savo didžiulei nuostabai kitą dieną perskaičiau pusės puslapio Dimineatoje („Rytas“) antraštę: „Corneliu Codreanu Marks Beza aktas“. buvau apstulbusi.

Todėl nuėjau pas teisėją, kuris mane apklausė dieną prieš tai. „Gerbybe, esu labai nustebęs, kad tokia neteisinga informacija galėjo atsirasti jūsų biure po slapto apklausos. Aš nepranešiau apie Bezos poelgį.

Ne man tai priklauso!

"Tokios informacijos neskelbiau. Tai spaudos prasimanymas."

Taigi aš pasakiau sau: "Ar turėčiau leisti save įžeidinėti žydų spaudai? Net jei būčiau pažinojęs Bezą taip trumpai, nors ir neturėjau su juo ryšio, niekas negalėtų manęs priversti tai daryti.
būti

* Grigore'as Philippi pavadino savo partiją Vladu, norėdamas parodyti, kad laikysis Vlado Nukaltojo, XVI a. Valakijos valdovo, smogusio vagis ir nesąžiningus pavaldinius, praktikos. (Tr.)

Machine Translated by Google

niekšas, kuris puola prie jo tokiu atveju, kad jį pasmerktų. Aš nenoriu to daryti.
Tegul niekas kitas to nedaro, išskyrus mane, nes aš nežinau, kas vyksta, ir dėl savo praeities, kai nešiojau tuos pačius batus, tai neleidžia man smerkti kitų. Parašysiu dar vieną pranešimą.

Tą pačią dieną išspausdinau manifestą, kurį išplatinau visoje sostinėje:

ANTRAS ĮSPĖJIMAS

Kadangi spauda dar kartą išdrįso užtemdyti tiesą, teigdama, kad „ištempiau“ Bezos gestą, primygtinai reikalauju pateikti tokį paaiškinimą: „Jei ministras
Anghelescu gali turėti priežasčių gintis, manau, kad jaunasis Beza turi tiek pat priežasčių. , kiek teismuose ir prieš savo tautiečių sąžinę.

Pareiškiu, kad neginsiu pirmojo, pažymėdamas antrąjį, bet ginsiu jaunąjį Bezą ir jo reikalą visa širdimi ir visomis jėgomis.
Kalbant apie jus, Sarindaro gatvės ponai, į būsimų gyvenviečių sąrašą įrašykite šį antrą įspėjimą. “

Corneliu Zelea-Codreanu

Dėl šių dviejų įspėjimų mano santykiai su ponu Vaida nutrūko. P. Vaida ant manęs pyko, bet aš negalėjau kitaip, kaip liepė sąžinė. To paties teisėjo vėl iškviestas buvau suimtas. Taigi aš vėl buvau Marija Preta ir važiavau į Vacaresti kalėjimą. Tame pačiame furgone buvo dar septyni jaunuoliai, kuriems prisistačiau: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata ir Ghetea.

Jie paskelbė pareiškimą (Iidity su Beza, aš vėl ėjau pro tais pačiais vartais, kaip ir prieš septynerius metus su savo buvusiais bendražygiais, ir atsitiktinai buvau patalpintas į tą pačią kamerą, kurioje tada buvau. Kitą dieną įėjau į bažnyčią, kad pamatyčiau piktogramą San Migelio, nuo kurio pradėjome, bet vaikai septyneriais metais anksčiau.

Ten kalėjime gerai pažinojau tuos aromanus*, kurie buvo kilę iš Pindo kalnų.
Jie pasižymėjo aukšta kultūra, gera moraline sveikata, buvo geri patriotai, sutverti būti kovotojais ir didvyriais ir pasiryžę aukotis. Ten aš geriau susipažinau su didžiąja Makedo-rumunų tragedija, šia Rumunijos šaka, kuri tūkstančius

* Makedonijos (Graikijos) aromanai arba makedo-rumunai yra Roinatija kalbančios populiacijos. (Tr.)

metų, vienas ir izoliuotas savo kalnuose, jis gynė – su ginklais rankose – savo kalbą, tautybę ir laisvę.
Tada aš sutikau Sterie Ciumeti*, kurią Dievas išsirinko dėl jos geros sielos, tyros kaip rasa, kad per tragiškus kankinimus ir mirtį taptų didžiausia legionierių Rumunijos legionierių judėjimo kankine.

Ten mūsų mintys ir širdys susijungė amžinai. Nuo šiol mes kartu kovosime už visus savo žmones, nuo Pindo iki anapus Dniestro.
Jokie skundai, peticijos ar įsikišimai į administraciją, kuri buvo kurčia Rumunijos problemoms čia ir užsienyje, neišspręs Rumunijos problemų niekur be stiprios romų tautos, valdančios savo namus. Tuo metu šie rumunai, išsibarstę už mūsų sienų, bus sugrąžinti į Rumuniją. Juk čia, kur rumunams gresia mirtis, reikia visų kraujo. Ir gera pastebėti, kad šioje kovoje šalies duris tūkstančiams žydų atvėrusios vyriausybės tuo pat metu neleido rumunams iš

Machine Translated by Google

lauke įeiti.

Visos okultinės jėgos veikė, siekdamos užtikrinti teisingumą, kad įsitikinčiau. Mano neseniai sulaikytas ir

įkalinimas Vacarestyje sukėlė didelį žydų gretose džiaugsmą. Kiekvienas išdykęs mažas žydas kiekviename laikraštyje mane puldavo ir įžeidinėjo. Kad įtiktų žydams, mane užpuolė net politinių partijų valdomi Rumunijos laikraščiai.

Mano atvykimo į teismą data buvo paskirta. Pradėjau būtinus pasiruošimo darbus.
Laukiau Nelu Ionescu, kuris turėjo
*
Suimtas 1930 m. gruodžio 30 d. naktį, Steric Ciumeti, nors ir nekaltas
ministro pirmininko IG DUca nužudymo, buvo nužudytas trijų policijos komisarų, o vėliau
atsakingų asmenų, ministerijos pareigūnų, įsakymu įmestas į ledinį Dambovitos vandenį. vidaus reikalų.
[@i, išlietas, jis buvo slapta palaidotas, vėliau slapta iškastas ir grėsmingomis
aplinkybėmis perlaidotas „neįvardytų“ viešosios tvarkos atstovų. Šis nepadorus nusikaltimas liko
nenubaustas po to, kai b (@ i'ore tli (@ (, App ottrt (@als Bukarešte skandalingas teismo procesas, kuriame
buvo daromas paslėptas ir akivaizdus liberalios vyriausybės ir policijos aparato spaudimas net teismo salėje ,
apie prisiekusiuosius (tarp kurių buvo Bukarešto universiteto rektorius dr. Gheorghiu, prisiekusiųjų komisijos
pirmininkas), Clumeti našlė ir teisininkai.(Tr.) mane apgynė visame kame

teismo procesai nuo 1920 m., atvykti iš Iasio. Studentams primygtinai reikalaujant, prie mano gynybos
prisijungė ir ponas Mihailas Mora.
Mano teismas, kaip įprasta, buvo žydų išpuolis, bandantis užsitikrinti mano įsitikinimą, kad ir koks mažas –
reikalavo Adevarulo („Tiesa“) žydai – kad jie galėtų pasakyti, jog judėjimas, kuriam vadovauju, yra anarchinis,
nes naudoja nelegalias priemones. veiksmų. Teisingumo ministerijos koridoriai buvo pilni žydų, bėgiojančių
pirmyn ir atgal su visokiais užtarimais.

Tačiau Rumunijos teisingumas, nelankstus ir bebaimis, mane
išteisino. Bet prokuroras apskundė; todėl ir toliau buvau laikomas
kalėjime.
Šį kartą žydų valdžios spaudimas ir įsikišimas buvo padidintas.
Vėl buvau nuvežtas į Apeliacinį teismą. Norėdamas įtikti žydams, prokuroras Praporgeseu susodino
mane į vieną dėžę su grobstytojais, arkliavagiais ir kišenvagiais.
Tris valandas, kol buvo nagrinėjamos jų bylos, aš buvau ironiškų ir iššaukiančių dešimčių žydų žvilgsnių
objektas. Mano byla buvo svarstyta paskutinė ir, kaip ir anksčiau, jį gynė ponas Mihailas Mora ir Nelu Lonescu.
Nuosprendis dėl apeliacinio skundo buvo naujas išteisinamasis nuosprendis. Po beveik pusantro mėnesio
kalėjime buvau paleistas. Ėjau namo.

Po viso šito kartu su Nelu Ilonescu, Garneata, Mota ir Ibraileanu išvažiavau mūsų sunkvežimiu į Sighetul
Marmatiei sužinoti dviejų kunigų, įstrigusių siaubingame varge, likimo. Niekas nevažiuodavo jų pamatyti, net
maisto atsinešti. Tėvo Dumitrescu žmona sirgo; turėjo du mažamečius vaikus. Jo namai buvo namai
be duonos, be pinigų, be vaistų; jie gyveno iš labdaros. Likimas krikščionių kunigų, prisiekusių ginti kryžių,
bažnyčią ir jos žmones! Kitų dešimties įkalintų valstiečių vadų likimas buvo toks pat blogas.

Iš išorės žydai džiaugėsi. Pinigai buvo renkami namuose ir užsienyje; valdžia skyrė pinigų Borsos
„nelaimingiems žydams“, kad jie galėtų pasistatyti naujus dviejų aukštų mūrinius namus, o vargšai rumunų
valstiečiai valgė duoną iš pjuvenų miltų, sumaišytų su avižomis.

Aš, kuris tada mačiau šį rumuną Maraksnurą dejuojantį ir besiraitantį mirties agonijoje, negaliu raginti
kiekvieno politiko, kiekvieno fakulteto nario, kiekvieno kunigo, kiekvieno universiteto studento ir vidurinės
mokyklos studento ir kiekvieno humanitarizmo skelbėjo – visų, kurie čia ateina pasmerkti. mūsų politinis
gyvenimas – „Eikite visi ir žiūrėkite į Maramūrą.
Įvardink ką nors iš

Machine Translated by Google

pasaulis kaip teisėjas, kad pasakytų mums, ar toleruotina, kad Rumunijoje kažkas panašaus į tai, kas vyksta Maramure, gali nutikti rumunams“.

Pasibaigus keturiems mėnesiams, kunigai buvo perkelti į Satu Marės kalėjimą, kur vyko teismas, kuriame dalyvavo apie 50 valstiečių ir vyrų su vaikais ant rankų bei 20 žydų.

Profesorius Catuneanu, Ion Mota, vietos prokuroras ir aš suformavome kaltinamųjų rumunų gynybą. 20 žydų atstovavo keturi žydų teisininkai.

Po aštuonių dienų proceso visi buvo išteisinti, nes buvo įrodyta, kad visi jiems pateikti kaltinimai yra melagingi.

Machine Translated by Google

ARCHANGELO MIKLALO LEGIONO PATIRIMAS IR GELEŽINĖ GARDYBĖ 1931 M. SAUSIO 11 D

Tuo tarpu ponas Vaida, spaudžiamas žydų išpuolių, buvo atleistas iš Vidaus reikalų ministerijos, jį pakeitė ponas Mihalache, kuris, kaip rodė pavėluotas požiūris, leido suprasti, kad neprieštaraus prieš mus panaudoti „stiprią ranką“. .
Ši akimirka atėjo.

Jaunasis Dumitrescu-Zapada, suimtas Sigete, įsiaudrinęs žydų spaudos melo, išpuolių, įžeidimų, niekam nieko neklausęs ir nesakęs, griebė atsitiktinai rastą revolverį, nuvyko į Bukareštą, įėjo į kabinetą. iš Socor ir paleido šūvį.

Bet revolveris buvo sugedęs; antrą kartą atleisti nepavyko. Tai atsitiko apie Kalėdas. Jau metus nebuvau nė mėnesio praleidęs namuose.
Atostogas norėjau praleisti su šeima. Buvau Focsani ir ruošiausi grįžti namo, kai laikraščiuose perskaičiau, kas nutiko Bukarešte.
Iškart buvau pakviestas atvykti į Teismą pas teisėją Papadopolį.
Įrodyta, kad aš neturėjau jokio ryšio su šaudymu. Galėčiau eiti savo keliu. Grįžau į Focsani, kur pono Mihalache įsakymu be jokios priežasties buvau apsuptas policijos Hristache Solomon namuose ir aštuonias dienas nekalbamas, p.
Mihalache Ministrų Tarybos dekretu paleido Geležinę gvardiją ir Legioną.
Kratos buvo vykdomos visoje mūsų būstinėje; visi mūsų įrašai buvo konfiskuoti; visi mūsų biurai užantspauduoti. Namuose Iasi, kaip ir Husi, net mano pagalvės ir čiužiniai buvo išgrobstyti. Jau penktą kartą buvo apiplėštas mano namas, atimta viskas, kas susiję su judėjimu, net ir mažiausi turėta rašteliai. Iš mūsų namų buvo atimti maišai su dokumentais, laiškais, popieriais ir išvežti į Bukareštą. Bet ką jie galėtų rasti mūsų namuose, kas gali būti neteisėta ar pavojinga?

Dirbome šviesiu paros metu ir viskas, ką turėjome pasakyti, buvo ištarta garsiai. Mes tvirtai išpažįstame savo tikėjimą prieš visą pasaulį.

Sausio 9 d. Focsani agentai mane nuvežė į Bukareštą, ten po 12 valandų trukusios apklausos buvau suimtas ir išsiųstas atgal į Vakarestį. Antrą dieną iš apskričių, kuriose buvome aktyviausi, buvo atvežti legionieriai: Kairieji, iš Cahulio; Banea iš Iasi; Stelescu iš Galati; Amos Pop, iš Turdos; Totu ir Danila.

Tai buvo dar vienas sunkus smūgis į viršugalvį iš Rumunijos organizacijos, kuri nepadarė nieko neteisėto, bet tik bandė pakelti antakį prieš žydų hidra. Naujas šios tautos bandymas „atsikelti per savo jaunystę, savo vergiją“ pateko į Rumunijos vidaus reikalų ministro smūgius, vienbalsius žydų plojimus namuose ir užsienyje.

Taip pat šį kartą įniršis mus sunaikinti buvo negailestingai paleistas.
Nebuvo pagailėta priemonių mus sunaikinti; be šlovės. Ir mes nebuvome dėl nieko kalti.
Žydų laikraščiai, kuriuose buvome žiauriai užpulti, tyčiojantys iš mūsų ir tiesos, mus pasiekė kalėjime, o mes nieko negalėjome padaryti, niekaip negalėjome atsakyti.
Sukryžiuotomis rankomis, tarp keturių kalėjimo sienų, stebėjome, kaip į mus buvo svaidomi įžeidimai ir visokie kaltinimai. pakanka pateikti vieną pavyzdį, kuris parodo to meto žydų spaudos šlovės mastą iš daugybės
bandymų paversti viešąją nuomonę prieš mus ir priversti mus pasmerkti.

Skaitytojo dėmesį kreipiu į tai, kad tokio įsakymo niekada neplanavau, nerašiau ir nepasirašiau. remiantis ** tai yra
tokiais melagingais dokumentais, ypač laišku, kurį Corneliu Z. Codreanu tariamai parašė Adolfui Hitleriui, kad karo teisėjai, veikdami kaip suinteresuotų asmenų tarnybiniai įrankiai, vėliau nuteisė Geležinės gvardijos vadą dešimčiai metų priverstinio darbo už „išdavystės nusikaltimas ir socialinės revoliucijos kurstymas“.

Šį Sigurantos „atrastą“ laišką, kuriame Codreanu prašė Adolfo Hitlerio pagalbos remiant „socialinę revoliuciją“, Corneliu Z. Codreanu kategoriškai paskelbė klaidingu tiek preliminariu sprendimu, tiek teisme. Jam ne tik buvo paneigta reikalingo rašysenos eksperto ir gynybos liudytojų nuomonė, bet ir, pretekstu, kad viešas bylos svarstymas pakenks „aukštesniems valstybės interesams“, procesas šiuo klausimu vyko uždarai. durys pasitraukti iš Codreanu, liūdnai apkaltintas, galimybė .... ???????

Machine Translated by Google

Tiesa ta, kad ši niekšiška inscenizacija turėjo pateisinti dešimties metų katorgos bausmę ir įkalinimą

nekaltas Codreanu buvo ruošiamasi nužudymui, kurį iš anksto suplanavo Jos Didenybė giminaitė Carol 11 Rumunijoje. Ji buvo įvykdyta Jos Didenybės vyriausybės įsakymu rdglit 1938 m. lapkričio 29–30 d. (Tr.)

Jame man nepriklauso nė vienas žodis. Jį visiškai sugalvojo žydai.

Čia pilnai pakartosiu niekingą melą, išspausdintą Dimineatoje („Rytas“), kurį vėliau nukopijavo ir pakomentavo kiti laikraščiai: AN EDIFIKACIJA

DOKUMENTAS Kalbant apie organizacijos

„Arkangelas Mykolas“ tikslus ir naudojamas priemones, mes galime paskelbti sensacingą dokumentą, kurį išleido Legionas Jasyje.

Klausimas susijęs su aplinkraščiu, kurį Campul-Lung ir Ludosul Mare išsiuntė Legionas „Arkangelas“. Michael' Moldovos sostinėje:

Legiono „Arkangelas Mykolas“ Iasi būstinė (Rapa Galbena)

Krikščionių kultūros

namai Copy

245/930 ad circulandum Siųsti savo atsakymą į Corneliu Zelea Codreanu 20

Florilor St., Iasi - in code -

Antrasis batalionas,

Campul-Lung trečiasis

batalionas, Ludosul de Mures

Džiaugiamės galėdami atkreipti jūsų dėmesį į šiuos dalykus:

kadangi civilinė ir karinė valdžia sušvelnino savo budrumą, nes įsikišome su kai kuriais aukšto rango pareigūnais – tiek Vidaus reikalų ministerijoje. kaip ir... (čia paminėtas kitas aukšto rango asmuo, NR) – turime pasinaudoti šia galimybe padvigubinti savo propagandos ir propagandos

pastangas, nes ši palanki padėtis vieną dieną gali pasikeisti. Todėl nedvejodami ir negaišdami laiko turėtumėte atlikti šiuos veiksmus:

1. Sudarykite visų įžadus davusių legionierių sąrašus pagal kuopas ir būrius. Šie sąrašai turi būti apsaugoti prieš nacionalinę ir pasaulinę nuomonę, perduodami Legionui iki šių metų lapkričio 1 d., kad juos papildytų regionai.

2. Antrasis batalionas į Campul-Lung pakvies svarbius vadovus: Robota, Popescu, Serban, Despa ir visiškai slaptai komisarą Nubertą de Vatra-Domei ir Poiana Stampii žandarų posto viršininką Paduraru Gheorghe. Turite juos informuoti, kad legionas priėmė sprendimą pakeisti veiksmų planą.

Nuo šiol dirbsime konspiraciškai visiškai slaptai; nebeturite rengti viešų susirinkimų ar užsiimti propaganda, turite susisiekti su visais legionieriais, kurie yra lizdo vadai, nurodydami išlaikyti esamą valstiečių maišto būklę.

Lemiamas smūgis bus smogtas šį rudenį, Myroneseu vyriausybės pasikeitimo proga.

3. Trečiasis batalionas iškvies profesorių Matei, Moga Viktorą, Moga Tanasę ir Grindeni būrio vadą – o iš Karbėjos turite iškviesti tik Moldovos pirklį. Slapta turite paskambinti gend'arme instruktoriui Sgt. Constantin dos Ludos post trumpina juos... (kaip antrajame batalione).

4. Jaunuosius legionierius reikia vesti du kartus per savaitę mankštai – į kaimo ganyklą ar kitur – paruošti juos ir paaiškinti mūsų kilnų tikslą, padrąsinti.

5. Trečiojo bataliono štabo viršininkas privalo kuo greičiau atlikti jam žodžiu pavestą užduotį ir slaptu įsakymu Nr.7/1930; jei siunčiamo dinamito kiekio nepakanka, jis turi reikalauti iš atitinkamo asmens daugiau.

Machine Translated by Google

6. Taip pat turite laišku pasakyti tai, kas išdėstyta aukščiau, daktarui Iosif Ghizdaru iš Sigišoaros ir atsiųsti jam išsamią ataskaitą apie veiklą Ludos mieste. Sigišoaroje bus sukurtas ketvirtasis batalionas, vadovaujamas dr. Ghizdaru. Šis įsakymas turi būti sudegintas iškart po perskaitymo. Būkite atsargūs, mums seka žydų šnipų armija; nekalbėk su niekuo ir nesimatyk su tuo, kas nerodo mano parašo.

Drąsa; tegyvuoja legionas ir su Dievu pirmyn!
Iasi, 1930 m. spalio 7 d

Legiono vadas

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu
Generalinio štabo viršininkas ir

Sekretorė (ss) Garneata

„Iš šio aplinkraščio matyti, kad legionas „Arkangelas Mykolas“ rengė nusikalstamas akcijas, remiamas tam tikro skaičiaus valstybės pareigūnų.
Nors ir pavėluotai, valdžios institucijos privalo absoliučiai identifikuoti visus valstybės pareigūnus, kurie prisidėjo prie šios „Arkangelo Mykolo“ legiono nusikalstamos veikos, ir taikyti griežčiausias bausmes“.

ARĖŠIMO GARANTIJA

Supratau, kad padėtis sunki; mūsų organizacija iširo, būstinė užrakinta, visur kratos. Visuomenė, visiškai apstulbusi dėl žydų protestų ir apstulbusi mus užgriuvusių kaltinimų, buvo linkusi visus šiuos neapykantos kėslus laikyti tikrais. Be to, kalėjime gyvenome varge, šaltyje, drėgme, trūko oro ir šviesos, trūko antklodžių. Tik dėl atkaklaus mūsų įsikišimo gavome šiek tiek šiaudų čiužiniams užpildyti ir kilimėlių, kad padengtų sienų drėgmę.

1931-uosius pradėjome kalėjime po žydų melo, įžeidimų ir smūgių lietumi.
Šį kartą irgi nuvežiau savo naujus kalėjimo bendražygius, kurie su manimi pasidalino šiuo teismu, kad pamatytų ikoną ir visas vietas, kurios man buvo kupinos prisiminimų.

Be abejo, jiems padėtis taip pat buvo sunki. Tačiau jiems reikėjo atsakyti tik už save, ir tos atsakomybės buvo daug mažesnė. Priešas, kurį reikėjo suplėšyti ir sunaikinti, buvau aš. Jaučiau, kad virš mūsų galvų vėl formuojasi tamsūs debesys, kad ant mūsų vėl nusileidžia priešo pasaulis, dar labiau pasiryžęs mus sunaikinti.

Vienintelė atrama tarp visų šių pragariškų machinacijų ir milžiniškų išpuolių buvo Dieve. Pradėjome badauti kiekvieną penktadienį, pilną badavimą; ir kiekvieną vidurnaktį skaitykite Mergelės Marijos akatistą. Užsienyje sostinės legionieriai, vadovaujami Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriu, darė viską, kad atskleistų viešąją nuomonę, kuri buvo apgauti spaudos Sarindar St.

Tuo pačiu metu atsidavusi ir bebaimė Fanica Anastasescu, visada buvusi šalia manęs visuose išbandymuose, kuriuos turėjau išgyventi, siekė pagerinti mūsų materialinę padėtį kalėjime.

Štai man skirtas kaltinimas arešto orderyje Nr. 194

„... kadangi baudžiamajame procese, iškeltame prieš 31 metų Iasi prokurorą Corneliu Zelea Codreanu, buvo įspėta, kad jis bandė imtis veiksmų, nukreiptų prieš Konstitucijoje nustatytą valdymo formą, ir buvo vertinamas kaip kurstymas. galėjo sukelti pavojų visuomenės saugumui, steigiant asociaciją „Arkangelo Mykolo legionas“ „Arkangelo Mykolo sargyba“

Machine Translated by Google

Ferro“, siekiant sukurti diktatorišką režimą, kuris turėjo būti įvestas jo pageidaujamu momentu, smurtinėmis priemonėmis, kurioms jo šalininkai buvo pasiruošę ir kurstomi kvazikarinėmis pratybomis, įsakymais, nurodymais ir kalbomis, taip pat kaip leidiniai, plakatai, ženkleliai, pasisakymai organizuojamų ar viešų susirinkimų metu; „Atsižvelgiant į tai, kad šis aktas yra numatytas 2008 m. 11 straipsnio 2 dalį dėl kai kurių naujų viešosios tvarkos pažeidimų sustabdymo, už kurį baudžiama laisvės atėmimu nuo

šešių mėnesių iki penkerių metų ir bauda nuo 10 000 iki 100 000 lėjų ir civilinių teisių netekimu; Kadangi iš atlikto tyrimo – rimti kaltinimai ir rimti kaltės požymiai

rezultatas prieš Corneliu Zelea Codreanu; ir neleisti cituojamiems asmenims bendrauti su informatoriais ir liudytojais, kurie bus apklausti; taip pat visuomenės saugumo sumetimais; pasirengimui šiai bylai svarbu, kad kaltinamasis iki kito pranešimo būtų sulaikytas; „Išklausęs prokuroro Al. Procop Dumitrescu ir vadovaujantis baudžiamojo proceso 93 straipsnio nuostatomis; Dėl šių priežasčių: Įgaliojame visus viešųjų pajėgų agentus, kurie pagal

Corneliu Zelea Codreanu sakė:

Duota mūsų kabinete šiandien, 1931 m. sausio 30 d. „Tyrimo teisėjas
Stefanas Mibaescu“. (Dokumentų rinkinys Nr. 10-193 1)

SPRENDIMAS

1931 M. VASARIO 27 D., PENKTADIENIS

Šis denonsavimo lietus nenutrūkstamai tęsėsi 57 dienas ir kasdien buvo platinamas milijonuose laikraščių miestuose ir miestuose. Neturėjome galimybės atsakyti. Jokio vilties spindulio iš niekur, niekas negalėjo ginti mūsų ir pasmerkti žydų sąmokslą siekti mūsų ir mūsų judėjimo pasmerkimo ir palaidojimo. Matėme, kaip valdžia, prokurorai, Siguranta ir šis ponas skambino vidaus reikalų ministru Mihalache, kuris – nors iš atliktų tyrimų visi žinojo, kad mes niekuo nekalti; kad nerasta šaudmenų, ginklų, dinamito telkinių ir pan. - vis dar laikėsi liūdnai pagarsėjusio požiūrio, palikdamas grobį žydams, kad jie tyčiotųsi ir išjuoktų kai kuriuos įkalintus vyrus, negalinčius apsiginti. Kadangi buvo susijęs su valstybės saugumu, jie turėjo atlikti savo elementarią pareigą nuraminti viešąją nuomonę paskelbdami pareiškimą, neigiantį, kad buvo aptiktos amunicijos slėptuvės, šalis atsidūrė ant pilietinio karo slenksčio ir pan.

Būtent tokiomis nepalankiomis aplinkybėmis mūsų teismo data buvo paskirta penktadienį, vasario 27 d. Kai kurie gynėjai manė, kad dėl neramios aplinkos patartina pateikti prašymą atidėti bylos nagrinėjimą; kad tuo tarpu mes iškviesime liudininkų apsaugos padalinių pareigūnus, kad priverstume juos sakyti tiesą prisiekus.

Mes atmetėme šį pasiūlymą; mes eitume į teismą be liudininkų.
pirmininkavo tarybos narys Buicliu, jam padėjo teisėjai G. Solomonescti ir I. Costin; rėmėjas buvo Procopas Dumitrescu. Mus gynė profesorė Nolica Antonescu; advokatai Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. Ir visuomenė, ir magistratai tikėjosi pamatyti tam tikrų įrodymų prieš mus: bombų, amunicijos sąvartynų, dinamito, ginklų.

Bet nieko, visiškai nieko nebuvo pateikta kaip įrodymas. Praėjus pusvalandžiui po mūsų liudijimo pabaigos, visas liūdnai pagarsėjęs farsas žlugo. Pagaliau galėjome kalbėti, kupini pasipiktinimo, kuris du mėnesius tvyrojo mumyse, valanda po valandos. Visas tas melo potvynis buvo sulaužytas tiesos akivaizdoje. Visos grandinės, kuriomis jie mus surakino, subyrėjo: mūsų

Machine Translated by Google

advokatai mus puikiai apgynė. Nors teismas tęsėsi antrą dieną, nuosprendžio priėmimas buvo atidėtas kelioms dienoms.

Nurodytu nuosprendžio paskelbimo laiku vėl buvome nuvežti į Teismą.
Mums buvo perskaitytas vienbalsiai išteisinantis nuosprendis (baudžiamasis nuosprendis Nr. 800).

Pateikiame šio išteisinamojo nuosprendžio sąlygas, detalizuojančius veiksmus, kuriais remiantis „Arkangelo Mykolo legionas“, dabar išformuotas, buvo iškeltas prieš įstatymą:

„Kadangi vyriausiojo prokuroro tyrimas lemia, kad legiono rėmėjai buvo verbuoti tik tarp tam tikrų asmenų: valstiečių, studentų ir aukštųjų mokyklų jaunimo; kad, pavyzdžiui, dokumentuose kalbama apie legionierių ar „baltųjų grifų“ lizdus; kalba apie bandomąjį etapą, įžadą arba priesaiką, penkis pagrindinius įstatymus, iš kurių vienas yra paslapties įstatymas; kad legionas kariškai organizuotas su uniforma, kelnėmis, šalikais, kūno kultūros programomis ir karinėmis pratybomis, signalizavimo pratybomis ir Morzės abėcėlėmis ir pan.

Nustatyta, kad verbuotojai ir šauktiniai ėmėsi veiksmų prieš dabartinę Konstitucijoje nustatytą valdymo formą arba veiksmą, galintį sukelti pavojų valstybės saugumui. Kad vien įsikūrimo tokioje organizacijoje faktas negali būti aiškinamas kaip pažeidimas, net jei, kieno nors nuomone, tai gali būti laikoma tokiu pavojumi.

Nes tol, kol organizacija nebuvo okultinė, administracinės institucijos galėjo įsikišti, kad ją sustabdytų arba išformuotų. Kad net ir darant prielaidą, kad organizacija nukopijavo fašistinę sistemą kaip sugalvotą, net ir tada jos nariai negalėjo būti laikomi atsakingais už įstatymo tekste, kuriuo remdamasis kaltinamasis, numatytą bausmę. buvo patraukti į teismą; nes, kad ir kokia ji būtų, organizacija savo statinėje stadijoje nekelia pavojaus valstybės saugumui; Administracinės institucijos gali nebent taikyti prevencines priemones, bet ne represines priemones, atsirandančias tik tada, kai tokia organizacija imasi kokių nors veiksmų (išskyrus atvejus, pavyzdžiui, kai įstatymai konkrečiai draudžia jos formą). organizacija).

Taip pat negalima to teigti vien dėl to, kad keli legionieriai ėjo per kaimus. ieškant šalininkų, patariant žmonėms organizuotis, pasitikėti legiono judėjimu ir pan., galima pateikti įrodymų, kad jie ketino kelti pavojų valstybės saugumui – propaganda yra priemonė formuoti ir papildyti tokios politinės organizacijos kadrai; arba kad iškilę vadinamieji gimnazistų lizdai – dariniai už pačios organizacijos ribų – reiškė bet kokią grėsmę valstybės saugumui, jeigu manysime, kad organizacijos programoje buvo pripažintas tautinės sąžinės žadinimas kartu su fizinių ir fizinių bei fizinių jėgų įsakymais. dorinis ugdymas, atitinkantis mokyklos programą, su sąlyga, kad nebuvo nereikalingo ažiotažo.

Atsižvelgiant į tai, kad atsakovas negali būti laikomas atsakingu už tai, kad savo veiksmais siekė pakeisti esamą valdymo formą – nes iš bylos medžiagos fakto, kurio nepaneigė net prokuratūros atstovas, akivaizdu, kad abu kaltinamieji Korneliu Z. . Codreanu ir kiti, taip pat visi organizacijos nariai skelbė, kad reikia stiprios vyriausybės, kuri pakeistų parazitines politines partijas, ir pripažino malonų autoritetą, apie kurį buvo kalbama su visa pagarba ir kurios bendradarbiai – liudija jų manifestus – jais jie norėjo tapti.

„Be to, kalbant apie bendradarbiavimą su valstybės vadovu, negalima kalbėti apie valdymo formos, kurios suverenas nėra sankcionavęs, nuvertimą...

„kadangi, atsižvelgiant į šiuos sumetimus, ardomasis veiksmas (kuris iš tikrųjų jokiu būdu nebuvo įrodytas kaip ardomasis), kuriuo kaltinami kaltinami

Machine Translated by Google

nepatenka į str. 11 ....

„Atsižvelgiant į tai, kad žygis, kurį organizacija planavo surengti į Besarabiją, neįvyko; kad jis nebūtų įvykęs, jei valdžios institucijos nebūtų davusios sutikimo – sutikimo, kurį kaltinamasis iš tikrųjų gavo, bet vėliau atšaukė; aplinkybės, tai perteklinė Sulaikyti kaltinamųjų teiginius, kad jie, pirma, buvo skirti išbandyti legionierių pasipriešinimą, antra, pažadinti svetimų elementų
persmelktų gyventojų tautinę sąmonę...

„Kadangi taip pat buvo teigiama, kad visi kaltinamojo veiksmai turi būti vertinami atsižvelgiant į jo aplinkybes...

„Kol negalima nustatyti fakto, dėl kurio kaltinamasis buvo patrauktas į teismą, negalima kalbėti apie Corneliu Zelea Codreanu, Danilos ir kt. veikas, lemiančias kaltės laipsnį, nes kaltės laipsniu nustatyti suinteresuoti pirmtakai. skirti bausmę, o ne priverstinį apkaltinamąjį nuosprendį...

„Tokiu būdu kaltinamieji yra nekalti dėl jiems pateiktų kaltinimų, todėl turi būti išteisinti.

Laimingi grįžome į kalėjimą susikrauti lagaminų ir laukti įsakymo paleisti.
Mes tikimės; 8 valanda vakaro atvyko, 91 10, 11, valandos; šokinėjome po kiekvienu žingsniu, kurį girdėjome lauke, kieme. Galiausiai nuėjome miegoti dar supakuoti lagaminai.

Kitą dieną vėl laukėme. Tik trečią dieną sužinojome, kad prokuroras apskundė, todėl iki skundo nagrinėjimo turėsime sėdėti kalėjime.

Vėl dienos pamažu ėmė trauktis.

Nauja data buvo paskirta 1931 m. kovo 27 d., penktadienį, Apeliaciniame teisme. Dienos slinko vis lėčiau. Galiausiai jie nuvežė mus mikroautobusu į Teismo rūmus, Apeliacinio teismo 11 skyrių, kuriam pirmininkavo ponas Ernestas Ceauras Aslanas. Tie patys gynėjai įvykdė savo pareigą sėkmingai kovoti su prokuroro Gica Lonescu teze, kuri kaltinimą sumaišė su neapykantos protrūkiais ir įžeidimais. Bausmės paskelbimas atidėtas kelioms dienoms. Grįžtame į Vacaresti, kur laukiame. Prisiminė, buvome informuoti apie naują išteisinamąjį nuosprendį, vienbalsiai. Po 87 dienų kalėjimo galiausiai buvome paleisti, nes buvome pripažinti nekaltais. Galvojau, kas nubaus mūsų niekintojus?

Kas, paklausiau savęs, atkeršys už visas mūsų patirtas neteisybes, smūgius ir kančias?

Tačiau prokuroras bylą perkėlė dar aukščiau – į Aukščiausiąjį Teisingumo Teismą.
Vėliau, kai byla buvo pradėta nagrinėti, šis teismas taip pat vienbalsiai paliko galioti žemesnės instancijos teismų išteisinamąjį nuosprendį. Štai mes priėmėme du sprendimus: vienas, ponas Mihalahas, kuriuo „Arkangelo Mykolo legionas“ ir „Geležinė gvardija“ buvo išformuoti kaip ardomosios organizacijos, pavojingos Rumunijos valstybės egzistavimui; kita – visos Rumunijos teisinės sistemos, teismo, Apeliacinio teismo ir Aukščiausiojo apeliacinio teismo, kurie vienbalsiai pripažino šiuos jaunuolius nekaltais ir kad legionas ir gvardija nekelia jokios grėsmės viešajai tvarkai ar valstybės saugumui. Nepaisant viso to, mūsų būstinė liko užrakinta.

Vėl nugalėta žydija slapstėsi, šešėlyje ruošdama kitą melą, kitus puolimus, kitus šmeižtus. O viešpatie! O viešpatie! Kaip šita tauta nemato, kad mes, jų vaikai, esame vienas po kito priešo smūgių aukos?

O viešpatie! O viešpatie! Kada ji pabus ir supras didžiulę audrą ir sumaištį, nukreiptą prieš ją su tokia neapykanta, pasiryžusia ją apsvaiginti ir nužudyti?

Machine Translated by Google

LEGIONIŲ SUDĖJIMAS PIRMUOSE RINKIMUOSE

1931 BIRŽELIS

Nacionalinė valstiečių administracija žlugo balandį. Į valdžią atėjo Lorga-Argetoianu vyriausybė.

Kadangi Legionas buvo išformuotas, savo judėjimą užregistravau centrinėje rinkimų komisijoje pavadinimu „Kornelių Z. Codreanu grupė“, rinkimų simboliu pasirinkdamas geležinę tinklelį:

Tačiau naujasis pavadinimas, kaip ir tikėtasi, neprigijo. Žmonės, spauda, priešas, valdžia ir toliau jį vadino „geležine gvardija“. Turėjome dalyvauti rinkimuose, kad nebūtume apkaltinti tuo, kad skiriamės nuo kitų žmonių, ar kad nesimėgaujame teisėtais kanalais.
Birželio 1-oji buvo rinkimų diena. Didelėmis materialinėmis pastangomis, paskolomis galėjome registruoti apskrities kandidatų sąrašus.

Akcija prasidėjo. Iš mūsų pusės gražiausia ir subtiliausia akcija.
Dviejose apskrityse, kuriose buvo paskelbta apie karo ministro ir šalies ministro pirmininko kandidatūrą, sąrašų nedarėme; taigi iš kelių apygardų, kurias galėjome tikėtis, turėjome apleisti dvi – Focsani ir Radauti.

Be to, vyriausybė, vietos valdžia ir jų šauliai toliau mus atakavo.
Mūsų propaganda sustojo; pabaigoje net dalis mūsų balsų buvo pavogti iš balsadėžės. Nepaisant to, po sunkios kovos gavome 34 000 balsų. Cahul užėmė pirmą vietą su beveik 5000 balsų; paskui Turda su 4000; Covurlui su trimis skyriais: Beresti, Ganesti, Oancea, su beveik 4000; Ismailas su 6000; ir tt Nuo 1929 m. gruodžio 15 d., kai išvykau į pirmąjį mitingą Berestyje, iki dabar, 1931 m. birželio mėn., esu nuolatinis mūšis ir įkalinimas; Nemanau, kad du mėnesius praleidau namuose, jei susumuotume trumpus sustojimus.

NEMTO AKCIJA, 1931 M. RUGPJŪČIO 31 D

Praėjus 20 dienų po rinkimų, sužinojau, kad Neamto grafystėje paskelbta laisva vieta Parlamente.

Išnagrinėjęs situaciją, nusprendžiau stoti į mūšį. Ankstesniuose rinkimuose šioje apskrityje turėjome tik 1200 balsų. Šį kartą kandidatus į šią laisvą vietą registravo liberalai, tautiniai valstiečiai, bendraujantys su avereskais ir georgistais.

Spauda ketino šiems rinkimams suteikti ypatingą reikšmę, nes mūšis žadėjo būti įnirtingas, o jo baigtis rodys valdžią.
Buvo sutelktos pajėgos, žmonės net spėliojo. Vieni pergalę atidavė liberalams, kiti – tautiniams valstiečiams. Įpusėjus mūšiui, kai kurie statytų statymus.

Natūralu, kad apie mus niekas nekalbėjo. Niekas nesvajojo lažintis dėl mūsų pergalės.
Liepos 25 dieną pateikiau mobilizacijos prašymą. Bet mes buvome išsekę. Mums net trūko pinigų sumokėti registracijos mokesčius už mūsų sąrašą. Tuo ir rinkimų lankstinukų spausdinimo išlaidomis pasirūpino lesanų šeima.

Liepos 30 d. 1 buvo Piatra-Neamt mieste ir laukė mūsų kovotojų atvykimo. Visi atvažiavo kaip galėjo, pėsčiomis, traukiniu, vagonu. Būtent tuo metu į mūšį rimčiau stojo Kryžiaus brolijose susiformavę elementai, suburdami komandas, vadovaujamas veteranų legionierių.

Kiekvieną komandą paskyriau tam tikram sektoriui. Iš viso turėjome 100 kovotojų.
Jie iškeliavo pėsčiomis, su beribiu tikėjimu, nors nieko nepažinojo, ką valgys ir kur miegos nuo tada. Dievas juos aprūpintų; o būtinybė juos išmokytų.

* „Georgistai“ priklausė partijai, kurią po jo tėvo, Liberalų partijos vadovo, įkūrė George'as Bratianu, Jono Bratianu sūnus, kurią jis pavadino „Nacionaline Liberalų partija“, nariai. (Tr.)

Machine Translated by Google

Brosteni komandą sudarė Banica, profesorius Matei ir Cosma, prie kurių vėliau prisijungė iš Campul-Lung; Rapčiūniui tai buvo Tocu komanda; Bicazas, Cranganu's; už Targul-Neamt, Victor Silaghi, Jorjoaia, Stelescu; Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David; už Roznovą, Popovičius; į Buhusi, Paduraru su Romascanu šeima, Hristache Solomon ir inžinieriumi Blanaru; už Cracaoani, Doru Belimace ir Ratoiu; Razboeni, Valeriu Stefanescu, Mihai Craciun šeima ir Stelian Teodorescu. Be to, profesorius Ion Z. Codreanu rengdavo susirinkimus įvairiose apskrities vietose.

Taip pat čia ir ten buvo legionierių lizdai, kuriems vadovavo llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei ir kt.

Šios įgulos dirbo padieniais darbininkais ūkiuose, kad užsidirbtų pinigų.
Netrukus jie pamėgo valstiečius. Tautiniai valstiečiai į apygardą atvyko daugybe pakrautų vežimų. Buvo septyni buvę ministrų kabineto nariai, kurie atvyko į apygardą agituoti jo vardu. Taip pat daug atėjo liberalų. iš visų socialinių kategorijų kunigas suprato mažiausiai. šalyje, kur kryžiai ant bažnyčių bokštų nukrito politikų, ateistų ir juvelyrų
svyravimams, mūšyje, kur mes vieninteliai atėjome vardan kryžiaus – mūsų krūtys buvo apnuogintos prieš pagonišką pabaisą – arba apygardos kunigai, išskyrus tris ar keturis, buvo prieš JAV.

Paskutinę savaitę turėjau organizuoti savo pajėgas ruošiantis paskutiniam mūšiui.
Dabar turėjome šešis stiprius ir dešimt silpnų sektorių. Aptarę tai su mano komandos vadovais, jie nusprendė, kad kadangi turime šešis stiprius sektorius, galime perkelti savo komandas į dešimt silpnų sektorių, kad juos sustiprintume.
Maniau, kad tai klaidinga nuomonė, dėl kurios mūšį galima pralaimėti. Aš ėjau visiškai priešinga kryptimi, sutelkdamas daugiau jėgų į mūsų stiprybes, o kitiems palikau tik mažus apgulties vienetus.

Mūsų varžovai padarė klaidą, kurios aš išvengiau; jie sutelkė savo pastangas į taškus, kuriuose buvome stipriausi. Kad mes kovotume iš savo stipriausių vietų, o jie – dėl silpniausių.

Jie buvo sunaikinti. Kiekviename iš šešių sektorių gavau po 1 000 balsų, tuo tarpu jie turėjo daugiausia nuo 200 iki 300. Tuo pat metu stipriausius sektorius, likusius su nepakankama gynyba, mūsų komandos sumažino perpus.

Balsavimo dieną, pradėdamas labai anksti, kartu su Totu galingu automobiliu, įveikiau 15 iš 16 balsavimo apylinkių. Tą naktį 12 valandą mes sužinojome rinkimų rezultatus, didžiuliame valstiečių masių ir legionierių komandų entuziazmo ir neapsakomos politikų bei žydų depresijos metu. „The Guard“: 11 300 balsų; liberalai – 7 tūkst.; Tautiniai valstiečiai su avereskais, tarp jų 6000; kiti, dar mažiau.

Ir štai pirmajame mūsų mūšyje, atvirame lauke prieš suvienytas politikų pajėgas, legionieriai, nors ir nedideli ir turėdami nepalyginamai mažesnes priemones, sugebėjo iškovoti pergalę, skleidę paniką tarp visų mūsų priešų.

Machine Translated by Google

DEMOKRATIJA PRIEŠ TAUTĄ

PASTEBĖJIMAI APIE DEMOKRATIJĄ PRIEŠ TAUTĄ

PARLAMENTE

Dėl šių rinkimų patekau į Parlamentą; Buvau vienas priešo pasaulio viduryje. Man pritrūko šio parlamentinio gyvenimo patirties ir demokratinės, tuščios frazeologijos, bet pompastiškų, genialių, veidrodinių gestų ir didelės įžūlumo dozės oratorijos talento. Savybių, kurios padeda kažkam pasiekti sėkmę, pakelti save, Dievas man neįvertino – galbūt todėl, kad nesusigundyčiau kilti politinėmis kopėčiomis.

Visą laiką, kol dirbau Parlamente, niekada nepažeidžiau dorybės ir pagarbos vyresniems už mane įstatymų, nesvarbu, ar jie būtų mano didžiausi priešai. Nieko nejuokiau, nekeikiau, nesijuokiau ir neįžeidžiau, vadinasi, negalėjau tapti to gyvenimo dalimi. Buvau izoliuotas, ne tik būdamas vienas prieš kitą, bet ir visiškai izoliuotas nuo tokio gyvenimo.

Vieną vakarą, gana vėlai, kai svarstymai ėjo į pabaigą ir suolai buvo beveik tušti, jis leido man leisti žodį. Bandžiau parodyti, kad mūsų šalį užpuolė žydai; ten, kur invazija yra didžiausia, žmonių vargas yra baisiausias: Mamuresi, žydų egzistavimo mūsų žemėje pradžia,

Machine Translated by Google

numatė rumunų mirtį; kad, padidėjus jų skaičiui, mes mirsime; kad pagaliau rumunų tautos lyderiai, demokratijos ir politinių partijų šimtmečio vyrai, šioje kovoje išdavė savo tautą ir tarnavo pagrindiniams nacionaliniams ar tarptautiniams finansams.

Parodžiau, kad Marmorosch Blank Bank portfelyje, tame žydiškame sąmokslo ir korupcijos lizde, yra daug politikų, kuriems tas bankas „skolino“ pinigus; P. Brandsch, valstybės sekretoriaus pavaduotojas 11 tūkstančių lejų; Banca Taraneasca iš p.
Davilia, 4 677 000 lėjų; Ponas Lunianas 407 000 lėjų; P. Madgearu 401 000 lėjų; P. Filipescu 1 265 000 lėjų; P. Raducanu 3 450 000 lėjų; Raducanu bankas 10 000 000 lėjų; Ponas.
Pangal (Škotijos apeigų masonijos Rumunijoje vadovas) 3 800 000 lėjų; Titulescu 19 000 000 lėjų – visi jie yra Rumunijos viešojo gyvenimo lyderiai.

„Be šių, yra daug kitų, bet man nepavyko patekti į jų sąrašą.
Kažkas mane pertraukė sakydamas:
„Tai skolinti pinigai, jie bus grąžinti“.
Aš atsakiau: "Ar tai bus grąžinta, ar ne, aš nežinau. Bet aš jums sakau vieną dalyką: kai kas nors skolinasi pinigų iš tokio finansinio šaltinio, jis turi pareigą atėjęs į valdžią, jį patenkinti arba net 'jei jis nėra valdžioje, jį palaikyti', bet bet kuriuo atveju jo nedemaskuoti Kai jis turėtų būti atskleistas.
“

Tada perskaičiau sąrašą, iš kurio, pašalindamas bet kokią neigimo galimybę, parodžiau, kaip nuo karo iš Rumunijos valstybės buvo išviliota apie 50 milijardų lejų demokratijos sąlygomis – garbingiausia ir tobuliausia žmonių valdymo forma „liaudies“. ! „Demokratijos“ vadovybė, turinti pagrindinę idėją apie nuolatinę žmonių kontrolę, kurioje žmonės, didysis kontrolierius, per 15 valdymo metų buvo apiplėšti nuostabia 50 milijardų lėjų suma.

Tada išsakiau keletą kritinių pastabų apie demokratiją.
Galiausiai pateikiau septynis reikalavimus: 1. Mes
reikalaujame įvesti mirties bausmę nesąžiningiems viešųjų lėšų tvarkytojams. Šiuo metu mane pertraukė Teologijos fakulteto profesorius ponas Ispiras: „Ponas.
Codreanu, laikote save
krikščioniu, krikščioniškų idealų skleidėju.
Primenu, kad jūsų ką tik iškelta idėja yra nekrikščioniška“.
Aš
atsakiau: „Profesoriau, kai reikia rinktis tarp mano šalies mirties ar vagies mirties, aš renkuosi vagies mirtį ir laikau save geresniu krikščioniu, jei neleisiu vagiui sugriauti mano šalies ir jos sunaikinti. . “

Reikalaujame ištirti ir konfiskuoti turtus tų, kurie nukraujavo mūsų skurdžią šalį.

3. Reikalaujame, kad visi politikai, kurių kaltė gali būti įrodyta dėl kaltinimų, suformuluotų prieš mūsų šalies interesus, remiančių niūrias privačias spekuliacijas ar bet kokią kitą madą, būtų patraukti atsakomybėn.

4. Reikalaujame, kad politikai ateityje būtų pašalinti iš įvairių bankų ir finansinių įmonių
direktorių tarybų.
5. Reikalaujame išvaryti iš sienų negailestingus išnaudotojus, atvykusius čia nusausinti turtus iš mūsų dirvos ir išnaudoti mūsų rankų darbo.

6. Reikalaujame, kad Rumunijos teritorija būtų paskelbta neatimama ir neatšaukiama rumunų tautos nuosavybe.
7. Reikalaujame, kad visi kampanijos agentai būtų išsiųsti dirbti ir kad būtų sukurta viena komanda, kuri įkvėptų visą rumunų tautą viena širdimi ir vienu protu.

Tai buvo pirmosios pastangos viešai suformuluoti kelias politikos priemones, kurios, mano nuomone, buvo būtiniausios. Tai buvo ne kokių nors užsitęsusių minčių ar ideologinių ieškojimų rezultatas, o trumpalaikių apmąstymų apie tai, ko Rumunijos žmonėms tada reikėjo nedelsiant, rezultatas.

Machine Translated by Google

Po šešių mėnesių atsirado keli labai populiarūs judėjimai, kurių programoje buvo trys mano išeities taškai: 1. mirties bausmė, 2. turto
tyrimas ir 3. neleisti politikams dalyvauti direktorių valdybose – dėl to kiti taip pat manytų, kad jie reikalingi.

KELI PASTABŲ APIE DEMOKRATIJĄ

Tolesniuose puslapiuose norėčiau pateikti keletą išvadų iš savo kasdienės patirties taip, kad jas suprastų kiekvienas jaunas legionierius ar darbininkas. Mes gyvename drabužiuose, demokratijos formose. Įdomu, ar jie geri? Mes dar nežinome. Tačiau vieną dalyką matome: tiksliai žinome, kad dalis didžiausių ir civilizuotų Europos tautų atsikratė šių drabužių ir apsivilko naujais. Ar jie jų apleido, nes buvo geri?

Kitos tautos taip pat labai stengiasi jas panaikinti ir pakeisti. Kodėl? Ar visos tautos išprotėjo? Ar tik Rumunijos politikai liko išmintingiausiais žmonėmis visame pasaulyje? Atrodo, negaliu tuo patikėti. Žinoma, tie, kurie juos pakeitė ar nori tai padaryti, turi savų priežasčių.

Bet kodėl mums turėtų rūpėti kažkieno priežastys? Labiau rūpinkimės priežastimis, kurios priverstų mus, rumunus, nusivilkti demokratinius drabužius.
Jei neturime pagrindo jų atmesti, jei jie mums tinka, turime juos išlaikyti, net jei visa Europa juos atmeta. Tačiau jie ir mums nėra naudingi, nes: 1.
Demokratija
ardo Rumunijos žmonių vienybę, suskirstydama juos į partijas, agituodami, taigi, nesuvienytus, sunkiu jos istorijos metu atsidurdama su vieninga žydų valdžios bloku. Jau vien šis argumentas yra toks rimtas mūsų egzistavimui, kad būtų pakankama priežastis pakeisti šią demokratiją viskuo, kas gali garantuoti mūsų vienybę:
būtent mūsų gyvybę; nes mūsų susiskaldymas reiškia mirtį.

2. Demokratija milijonus žydų paverčia Rumunijos piliečiais, sulygindama juos su rumunais ir suteikdama jiems lygias teises valstybėje. Lygybė? Kokiu pagrindu?
Mes čia gyvenome tūkstančius metų; su plūgu ir su ginklu; su mūsų darbu ir krauju. Kodėl turėtume būti kaip tie, kurie čia jau beveik 100, 10 ar 5 metų? Žvelgdami atgal, mes sukūrėme šią valstybę. Žvelgiant į ateitį, mes, rumunai, prisiimame visą istorinę atsakomybę už Didžiosios Rumunijos egzistavimą; jie neturi. Kaip žydai gali būti atsakingi istorijai už Rumunijos valstybės žlugimą?
Apibendrinant: jie neturi lygybės darbuose, aukose ir

kova, sukūrusi valstybę, nei lygiavertė atsakomybė už jos ateitį.
Lygybė? Pagal senovės maksimą, lygybė reiškia nevienodą požiūrį į nevienodus dalykus. Kuo remdamiesi žydai reikalauja vienodo požiūrio, lygių politinių teisių su rumunais?

3. Demokratija nepajėgi tęsti pastangų. Suskirstyta į partijas, kurios valdo vienerius, dvejus ar trejus metus, ji nepajėgi sugalvoti ir įgyvendinti ilgalaikio plano. Viena šalis nusveria kitos planus ir pastangas. Tai, ką sugalvojo ir pastatė vienas, šiandien griauna kitas

kitas. Šalyje, kuriai reikia statybų, kurios istorinis momentas yra būtent ta statyba, ši kliūtis demokratijai kelia grėsmę. Atrodo, kad ūkyje kasmet keičiasi savininkai, kiekvienas sugalvoja skirtingus planus, panaikina tai, ką padarė pirmtakai, o jų Jorką išnaikina kitas savininkas, kuris atvyks rytoj.

4. Demokratija neleidžia politikui atlikti savo pareigos savo tautai.
Didžiausios geros valios politikas demokratinėje valstybėje tampa savo šalininkų vergu; jis patenkina savo asmeninius apetitus arba jie sugriauna jo atramą. Politikas

Machine Translated by Google

gyvena pagal tironiją ir nuolatinę rinkimų agento grėsmę. Jis gali pasirinkti arba atsisakyti savo gyvenimo darbo, arba patenkinti savo šalininkus. Ir tada politikas patenkina savo apetitą; ne iš kišenės, o iš šalies kišenės. Tai sukuria darbo vietas, biurus, misijas, komisinius, sinecures, visa tai pernelyg apsunkina nacionalinį biudžetą, o tai vis labiau slegia vis labiau linkusias žmonių nugaras.

5. Demokratija nepajėgi turėti valdžios. Ji neturi sankcijų galios. Partija, bijodama prarasti savo rėmėjus, netaiko sankcijų tiems, kurie gyvena iš skandalingų milijoninių verslų, vagystės ar grobstymo; taip pat netaiko jokių sankcijų politiniams oponentams, kad jie neatskleistų savo šešėlinių sandorių ir nusižengimų.

6. Demokratija tarnauja dideliems finansams.
Dėl brangios sistemos ir konkurencijos tarp įvairių grupių demokratijai reikia daug pinigų. Dėl natūralios pasekmės jis tampa didžiųjų žydų tarptautinių finansų vergu, kuris jį palenkia subsidijomis. Šioje madoje žmonių likimas perduodamas bankininkų kastai.

RINKIMAI, ATRANKA, PAVELDIMUMAS

Tauta nėra vedama pagal jos valią, demokratinę formulę; nei pagal individo valią: diktatorišką formulę.

Bet pagal įstatymus. Aš čia nekalbu apie žmogaus sukurtus įstatymus. Yra normos, prigimtiniai gyvenimo dėsniai; ir yra normos, prigimtiniai mirties dėsniai, gyvybės ir mirties dėsniai. Tauta eina link gyvybės ar mirties pagal savo pagarbą vienam ar kitam iš šių įstatymų.

Belieka atsakyti į vieną klausimą: kas iš tautos gali intuityviai suprasti ar žinoti šias normas? Žmonės? Minia? Jei taip, manau, tikimasi daug. Daugybė paprastesnių dėsnių nesupranta. Tai jiems turi būti paaiškinta kartotiniais raginimais būti suprastiems – taip, net bausme, jei reikia.

Štai keli žmonių gyvenimui būtinų įstatymų pavyzdžiai, kuriuos daugelis sunkiai supranta: kad sergant užkrečiama liga ligonis turi būti izoliuotas ir būtina bendra dezinfekcija; kad saulės šviesa turi patekti į namus, todėl name turi būti dideli langai; kad jei galvijai bus geriau šeriami ir prižiūrimi, jie duos daugiau derliaus žmogaus mitybai ir t.t.

jei daugybė nesupranta arba tik sunkiai supranta kelių jos gyvenimui būtinų dėsnių, kaip kas nors gali įsivaizduoti, kad ji – kuri demokratijoje turi vadovautis pati – gali suprasti pačius sunkiausius prigimtinius dėsnius? ar kas intuityviai žinotų subtiliausias ir nepastebimas žmogaus vadovavimo normas, normas, kurios peržengia jo paties, jo gyvenimo, jo gyvenimo būtinumo ribas arba kurios taikomos ne tiesiogiai jam, o aukštesnei esybei – tautai?

Norint gaminti duoną, batus, plūgus, javus, tramvajus, reikia specializuotis, ar nereikia specializacijos reikliausia, tautos, kryptimi? Ar nebūtina turėti tam tikrų savybių?

Išvada. Tauta nėra pajėgi valdyti save. Ją turėtų valdyti jos elitas.
Būtent per tą kategoriją vyrų, gimusių jos krūtinėje, kurie turi tam tikrų gabumų ir specialybių. Kaip bitės kuria savo „karalienė“, taip žmonės turi sukurti savo elitą.
Daugybė taip pat savo poreikiais kreipiasi į savo elitą, valstybės išminčius.

Kas renkasi šį elitą – minia? Rėmėjų buvo galima rasti bet kurioms „idėjoms“ ar balsams už bet kurį kandidatą į valstybines pareigas. Tačiau tai priklauso ne nuo žmonių supratimo apie šias „idėjas“, „įstatymus“ ar „kandidatus“, o nuo visiškai kitokio dalyko: nuo individų gebėjimo

Machine Translated by Google

laimėti gerą minios valią. Nieko nėra kaprizingesnio ir nestabilesnio nuomonėse už minią. Nuo karo ši minia savo ruožtu buvo priešiška, liberali, nacionalistė, tautinė valstietė, indėnė ir kt., sveikindama kiekvieną, tik po metų spjaudydama į kiekvieną, taip pripažindama savo klaidą, neteisingą kryptį ir nesugebėjimą. Jų atrankos kriterijus yra: „Pabandykime kitus“.

Taigi pasirinkimas daromas ne remiantis nuomone ir žiniomis, o atsitiktinai ir pasikliaujant sėkme.

Čia yra dvi priešingos idėjos, viena iš jų yra tiesa, o kita - melas. Ieškoma tiesos, kurios gali būti tik viena. Klausimas pateikiamas balsavimui. Viena idėja surenka 10 000 balsų, kita – 10 050. Ar įmanoma 50 balsų nustatyti ar paneigti tiesą? Tiesa nepriklauso nuo daugumos ar mažumos; ji turi savo įstatymus ir laimi, kaip paaiškėjo, prieš visas daugumą, nors jos ir yra slegiančios.

Tiesos atradimas negali būti patikėtas daugumai, taip pat geometrijoje Pitagoro teorema gali būti pateikta daugumos balsavimui, siekiant nustatyti ar paneigti jos galiojimą; arba tiesiog kaip chemikas, gaminantis amoniaką, nepriima minios, kad balsuotų dėl azoto ir vandenilio kiekių; arba kaip agronomas, metų metus studijavęs žemės ūkį ir jos įstatymus, neturi apeliuoti į minią, bandančią įsitikinti jos pagrįstumu balsuodamas.

Ar žmonės gali pasirinkti savo elitą? Tai kodėl kariai nesirenka geriausio generolo? Kad galėtų rinktis, ši kolektyvinė žiuri turėtų labai gerai žinoti: a)

Strategijos, taktikos, organizavimo ir kt. dėsniai ir b) kiek atitinkamas asmuo savo įgūdžiais ir žiniomis atitinka šiuos įstatymus.

Niekas negali protingai pasirinkti be šių žinių. Jei minia nori pasirinkti savo elitą, ji būtinai turi žinoti nacionalinio organo vadovavimo dėsnius ir tai, kiek kandidatai į šį lyderį atitinka šių įstatymų kvalifikaciją ir žinias.

Tačiau minia negali žinoti nei šių įstatymų, nei kandidatų. Štai kodėl manome, kad šalį valdančio elito negali pasirinkti minia. Bandymas atrinkti šį elitą yra tarsi daugumos balsų nustatymas, kas turi būti šalies poetai, rašytojai, mechanikai, aviatoriai ar sportininkai.

Taigi demokratija, remdamasi rinkimų principu, pati rinkdama savo elitą, daro esminę klaidą, iš kurios išsivysto visa mūsų kaimų blogio, netvarkos ir vargo būsena. Mes žaidžiame čia sostinėje; nes būtent iš šios demokratinės sampratos klaidos galime teigti, kad visos kitos klaidos kyla.

Kai masės raginamos pasirinkti savo elitą, jos ne tik nesugeba jo atrasti ir pasirinkti, bet, be to, su keliomis išimtimis pasirenka blogiausią tautoje.

Demokratija ne tik pašalina nacionalinį elitą, bet ir pakeičia jį blogiausia tauta.
Demokratija renka vyrus, visiškai neturinčius skrupulų, be moralės; tie, kurie mokės geriau, vadinasi, turintys didesnę korupcijos galią; magai, šarlatanai, demagogai, kurie per rinkimų kampaniją pasižymės savo srityse. Pro juos galėtų praeiti keli geri vyrai, net bona fide politikai. Bet jie būtų pirmųjų vergai.

Tikrasis tautos elitas būtų nugalėtas, pašalintas, nes atsisakytų tuo pagrindu konkuruoti; jis pasitrauktų ir liktų paslėptas. Iš čia ir lemtingos pasekmės valstybei. Kai valstybei vadovauja vadinamasis „elitas“, sudarytas iš pačių blogiausių, labiausiai korumpuotų, sergančių žmonių, ar neleistina klausti, kodėl valstybė pasmerkta žlugti?

Štai tada ir yra visų kitų blogybių priežastis... amoralumas, korupcija ir geismas visoje šalyje; valstybės turto vagystė ir grobstymas; kruvinas žmonių išnaudojimas; skurdas ir vargas jų namuose; pareigos jausmo stoka atliekant visus vaidmenis; valstybės netvarka ir netvarka; visų invazija

Machine Translated by Google

nurodymus iš užsieniečių su pinigais, pavyzdžiui, atvykti pirkti bankrutuojančių parduotuvių, kurių prekės parduodamos už pittarice. Šalis aukcione..

"Kas moka daugiau?" Galiausiai demokratija mus nuves ten.
Rumunijoje, ypač nuo karo pradžios, demokratija per šią rinkimų sistemą mums sukūrė Romos žydų „nacionalinį elitą“, paremtą ne narsa, nei meile tėvynei, nei pasiaukojimu, o tėvynės išdavyste. , asmeninių interesų tenkinimas, kyšininkavimas, prekyba poveikiu, praturtėjimas išnaudojimo ir grobstymo būdu, vagystės, bailumas ir intrigos, siekiant nuversti bet kokį priešininką.

Šis „nacionalinis elitas“, jei ir toliau vadovaus šiai šaliai, sugrius Rumunijos valstybę. Todėl galiausiai problema, su kuria šiandien susiduria Rumunijos žmonės, nuo kurios priklauso visi kiti, yra šio netikro elito pakeitimas tikru nacionaliniu elitu, paremtu dorybe, meile ir pasiaukojimu šaliai, teisingumu ir meile žmonėms, sąžiningumu. darbas, tvarka, disciplina, sąžiningas elgesys ir garbė.

Kas atliks šį pakeitimą? Kas turėtų pastatyti šį karališkąjį elitą į lyderio vietą?
Atsakau: bet kas, išskyrus minią. Pripažįstu bet kokią sistemą, išskyrus „demokratiją“, kuri, matau, žudo Rumunijos žmones.

Naujasis Rumunijos elitas, kaip ir bet kuris kitas pasaulio elitas, turi remtis socialinės atrankos principu. Kitaip tariant, žmonių kategorija, apdovanota tam tikromis savybėmis, kurias jie tada ugdo, natūraliai atrenkama iš tautos kūno, būtent iš didelės sveikos valstiečių ir darbininkų masės, nuolat prisirišusios prie žemės ir šalies. Ši žmonių kategorija tampa nacionaliniu elitu, kuriam lemta vadovauti mūsų tautai.

Kada galima konsultuotis su minia ir kada tai turėtų būti? Su juo reikia pasitarti prieš priimant svarbius sprendimus, turinčius įtakos jo ateičiai, tarti žodį, jei gali ar ne, ar jis yra dvasiškai pasiruošęs, ar neiti tam tikru keliu.
Su juo turi būti konsultuojamasi klausimais, turinčiais įtakos jo likimui. Štai ką reiškia konsultacija su žmonėmis; tai nereiškia, kad žmonės išrinks elitą.

Bet kartoju savo klausimą: "Kas visiems skiria vietą elite ir kas visus vertina? Wbo nustato atranką ir įtvirtina naujojo elito narius?" Atsakau: „Buvęs elitas“.

Pastarasis nerenka ir neįvardija, o pašvenčia kiekvieną į vietą, į kurią jis pakilo savo sugebėjimais ir moraline verte. Pašventinimą atlieka elito vadovas, pasitaręs su savo elitu. Taigi nacionalinis elitas turi pasirūpinti, kad į savo vietą paliktų informuojantį elitą, kuris remiasi ne paveldimumo principu, o tik su didžiausiu griežtumu taikoma socialine atranka. Vien paveldimumo principo nepakanka. Pagal socialinės atrankos principą, nuolat gaivinamas elementų iš gilios tautos, elitas visada išlieka energingas. Pagrindinė istorinė klaida buvo ta, kad ten, kur elitas buvo sukurtas remiantis atrankos principu, jis jau kitą dieną atsisakė pačio principo, dėl kurio jis atsirado, pakeisdamas jį paveldimumo principu, taip įtvirtindamas neteisingus ir pasmerktus. privilegijų sistema per gimimą. Tai buvo protestas prieš šią klaidą; už išsigimusio elito pašalinimą; o privilegijų panaikinimui per gimimą gimė ši demokratija. Atsisakius atrankos principo, susiformavo netikras ir išsigimęs elitas, o tai savo ruožtu lėmė demokratijos nukrypimą.

Atrankos principas pašalina ir išrinkimo, ir paveldimumo principą. Jie atšaukia vienas kitą. Tarp jų kyla konfliktas; nes arba galioja atrankos principas, tokiu atveju minios nuomonė ir balsas neturi reikšmės, arba pastarieji balsuoja už tam tikrus kandidatus, tokiu atveju atranka nebeveikia.

Machine Translated by Google

Taip pat, jei laikomasi socialinės atrankos principo, paveldimumas nevaidina jokio vaidmens. Šie du principai negali derėti, nebent įpėdinis atitinka atrankos dėsnius.

O jeigu tauta neturi tikro elito – pirmasis skiria antrojo?
Atsakau vienu sakiniu, kuriame yra neginčijama tiesa: šiuo atveju tikras elitas gimsta iš karo su išsigimusiu elitu, netikru. Ir tai taip pat ir atrankos principu.

Taigi, apibendrinant, elito vaidmuo yra: a)
Vadovauti tautai pagal žmonių gyvenimo dėsnius. b) Paliekamas paveldimas elitas, paremtas
ne paveldimumo, o atrankos principu, nes tik elitas žino gyvenimo dėsnius ir gali spręsti, kiek žmonės pagal įgūdžius ir žinias atitinka šiuos dėsnius. tai kaip sodininkas, kuris dirba savo sode ir rūpinasi, kad prieš mirtį turėtų įpėdinį,

pakaitalas, nes tik jis gali pasakyti, kuris iš tų, kurie su juo dirba, yra geriausias užimti jo vietą ir tęsti darbą.

Ant ko turėtų būti sukurtas elitas? a)
Sielos grynumas. b) Gebėjimas dirbti ir kūrybiškumas. c) drąsa. d) Sunkus gyvenimas ir
nuolatinis karas su sunkumais, su kuriais susiduria tauta; Tai yra)
Skurdas, būtent savanoriškas besikaupiančio turto atsisakymas. f) Tikėjimas Dievu. g)
Meilė.

Manęs paklausė, ar mūsų veikla iki šiol buvo tokia pati kaip krikščionių bažnyčios. Atsakau, mes darome didelį skirtumą tarp mūsų ir krikščionių bažnyčios linijos. Bažnyčia mus valdo iš viršaus. Jis pasiekia tobulumą ir didingumą. Negalime atsisiųsti šio plano, kad paaiškintume savo veiksmus.

Mes savo veiksmais, visais savo veiksmais ir mintimis linkstame į šią liniją, pakeldami save į ją tiek, kiek leidžia mūsų kūno nuodėmės ir mūsų nuopuolis į gimtąją nuodėmę. Belieka pamatyti, kaip toli galime pakilti link šios linijos savo pasaulietinėmis pastangomis.

INDIVIDUAS, NACIONALINIS KOLEKTYVAS, TAUTA

„Žmogaus teises“ riboja ne tik kitų žmonių teisės, bet ir kitos teisės. Yra trys skirtingos esybės: 1. Individas.

2. Dabartinis nacionalinis kolektyvas, ty visų tos pačios tautos individų, gyvenančių tam tikroje valstybėje tam tikroje valstybėje, visuma.
laikas.

3. Tauta, ta istorinė esybė, kurios gyvavimas tęsiasi šimtmečius, jos šaknys giliai įsišaknijusios laiko miglose ir turinčios begalinę ateitį.

Nauja didelė „žmogaus teisėmis“ pagrįstos demokratijos klaida yra pripažinti ir domėtis tik vienu iš šių trijų subjektų – individu; nepaiso antrojo arba tyčiojasi iš jo ir neigia trečiąjį.

Visi jie turi savo teises ir pareigas, teisę gyventi ir pareigą nepažeisti kitų dviejų teisės į gyvybę. Demokratija rūpinasi tik asmens teisių užtikrinimu. Štai kodėl demokratijoje matome didžiulį posūkį. Individas tiki, kad savo neribotomis teisėmis gali pasisavinti viso kolektyvo teises, kurias, jo manymu, gali sutrypti ir pavogti; todėl demokratijoje stebima ši širdį verianti scena, ši anarchija, kai individas nepripažįsta nieko, išskyrus jo asmeninius interesus.

Savo ruožtu tautinis kolektyvas demonstruoja nuolatinę tendenciją aukoti ateitį – tautos teises – dėl savo dabarties interesų. Štai kodėl mes matome negailestingą mūsų miškų, kasyklų, naftos atsargų išnaudojimą ir susvetimėjimą, pamiršdami, kad yra šimtai rumunų kartų, mūsų vaikų vaikai, kurie ateis po mūsų, kurie taip pat tikisi gyventi ir tęsti gyvenimą.

Machine Translated by Google

mūsų tautos. Šis sukrėtimas, demokratijos išprovokuotas santykių nutrūkimas yra tikroji anarchija, natūralios tvarkos sutrikdymas ir yra viena iš pagrindinių nerimo priežasčių šiandieninėje visuomenėje.

Harmoniją galima atkurti tik atkūrus natūralią tvarką.
Individas turi būti pavaldus aukščiausiam subjektui, tautiniam kolektyvui, kuris savo ruožtu turi būti pavaldus tautai. „Žmogaus teisės“ nebėra neribotos, o ribojamos tautinio kolektyvo teisių, kurias savo ruožtu riboja tautos teisės.

Galiausiai, atrodytų, kad demokratijoje bent jau žmogus, turintis tiek daug teisių, gyvena nuostabiai. Tačiau iš tikrųjų, ir tai yra didžiausia demokratijos tragedija, žmogus neturi teisių, nes kur mūsų šalyje yra susirinkimų laisvė, rašymo laisvė, sąžinės laisvė? Individas gyvena teroro, apgulties būsenos, cenzūros; tūkstančiai žmonių yra suimti,
kai kurie yra nubausti mirties bausme už savo tikėjimą, kaip ir tironiškiausių vadovų laikais. Kur yra „suverenios minios teisė“ spręsti savo likimą, kai uždraudžiami susirinkimai ir kai tūkstančiams žmonių neleidžiama balsuoti, su jais elgiamasi netinkamai, jiems grasinama mirtimi, žudomi?

Sakysite: „Taip, bet šie žmonės nori pakeisti Konstituciją, apriboti mūsų laisves, persodinti į sostą kitą valdymo formą!

Klausiu: „Ar gali demokratija teigti, kad tauta nėra laisva spręsti savo likimo, keisti savo Konstituciją, savo valdymo formą, kaip nori; gyventi su didesne ar mažesne laisve, kaip nori?

Tai yra didžiausia tragedija.
Tiesą sakant, demokratinėje valstybėje žmogus neturi jokių teisių. Jis jų prarado ne tautinio kolektyvo ar tautos naudai, o politinei-finansinei bankininkų ir rinkimų agentų kastai. Galiausiai, paskutinė nauda asmeniui. Masonų demokratija per neprilygstamą ištvirkimą, apsimetantį taikos apaštalu šioje žemėje ir tuo pat metu skelbiant karą tarp žmogaus ir
Dievo.

Taika tarp žmonių ir karas prieš Dievą.
Perfidy yra mūsų Gelbėtojo žodžių „Ramybė tarp žmonių“ panaudojimas, kad paverstų save „Ramybės“ apaštalu, smerkdamas ir parodydamas jį kaip žmonijos priešą. Be to, ši apgaulė taip pat apima apsimetimą, kad nori išgelbėti žmonių gyvybes, o iš tikrųjų veda juos į mirtį; apsimesdami, kad išgelbėjo jų gyvybes nuo karo, pasmerk juos – velniškai – į amžiną pasmerkimą.

Machine Translated by Google

TAUTA

Kai sakome rumunų tauta, turime omenyje ne tik visus rumunus, kurie gyvena toje pačioje teritorijoje, dalijasi ta pačia praeitimi ir ta pačia ateitimi, tais pačiais drabužiais, bet ir visus rumunus, gyvus ir mirusius, kurie gyveno šioje žemėje nuo pat pradžių. istorijos. o čia ir gyvensiu ateityje.

Tauta apima.

1, Visi šiuo metu gyvenantys rumunai, 2. Visos mūsų mirusiųjų sielos ir mūsų protėvių kapai, 3. Visi tie, kurie gims rumunais. Žmonės suvokia save, kai suvokia ne tik savo tikslus, o visumą.

Tauta turi: 1. Fizinį ir biologinį paveldą – savo kūną ir kraują.
2. Materialinis paveldas – jūsų šalies dirvožemis ir jo turtai.
3. Dvasinis paveldas, kurį sudaro: a) Jūsų samprata apie Dievą, pasaulį ir gyvenimą. Ši sąvoka sudaro sritį, dvasinę nuosavybę. Šios srities ribas lemia horizontai, kuriuos pasiekia jos koncepcijos ryškumas. Yra tautinės dvasios šalis, jos vizijų, gautų apreiškimu arba savo pastangomis, šalis.

b) Jo garbė, kuri spindi tuo, kaip tauta per savo istoriją atitiko normas, kylančias iš jos Dievo, pasaulio ir gyvenimo sampratos. c) Jų kultūra, pajamos iš jų egzistavimo, atsirandančios dėl jų pačių pastangų meno ir minties srityje. Ši kultūra nėra tarptautinė. Tai tautinio genialumo, kraujo išraiška. Kultūra yra tarptautinė tiek, kiek įmanoma, bet nacionalinė kilmė. Kažkas padarė gražų palyginimą: ir duona, ir kviečiai gali būti tarptautinio vartojimo prekės, bet visur jie turi žemės, kurioje jie augo, įspaudą. Kiekvienas iš šių trijų aktyvų turi savo svarbą. Žmonės turi ginti visus tris. Svarbiausias lankas yra jūsų dvasinis paveldas, nes jis vienintelis turi amžinybės ženklą, jis vienintelis tęsiasi per šimtmečius.

Senovės graikai prisimenami ne dėl savo kūno sudėjimo – likę tik pelenai – nei dėl materialinių turtų, jei tokių turėjo, o dėl savo kultūros.

Žmonės gyvena amžinybėje savo perspektyva, garbės samprata ir kultūra.
Štai kodėl tautų lyderiai turi samprotauti ir veikti ne tik pagal fizinius ar materialinius žmonių interesus, bet ir atsižvelgdami į savo istorinę garbę, amžinus interesus. Kitaip tariant, ne duona, o garbė bet kokia kaina.

AUGSIAUTINIS TAUTOS TIKSLAS

Tai gyvenimas?

Jei tai gyvybė, tai priemonės, kuriomis žmonės užsitikrina gyvybę, neturi reikšmės; net blogiausia yra gerai. Todėl klausimas turi būti iškeltas. Kokie principai vadovaujasi tautų santykiuose su kitomis tautomis? Ar jie turėtų vadovautis gyvūno instinktu, tigru juose, kaip žuvys elgiasi jūroje ar gyvūnai miške?

Galutinis tikslas yra ne gyvenimas, o prisikėlimas. Tautų prisikėlimas Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vardu. Kūryba, kultūra yra tik priemonė, o ne tikslas, kaip manoma, pasiekti šį prisikėlimą. Tai talento, kurį Dievas paskyrė mūsų žmonėms, vaisius, už kurį turime atsiskaityti. Ateis laikas, kai prisikels visos žemės tautos su visais jų mirusiais ir visais jų karaliais bei imperatoriais, kiekviena tauta turės savo vietą prieš Dievo sostą. Ši paskutinė akimirka, „mirusiųjų prisikėlimas“, yra kilniausia ir didingiausia, iki kurios žmonės gali prisikelti.

Taigi tauta yra darinys, pratęsiantis savo egzistavimą net už šios žemės. Žmonės yra realybė net ir anapusiniame pasaulyje, ne tik šiame.

Šventasis Jonas, pasakodamas, ką matė anapus žemės, sako:

Machine Translated by Google

„Ir miestui nereikėjo nei saulės, nei mėnulio, kad jame šviestų, nes Dievo šlovė jį apšvietė, o Avinėlis yra jo žibintas.
„Ir tautos vaikščios jos šviesoje, o žemės karaliai atneš jai savo šlovę ir garbę“.
(Apreiškimas, 21,
23-24). Ir dar: "Kas gi
nebijos Tavęs, Viešpatie, ir nepadidins Tavo vardo? Juk Tu vienas esi šventas, nes visos tautos ateis ir garbins Tavo akyse, nes Tavo sprendimai yra akivaizdūs.

(Apreiškimo 15,4).

Mums, rumunams, mūsų žmonėms, kaip ir visiems kitiems pasaulio žmonėms, Dievas davė misiją, istorinį likimą. Pirmas dėsnis, kurio žmogus turi laikytis, yra eiti šiuo keliu

likimą, vykdydamas jam patikėtą misiją. Mūsų žmonės niekada nenuleido ginklų ir neapleido savo misijos, kad ir koks sunkus ar ilgas būtų buvęs jų kelias į Golgotą.

Net ir dabar prieš mus iškyla kalnų aukščio kliūtys.
Įdomu, ar mes esame silpna ir baili karta, kuri, spaudžiama grasinimų, paleidžia rankas iš Rumunijos likimo linijos ir atsisako savo, kaip žmonių, misijos šiame pasaulyje?

MONARCHIJA IR MONARCHIJA TEISĖ

Liaudies viršūnėje, aukščiau už elitą, yra monarchija. Aš atmetu respubliką.
Kai kurie monarchai buvo geri, kai kurie labai geri, kiti silpni ar blogi. Vieni iki pat gyvenimo pabaigos džiaugėsi savo žmonių garbe ir meile, kitiems buvo nukirstos galvos. Todėl ne visi monarchai buvo geri. Tačiau pati monarchija visada buvo gera. Negalima painioti vyro su institucija ir daryti klaidingų išvadų.

Gali būti blogų modelių; bet ar todėl galime daryti išvadą, kad Bažnyčia turi būti panaikinta, o Dievas užmėtytas akmenimis?
Žinoma, yra silpnų ir piktų monarchų, bet mes negalime dėl to atsisakyti monarchijos. Žemės ūkyje kartais būna blogi metai po gerų arba vieni geri metai ir du blogi metai; tačiau niekam pasaulyje neatėjo į galvą mesti žemės ūkį.

Ar monarchas daro taip, kaip nori, nesvarbu, ar jis didelis, ar mažas, geras ar blogas?
Monarchas nedaro to, ko nori. Jis mažas, kai daro tai, ką nori, ir didelis, kai daro tai, ką privalo. Kiekvienai tautai Dievas nubrėžė likimo liniją. Monarchas yra didis ir geras, kai stovi toje eilėje; jis mažas ar blogas,
kiek nutolsta nuo šios likimo linijos arba jai prieštarauja. Taigi tai yra monarchijos įstatymas. Taip pat yra ir kitų krypčių, kurios gali suvilioti monarchą: asmeninių interesų arba žmonių klasės ar grupės interesų linija; svetimų interesų linija (vidaus ar užsienio). Jis turi vengti visų šių linijų ir sekti savo žmonių nurodymus.

Stefanas Didysis istorijoje švietė 500 metų, o rumunai jį prisimena, nes jis puikiai susitapatino su savo tautos likimu. Karalius Ferdinandas, nepaisydamas išorinių interesų ir įtakos spaudimo, atsidūrė pagal tautos likimą; jis kentėjo kartu su ja, aukojosi kartu su ja ir laimėjo. Būtent dėl to jis yra didis ir nemirtingas.

Machine Translated by Google

TUTOVOS MŪŠIS, 1932 BALANDŽIO 17 D

Nuo rinkimų Neamte praėjo tik keturi mėnesiai, o jaunoji legionierių armija įsitraukė į naują mūšį. 1932 m. sausio pradžioje Tutovoje* buvo paskelbta laisva pavaduotojo vieta.

Aš pasvėriau situaciją. Ankstesniuose visuotiniuose rinkimuose gavome tik 500 balsų. Apygarda buvo silpna; bet jį įrėmino stipresnės Kovurlujaus, Kahulio ir Tekučio grafystės, kad galėtume lengvai atvesti legionierius.
Man atrodė, kad galbūt galime laimėti, galvojau, kokią įtaką turės dar vienos pergalės aidas. Dvi iš eilės jaunosios kartos pergalės prieš visas politines partijas būtų gerokai padidinusios jų prestižą šalies akyse. Nusprendžiau, kad mano tėvas turėtų kandidatuoti, nes jis man buvo labiausiai reikalingas judėjime tiek parlamente, tiek už jos ribų dėl organizavimo ir propagandos.

Rinkimai buvo numatyti kovo 17 d. Sausio 9 d. išsiunčiau visos apygardos manifestą. Mano tėvas su pirmąja rinkimų komanda atvyko sausio 10 d. Tada atėjo Iasi, Tecuci, Beresti ir Cahul komandos. Per pirmąsias tris savaites mažųjų legionierių pajėgų greitumas ir drąsa visoje apskrityje išlaisvino mums palankią užuojautą. Atšiaurią žiemą, kai sninga ir šalta, politinės partijos negalėjo išeiti. Jie laukė geresnio laiko. Tačiau per tą laiką per kalvas, per juosmens sniegą, per pūgą legionieriai keliavo iš kaimo į kaimą.

Vasario pradžioje kova su priešu tapo sunkesnė, liberalų, tautinių valstiečių, lupistų ir kuzistų koalicija žvelgė į mus su dar nematytu nuožmiu. Valdžia
griebėsi tikrai teroristinių priemonių, o žydų spauda mus aršiai puolė.**

Pajutau, kad reikia naujų pastiprinimų, todėl iš Iasi išsiunčiau paskutinius rezervus, vadovaujamus Totu. Neturėjau kitų, išskyrus Bukareštą, ir jų negalėjome užtikrinti dėl lėšų trūkumo. Tada sušaukiau legionierių susirinkimą ir pasiūliau didvyrišką žingsnį: jie pėsčiomis iš Bukarešto nukeliauja į Bariadą, esantį beveik 200 mylių atstumu, paaiškindamas jiems, kad šis žygis mūsų pergalei reikš daugiau nei 100 000 manifestų. Jau vien tai būtų puiki didvyriška kalba, kurią legionieriai kreipėsi į Tutovos rumunus.

Legionieriai mano pasiūlymą priėmė entuziastingai. Po savaitės maždaug 25 žmonių komanda, vadovaujama Stelescu, Caratanase ir Doru Belimace, pėsčiomis iš Bukarešto išvyko į Tutovą. Dešimt dienų trukusio žygio per audringą orą pabaigoje jie pasiekė Bariadą, kur juos šiltai sutiko visi gyventojai. Tačiau gaudynės peraugo iki nervus veriančios įtampos. P. Argetoianu, vidaus reikalų ministras, su didelėmis pajėgomis pasiuntė žandarus plk., Ignatą ir įsakė neštuvais išvežti legionierius iš Tutovos apskrities. Mažoms komandoms toliau žengti į priekį buvo neįmanoma. Tada sudariau dvi stiprias komandas, vadovaujamas Viktoro Silaghi ir Stelescu, kurios, remdamos viena kitą, turėjo žengti į priekį Puesti-Dragomiresti linijoje, palaikydamos mano tėvą. Išsiunčiau kitą mažesnę komandą Bacani kryptimi. Šie du buvo vieninteliai du maršrutai, kurie liko neištirti. Jie sudarė šiaurės rytinę apskrities pusę. Kitą pusę, esančią pietuose, tinkamai dirbo mano tėvas Senhoras D.

Popescu, apskrities viršininkas Victoras Silaghi, Teodoras Tilea ir Ion Antoniu su pirmosiomis komandomis.

Dvi komandos iš šiaurės nužygiavo apie 30 kilometrų, kovodamos su žvarbiu šalčiu ir baigdamos keletu sužeistųjų, tarp kurių – Tocu. Šiaurinėje apskrities dalyje juos pasitiko gausūs žandarų būriai. Komandos užsibarikadavo apleisto namo palėpėje, kur 48 valandas priešinosi be šilumos, maisto ar vandens. Galų gale jie sugebėjo pasitraukti per sunkų naktinį žygį, įvykdytą tikrai didvyriškomis sąlygomis, tik dėl Viktoro Silaghi atkaklio atkaklumo skatinant išsekusius, badaujančius ir sušalusius legionierius iki paskutinės galimos pozicijos.

* Tutovos apskritis su Barladu kaip apskrities buveine (Tr.)

Machine Translated by Google

** Dr. Lupu nariai. (Tr.)

Šis našlaitis vaikas, rumunų kunigo Silaghi de Careii Mari sūnus, 1918 metais tragiškomis aplinkybėmis vengrų nužudytas, narsiai kovojo.

Galiausiai šios komandos buvo apsuptos aukštesnių jėgų, paimtos į nelaisvę ir atvežtos į Bariadą. Mano tėvas buvo suimtas ir uždarytas į pulko kalėjimą.
Trečioji komanda buvo visiškai sunaikinta Bacani mūšyje. Ten, slėnyje, naktį prieš įvažiuojant į kaimą jį užpuolė gausus žandarų būrys. Komandos vadas legionierius Lascaras Popescu, pataikięs šautuvu į galvą, pirmasis be sąmonės krito kraujo baloje. Kiti legionieriai atsisakė trauktis. Jie kontratakavo plikomis krūtinėmis, nieko neturėdami rankose, bandydami patekti į kaimą. Visi jie vienas po kito krito be sąmonės.

Paskutinis stovėjo, puolė vienas. Po smūgių jis parpuolė ant kelių, atsistojo ir vėl puolė. Jis nusileido arti savo bendražygių. Visa komanda be sąmonės gulėjo kraujo baloje. Iš ten juos žandarai per sniegą tempė per kilometrą iki žandarų posto kaime. Tą naktį 1 valandą raitelis atnešė Bariadui žinią apie tai, kas nutiko Bacanyje.

Totu vadovaujama Iasi komanda, kuri tą vidurnaktį atvyko į Barladą, iškart iškeliavo pėsčiomis padėti savo sužeistiems bendražygiams. Po mūšio nuo 3:30 iki 5:00 val., kurio metu žandarai iššovė visus ginklus, legionieriai užėmė gendanų postą, viduje dar be sąmonės ir gulinčius ant žemės žuvusius savo bendražygius Bacani mūšyje. . Jie nuvežė juos į Barlado ligoninę.

Tačiau viskas tuo nesibaigė. Žydai pradėjo didžiulę spaudos kampaniją, atakuodami mus maištingu cinizmu ir neteisybe. Į mus užplūdo melo, įžeidinėjimų, šmeižto banga.
Visos politinės grupės susibūrė, kad išvestų mus iš mūšio.

Machine Translated by Google

ANTRASIS SARGYBOS LAIKYMAS
1932 KOVAS

Išvaryti žandarų, užpulti žydų spaudos, mus ištiko naujas Gvardijos paleidimas, įsakytas paprastu ministro sprendimu. Nors buvome tobulo teisėtumo rėmuose, lorga-Argetoianu vyriausybė, nepaisydama įstatymų ir Konstitucijos, savavališkai paleido gvardiją. Mūsų būstinė visoje šalyje vėl buvo konfiskuota ir užrakinta, Iasi spaustuvė uždaryta.

Spaudos užpulti atsidūrėme neįmanomoje padėtyje, kad negalėsime apsiginti, nes buvo sustabdytos visos mūsų publikacijos. Parlamente bandžiau kalbėti, bet man sutrukdė daugumos triukšmas, kuris neleido apsiginti.

Tačiau Tutovoje kandidatuoti nepavyko. Bukarešto ašara buvo ištremta iš apskrities. Taip pat ir kiti, po vieną. Mūsų Iasi komanda, kurią sudaro apie 30 žmonių, vadovaujama Totu, išsiųsta į sandėlį tokiai pačiai evakuacijos operacijai, nutraukė laidus ir užėmė laukiamąją patalpą, kur, užbarikaduoti, priešinosi 24 valandas, kol buvo nuslopinti dujomis. Galų gale jis buvo pakrautas į traukinį ir išvežtas iš miesto. Mieste liko tik Ibraileanu, Nutu Esanu ir mano tėvas, kuris buvo suimtas. Tada gaudynės buvo perkeltos į kaimus. Valstiečiai, mokytojai ir kunigai buvo suimti ir sumušti; įsiveržė į jų namus, Rinkimai buvo nukelti vienam mėnesiui, iki balandžio 17 d.

Mano tėvas buvo paleistas. Tada į miestą stoti į mūšį atvyko pagyvenę legionieriai: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Father Isihie, Peceli, Potolea ir kt. Aš juos paskyriau į įvairius sektorius. Kiekvienas po nakties priedanga nuslydo į savo postą. Mūsų komandos iš kaimyninių apskričių vėl pateko į Tutovą keliuose taškuose. Gh. Kostėjos komanda perplaukė Barlad upę, iki kaklo vandenyje, nes visi keliai buvo patruliuojami; į balsavimo apylinkę jie atvyko permirkę.

Balsavimas prasidėjo balandžio 17 d. ryte ir tęsėsi iki nakties. Balandžio 18 d., 5 val., paskelbta legionieriaus pergalė: 5600 balsų; Liberalai: 5200; Tautiniai valstiečiai: 4000; kitos grupės: mažiau nei 2000; Kuzistai: 500 balsų.

Ši antroji legionierių pergalė prieš visų Rumunijos politikų koaliciją, laimėta legionierių įžūlumu ir geležine valia, jų didvyriškumu ir krauju, nepaisant kliūčių, įžeidinėjimų, perversmų ir persekiojimų, sukėlė neapsakomą entuziazmą visoje šalyje. .

Machine Translated by Google

NAUJI VISUOTI RINKIMAI

1932 M. LIEPOS M

Mano tėvas buvo patvirtintas paskutinę parlamento sesijos dieną. Bet mūsų poilsis truko tik savaitę, nes Lorgos valdžia žlugo. Susidarė Tautinių-valstiečių vyriausybė, kuriai vadovavo p. Vaida.

Išsekę ir fiziškai, ir finansiškai, leidomės į naują mūšį. Tai buvo 1932 metų birželis.
Nuo 1929 m. gruodžio 15 d. buvome nuolatinėje kovoje: 1929 m. gruodis – 1930 m. balandis, kampanijos Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci; 1930 m. vasara, pasiruošimas žygiui Besarabijoje, po to uždraudimas, po kurio sekė mano areštas iki to rudens; spalį ir lapkritį buvome Maramure – vėl ta žiema įstrigo; 1931 m. pavasaris, kova prieš visuotinius rinkimus; 1931 m. vasara, rinkimai Neamte; 1932 žiema, rinkimai Tutovoje; ir dabar vėl ruošėmės eiti į visuotinius rinkimus.

Nepaisant visų šių kovų, organizacinius darbus tęsėme ir likusioje šalies dalyje.
Užpernai į rinkimų sąrašus patekome 17 savivaldybių, šiemet – 36. Visos politinės partijos dėl savo kandidatų iškėlimo įsivėlė į tas pačias, intrigų kupinas kovas. Tai tęsėsi visą savaitę. Bet aš vienas per vieną naktį susegiau visus mūsų kandidatų sąrašus 36 apskrityse. Niekas tarp legionierių nekovoja dėl savo vietos sąraše; jei kas yra, tai prašo dėti paskutinę.

Sunki mūsų problema – finansiniai klausimai. Dauguma apskričių savo išlaidas galėjo padengti iš legionieriaus įnašų.
Kiti ne. Man reikėjo 50 000 lėjų tik rinkimų mokesčiams padengti.
Iki paskutinės dienos vaikščiojau apsvaigęs. Išbandžiau vieną, bandžiau kitą. bet ko.

Nuėjau pas poną Nichiforą Crainicą, „Calendarul“ („Kalendorius“) režisierių, tikėdamasis, kad jis turės pinigų. Bet veltui. Prieš penkis mėnesius išleistu savo dienoraščiu jis palaikė mūsų kovą, žingsnis po žingsnio palydėdamas mūsų legionierių komandų narsumą; tačiau jis negalėjo mums padėti finansiškai.
Galiausiai pasiskolinau iš Pihu ir Caranica, kurie, bėgdami pas visus makedonus, rado reikiamą sumą. Keletą apygardų rėmė Focsani ir Lristache Solomon grafystės.

Kampanija prasidėjo. Mūsų gretas ištiko naujas persekiojimas.
Būdami išsibarstę dideliame fronte, mūsų plonos gretos buvo žiauriai puolamos iš visų pusių. Legionieriai Savinas ir Popescu buvo sužeisti ties Tighina. Barlade daug mokytojų ir kunigų buvo nutempti į rūsius ir su ponu Georgescu-Barladu buvo netinkamai elgiamasi. Vaslui mūsų mažosios komandos buvo sužeistos. Taip pat Podul-Iloaiei ir visoje Iasi apskrityje. Focsani mieste pagyvenusį Hristache Solomoną, inžinierių Blanaru ir dešimt kitų advokato Neagu įsakymu užpuolė ginkluotos tautinių valstiečių grupės Vulturul kaime. Legionieriai krito ant žemės, sužeisti pagaliais ir peiliais.
Tik stovėjo kaip kalnas Hristache Solomon, kurio iki tol niekas nedrįso paliesti. Jis įnirtingai gynėsi, bet galiausiai nukrito vidury kelio, įveiktas smūgių. Ten, ant žemės, jam per galvą daužė tie žvėrys, kurie visada – anuomet, kaip ir dabar – dėstė tašką į teisėtumą, civilizuotus metodus, laisvę ir pan.

Guarda surinko 70 000 balsų, dvigubai daugiau nei praėjusiais metais. Stipriausiai pasirodė Cahul, Neamt, Covurlui ir Tutova apskritys, kuriose lenktyniavo mano tėvas. Tada sekė Campul-Lung su Mota; tada Turda, Focsani, Ismailas, Tighina. Iškovojome penkias vietas ir dabar turime apsispręsti, ar jas užimti. Likau Cahule, kad leisčiau Nutu Esanu patekti į parlamentą.
Nusprendžiau, kad mano tėvas turėtų likti Barlade, kad leistų 25 metų studentui Stelescu patekti į parlamentą; Taip jis norėjo šalies jaunimui suteikti gaivaus oro ir padrąsinimo. Tačiau pasitikėjimas ir meilė, kurį parodžiau šiam jaunuoliui, man nebuvo grąžinti.

*

Machine Translated by Google

*
Autorius čia kalba apie būsimą Stelescu išdavystę savo bendražygiams legionieriams. Tr.)

PARLAMENTE ANTRĄ KARTĄ

Visą laiką Parlamente kovojau prieš vyriausybę ir jos priemones, kurios, mano manymu, prieštarauja Rumunijos žmonių gerovei, nes iš tikrųjų taip pat kovojau prieš visas ankstesnes administracijas, kurios pakaitomis stojo prie valstybės vairo. Šalis neturėjo ko tikėtis iš visų šių vyriausybių. Ten nebuvo sukurta nieko protingo mūsų žmonių ateičiai. Visos priemonės ir įstatymai tebuvo keletas palengvėjimo priemonių, kurios diena iš dienos pratęsė karčią ir liūdną mūsų šalies gyvavimą.

Grivitoje rumunų darbininkai buvo sušaudyti Rumunijos įsakymu
Vidaus reikalų ministerija, labai pasibjaurėjusi prokomunistų požiūriu
Nacionalinė valstiečių partija, kuri pasveikino vyriausybės žingsnį, stojau į platformą ir laikiau savo pareiga pasakyti:

„Nelaimingiems darbininkams yra blogai išeiti į gatves, bet būtų dar blogiau, jei jie ir mūsų žmonės, susidūrę su neteisybe, šaukiančia į dangų, neišeitų, o rezignuotai palenktų galvas po jungu. palikti šalį kelių politikų tyrinėtojų rankose“.
*

Cituoju oficialų šios sesijos protokolą:

„Pone Corneliu Zelea Codreanu. Pone pirmininke, ponios ir ponai! Frakcijos, kuriai priklausau, vardu reikalauju, kad be tyrimo, kurį paprastai atlieka kompetentingos institucijos, būtų atliktas kitas parlamentinis tyrimas, kurį sudarytų atstovai. įvairių politinių frakcijų šiame Parlamente, reikalauju, nes abejoju vidaus reikalų ministro pareiškimo tikrumu, abejoju dėl rimtos priežasties. Sausio 24 d., kai išvyko Rumunijos studentai, nacionalistai ir krikščionys prie Nežinomo kareivio kapo, kad padėtų kryžių, Valstybės saugumo agentūra nutekino Bukarešto laikraščiui informaciją, kad šią akciją suplanavo ir finansavo Maskva.

„Jei jūsų turima informacija apie Grivitos atvejį taip pat yra iš tokio šaltinio, tai aš puikiai suprantu, kaip teisingai elgiatės imdamiesi tokio pobūdžio priemonių, kaip ėmėtės vakar ir šiandien (Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ suolo ir Nacionalinis
*
Autorius čia kalba apie darbuotojų streiką Obra Grivita Rafiway Bukarešte 4 d
1933 m. vasario mėn. valdant tautinei valstiečių administracijai. (Tr.)

Dr. Lupu šventė).
Antra, noriu pareikšti, kad aš, kaip ir visi protingi žmonės šioje šalyje, nebijau nei komunizmo, nei bolševizmo. Mes bijome kažko kito, kad šie darbuotojai neturi ką valgyti; jie yra alkani. (Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ bankų ir valstiečių partijos dr.

Lupu).
„Kai kurie iš šių darbuotojų uždirba tik 1100 lėjų per mėnesį ir turi 5, 6, 7 vaikus.
gydytojas V. Lupu: „Tai tiesa“.
P. Corneliu Zelea Codreanu: „Turint 5, 6, 7 vaikus, šių atlyginimų neužtenka net kasdienei duonai, aš, kita vertus, bijau ir kito: jūsų
teisingumo troškulio“.

gydytojas N. Liipu: Labai gerai!
elmr, Corneliu Zelea Codreanu: „Todėl jūs turėsite patenkinti šiuos du poreikius: alkį ir teisingumo troškulį (Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ ir dr. Lupu valstiečių partijos suolų), ir ši šalis mėgaukitės visa tvarka“.

Machine Translated by Google

(Susirinkimas, ketvirtadienis, 1933 m. vasario 16 d. Oficialusis monitorius 41, 1933 m. vasario 23 d.)

Vienas iš parlamentinę veiklą stabdančių sunkumų – tūkstančiai prašymų ministerijoms dėl tam tikro užtarimo. Tai yra tikra bausmė mums, mūsų rinkėjams, (1), nes parlamentarai turi eikvoti didžiąją laiko dalį šiems reikalavimams patenkinti. Ši sistema yra pavojinga organizacijos gyvybei, nes paralyžiuoja visą jos veiklą;

jis gali pralaimėti visą mūšį. Turite atsisakyti savo šalies likimo, kad galėtumėte tarnauti savo rėmėjams. Po kurio laiko supratau, kad tarp tų, kurie atėjo pas mane su tokiais reikalavimais, legionierių nėra. Visi buvo profesionalūs elgetos arba priešininkai, specialiai išsiųsti mūsų paralyžiuoti. (2) ši sistema padėjo mums žengti į priekį ir siekti malonės iš vyrų, su kuriais kovojome. Dėl šių priežasčių aš asmeniškai atsisakiau ką nors kištis. Per visą savo tarnybą parlamente aš nė vieno ministro nieko neklausiau.

Kita kategorija buvo tie, kurie atėjo mūsų prašyti pinigų. Iš šimtų, kurie kasdien pasibelsdavo į mūsų duris, nebuvo legionierių. Kai kurie tikrai sirgo ar buvo sugėdinti, bet kai kurie šią sistemą pavertė tikra profesija. Galiausiai mūsų grupė buvo nedidelė organizacija, besiformuojanti, judanti, nuolatinėje kovoje. Tai ypač reikalavo iš manęs nenutrūkstamo dėmesio visiems priešo judesiams; tai apėmė priešo planų atskleidimą ir nukreipimą, naujų pozicijų įgijimą ir organizavimą, kitaip tariant, nuolatinį mūšio laukų visoje šalyje tyrimą dieną ir naktį. Bet pirmiausia atėjo legionieriaus ugdymo palydėjimas, kad nepabustume ir pamažu virstume politine moralinės infekcijos kategorija, nuo kurios nepavyko atsikratyti ir kurioje legionieriaus dvasia mirs.

Parlamentas atėmė iš manęs laiko, kurio man tikrai reikėjo vadovauti.

Machine Translated by Google

1933 m

1932 metų rudenį ir 1933 metų žiemą legionieriai galėjo atsikvėpti. Trejus su puse metų trukusios kovos baigėsi. Šie jaunuoliai dabar nusipelnė savo poilsio. Jau beveik dveji metai, kai apsigyvenau Bukarešte.

Jasyje, kuris užėmė mano vietą, Banea, padedamas Totu, Cranganu, Tasca ir Stelian Teodorescu, liko nagrinėti klausimus, susijusius su studentais, spaustuve, mūsų namais ir kt. Studentų legionierių grupė išsipūtė, dabar ją sudaro daugiau nei pusė studentų kovotojų. Kluže sveiką pradžią organizacijoje pradėjo Banica Dobre; taip pat Cernauti su Lauricu, kur legionieriaus gyvenimas klostėsi gerai, vadovaujant profesoriui Traianui Braileanu, aplink kurį susibūrė profesorius Toppa ir kiti. Visoje Bukovinoje legionierių srovė ir organizacija augo, vadovaujant veteranui ir iškiliam nacionalistui Vasile Lasinschi. Kišiniove dirbo Tudorache ir Serghie Floreseu; Oradea Mare, Losif Bozantan.

Kryžiaus brolijose užaugę jaunuoliai buvo ruošiami įstodami į universitetą. Bukarešte buvo pradėtas leisti drąsus ir puikios režisūros nacionalistinis laikraštis, Calendarul ("Kalendorius"), vadovaujamas p. Nichifor Crainic ir bendradarbiaujant su saujele intelektualų, vadovaujamų profesoriaus Dragoso Protopopescu. Šis žurnalas drąsiai atvėrė naują ir platų kelią Rumunijos intelektualiniame pasaulyje pagal krikščioniškas ir nacionalistines linijas. Straipsniai p.

„Cranic“ buvo tikra patrankų ugnis, kuri sukėlė sumaištį priešo gretose.
Studentų judėjime sostinėje legionieriai užėmė priešakines linijas.

Studentų centrui pirmininkavo Traianas Cotiga su legionierių komisija.

Posūkis buvo juntamas tarp sostinės intelektualaus jaunimo. Jų sąžinė buvo užimta didelėmis problemomis, kurios paveikė mūsų tautos gyvenimą. Į legionierių gretas prisijungė talentinga grupė, besiveržianti aplink naują Axa redakciją („Axis“) su Polichroniade, Vojen, Constant, o kiti iškilūs jaunuoliai, tokie kaip profesorius Vasde Cristescu, Vasfie Marin, profesorius Viadimiras Durnitrescu, inžinierius Virgdas Ionescu. Radu Gyras, advokatas Popovas, dailininkai Basarabas ir Zlotescu, visi labai talentingi ir entuziastingi, dirbo pagal legionierių ideologiją.

Sveikas jaunas makedonietis, tyras kaip ašara ir drąsus, artėjo prie mūsų vis arčiau.
Tačiau manome, kad keturkampyje esančių makedonų masę priimti į gvardiją būtų neprotinga, nes, neseniai persikėlę į šalį, mes jiems patektume į daugybę persekiojimų. Tačiau Makedonijos universiteto studentai visi prisijungė prie legionierių judėjimo. Šių jaunų makedonų priešakyje buvo trys iškilūs kultūros vyrai: Papanace, Caranica ir Sterie Ciumeti.

Su pirmaisiais dviem daug kartų konsultavausi, abu turėjo nuostabų sprendimą, paremtą nepriekaištingu tyrumu ir, nuoširdžiai, didele meile bei drąsa.
Tikiu, kad nuo 1931-ųjų nepraėjo nė dienos be susitikimo su jais. Per šį persekiojimo laiką valandų valandas diskutavome smūgis po smūgio, neteisybė po neteisybės, išdavystė po išdavystės, Kiekviena žinia apie naują legionieriaus kankinimą buvo peilį, perveriantį mūsų širdis. Skausmas, kurį kentėjome dėl visų blogai besielgiančių legionierių, kankino mūsų sielas; ir ypač tai, kad neįmanoma įžvelgti jokios teisingumo vilties.

Sterie Ciumeti gyveno su manimi dieną ir naktį. Jis buvo jaunas vyras, pasižymintis dideliu šunišku tiesumu ir ištikimybe. Jis tapo vyriausiuoju gvardijos iždininku. Visas dienas – kiek turės – jis galvos tik apie sargybą, rūpinsis ir veiks tik dėl sargybinių, negyvens savo gyvenimo dėl nieko kito, kaip tik apie sargybą.

Įvairiose šalies vietose atsirado ir kitų vertingų elementų:

* Keletas pietų Dobrudžos grafysčių, kurias Balkanų karo pabaigoje 1913 m. aneksavo Rumunija. (Tr.)

Machine Translated by Google

gydytojas Pantelimonas, tėvas Ionescu Duminica, daktaras Augustinas Bidianas iš Sibiu; Tėvas Georgescu-Edincti, studentų dvasinis išpažinėjas, kovotojas veteranas, kapitonas Ciulei Bacau, Aristotelis Gheorghiu, taip pat veteranas, vadovavęs Ramnicul-Sarate; Bradoje, Ion Iliescu; Konstancoje, Seitane; Padre Doara ir Victor Barbulescu Valcea; Profesoriai Vintanas, Ghenadie ir Duma Timišoaroje; ir legionieriai veteranai, profesoriai Nicolae Petrascu,

Horia Sima, advokatas Iosifas Costea, Colhonas ir kiti, kurie dabar turi vadovavimo postus įvairiose šalies vietose.

*

Bukareštas yra padalintas į sektorius ir mes pradėjome juose organizuoti.

Žaliajame ir mėlynajame sektoriuose buvo du geri vyrai Nicolae Constantinescu ir Doru Belimace, du stiprūs charakteriai, dvi tvirtos smegenys, Doru Belimace buvo viena iškiliausių Raidžių fakulteto studentų; Nicolae Constantinescu, turintis puikų ekonominį išsilavinimą, buvo Komercijos akademijos studentas.

Netrukus jiedu pasižymės įspūdingomis tikėjimo ir legionieriaus drąsos savybėmis.

Taip pat šiuo laikotarpiu pirmasis legionieriaus laipsnis buvo sukurtas tokiu įsakymu 1932 m. gruodžio 10 d.:

A) Legionierių hierarchijoje nustatomas pirmasis

aukštesnis laipsnis, vadinamas legionierių vadu. Atsižvelgiant į jų pasiaukojimą, darbą, didvyriškumą, tikėjimą, gebėjimus ir

stažą, šie legionieriai paaukštinami pagal rangą abėcėlės tvarka: Banea Ion, medicinos doktorantas; Belgijos jonas; Blanaru Ionas, inžinierius; Dumitrescu Jonas, kunigas; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, teisininkas; Steleseu Mihailas, Kongreso narys; Totu Nicolae, studentas; Traianas Cotiga, studentas; Tanase Antohi, amatininkė.

B) Visi legionieriai iš 1927 ir 1928 metų serijų, kurie yra davę įžadus ir vis dar yra aktyviose legiono gretose, pakeliami į legionieriaus pagalbinio vado laipsnį.

Pasirašė: Corneliu Zelea Codreanu.

Kiti, daug metų pažengę, buvo perkelti į Legiono Senatą ir Legionierių Aukščiausiąją tarybą.

* Kiekvienas iš penkių didelių sektorių pavadintas pagal spalvą: žalia, geltona, raudona, vaizdinga ir juoda. (Tr.)

Machine Translated by Google

„ANARCHINIS IR TERORISTINIS SUDĖJIMAS“

Legionierių judėjimas akivaizdžiai augo, ypač tarp vidurinių mokyklų ir universitetų jaunimo bei tarp valstiečių visose Rumunijos provincijose. Tačiau jis augo lėčiau miestuose, kuriuose rumunų elementas buvo įdarbintas valstybės ir todėl neleido reikšti savo nuomonės arba buvo ekonomiškai pavergtas žydams. Tas pats tylus persekiojimas, kurį žinojome nuo pat šios kovos pradžios 1922 m., vis labiau persekiojo mus, visus kovotojus ir jų šeimas. Jei būtum jaunas mokslus baigęs žmogus, negalėtum gauti darbo vyriausybėje, nebent nepaisytum savo sąžinės ir tikėjimo. Šimtus jaunuolių siekta pritraukti pinigais, pažadais, pagyrimais ir pareigomis. Valstybė tapo išdavystės mokykla, kurioje buvo žudomi charakterio vyrai, o už išdavystę buvo gausiai atlyginama. Jei buvote Rumunijos pirklys, unikalus tarp žydų pirklių ir tikėjote legionu, visi nuo gatvės valdininkų iki prefektų ir prefektų tapo jūsų priešu. Jie persekiojo tave dieną ir naktį; apmokestino jus labiau nei žydai; baudos buvo nuolat renkamos nuo

Machine Translated by Google

tu; tu smūgiai po smūgio, kol tave sunaikino. Jei buvai valstietis, tave surakino antrankiais ir nešdavo pėsčiomis iš vieno kaimo žandarų posto į kitą, o kitą, kitą dešimtis kilometrų, kiekvieną dieną mušdamas kiekviename žandarų skyriuje, badaudavo 4–5 paras; jie žiūrėjo į tave kaip į laukinius žvėris ir visi mušė tau į veidą. Jei būtumėte darbuotojas, jus išmestų kaip panaudotą audinį iš kiekvienos gamyklos ir verslo.

Nes šioje šalyje žmogus, kuris laikosi mūsų įsitikinimų, kartu su visais savo vaikais turi mirti iš bado. Visi esame laikomi savo tautos ir šalies priešais. Tačiau mes laikėmės pačios tobuliausios tvarkos ir teisėtumo, kad mums nebūtų galima priskirti jokių problemų. Bet tai nieko nereiškia. Mūsų vyriausybių samprotavimai yra tokie: "Ar negalime jūsų sunaikinti, nes pažeidėte įstatymus? Nesvarbu, mes juos sulaužysime ir jus sunaikinsime! Nenorite elgtis neteisėtai, gerai, mes tai padarysime !" Taigi, kad tokiu būdu mes patenkame į tikrai Talmudo sistemą; viena vertus, mus apkaltino spauda ir visi politiniai organai „nelegalumu“, kita vertus, išlikome

visiškai laikydamiesi įstatymų, mus sugniuždė patys bjauriausi ir neteisėti visų vyriausybės ir valstybės atstovų veiksmai, kurie patys buvo žiauriausiu neteisėtumu.

Nutemptas į teismus, dekretas po teisinio dekreto visoje šalyje patvirtino judėjimo teisėtumą ir tvarką. Nebuvo mus smerkiančio dekreto. Vis dėlto pagrindinis politikų ir žydų spaudos argumentas išliko: „Netvarkos judėjimas“, „anarchija“, „neteisėtumas“, „teroristas“. Žydų spauda nuolat kurstė politikus prieš mus, ateiti prieš mus, kad mus suplėšytų į gabalus, sunaikintų.

„GELEŽINĖ APSAUGA UŽSIENIEČIAMS“

Po kurio laiko, nežinodami apie tolesnius kaltinimus, žydų spauda pareiškė, kad mes imame pinigus iš Musolinio; kad mes apsimetėme nacionalistais, bet iš tikrųjų mūsų tikslas buvo išspausti pinigus iš bet kurio sutikto žmogaus. Dabar susitinkame su Mussolini, kurį spaudėme, vienas po kito su nuostaba sužinome, kad: „Mes tarnavome „bundantiems vengrams“...

Mes buvome Maskvos tarnyboje ...

Mes gauname pinigus iš žydų .....

Kad ir koks juokingas būtų paskutinis kaltinimas, jis mūsų nepagailėjo. Cituoju reikšmingą 1934 m. rugpjūčio 10 d. žydų laikraščio „Politika“ („Politika“) ištrauką straipsnyje, pavadintame „Max Auschnitt ir Geležinė gvardija“.

Pas mus irgi tuomet buvo tiksliai patikrintas reiškinys, kaip žinoma, kad svarbiausią Rumunijos fašizmo judėjimą – Geležinę gvardiją – sukūrė ir finansavo didieji kapitalistai. Ir čia ateina ne tokia sensacinga sensacija: žydas Maxas Auschnittas

tiesiogiai rėmė ir finansavo Geležinę gvardiją. Tai patvirtino du labai rimti ir atsakingi asmenys – ponas ministras Viktoras Iamandi ir žinoma publicistė Scarlat Calimachi. Remiantis šiais paaiškinimais, faktas atrodo labai natūralus.

Kas dar nežino, kad Hitlerį taip pat finansavo didieji Vokietijos žydų kapitalistai? “

HITLERITAMS MOKĖJANTIS GELEŽINIS GARDYBĖS

Pastaruoju metu Vokietijoje Hitleris nugalėjo viso pasaulio judėjų-masonų hidras. Vokiečių tauta su nepaprastu ryžtu ir vienybe kovojo ir

Machine Translated by Google

nuvertė žydų valdžią. Žydai savo spaudoje skelbia melą ir melą, bandydami sujaukti žmonių protus: 1. Adolfas Hitleris – dailininkas, kvailas, nepajėgus. Kas jį pamils tokioje civilizuotoje šalyje kaip Vokietija? Bet Hitleris juda toliau.

2. Adolfas Hitleris nelaimės, nes jam pasipriešins vokiečių komunistai. Tačiau Adolfas Hitleris artėja prie valdžios.

3. Hitlerizmas skilo į dvi, tris. Didelis nepasitenkinimas partijos viduje ir t.t.
Tačiau Hitleris nepasikeitė.

4. Adolfas Hitleris išprotėjo. Jis nuėjo į kalnus ir kt. Tačiau Adolfas Hitleris yra geros sveikatos ir artėja prie pergalės.

5. Jei jis laimės, antrą dieną po to Vokietija įvyks revoliuciją. Komunizmas pradės visuotinį sukilimą ir Hitleris žlugs. Tačiau Hitleris įgyja valdžią ir žydų išsvajota revoliucija neprasiveržia. Nuo daugumos jis pereis prie vienbalsiškumo, kokio istorijoje dar nebuvo.

6. Visos šalys ekonomiškai boikotuos Vokietiją ir hitlerizmas žlugs.
Tačiau Adolfas Hitleris žygiuoja pergalingai.

7. „Diktatūra“, „hitlerinis teroras“ visoje Vokietijoje. „Balsavimą apėmė teroras“. Tačiau vokiečiai entuziastingai žygiuoja iš paskos.

8. Hitleris nori užvaldyti mūsų Transilvaniją. O mes, visi rumunų nacionalistai, norintys atsikratyti žydų nelaimės, nesame nei daugiau, nei mažiau „hitleristai“, tai yra, norime atiduoti savo Transilvaniją vokiečiams.

Bet mes atsakėme:
"Tarkime, kad Hitleris nori kariauti prieš mus, kad atimtų mūsų Transilvaniją. Kad mes, rumunai, galėtume apginti Transilvaniją nuo vokiečių, turime atsikratyti žydų; mes taip pat turime išspręsti šią žydų problemą, sustiprinti žydų suspaustos ir išsekusios savo jėgų mūsų tautos pozicijas, kol jie visiškai nepajėgs apsiginti Užantspauduoti žydų, kurie nuodija mūsų sielas ir siurbia mūsų kraują, neturėsime nei ginklų, nei sielos, nei kūno ant kaulų. .

“

9. Pagaliau „gauname pinigų“, esame finansuojami, esame „už algą“ iš nacių. Mes atsakėme: "AC Cuza kovoja su žydais nuo 1890 m.; mes, nuo 1919, 1920, 1921, 1922 m., kai net nebuvome girdėję apie Adolfą Hitlerį. Nuodingos gyvatės!"

KLASTOTŲ BANKNOTŲ SPAUSDINIMAS RASINARIUOSE

Dar nepraėjo daug laiko, prieš mus buvo pradėta nauja politinė-žydiška kampanija.

Nenorėdamas, kad pasitenkintume Musolinio, Hitlerio, Maskvos ir Aušnito pinigais, mūsų priešas rado mums naują finansavimo šaltinį spausdinant padirbtus Rasinario banknotus. Sensacingas atradimas užpildė žydų ir partijos laikraščių stulpelius.

Toliau pateikiame keletą ištraukų, skirtų ne šiam laikotarpiui, iliustruoti klastingumo sistemą, kuri bandė sunaikinti mus tautos akyse.
Liepos 22 d. laikraštis Patria („Tėvynė“) paskelbė:

GELEŽINĖ GARNYBĖ IR KLASTOTŲ PINIGŲ SPAUSDYKLĖ IŠ RASINARI

– REKLAMOS LĖŠŲ ŠALTINIS –

Klužas, liepos 21 d. – Rasinari, kaime netoli Sibiu, buvo padarytas sensacingas atradimas, kuris parodo visą politinę organizaciją bjauriausioje šviesoje ir prieš kurią vyriausybė dabar turi pačius smerktiniausius įrodymus, kad galėtų imtis veiksmų. sunkumo.

Machine Translated by Google

Geležinės gvardijos padirbtų pinigų presas Konkrečiai
Rasinari kaime buvo aptikta viena iš daugelio padirbtų pinigų gamyklų. Tačiau atlikto tyrimo metu, visų nuostabai, buvo nustatyta, kad čia kalbama ne apie būrį čigonų ar nedorėlių, kurie nepaiso įstatymų griežtumo tikėdamiesi greito praturtėjimo, o apie Geležinę gvardiją, P. Corneliu Politinė Zelea Codreanu organizacija, kuri pastaruoju metu vykdė įžeidžiamiausią kampaniją prieš mūsų vyriausybę ir apskritai prieš visas politines partijas Rumunijoje.

Geležinė gvardija ir jos propaganda kaimuose Tačiau
tiems, kurie šiek tiek geriau išmano Geležinės gvardijos veiklą su sargybų būriais, keliaujančiais po visą šalį nuo vieno krašto iki kito, tai atrodo labai natūralu.

Tokiomis aplinkybėmis pirmiausia reikia pinigų. Iš tiesų, yra žinoma, kad pastarojo meto Geležinės gvardijos propagandistai turėjo daug lėšų, kurios leido jiems keliauti po kaimus, taip pat spausdinti laikraščius ir apginkluoti savo atsidavusius narius viskuo, ko reikia sistemai kopijuoti. Hitleris“.

Kaip buvo aptikta klastotė „Vidaus
reikalų ministerija jau seniai buvo informuota, kad kai kurie Geležinės gvardijos vadovai Transilvanijoje, ypač Brašove ir Sibiu, disponavo didelėmis sumomis, kurias išdalijo vietinėms organizacijoms visoje šalyje. Iš pradžių buvo įtarta, kad pinigus davė kas žino, kokia panaši užsienio organizacija, tačiau atlikus sekimą buvo nustatyta, kad įtarimas nepagrįstas. Pinigų spausdinimo mašinos atradimas Rasinaruose teisėsaugos institucijoms suteikė naują pavyzdį, o tyrimų rezultatas nustebino.

ir

Sibiu finansuoja visą
organizaciją. Bukarešto valdžia nedelsdama pavedė Bukarešto teisėją I. Stanescu pradėti įprastą tyrimą. Lydimas vyriausiojo prokuroro Radu Pascu ir prokuroro Mardarico, jis išvyko į Sibiu, atlikdamas pirmąją kratą sargybinių organizacijai vadovavusio prokuroro Bidianu namuose, kur buvo aptikta kompromituojančios sensacingos medžiagos, leidžiančios suprasti, kad pinigų spauda buvo skirta išimtinai Geležinės gvardijos politiniai ir ardomieji tikslai. Tarp konfiskuotos korespondencijos buvo rasta įvairių vietinių organizacijų, ypač Iasi organizacijos, laiškų, kuriuose J. Banea prašė didelės pinigų sumos furgonui įsigyti ir sustiprinti propagandą Moldovoje.

Policija atliko daugybę areštų ir konfiskavo visą kompromituojančią medžiagą bei padirbinėjimo įrangą.
Atkakliai tęsiami tyrimai, stengiamasi užmegzti ryšius tarp spaudos ir atitinkamų organizacijų, o ypač joms paskirstytų lėšų.

Geležinės gvardijos moralinis narsumas

Kai gėdingai įkliuvo visoje šalyje branduolius spėjusi sukurti Geležinės gvardijos organizacija, tai padarė gilų įspūdį visai mūsų šaliai ir sukėlė tikrą sumaištį gvardijos rėmėjų gretose. . Buvo žinoma, kad agitacija kaimuose buvo daroma vardan teisingumo, garbės, padorumo, pagarbos įstatymams ir pan.

teiginiai, kurie dabar pasirodė esą tik tušti Geležinės gvardijos žodžiai, nors iš tikrųjų jie siekė tik nesąžiningos galios, kai buvo kalbama apie naudojamas priemones.

Atsižvelgdama į šiuos atradimus, vyriausybė, atrodo, nori imtis visų priemonių.
Valstybės sekretoriaus pavaduotojas V. V. Tilea pareiškė vidiniam ratui

Machine Translated by Google

kad, atsižvelgiant į kai kurių narių padarytų veiksmų rimtumą, Geležinė gvardija turi būti išformuota.

1933 m. rugpjūčio 6 d. Chemarea Romanilor („Rumunų pašaukimas“) skaitome štai ką.

MEILĖ PINIGŲ IR NEKLAUSTI PINIGAI

„Pastarosiomis dienomis laikraščiai pranešė, kaip Geležinės gvardijos lakūnai buvo užklupti valdžiai padirbinėjantys pinigus. Žinome, kad tokio tipo vyrai neseniai pradėjo vaikščioti po visus mūsų kaimus, žadėdami žmonėms visokius dalykus ir reikalauti pažeidėjams mirties bausmės. Esame jauni žmonės, ilgai laukę, kad patys sužinotume, kokie yra šių žmonių tikslai ir tikslai. Aistringai pamokslaudami, su meile šaliai, išmintingu jos valdymu ir svetimšalių išnaikinimu, kurį laiką manėme, kad jiems viskas gerai – vadinasi, kai laikraščiuose skaitėme, kad jie pradėjo klastodami pakenkti šaliai. pinigų, pradėjome suprasti, kad apgaudinėjome save ir dabar juos pažįstame. Jie yra mūsų šalies profesionalios plėšikų klikos dalis ir dėl didelio jų padaryto neteisėtumo vyriausybei nepatartume nieko kito, tik teisti juos pagal tai, kaip jie reikalavo teismo už tokius ds: mirties bausmę. , Į kartuves su padirbinėtojais! “

1933 m. liepos 22 d. Dreptatea („Teisingumas“) oficialus partijos laikraštis
Tautinis-valstietis, skaitome:

KLASTOJŲ SARGYBA

Jei prireikė galutinių įrodymų, kad būtų galima įvertinti asmenis, kurie sudaro vadinamąjį nacionalistinį mūsų politinės dešinės sparną, tai skambioje Rasinario pinigų padirbinėtojų byloje.

Visur ir visada kraštutinių dešiniųjų partijos, kurias iš tikrųjų sudaro chuliganų ir chuliganų būriai, naudojo pačias šlykščiausias, šlykščiausias ir nesąžiningiausias priemones propagandiniame darbe, nukreiptame prieš patiklus minias.
Nes teisės „suvokimo“ (sic) ir „doktrinoje“ (sic) tikslas, redukuojamas iki valdžios užgrobimo, pateisina priemonių nešvarumą.
Negali būti kilnumo procedūroje, taktikoje, metoduose ir elgesyje, kur nėra kilnumo nei idealo, nei siekiamo tikslo atžvilgiu. Kas galėtų teigti, kad – sakykime – kraštutinių dešiniųjų idealas neslepia nė trupučio kilnumo? Brutalios jėgos kultas šiurkščiai nepaisant elementarių teisių niekada nebus idealas ir pranašumas! Idealas, kurio spinduliai šildo žmogaus sielą, yra kitas, teisingumo, taikos ir konstruktyvaus darbo idealas, skirtas vis aukščiau kilti tautinio kolektyvo, taigi ir visos žmonijos, intelektualinėmis kopėčiomis. Tačiau tai nėra dešiniojo ekstremizmo idealas, kurį priima patys paprasčiausi žmonių pavyzdžiai, tuščiai mąstydami apie savo laimėtas diktatoriškas galias. Dešinysis ekstremizmas intelektą pakeičia kumščio galia (kuri neskiria intelektualo ir paprasto nusikaltėlio); teisingumu, savivale; už kilnų taikos ir bendradarbiavimo tarp valstybių ir tautų idealą, už bukąją tautų neapykantos dogmą.

Joks intelektualas negali pritarti dešiniojo sparno ekstremizmui.
Jei jam pavyko sugauti kelis vyrus, tai tik todėl, kad jie tai padarė vardan neapykantos išnaudojamo tikėjimo, nacionalistinio tikėjimo.
Taip vystėsi sąmokslininkų asociacija, vadinama „Geležine gvardija“. Jis ketina veikti vardan nacionalizmo.

Vardan nacionalizmo? Ši veidmainystė turi būti atskleista visuomenės nuomonei. Nacionalizmui perteikti nereikia

Machine Translated by Google

okultines organizacijas, slaptas asociacijas ir, ypač, nereikia „geležinės gvardijos“ taikomų metodų. Nacionalizmas yra tikėjimas, kuris ginasi vidury dienos šviesos, atvirai, sąžiningai ir nuoširdžiai.

Šiaip ar taip, netarnauja nacionalizmui slaptais įsakymais dėl ... "lizdų" (?!?), už nematomus "batalionus" ir paslėptus "ląsteles" ir ypač padirbinėjančius pinigus kaip kokie niekšingi nusikaltėliai.

Geležinė gvardija yra ne kas kita, kaip saujelė nuotykių ieškotojų, slaptai susibūrusių į grupes smurtiniam valdžios užkariavimui valstybėje per pačią gėdingiausią ir apgaulingiausią demagogiją. Tai vardan nacionalistinės idėjos.
Vardan nacionalistinės idėjos? Šis tikėjimas, kuris priklauso visiems šio krašto vaikams, netoleruoja tokių priemonių kaip „geležinės gvardijos“; neleidžia klastoti.

Rasinari grupės atradimas parodo „Geležinę gvardiją“ tikrąją šviesą.
Žmonės stebėjosi: iš kur tie vaikinai turi pinigų? Tiek pinigų reklamai? Organizuoti ir įgyti sąžinę? Keliauti, gyventi, automobilius? Iš kur?
Rasinario atradimas atskleidžia šaltinį: padirbti pinigai!

Taip veikia „Geležinė gvardija“. „Geležinės gvardijos pionieriai yra asmenys, kuriems galioja baudžiamojo kodekso įstatymai. Jie nori sukurti politinę partiją, padirbdami pinigus.

Kokį moralinį autoritetą jie dabar turi reikalauti masių pritarimo? Ir tuo pačiu vardan nacionalistinės idėjos?

„Geležinė gvardija“ yra padirbinėtojų sargyba. O klastotojų gvardija negali kalbėti nacionalizmo vardu! “

Ir galiausiai, kad ši citata neprailgtų, pateikiame da Patra („A Tėvynė“) 1933 m. liepos 22 d., šeštadienį, ši ištrauka:

„SARGOJAI“ IR KLASTOJAI

„Rasinario atradimas turi tikrai sensacingą pusę. Jis peržengia įprastą, banalų ir įprastą, įdėdamas visą savo platumą ir kruviną šiurkštumą tų, kurie ketina atgaivinti pernelyg patiklus mases, ieškančias naujo tikėjimo, skilimą, tirpimą ir moralinį elastingumą. Ir mes sakome: „tikrai sensacinga“, nes, jei pastaruoju metu laikraščiai mus įpratino sužinoti, kad įvairiuose šalies kampeliuose atsiranda mažų slaptų kalyklų, išradingi ir riteriški šios infliacinės institucijos globėjai, nesutinkantys su baudžiamuoju kodeksu, niekada nepasitvirtino. būti šiek tiek aukštesnės socialinės padėties nariais. „Rasinari“ herojai nebėra čigonai po smulkių vagysčių, ne tik kai kurie žmonės, konfliktuojantys su teisingumu, siekiantys lengvos ir užmaskuotos mirties, ar vieni iš tų herojų, kuriuos laikome estetiškais, mėgavimąsi vaisingu nuotykiu su didele rizika. Tačiau yra gerai kalbama apie antraštę – „Geležinės gvardijos“ Sibiu vadą. Cituojame objektą Penki laikraščiai, kurie dažnai nesidomėjo Codreanu tikinčiųjų judėjimu:

„Sibiu valdžia, atlikusi kratą šio miesto „Geležinės gvardijos“ organizacijos vadovo advokato Bidiano namuose, aptiko sensacingą medžiagą, iš kurios akivaizdu, kad Rasinario padirbtų pinigų fabrikas buvo įkurtas tam, kad paremtų.
Geležiniai gvardiečiai. Be kitų dokumentų, taip pat buvo Iasi organizacijos prezidento pono Banea laiškas, kuriame prašoma pinigų furgonui įsigyti ir „geležinės gvardijos“ propagandai sustiprinti. "Žinoma, ar ne? Monetų kalykla, skirta paremti partijai, kuri skelbiasi, kad atgaivina politiką ir moralę!
Žinoma kaip nesąžiningi agitatoriai, skandalistai ir priekabiautojai, dabar jie taip pat žinomi kaip padirbinėtojai, toks pat gėdingas atributas kaip ir pirmasis, bet galbūt pats kaltiausias. Kažkas gali teigti, kad čia rado smalsų ir rimtą mūsų laikų ženklą, o kryžiažodžių mėgėjas pastebėtų, kad sargybiniam, net jei jis pagamintas iš geležies, to šiek tiek per daug. Klastotojas. Kad ir kaip pažiūrėtume, Rasinario byla yra labai rimta. Ji aiškiai parodo išteklius, su kuriais šie nuotykių ieškotojai prisistato kaip priekabiautojai, dabar kaip kankiniai ir palaiko

Machine Translated by Google

įtemptas, ambulatorinis egzistavimas. Šiose skiltyse nustebę ir „smalsūs“ klausiame, iš kur šie ponai turi pinigų? Prisipažinkime nuoširdžiai, nesitikėjome, kad atsakymas ateis taip greitai, taip bauginančiai ir tiesiai iš Rasinario!

Ši neapykantos kampanija truko tris savaites.
Veltui Caranica, Steric Ciumeti ir Papanace, trys elito legionieriai, desperatiškai sumušė laikraščių biurus, kad gautų neigiamą.
Šie jaunuoliai nuo 1931 m. savo sveiko proto ir didelio nuoširdumo savybėmis kasdien gyveno su manimi, dalijasi su manimi tuo pačiu kankinančiu nerimu ir žingsnis po žingsnio padėjo man įveikti sunkią vadovavimo organizacijai mūšio lauke naštą.
Beprasmiškos pastangos, nes visos šios prieš mus mestos šmeižtos buvo įsakytos.

Jie turės tik vieną efektą – kaups neteisybę po neteisybės, šmeižtą po šmeižto, smūgį po smūgio, skausmą po skausmo. mūsų jaunystė juos visus ištvėrė,
palaidodama savo sieloje. Dabar, praėjus tiek daug metų, jei norėčiau patarti pasauliui, šaukčiau: Saugokitės tų, kurie per ilgai laikosi!

MIRTIES KOMANDA

Machine Translated by Google

Tačiau susidūrę su šiomis kliūtimis, smūgiais, intrigomis ir persekiojimais, mus puolančiais iš visų pusių, turėdami baisų vienišumo jausmą, neturėdami kur eiti, priešinomės visam tam tvirtai pasiryžę mirti. „Mirties komanda“ yra tų intymių legionieriaus jaunimo visoje šalyje jausmų, susijusių su mirties priėmimu, išraiška; jo pasiryžimas judėti į priekį per mirtį.

1933 m. gegužės pradžioje buvo suformuota komanda, kurią sudarė Padre Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozantan, Isac Mihaafim. , profesorius Papucas, Radoiu ...

,

Prieš keliaudami per pusę šalies, jie pasivadino „Mirties komanda“.
Caprioara (The Doe) buvo ištremta iš Iasi dėl jo naudojimo. Jie turėjo įveikti maršrutą iš Bukarešto, Pitesti, Ramnicul-Valcea, Targul-jiu, Turnul-Severin, Oravitos ir Resita. Iki tol juos taip pat turėtų lydėti tėvas Duminica Ionescu. Tada į Timisoarą, Aradą ir atgal į Bukareštą jie atsidūrė ant didžiausios legionierių ekspedicijos slenksčio ir išvažiavo tik su 3000 lėjų kišenėse benzinui; likusieji pasitikėjo Dievu ir tuo, ką jiems duos jų kelyje esantys žmonės. Jie pasiėmė su savimi šalies įstatymų kodeksą. Jie liktų legalūs, bet gintųsi nuo neteisėtų priemonių.

Tg. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, juos sekė policija ir žandarai ir užpuolė. Jie atsiklaupė priešais sunkvežimį, kad apsaugotų padangas, apnuogindami savo krūtines į ginklus.
Oravitos pakraštyje juos pasitiko kulkosvaidžiai ir suėmė. Po dienos prokuroras Popovičius juos paleido, paskelbdamas nekaltais; nes jie nieko nedarė, nekalbėjo, nerengė susirinkimų. Jie tiesiog keliavo ir dainavo – tai buvo viskas. Bet žmonės suprato ir pasveikino juos su gėlėmis. Jie gavo maisto ir dujų sunkvežimiui. Kad ir kur jie eitų, liko entuziazmo pėdsakas.

Į Resita išėjau jų pasitikti. Ten nusprendėme surengti viešą mitingą. Tai buvo mūsų teisė. Kadangi buvau Parlamento narys ir užsiregistravau į legionierių kandidatų sąrašą Karaso apygardoje, gavau 2000 balsų, susisiekiau su mūsų rėmėjais ir pateikiau jiems ataskaitą apie mūsų veiklą parlamente.

Tai puiku. Tai visiškai legalu. Tačiau kalbant apie mus, įstatymai nebeegzistuoja.

Net per karą Resita nematė tiek karinės galios. Jis buvo atvežtas iš gretimų miestų užimti miestą ir jį apsupti.

Supratau, kad valdžia stato man spąstus. Norėčiau išbandyti neracionalų žingsnį; prarasti kantrybę sukelti represijų priežastį. "Štai kodėl mes sustabdėme šiuos ponus. Todėl jie turi būti panaikinti. Kur jie eina,
jie kursto gyventojus prieš mūsų tvarkos priemones, prieš kariuomenę ir valdžią. Jie nori padaryti revoliuciją."

Tokia mūsų klaida būtų pasinaudojusi žydų valdžia ir spauda.
Todėl ir nesuteikiau jiems šios galimybės, bet paskandinusi visą maištą savyje, išvengiau bet kokios konfrontacijos. Būtent šioje akistatoje jie būtų iškovoję pergalę. Mums labiau patinka mesti savo mitingą.

Komanda tęsė, pravažiavo Timis-Torontalio savivaldybę ir pateko į Arado savivaldybę. Ten, Chier kaime, žandarai kartu su žydais kurstė valstiečius šaukti, kad raudonosios juostos iš Vengrijos perėjo į Rumuniją.

Šakėmis, kirviais ir pagaliais ginkluoti valstiečiai puolė identifikuotis nespėjusius legionierius. Smūgiai juos apliejo krauju. Ciumečiui lūžo dešinė ranka ir jis be sąmonės nukrito ant kelio. Adochitei jam melavo.

Visi jie buvo sužeisti. Tada jie buvo suimti, nuvežti į Aradą ir patalpinti į atskiras miesto kalėjimo kameras.

Po dešimties dienų jie buvo teisiami už maištą. Mūsų teisininkai iš Arado; Mota, Vasile Marin

Machine Translated by Google

o aš pats juos gyniau ir jie visi buvo išteisinti. Arado rumunai jiems pareiškė šiltą užuojautą.

Dėl šio incidento nusprendžiau juos palydėti. Dalis komandos važiavo pikapu, o aš, lydimas keturių iš jų ir valstiečio Fratila, iškeliavau pėsčiomis, eidamas per visus kaimus iki Avramo Iancu kapo kalnuose, apie 80 mylių.
Valstiečiai mane visur sutiko.

Tėboje mūsų keliai išsiskyrė. Jie tęsė savo maršrutą per Hunedoaros apygardą, o aš išvykau į Teiusą.

PAS TEIUS

Mano tėvas čia turėjo pasakyti kalbą. Tą naktį atvykęs radau savo tėvą valstiečio namuose; jis buvo apsipylęs krauju. Į salę, kurioje buvo susirinkę žmonės, įėjo daugybė žandarų ir ėmė prieš visus užpakalius. Mano tėvui buvo sutrenkta galva.

Teisėtumas! Teisėtumas!
Imunitetu ir garantuotomis teisėmis besimėgaujantis Rumunijos parlamentaras ketina pasakyti kalbą, o visuomenės jėgų atstovai į salę įžengia laužydami galvas. Valstiečiai, mokytojai, kunigai – visi šokiruoti. Taigi nusprendžiau, kad po dviejų savaičių toje pačioje vietoje surengsime protesto susirinkimą.

Susitikimo išvakarėse į Teiusą atvyko „Mirties komanda“, legionieriai iš Klužo ir Bukarešto, tačiau susitikimo surengti nepavyko.
Pėstininkų pulkas ir žandarų batalionas apsupo Teius, neleisdami valstiečiams įeiti.

Buvo taip pat kaip ir Resita. Stengiausi išvengti konfrontacijos, nusprendžiau, kad mano tėvas ir visi legionieriai turi palikti miestą, išskyrus mane; nes kelių vyrų, nors ir nedaug, buvimas gali sukelti konfliktą, o vieno žmogaus buvimas tokių didelių jėgų akivaizdoje negalėjo sukelti maišto; nei šlovė daugeliui, jei jie jį apsunkintų.

Tačiau Mihalto ir apylinkių valstiečiai bandė per prievartą pereiti jau kariuomenės užimtą tiltą.

"Mes, Mihalto valstiečiai, sunkiose kovose užkariavome šį tiltą iš vengrų. Mes nesutinkame, kad šiandien rumunų žandarai trukdo mums jį pereiti", - sakė šie drąsūs ir "bebaimiai Mihalto valstiečiai".

Prasidėjo mūšis, trukęs daugiau nei dvi valandas. Pasipylė šūviai. Žuvo valstietis, o iš „Mirties komandos“ Tocu, Constantinescu ir Adochitei buvo sunkiai sužeisti antrą kartą.

Visą „Mirties komandą“ ir kitus studentus, iš viso 50, valdžia per dieną sugrąžino į Teius. Jiems buvo pasakyta, kad ketina lipti į traukinį, bet kadangi jie neturėjo traukinio bilietų, turėjo vykti į Alba-Luliją jų pasiimti.

Tačiau ten, užuot gavę bilietus, jie be arešto orderio buvo įmesti į garsųjį kalėjimą, kur buvo įmesta Horia.

Visi jo protestai buvo beprasmiški. Jie veltui protestavo, kad jų sulaikymas buvo neteisėtas; kad joks sulaikytasis negali būti suimtas be arešto orderio; kad juos ten numetusi institucija atliko neteisėtus veiksmus. Tą naktį 2 valandą jie išlaužė kalėjimo vartus, suformavo koloną ir nuvyko į prokuroro namus. Jie jam pranešė apie įvykius. Ten jie išbuvo kieme iki kitos dienos ryto, kol kartu su prokuroru grįžo į kalėjimą. Tąkart buvo išduoti arešto orderiai už „kalėjimo vartų užvertimą“.

Vėlesniame teismo procese jie buvo išteisinti, nes visų pirma dėl arešto orderių trūkumo jie buvo neteisėtai sulaikyti. Jie atitiko teisės aktų nuostatas. Informuodami rengėją, jie tiesiog laikėsi taisyklių. Teisme dar kartą įrodyta, kad ne legionieriai sukėlė netvarką, o pačios valdžios institucijos, užuot vykdyusios įstatymus, su suverenia panieka juos pažeidinėja.

Machine Translated by Google

„Mirties komanda“ grįžo į Bukareštą po dviejų mėnesių kampanijos. Jo kovos, kančios, kurias jis patyrė, jo žaizdos sujaudino visos Transilvanijos sielą.

Dabar, šiuo metu, galime pasakyti, kad legionierių judėjimas išplito visoje šalyje, nepaisant visų valdžios pasipriešinimo ir visokio persekiojimo.

Pradedant dabar, sustokime, pasakėme. Pradėsime gilinti legionieriaus išsilavinimą visam gyvenimui darbo stovyklose. Kam trukdytų ši tyli veikla, ypač už politinių rėmų ribų?

Machine Translated by Google

Tačiau praėjusią žiemą vaistininkas Aristotelis Gheorghiu, Ramnicul-Sarato legionierius, atsiuntė man pranešimą, kuriame apibūdino situaciją Visani kaime, kur Buzau upė kasmet užliedavo ūkininkų laukus kelių plote. tūkstančiai. akrų. O jis sakydavo, kad visas kaimas maldauja, kad atvažiuotume padėti jiems pastatyti apsauginę užtvanką. Priėmiau šį prašymą ir ėmiau visus reikiamus veiksmus, atsiųsdamas specializuotus inžinierius, sudaręs planus ir išleidęs įsakymą, kad 1933 m. liepos 10 d., kai atsidarys darbo stovykla, Visanyje turi būti visi to krašto legionieriai. Štai tokia tvarka: VISIEMS LIZDŲ IR LEGIONIŲ VADOVŲ ŠALYJE

Draugai,

šviesos problema niekada nebuvo iškelta labiau nei tą akimirką, kai žmogus prarado regėjimą. Tarsi statybų problema būtų iškelta itin skubiai tuo metu, kai žmonija aiškiai suvokia, kad viskas aplinkui griūva.

Kai viskas pamažu virsta griuvėsiais, žmogaus siela eina priešinga kryptimi, bandydama kontrataką, parodydama didžiulį impulsą statyti iš pamatų, kelti darbu, statyti.

Ši statybų problema niekada nebuvo iškelta Europoje, kaip šiandien, kai karo laikotarpis paliko mus griuvėsiais ir kai pokaris kasdien didino mūsų griuvėsius.

Mūsų šalyje po 15 metų trukusio pompastiško, bet sterilaus viešo diskurso, palikusio tik griuvėsius, mūsų siela maištauja prieš žodį ir ieško veiksmo.
Mes taip pat norime statyti; nuo sulūžusio tilto iki kelio ir krioklio purslų bei jo pavertimo energija; iš naujos valstiečių sodybos į naujo tipo Rumunijos kaimą, Rumunijos miestą, Rumunijos valstybę.

Tai istorinis mūsų kartos raginimas, kad ant šiandienos griuvėsių statome naują ir gražią šalį.

Šiandien mūsų šalyje Rumunijos žmonės negali įvykdyti savo misijos pasaulyje – kurti savo kultūrą ir civilizaciją Rytų Europoje.

LEGIONERIAI, šios

tiesos paskatino mane pakviesti jus į šalies vidurį, ant Buzau upės kranto, kad savo rankomis pakeltumėte tą didžiulę užtvanką, kuri dešimtmečius vadins jūsų vardą.

Paklausiau jo, kad jis pasakytų kitiems rumunams, kad jūs ketinate statyti naująją Rumuniją.

Ši naujoji Rumunija negali gimti klubuose, kavinėse, kabaretuose; arba aukštakulniai, naudojami miesto gatvėse įvairių Don Žuanų pasivažinėjimams ir pramogoms.
Jis gims iš jūsų darbo herojiškumo.

PAAIŠKINIMAI IR INDIKACIJOS

1. Užtvanka bus pastatyta netoli Visani kaimo pietinėje Ramnicul-Sarat apskrities dalyje, keturios mylios į šiaurę nuo Faurei telkinio Buzau-Braila linijoje.
.

2. Susitikimo vieta, Visani k. Atvykus visoms komandoms bus pavaldi vietinė komanda.

3. Atvykimo į Visani datos: 1933 m. liepos 8 ir 9 d.
4. Projektas bus vykdomas dviem etapais po 30 dienų.
Pirmas žingsnis,. 1933 metų liepos 10 – rugpjūčio 10 d.
Antrasis etapas: nuo 1933 m. rugpjūčio 10 d. iki rugsėjo 10 d.

Kiekvienoje komandoje bus 500 žmonių.
Bendra vadovybė priklausys Ramnicul-Sarato apygardos legionieriaus vadui
, Aristotelis Gheorghiu, kuris organizuos:

Machine Translated by Google

- aprūpinimas,
-
priegloba,
- įrankiai, - visi kiti klausimai, susiję su bendra projekto kryptimi.

Jam vadovaus: 1. Projekto vietos vadovas, legionierius, kurį aš asmeniškai paskirsiu darbo pradžioje, 2. Apgyvendinimo ir aprūpinimo vadovas ir 3.
Rinktinės legionieriaus vadas, Kartu jie sukurs visas reikalingas tarnybas (aprūpinimus ir pan.).

Pirmąją komandą sudarys legionieriai iš Brailos, Buzau, Ramnicul-Sarat, Focsani, Tecuci, Bukarešto, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Arges, Vlasca, Oltenijos.

Legionieriai iš Besarabijos atvyks liepos 15 d., ty po 5 dienų. Iš Cbisinau jie išvyks pėsčiomis, važiuodami per Gradistę, Comrat, Congaz, Kabulą, Colibasi, Reni, Galati.
Prie šios grupės prisijungs legionieriai iš Kabulo, Tigbinos, Ismailo ir Cetatea-Alba.

Pirmojoje komandoje bus Kryžiaus brolijos iš visos šalies. Antrąją komandą sudarys legionieriai iš likusios šalies. Legionieriai stengsis turėti darbo drabužių, atsarginių baltinių, kastuvą, antklodę.

Kitos komandos turi žygiuoti arba važiuoti traukiniu, pasinaudodamos 75% nuolaida grupinėms ekskursijoms.

Penki patikimi Brailos legionieriai turi pranešti 5 dienas anksčiau, liepos 5 d., kad galėtų paruošti dirvą ir priimti savo bendražygius; juos paskirs Brailos legionierių vadas Ion lliescu ir nedelsdamas susisieks su Ramnicul-Sarato legionieriaus vadu Aristoteliu Gheorghiu.

Būstinė, kurioje turi būti pranešta apie išvykimą ir atvykimą: Aristotel Gbeorgbiu, vaistininkas, Ramnicul-Sarat.

REKOMENDUOJU: a)

Užpildykite užsakymą iki galo. Jei tave provokuoja, aš tau draudžiu reaguoti.
Pasiekti tikslą yra svarbiausia.
Linkiu, kad kur bevažiuotumėte, mieste ar mieste, visada liktumėte sužavėti legionierių disciplina, korektiškumu, visiškai oriu požiūriu ir padorumu. Komandos vadovai prisiima visą atsakomybę. b) Atkreipiu jūsų dėmesį į tai, kad Visanyje ir apylinkėse turite visais atžvilgiais elgtis pavyzdingai;
draugiškas žmonėms ir ypač didvyriškas darbuose bei pasipriešinime. c)
Jei tarp legionierių pavyktų prasiskverbti abejotinų elementų, jie bus išsiųsti namo po pirmo bandymo nukrypti nuo tiesaus kelio ir apie tai reikia pranešti man asmeniškai.

Tiesą sakant, kiekvienas lyderis yra atsakingas už savo vyrus. d) Atvyksiu pirmadienio rytą, liepos 10 d., po ralio Sučavoje.

Auštant, prieš pradėdami dirbti, dalyvausite visų apylinkės kunigų švenčiamose religinėse apeigose.

bendražygiai,

Jūs ruošiatės rašyti naują puslapį legiono mūšio istorijos knygoje,
Šalis dar kartą žiūrės į jus kaip į didvyrius, kaip daug kartų anksčiau.
prieš.

Tuomet kupinomis entuziazmo širdimis eik į lauką, kur tavęs laukia sunki užduotis, bet per kurią tu aukosi naują auką, taigi, naujas žingsnis link mūsų pergalės, legionierė Rumunija.

Machine Translated by Google

Todėl tikiuosi jus visus pamatyti mūsų naujajame mūšio lauke.
Bukareštas, 1933 m. birželio 23 d. Corneliu Zelea-Codreanu legiono vadas

Liepos 10 d. Visanyje susirinko daugiau nei 200 jaunų legionierių, kurie pėsčiomis atkeliavo iš Calati, Focsani, Bukarešto, Buzau, Tecuci, Iasi, Braila, vadovaujami Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Stoenescu ir Bruma.
Tačiau užuot sutikę su džiaugsmu ir suteikę ką nors pavalgyti ir pailsėti, pavargę ir alkani, kaip ir atvykę, jie buvo apsupti kelių žandarų kuopų, užpulti laukinių žvėrių žiaurumu ir pargriauti ant žemės. po smūgiais. .

Vidaus reikalų ministerijos įsakymu žandarai buvo instruktuoti jų pareigūnų, kur ponas Armandas Calinescu*, pasak jo paties pareiškimų, atliko svarbų vaidmenį mūsų kankinimo ir represijų priemonėse, kurie smogė šiems jaunuoliams. Rumunai su tokia neapykanta, tarsi pultų didžiausius rumunų tautos priešus.

Tarp sužeistųjų ir pažemintų iki paskutinės pažeminimo ribos buvo legionieriai Stelianas Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, tėvas Ionas Dumitrescu, Stoenescu, Pavaluta ir Nicolae Constantinescu, sunkiai sužeisti ketvirtą kartą per du mėnesius.

Žinia apie tai beprecedentį – apie žiaurų elgesį su kai kuriais jaunuoliais, kurie ateina daryti gero darbo, ir apie visus jiems patirtus pažeminimus, kaip juodas šydas pasklido ant sugniuždytų ir susirūpinusių visų mūsų jaunuolių, kurie savo tikėjimu ir meile tėvynei buvo šalies politikų išduoti savo užsienio priešui. Tada supratau, kad visi keliai mums uždaryti ir kad nuo tada turime ruoštis mirčiai.

Išgyvenome bendrą depresijos būseną, kai jautėme, kad visi mūsų kantrybės ir savitvardos rezervai yra ant žlugimo slenksčio. Supratau, kad viskas aplinkui trūkinėja ir, svarbiausia, jei atsitiktų vienas antausis, tai būtų nepataisoma nelaimė. Norėjau iš visos sielos rėkti: nebegalime!

Šioje slegiančioje atmosferoje kreipiausi į Ministrą Pirmininką tokiu laiške, paskelbtame 1933 m. liepos 20 d. laikraštyje Calendarul („Kalendorius?“):

GELEŽINĖS APSAUGOS SIEKIMAS

LAIŠKAS NUO P. CORNELIU Z. CODREANU PONUI. Ministras Pirmininkas AL. VAIDA

Pone Ministre Pirmininke,

Po incidentų Visanyje, kurių moralinis sunkumas buvo toks, kad man kraujavo širdis, nusprendžiau parašyti jums šias eilutes:

To daryti manęs neverčia nei momentinis impulsyvumas, nei bet koks noras, kad mano laiškas būtų paskelbtas laikraščiuose, kad draugai galėtų ploja, ar nesunkiai įvykdytų įprastą formalią pareigą „protestuoti“ prieš Ramnicul-Sarate įvykdytą šlovę.

Jaučiuosi raginamas kreiptis į šį laišką savo neramios sąžinės, sakydamas, kad šis kelias, kuriuo tu taip lengvai mus pastūmei, yra – bet kuriam garbingam žmogui – mirties kelias.

* Arniand Calinescu, tuometinis Vidaus reikalų ministerijos valstybės sekretoriaus pavaduotojas, ką tik pradėjo Geležinės gvardijos persekiojimų seriją. 1938 m. vasario mėn. jis paliko Nacionalinę valstiečių partiją ir dėl asmeninės neapykantos Corneliui Z. Codreanu tapo vidaus reikalų ministru ir Rumunijos karaliaus Karolio II dešiniąja ranka. Nuo tada šio liūdno judėjų ir laisvųjų mūrininkų herojaus žvaigždė toliau kilo, kol pasiekė savo zenitą – tą dieną, kai savo iškiliojo valdovo įsakymu jis įsakė nužudyti Geležinės gvardijos vadovą; paskui pasigirti tarp bendraamžių, budelio technine kalba, kad „nukirto galvą geležinei gvardijai“. Tiesą sakant, Kalinesėjas buvo tik sadistinis nesąžiningas niekšas; garbė už šį „ginklo aktą“ atitenka karaliui. (Tr.)

Machine Translated by Google

nelaimių, kurių nebegalima išvengti.

Pone Ministre Pirmininke,

Aš negalėsiu jums čia keliomis eilutėmis apibūdinti mūsų kankinystės per pastaruosius dešimt metų mūsų šalyje dėl mūsų rumunų ir krikščionių tikėjimo.
Pasakysiu tik tiek, kad dešimt metų Rumunijos vyriausybės pavargo mus mušti.
Buvo liberalų administracija, kuri mus sutriuškino po smūgių; ten sekė p.
Goga, ir jis taip pat mus sutriuškino 1926 m.; tada p. Mihalache, kuris kartu su svetimais šeimininkais taip pat šlovino mus barbariškai mušdamas, naikindamas; tada buvo Iorga-Argetoianu administracija, kuri mus vėl priblokė; galiausiai jūs atėjote į valdžią, tęsdami smūgius.

Nė vienas iš jų neklausė, Ministre Pirmininke, ar galėtume paremti nesibaigiančius moralinius ir fizinius kankinimus, kurie dažnai buvo linkę užgožti mūsų pasipriešinimo galias.

Per visą šį laiką viską labai stipriai palaikėme. Mes pilni žaizdų, bet niekada nenuleidžiame galvos. Mes juos nuliūdome, nes kad ir kokie skaudūs mūsų kankinimai buvo, bent jau buvo gerbiamas mūsų žmogiškojo orumo jausmas ir garbė. Tačiau pastaruoju metu, jums vadovaujant, mūsų persekiojimai ir kankinimai įžengė į patį sunkiausią etapą.

Tai, kas nutiko Teius, kur buvo nušautas ir kruvinas mano tėvas, ir tai, kas ypač vyko Visanyje, yra nepalyginamai rimtesni už visas mūsų kančias iki šiol. Šie piktnaudžiavimai pažeidžia mūsų garbę.

Ilgai jums paskyros nepateiksiu.
Tikrai atsimenate prieš du mėnesius – kai atėjau paklausti, kas mums negerai, kad nusipelnėte pradėto persekiojimo, – jūs man pasakėte: „Kodėl nepradėjus ko nors konstruktyvaus?“

'Ponas. Ministras Pirmininkas „Aš atsakiau:“ Nusprendžiau pastatyti užtvanką Buzau pakrantėje.
Ar turite kokių nors prieštaravimų? '

'Ne. Labai gerai. Labai gražu.'
Aš pateikiau peticiją Viešųjų darbų ministerijai likus mėnesiui iki nieko pradžios; Pasitariau su žymiausiais šios srities profesionalais inžinieriais ir liepos 10 d. darbai turėjo prasidėti.

Tai nebuvo skirta tik jaunimo poilsiui; tai buvo mūsų jaunimo kvietimas tarnauti dideliam sveikų pasiekimų poreikiui; turėtų būti 1000 jaunuolių ugdymas konstruktyvia kryptimi.

Tai turėjo būti pavyzdys dešimtims tūkstančių kitų jaunų žmonių.
Tai būtų mokykla didžiulėms masėms žmonių, kurie ilgus metus vaikščiojo po apgriuvusius tiltus ir kelius, laukdami, kol ateis valstybė ir juos suremontuotų, kai per vieną dieną jų bendras darbas būtų galėjęs juos sutvarkyti.
Tai buvo padrąsinimas visai šaliai ir pavyzdys tiems, kurie klaidingai įsivaizduoja, kad stipri Rumunija gali atsirasti iš kažkieno gailesčio, o ne iš mūsų visų darbo.
Likus kelioms dienoms iki darbo pradžios, išsiunčiau tris iškilius jaunuolius į Visanus, kad jie paruoštų nakvynę ir aprūpinimą tiems, kurie turėjo atvykti. Tačiau liepos 8 d. jie buvo sugauti, nugabenti į Ramnicul-Saratą, tada surakinti grandinėmis ir išsiųsti namo kaip žemiausias vagis, tokioje pajuokoje, žemindamas jų žmogiškąjį orumą.

„Kiti du jaunuoliai iš Bukarešto universiteto, esančio Ramnicul-Sarat mieste, kur jie entuziastingai atvyko dirbti, buvo suimti, nuvežti į policiją, trivialiai įžeidinėti ir sumušti miesto policijos viršininko ir dviejų policijos komisarų. Broliai Ionescu – tada, surištomis rankomis už nugaros, jie buvo nuvežti per miesto vidurį į stotį ir traukiniu parvežti namo.

Galiausiai pirmadienį, liepos 10 d., į Visanus atvyko 200 jaunuolių, kurių dauguma – studentai.

Ten, užuot sutiktus išskėstomis rankomis už gerus ketinimus, juos priėmė apskrities meras, prokuroras, policijos pareigūnai pulkininkas Ignatas, Cten.
Cepleanu, žandarai leitenantas. Fotea,

Machine Translated by Google

keli šimtai žandarų su ginklais rankose, pėstininkų kuopa su įtaisytais kulkosvaidžiais ir buvo pašaukti nedelsiant palikti vietovę neteisingo ir nepateisinamo agresyvumo tonu.

Susidūrę su tokia grėsminga situacija, 200 jaunuolių atsigulė į šešių colių purvą ir toje nuolankioje pozoje pradėjo giedoti „Dievas su mumis“, Žandarams buvo įsakyta juos pulti. Keli šimtai puolė į juos, trypdami juos, traiškydami jų krūtines ir galvas batais; visą šį išbandymą jaunuoliai ištvėrė kankiškai tylėdami, nesipriešindami. Prieš studentus spardžiusius buvo prokuroras Rachieru ir pulkininkas Ignatas, kuris savo ranka traukė studentei Brumai plaukus, ir leitenantas.

Fotea, kuris trenkė kumščiais į nekalto jaunimo skruostus.
Galų gale atnešė virvę; 200 jaunuolių rankos buvo barbariškai surištos už nugarų, po to pusę paros buvo laikomos lietuje.
Tuo tarpu atvyko tėvas Dumitrescu ir prokuroras jo paklausė: „Ką tu čia veiki?
'Aš esu kunigas. Atėjau laikyti mišių prieš pradedant darbą.
- Tu ne kunigas. Tu esi idiotas, atsakė prokuroras. - Nedelsdami suriškite jam rankas už nugaros.

Kunigo rankos buvo surištos kaip ir visų kitų, o paskui visi, užėmę šią žeminančią padėtį, buvo nuvežti į Rarnnicul-Saratą ir suimti į žandarmeriją, kur juos vėl įžeidė ir siaubingai kankino prokuroras, žandarai ir policija.

Kai kurie, ištraukti iš tų kankinimo kamerų ar rūsių, į kuriuos buvo sumesti, o paskui mušami jaučio gyslų botagais, nualpo.
„Po keturių dienų tokio išbandymo jie buvo paleisti, nes nebuvo kuo apkaltinti.

„Kiti asmenys, sulaikyti pakeliui į Visani, buvo suimti Buzau ir Brailoje, kur surištomis rankomis buvo išsiųsti namo. Yra dar 15, kurie iki šiandien, šeštadienio, vis dar neatvyko. Jie buvo. Pėsčiomis nuvežtas iš Buzau į Bukareštą, iš žandarų posto į žandarų postą, keturias dienas nemaitintas, įžeidinėtas, pliaukštelėjęs.

Pone Ministre

Pirmininke, „Tai nėra pavieniai įvykiai, o vyriausybės, kuri atvyksta į bet kurią šalies vietą, įsakymu“. Prieš dvi savaites be jokios kaltės – o neginčijamas to įrodymas yra visi priimti teisingumo sprendimai – buvome mušami ir įžeidinėjami kiekviename žingsnyje; Bukarešte, Arade, Teius, Piatra-Neamt ir Suceava.

„Pone Ministre Pirmininke,

pagarbiausiu būdu atkreipiu jūsų dėmesį, kad mes, žinantys istoriją ir kiekvienos tautos aukas, kurias padarė siekdami geresnio likimo, mes, šiandienos Rumunijos jaunuoliai, ne atsisakyti šios aukos.

Mes nesame bailiai, kad išvengtume aukos dėl naujosios Rumunijos.
„Tačiau dar kartą atkreipiu jūsų dėmesį į tai, kad aš mokiau šiuos jaunus žmones žmogiškojo orumo ir garbės jausmo.
Mes žinome, kaip prireikus mirti, kaip įrodysime. Galite mus suimti; mūsų kaulai gali pūti kalėjimo gilumoje.
Mus gali nušauti. Bet mums negalima trenkti antausiais, negalime duoti priesaikos ir negalime surišti rankų už nugaros.

Mes neprisimename, kad mūsų žmonės – per mūsų liūdną, bet išdidžią Rumunijos istoriją – kada nors toleravo būti paniekinami.
Mūsų laukai pilni mirusiųjų, bet ne bailių.
Šiandien esame laisvi vyrai, žinantys savo teises. Vergai mes nesame ir niekada nebuvome. Mes gauname mirtį, bet ne pažeminimą.
Būkite tikri, Ministre Pirmininke, kad mes negalime ištverti šių pažeminimo ir pasipiktinimo dienų.

Machine Translated by Google

Būkite tikri, prašau jūsų, kad po dešimties metų kančios turime pakankamai moralinių jėgų rasti garbingą išeitį iš gyvenimo, kurio negalime išlaikyti be garbės ir orumo.

Prašau priimti mano jausmus.

Corneliu Zelea-Codreanu

LIBERALŲ PARTIJA PRISIIMA ATSAKOMYBĘ IŠNAIKINTI

GELEŽINĖ SAUGA

Tačiau šio jaunuolio kankinimai nesibaigtų. Prieš mūsų akis horizontas vis tamsėjo. Mums buvo ruošiami kiti išbandymai, dar didesni. Vos Visani kankinimai baigėsi, kai jis sužinojo, kad Liberalų partijos vadovas IG Duca išvyko į Paryžių. Nustebome perskaitę jo pareiškimus Paryžiaus laikraščiuose; kad „Geležinei gvardijai“ moka hitlerininkai; kad Vaidos valdžia silpna, nes mūsų nesunaikina; ir kad jis, IG Duca ir jo partija prisiėmė atsakomybę už mūsų mirties paruošimą, už mūsų sunaikinimą. Namuose „Viitorul“ („Ateitis“), oficialus partijos laikraštis, mus nusvers remdamasis tais pačiais argumentais: „anarchinis judėjimas“, „ardomasis judėjimas“ („hitlerininkų atlyginimo judėjimas“, ir ant vyriausybės Vaidos kaltinimų „silpnumu“ ir „tolerancija“ mūsų judėjimui bei „flirtu“ su mūsų „anarchišku“ ir „išparduotu naciams“ judėjimu.

Kaip tauta, šiandien nukrisime iki žemiausio pažeminimo lygio. Du Rumunijos valstybės veikėjai IG Duca ir N. Titulescu susijungs su Rumunijos politiniu Paryžiaus žydų bankininkų lėšų frontu – suinteresuoti, viena vertus, negailestingu mūsų šalies turtų išnaudojimu, kita vertus, padėties užtikrinimu. kuo laimingesnis. galimas jo bendratikiams Rumunijoje – Liberalų partijos atėjimas į valdžią, pastaroji, esant formaliai sąlygai, įpareigota bet kokiomis priemonėmis sunaikinti legionierių judėjimą. Jauna, stipri ir išdidi rumunų legionierių tauta, kuri išvaro juos iš šalies su visu grobuonišku kapitalu, nesusitvarko su užsienio bankininkais.

Taigi, kaip daugiau nei dešimtmetį trukusios kančios pabaiga, niekuo nebūdami kalti, mūsų mirties vainikas paruoštas MUMS.

Leiskite man, pasibaigus šiai kovų serijai, nukreipti savo mintis į savo mamą, kurios siela seka mane metai iš metų, valanda po valandos, drebanti nuo kiekvieno mane ištikusio smūgio ir drebanti nuo kiekvienos likimo man metamos grėsmės. Žiaurių ir nepadorių prokurorų ir policijos komisarų kasmet atliekamos kratos po kratos trikdė ramybę jų namuose, iš kurių jau seniai dingo visi džiaugsmo ir ramybės likučiai. Koks atlygis iš savo politikų pažemintos tautos motinai, kuri iš meilės savo šaliai pačiame karčiausiame nepritekliuje užaugino septynis vaikus! Tegul šie keli žodžiai yra duoklė visoms motinoms, kurių vaikai kovojo, kentėjo ar žuvo už rumunų tautą!

Machine Translated by Google

DRAUGAI

bendražygiai,

Šiomis paskutinėmis pasakomis užbaigus šį tomą, baigėsi mano ir daugelio jūsų jaunystė, Niekada daugiau nevaikščiosime jūsų keliais.
Jei šie paskutiniai 14 mūsų jaunystės metų nebuvo tokie kupini gerų laikų ir džiaugsmų, dabar mano sąžinė apšviečia didžiulį pasitenkinimą. Legionierė Rumunija įleido savo šaknis, kaip medžio, į mūsų širdžių mėsą. Jis auga su skausmu ir aukomis, o mūsų alkanos akys stebi, kaip jis žydi, apšviesdamas horizontus ir ateinančius šimtmečius savo puošnumu ir didingumu. Ši didybė nepaprastai atlygina ne tik mūsų mažas aukas, bet ir bet kokią žmogiškąją kančią, kad ir kokia būtų baisiausia.

Mieli bendražygiai,

Jums, kurie buvote sumušti, apšmeižti ar nukankinti, galiu pranešti naujieną, kurią noriu perteikti daugiau nei tik menką atsitiktinės retorinės frazės vertę: Mes laimėsime.
greitai.

Prieš jų stulpus kris visi mūsų engėjai. Atleiskite tiems, kurie jus įskaudino dėl asmeninių priežasčių. Neatleisite tiems, kurie jį kankino dėl jo tikėjimo rumunais. Nepainiokite krikščionių teisės ir pareigos atleisti tiems, kurie jus skriaudė, su mūsų žmonių teise ir pareiga bausti tuos, kurie juos išdavė ir ėmėsi pasipriešinti jų likimui. Nepamirškite, kad jūsų nešiojami kardai priklauso tautai. Neši juos jos vardu, jos vardu naudosi negailestingai ir negailestingai bausmei. Taip ir tik tokiu būdu ruošite sveiką šios tautos ateitį.

Karmen Sylvoje, 1936 m. balandžio 5 d.

ŽODIS MANO LEGIONERIUI

(Codreanu kalba dešimties metų jubiliejaus proga

Machine Translated by Google

Arkangelo Mykolo legiono įkūrimas)

Mieli bendražygiai,

Po penkiolikos metų kovos, persekiojimų ir paaukotų gyvybių Rumunijos jaunystė turi žinoti, kad legionieriaus pergalės metas jau arti.

Visi priešo bandymai prieš mus bus sutriuškinti; visi planai mus gundyti, visos pastangos nupirkti mūsų sielas, visos pastangos mus suskaldyti, taip pat bet kokios mūsų tarpusavio išdavystės – viskas nukris ant žemės.

Pažvelkite jiems tiesiai į akis – visi tironai! Ištverti visus smūgius su rezignacija, ištverti visus kankinimus, nes mūsų visų auka bus sulaužytų kūnų ir iškankintų sielų geležinis pagrindas pergalei.

Tie, kurie kris, bus pavadinti didvyrių ir kapų vardais!
Nors tie, kurie ketina mus nužudyti, nešios išdavikų stigmą ir bus kaltinamas iš kartos į kartą.

Iš gelmių legionierius išnyra nugalėtoju! Su savo roko siela.
Tie, kurie tiki, kad gali tai įveikti, taip pat tie, kurie mano, kad gali jį nusipirkti, netrukus įsitikins, bet jau per vėlu, kad klydo.

EPILOGAS

Corneliu Zelea Codreanu nužudymas

Žandaro Sârbu parodymai prieš tyrimo komisiją
Rumunijos kasacinis teismas Bukarešte, 1940 m. lapkričio mėn., paskelbė:

„Tą naktį (nuo lapkričio 29 d. iki lapkričio 30 d.) išvažiavome iš Bukarešto dviem miesto rotušės policijos furgonais. Mes buvome

Machine Translated by Google

lydimas žandarų majorų Dinulescu ir Maoveanu.

Atvykę į Ramnicul-Sarat, sustojome prie žandarmerijos, kur majorai Dinulescu ir Maoveanu susisiekė su žydų kilmės majoru Scarlat Rosianu, Ramnicul-Sarato žandarų legiono vadu.

Tikslaus įsakymo nesulaukę žandarai legionierių nesuėmė. Mus visus liepė grįžti į furgonus.
Pradėjome važiuoti atgal į Bukareštą. Tačiau pakeliui mus nustebino majoras Dinulescu, kuris sušuko: "Atgal į Ramnicul-Saratą!"

Pasukome atgal, bet sustojome Baltati kaime, esančiame už kelių kilometrų šioje Ramnicul-Sarato pusėje, kur ir apsistojome nakvoti.
Čia mums duoda gerti vyno, brangių cigarečių ir puikaus maisto.

Kitą dieną nuvykome į Ramnicul-Saratą.

Atvykę į kalėjimą visi nuėjome į vieną kamerą, kur majorai Dinulescu ir Maoveanu nurodė, kaip įvykdyti mirties bausmę legionieriams.

Pasodinę mūsų furgono vairuotoją ant kelių, jie iš užpakalio užmetė jam ant kaklo virvę, parodydami, kaip lengvai kam nors gali būti įvykdyta mirties bausmė.

Viskas baigėsi per kelias minutes. Tada žandarai vienas po kito išėjo į kalėjimo kiemą ir kiekvienas gavo po legionierių į areštinę.

Aš paėmiau vieną, kuris buvo stipresnis ir aukštesnis už kitus; Vėliau sužinojau, kad tai kapitonas Corneliu Zelea Codreanu.

Tada nuvežėme juos į furgonus. Ten legionierių rankos buvo pririštos prie suolelio už nugaros, o kojos – prie suolo dugno priešais, kad negalėtų pajudėti jokia kryptimi.

Dešimt jų buvo pririšti pirmame furgone, o keturi antrame. Aš buvau pirmame furgone su dešimčia, už kapitono; kiekvienas žandaras sėdėjo už jo vadovaujamo legionieriaus.

Rankose laikome stygas. Taigi mes išvykome.

Majoras Dinulescu buvo mano furgone, majoras Maoveanu – kitame.

Buvo palaikoma kapo tyla, nes negalėjome kalbėti nei tarpusavyje, nei tarp legionierių.

Kai atvykome į Tankabesti mišką, majoras Dinulescu, kuris turėjo duoti kodo ženklą egzekucijos akimirkai, tris kartus įjungė ir išjungė žibintuvėlį.

Atėjo laikas egzekucijai, bet, nežinau kodėl, nė vienas iš mūsų nepajudėjo.
Tada majoras Dinulescu sustabdė furgoną, išlipo ir grįžo prie iš paskos esančio.

Machine Translated by Google

Ten majoras Macoveanu buvo autoritetingesnis; legionieriai jau buvo pasmaugti.

Kapitonas šiek tiek pasuko galvą į mane ir sušnibždėjo: „Draugau, leiskite man pasikalbėti su savo bendražygiais“. Tačiau tą pačią akimirką, dar net nebaigęs maldauti, majoras Dinulescu užlipo ant furgono bėgimo lentos ir, įlipęs su revolveriu savo juostoje, sušuko: „Vykdyti!

Tuo žandarai užmetė virves...

Užtraukę užuolaidas furgonai toliau keliavo į Jilavą.

Kai atvykome, buvo septinta valanda ryto. Ten mūsų laukė pulkininkas Zeciu; Danas Pascu, kalėjimo vadas; pulkininkas Gherovičius, medicinos ekspertas; pulkininkas leitenantas Ionescu ir kiti.

Kapas jau iškastas.

Išimti iš furgonų legionierių palaikai buvo paguldyti ant žemės veidu žemyn ir šaudomi į nugarą, kad imituotų šaudymą bandant pabėgti.

Tada buvome surinkti į kambarį Jilavos kalėjime, kur pulkininkas mums skaitė paskaitą, sakydamas: „Jūs atlikote savo pareigą, jūs nesate paprasti žudikai“.

Po kelių dienų buvau pakviestas į pulkininko Gherovici kabinetą, kuris mane pamatęs pasakė: „Tu labai stiprus, galėjai nužudyti tris iš karto“. Tada jis padavė man pasirašyti popierių, kuriame buvo nurodyta, kad kaip medicininę pagalbą gavau 20 000 lų sumą, aš jam pasakiau: „Aš nesergu, pulkininke“. Jis atsakė: "Klausyk čia, Sarbu! Ar nematai, koks tau blogas? Ir užsikimšk burną, nes kitaip užpildysiu ją purvu", rodydamas į Mauser pistoletą ant stalo. Taigi aš, kaip ir kiti žandarai, buvau išsiųstas atostogų“.